

O C U L T I S M

MANUALUL BUNULUI
CREȘTIN

Î. P. S. B U L Ă

O C U L T I S M

MANUALUL BUNULUI
CREȘTIN

*Ah! Sunt printre voi de-aceia, care nu cred tabla legii,
Firea mai presus de fire, mintea mai presus de minte,
Ce destinul motănimei îl desfășură nainte!
Ah! atei, nu tem ei iadul ș-a lui Duhuri – liliecii?*

*Anathema sit! – Să-i scuipe oricare motan de treabă,
Nu vedeți ce-nșlepciune e-n făptura voastră chiară?
O motani fără de suflet! – La zgâriet el v-a dat gheară
Și la tors v-a dat mustețe – vreți să-l pipăiți cu laba?*

Eminescu

*Nu putem fi înțeleși de toți. Este suficient
să fim înțeleși de cei care au nevoie să înțeleagă.*

IPS Bulă

I. INTRODUCERE

*Eliad zidea din visuri și din basme seculare
Delta biblicelor sante, profețiilor amare,
Adevăr scaldat în mite, sfînx pătrunsă de-nșeles;
Munte cu capul de piatră de furtune detunată
Stă și azi în fața lumii o enigmă nesplicată
Și veghează-o stîncă arsă dintre nouri de eres.*
Eminescu

I. 1. Inițiere și contra-inițiere

Noțiunile ce desemnează faptul inițierii, acțiunea de « a iniția » și rezultatul acesteia (inițatul), se întâlnesc în situații din cele mai banale : « inițierea » într-o artă, știință, meserie, în ale bucătăriei sau dragostei, în politică, sport, religie, etc. Într-un sens mai apropiat de cel original, aceleași cuvinte sunt folosite pentru inițierea într-un ordin masonic, într-o societate teosofică, ocultistă sau antroposofică, etc. Diversele abuzuri politice ale francmasonilor, ca și cele mai puțin evidente dar reale, și ele, ale teosofilor, ocultiştilor, ale savanților dintr-un domeniu sau altul, au contribuit la degradarea prestigiului, de altă dată, al inițierii. Inițiații zilelor noastre, ce deturnează cunoștințe științifice, secrete sau sume de bani, pentru a manipula, a batjocori, îmbolnăvi și chiar ucide masele prostite, nu pot fi numiți inițiați, termeni ca aceia de răufăcători, tâlhari, sau criminali fiind mai potriviți. Cei ce-și câștigă viața inventând arme de nimicire în masă, otrăvind populația cu alimente modificate genetic, care obligă popoarele să se hrănească în conformitate cu enormitățile și monstruozițiile brevetate *Codex Alimentarius*, își merită numele de tâlhari sau de bandiți, cu atât mai periculoși cu cât « calificarea » lor, într-un domeniu sau altul, poate fi mai înaltă. Sutele de mii de atomizați la Hiroshima sau Nagasaki, sutele de milioane de iradiați sau bombardați, ulterior, cu uraniu spălăcit și alte arme letale sau non-letale, au toate motivele să îi considere criminali sau tâlhari atât pe cei ce au creat astfel de arme, cât și pe cei ce au dispus

întrebuințarea lor. Pentru toate culturile și civilizațiile de până acum, viața a fost lucrul cel mai sacru care există, Christos însuși exprimându-se astfel, după cum vom vedea.

Nu despre acest gen de inițiere vom vorbi, nici despre aceea pe care o critică superficială o atribuie magilor, clarvăzătorilor și chiar celor dotați cu facultatea mediumnității, a telepatiei sau altele asemenea. În cadrul marilor culturi și civilizații de altă dată, universul inițiativ a jucat un rol esențial, descoperind, păstrând și perpetuând cunoștințe foarte importante în toate domeniile de activitate. Piramidele egiptene și alte monumente ale antichității, nu tocmai ușor de realizat astăzi, au fost construite grație cunoștințelor și devotamentului inițiaților vremii respective.

Pe de altă parte, constatăm că oameni cu pretenții, academicieni, universitari, dicționarele redactate de aceștia și publicate de editori la fel de superficiali pun în același sac un anume gen de medicină naturală cu mistica, cu yoghinii, vrăjitorii, fahirii și chiar fantomele. Scopul acestui manual de ocultism elementar, pentru uzul bunului creștin, este combaterea acestor barbarisme, expresie a ignoranței, a mofturilor academice și universitare de care nimeni nu are nevoie.

Pentru a înțelege mai bine *Știința ocultă* și cele câteva științe sau arte particulare, ce o parazitează, este necesar să vedem mai de aproape ce este sau în ce constă inițierea pură, pentru a spune astfel. Din punct de vedere etimologic, termenul latinesc « *initium* » înseamnă început, un nou început. De-a lungul secolelor de creștinism, în special după Renaștere, practica bisericească occidentală a adăugat sensului inițial pe acela de itinerar, evoluție sau experiență trăită. Creștinismul vorbește de inițierea ce începe cu botezul, adică trecerea de la o lume fără Christos la aceea a « copiilor lui Dumnezeu și ai Bisericii ». Confirmarea catolică este o altă etapă, unică, în cadrul inițierii creștine, iar împărtășania este o a treia etapă, accesibilă oricărui creștin și repetabilă, în anumite condiții. Cel mai apropiat de sensul inițierii ar fi cuvântul « renaștere », cu condiția de a da

acestuia un sens ontologic. Altfel spus, inițierea presupune depășirea condiției umane, a limitelor individualității omenești. Este vorba de o schimbare de stare, de trecerea de la un mod de a fi la un altul. Inițierea este adesea descrisă ca un fapt concret, subliniindu-se astfel caracterul ei ontologic. Pentru a clarifica lucrurile, n-avem decât să comparăm noțiunea de inițiat cu termenul de « supra-om ». Acesta de pe urmă este înțeles ca o întărire sau consolidare extremă, dificilă și problematică a individului-om și chiar a speciei umane. Spre deosebire de supra-om, inițiatul nu mai este un simplu om. El este altceva, ceva diferit din punct de vedere ontologic, deși, în general, nimic nu se observă în planul vizibilității.

Baza noțiunii de inițiere este doctrina stărilor multiple ale ființei, starea omenească de toate zilele fiind numai una dintre acestea. Nu trebuie să credem însă că este vorba de stări superioare condiției omenești obișnuite. Întrucât există și stări inferioare acesteia, putem vorbi de o dublă deschidere inițiatrică, către superior, dar și către inferior, către cele de sus dar și către cele de jos. Altfel spus, exist o inițiere, dar și o contra-inițiere.

I. 2. Mistere Minore și Mistere Majore

În sferele civilizaționale superioare există și alte diferențe ce trebuiesc explicate. Se vorbește de mistere mici sau minore, de altele mari sau majore, primele fiind considerate faza preliminară a celor de pe urmă, care, la rândul lor, ar fi împlinirea celor dintâi. Nu totdeauna însă, micile sau marile mistere, ori alte forme de inițiere, ce ar putea corespunde unora sau altora, ne sunt prezentate ca faze succesive ale unuia și aceluiași fenomen, putând fi nu numai deosebite ci chiar contrarii. Simplificând, putem spune că micile mistere au un caracter cosmic sau panteist, într-un anumit sens. Limita lor este natura sau lumea concretă, în sensul cel mai larg posibil. Dimpotrivă, marile mistere sunt transcendente nu numai din punctul de vedere a ceea ce este viu sau trăitor, la modul obișnuit, ci în sensul special de ființe aflate în stare de « supra-viață ». Din perspectiva finalității celor două inițieri posibile, putem deci vorbi de o renaștere la

Viață, pentru unii, respectiv de o renaștere întru Ființă, pentru ceilalți. Sensul deplin al celor două inițieri nu este însă accesibil decât celor pentru care marile mistere nu mai sunt un secret. Inițierile al căror scop este stabilirea sau reînnoirea contactului cu anumite puteri ale naturii nu sunt decât o variantă a micilor mistere. Inițierile în diverse arte sau meserii aparțin aceleiași categorii a micilor mistere.

I. 3. Opoziția dintre inițiere și religie

Inițierea și religia nu pot fi confundate, diferența ce le separă fiind de natură esențială. Teoretic putem admite că într-un sistem tradițional complet sau veritabil, religia și inițierea sunt două etape sau două grade ierarhice, al căror raport doctrinal se exprimă prin exoterism și esoterism. Unii cercetători sunt tentați să adopte acest model explicativ, potrivit căruia, în cadrul creștinismului primelor secole, de exemplu, simpla credință a « prostimii » ar fi fost gradul inferior sau exoterismul, iar gnoza și gnosticii ar fi fost inițiații, adică gradul superior sau ezoterismul. Planul inferior sau exoterismul ar fi fost domeniul parabolelor, al miturilor, legendelor și dogmelor, iar planul superior sau ezoterismul ar fi fost cel metafizic. Ispititor prin simplitatea lui, modelul acesta explicativ este contrazis de realitatea istorică : religia și inițierea nu au fost într-un astfel de raport nici în Egipt, nici în Asiro-Babilonia, Persia, India, China, Grecia sau Roma. Pentru ultimele două, lucrurile nu au stat așa nici în cadrul creștinismului primelor patru sau cinci secole, nici în cadrul păgânismului pre-creștin.

Specificitatea religiei în raport cu inițierea nu este una de grad ci de natură sau esență. Religia concepe Divinitatea ca o persoană, ceea ce explică teismul, care poate fi definit ca deosebirea esențială, ontologică, între Dumnezeu-persoană și om. Este vorba de o deosebire de natură transcendentă, potrivit căreia, între Dumnezeu-persoană și om nu pot exista decât raporturi de dependență, supunere și devoțiune, într-un singur și unic sens, al cărui punct maxim ar fi « transportul »

credinciosului în chiar Ființa lui Dumnezeu, în cadrul stării de extaz mistic.

Dimpotrivă, inițierea postulează nu numai reversibilitatea relației de credincioșie ci și concepția unui Prim-Principiu, a unei Ființe Supreme supra-personale. Dincolo de Dumnezeu (sau Dumnezei), înțeles ca persoană, există Ființa Supremă necondiționată, a cărei realitate este superioară ființei, non-ființei și oricărei reprezentări sau imagini religioase. Metafizica indiană veche și buddhismul târziu recunosc un Dumnezeu personal și o sumă de alți dumnezei și împărății cerești, atribuindu-le tuturor un grad redus de realitate. Altel spus, acest Panteon este considerat ca aparținând lumii condiționate. Absolutul sau Primul-Principiu este dincolo de ei. Același raport principial sau o concepție analoagă întâlnim în cadrul neo-platonismului lui Amonius Saccas, în neo-platonismul clasic din *Enneadele* lui Plotin sau în cel târziu, al descendenților lui Porfir, lucru remarcat de Grigore Tăușan, în urmă cu aproape un secol. Perspectiva inițiativă ce ne interesează arată că este exagerat, arbitrar și absurd să vorbim, orbește, de religie, în cadrul raporturilor omului cu o lume supra-umană ce face imposibilă legătura presupusă de latinescul « *religare* ».

Există însă o relație sensibilă între inițiere și realitatea istorică concretă, mai ales începând cu epoca pre-modernă sau post-renascentistă, când diversele cluburi și asociații masonice sau para-masonice au început să practice o inițiere la scară industrială. Cu timpul, toată lumea a intrat în dezbateră pe marginea inițierii masonice, despre care, paradoxal, s-a pretins și încă se pretinde că ar fi unul dintre cele mai mari secrete ale Universului. Degradarea și vulgarizarea inițierii în mediile post-creștine iluministe sau, mai exact, « iluminționiste », care la mijlocul secolului al XVIII-lea ajungeau până în apropierea scaunului papal și în toate casele regale din Europa, a atras o justă reacție de punere la punct din partea unei direcții inițiatice exterioare lumii creștine. Sufismul a refuzat să intre în dezbateră ce traversa cancelariile europene și saloanele nobilimii decadente ce își săpa singură groapa, numită curând

revoluție. Pentru sufiști, inițierea nu are ce căuta în saloanele cucoanelor limbute, ea fiind un secret între Dumnezeu și fiecare inițiat în parte. Caracterul hermetic al inițierii rezultă din însuși curentul inițiativ al hermetismului, ce acoperă o perioadă de mai multe milenii, între începuturile Egiptului antic și Occidentul contemporan, în bună parte post-creștin și non-arian. Orice ar spune sufiștii, de-a lungul mileniilor lui de existență, hermetismul a fost marcat și el de degradarea generală a sacrului și a raporturilor acestuia cu profanul. La începuturile lor, în cadrul civilizațiilor tradiționale veritabile, adică de tip organic și sacru, toate activitățile erau ordonate din perspectiva sacrului și către Centrul Absolut al acestuia. Inițiați vestiți și școli veritabile de inițiere au existat nu numai în Egiptul faraonic sau în alte culturi din vremea acestuia ci până în antichitatea târzie a primelor secole de creștinism, când gnosticismul a fost suprimat prin metodele ce vor face, peste secole, specificitatea și mândria stalinismului. Deși au suferit impactul evenimentelor politice din epoca respectivă, inițiații și școlile veritabile de inițiați au continuat să se manifeste de-a lungul întregului Ev Mediu, când exterminarea Bogomilo-Catharilor și a Templierilor va marca sfârșitul unui lanț inițiativ ce urca până la Hermes Trismegistul și faimoasa lui *Masă de Smarald*. Centrul Absolut al sacrului inițiativ hermeneutic sau veritabil se deosebește ca de la cer la pământ de centrul inițiativ de tip francmasonic, indiferent de rit, de obediență sau de pretențiile masonilor, ce și-au lipit nu una ci treizeci și trei sau chiar mai multe stele în frunte sau grade. Centrul inițiativ veritabil se caracterizează printr-o paradoxală « transcendentalitate immanentă », ale cărei urme se regăsesc în doctrina creștină a Trinității, în aceea a Sfântului Duh sau a « Fecioarei Cosmice », din creștinismul ezoteric. Oricât ar părea de paradoxală, « transcendentalitatea immanentă » se regăsește, măcar în principiu, în « inima » fiecărui om, chiar dacă acesta nu își asumă omenia, adică nu face efortul necesar pentru a o activa, a o pune în evidență. Pentru a nu abuza însă de acest termen tehnic, vom spune că, la scară omenească, « transcendentalitatea

imanentă » constă în prezența non-omenescului în omenesc. Evident, acest non-omenesc din cadrul omenescului poate fi de un semn sau altul, superior sau inferior, altfel spus, divin sau demoniac. Lucrul acesta este bine stabilit și de mult, chiar dacă, pentru creștinul de rând, el nu este tocmai clar. Creștină sau necreștină, sfințenia adevărată implică fără excepție prezența, cel puțin ocazională, a transcendentului în imanent. Așa numitele suflete « posedate » de vreun demon, respectiv tehnica banală a exorcizării indică prezența celui alt « transcendent imanent » în om.

Deși ea poate fi activată într-un fel sau altul, prezența « transcendentului-imanent » în om rămâne cel mai adesea inactivă sau invizibilă, cazul majorității oamenilor, inclusiv a celor foarte credincioși. În cazul preoților și al ierarhiei ecclesiastice, activarea acestui « transcendent-imanent » este relativă, spre deosebire de cea a inițiatului, care totdeauna este absolută. Din aceasta rezultă două forme de spiritualitate ce deosebesc și definesc pe de o parte preoția, pe de altă inițierea. Preotul este un mediator al divinului, al supra-naturalului sau al transcendentului, fără să fie sau să aspire să fie în centrul acestuia, cazul, de exemplu, al misticului. Acesta are acces la inima transcendentului în calitate de mistic, nu de preot. Starea de extaz mistic egalează și chiar depășește pe aceea de inițiat în sensul cel mai deplin al cuvântului. Preotul nu încarnează divinul, în vreme ce inițiatul face exact asta, chiar dacă, de multe ori doar aspiră să o facă, fără a fi cu adevărat capabil. În cadrul celor mai multe civilizații tradiționale, inițiatul suprem era nu marele preot ci regele, faraonul, împăratul, chiar dacă, pe de altă parte, printre altele, acesta avea și titlul de Mare Preot, pe care îl onora sau nu îl onora cum se cuvine. Pe această bază, vreme de mai multe milenii, faraonii Egiptului și regii altor popoare au fost considerați de contemporanii lor încarnare nu a unui zeu oarecare ci, de la caz la caz, a Zeului Suprem, a Primului Principiu sau al Absolutului. Bineînțeles, în antichitatea romană târzie, împăratul

se dovedește adesea o caricatură nedemnă, atât în planul preoției, cât și în acela al inițierii. Aceasta însă este o altă problemă.

I. 4. Originea sumeriană și feniciană a Bibliei

Cam două milenii înaintea epocii creștine, paternitatea israelo-iudaică a Bibliei a fost contestată de popoarele cu care Israelo-Iudeii au venit în contact. Ceva mai târziu, către începutul primului mileniu înainte de Christos, alianța israelo-iudaică a fost ruptă de către Israelieni exact, din cauza *Bibliei*, mai exact a *Thorei*, viitorul *Pentateuh*, modificat, completat, rescris și « îmbunătățit » fără încetare, generație după generație, de fiecare mare preot iudeu, mai cu stea în frunte.

În măsura în care civilizația noastră este creștină, mai exact iudeo-creștină, ea este fondată pe niște *Sfinte Scrieri* deturnate. Pe de altă parte, civilizațiile cunoscute s-au instalat în concretul istoric pe baza revelației transcendente transmise de un erou divin sau altul : Hermes, Orfeu, Zoroastru, Moise, Krișna sau Christos. În general, revelația inițială nu este cunoscută și înțeleasă decât de un grup restrâns, marea masă a populației nefiind pregătită pentru a o înțelege și a o accepta. Confruntate cu astfel de situații, populațiile marilor civilizații de altă dată s-au împărțit, destul de repede, în două curente: inițiații și profanii. Se întâmplă însă adesea că cei inițiați nu sunt inițiați cu adevărat, ci doar în sensul vulgar sau omenesc, de cunoscători, mai mult sau mai puțin, ai secretelor « dumnezeilor » pământenii, de care omenirea nu a dus niciodată lipsă. Aceasta s-a întâmplat în multe cazuri, nu numai în acela al creștinismului, așa numiții inițiați constituind, fără excepție, o dublă elită, sacerdotalo-religioasă și politică, având o dublă motivație de a ascunde anumite adevăruri și de a fabrica altele. Nimic nou sub soare : asta s-a întâmplat tot timpul, în istorie. În zilele noastre însă, după ultimul Război Mondial, falsificarea adevărului prin omisiune, modificare fabricare și rafinare, după interesele manipulatorilor profitori și gusturile diverselor categorii de manipulați sau de « proști », a luat proporțiile unui grotesc planetar. Destinate, de fabricanții lor, să devină « adevăruri » impuse prin lege, baionete și, mai

nou, chiar cu uraniu spălăcit într-un fel de mini-bombițe atomice, tehnica minciunilor se reduce la un enunț cât se poate de simplu : popoarelor nu trebuie să li se spună decât ceea ce ele însele doresc să li se spună. Cum se poate însă realiza « minunea » ca popoarele să dorească exact ceea ce trebuie? - potrivit intereselor politico-sacerdotale ale falșilor inițiați, pe care, pentru simplificare, îi vom numi politrucii sau comisarii ai gândirii. Nu vom răspunde la această întrebare, întrucât asta ar însemna un voluminos studiu, care ne-ar îndepărta de ceea ce ne-am propus. Fără prea mare greutate, fiecare va găsi propriul lui răspuns, gândindu-se la rolul școlii (nu al școlarizării) obligatorii, al televiziunii cvasi-obligatorii și ea, al presei devenită școală a minciunii și a neisprăviților, al bisericii, complice la crimă de genocid, nu numai când închide, de exemplu, ușile Catedralei din Timișoara, în fața poporului amenințat de ucigașii de meserie din solda și în uniforma Statului criminal¹.

Precum se știe, Biblia înseamnă « carte ». Nu mai puțin, numele ei evocă Babel-Babilonul și mai ales Biblosul, orașul din Fenicia unde se credea că ar fi apărut scrierea alfabetică, și în onoarea căruia Alexandru Macedon a dat cărții în cauză numele de « *Biblie* ». Fenicienii din Biblos adorau un dumnezeu pe nume « EL », care va deveni demiurgul *Bibliei*. Desigur, cuceritorul macedonean avea alte treburi decât cititul *Bibliei* iudaice. El știa însă că Biblos fusese un mare centru inițiativ, în care se practica un sincretism al vechilor tradiții sumeriene, egiptene, asiro-babiloniene și persane. Considerat sacru, alfabetul fenician va

9/03/80Attention:_____

¹ Închiderea ușilor Catedralei din Timișoara în fața poporului mitraliat de Statul criminal este numai un episod din cadrul bimilenarei istorii criminale a creștinismului. Primele secole iudeo-creștine au fost un lanț de crime contra personalităților jenante (împăratul Iulian, Hypathia din Alexandria, Arius, etc.) și mai ales a creștinismului gnostic. Disputele pentru șefie, războaiele religioase, sclavia medievală și modernă, genocidul practicat de creștinii catolici și protestanți în Europa și pe celelalte continente ne îndreptătesc să vorbim despre criminalitatea congenitală a Bisericii, de care aceasta nu s-a putut dezbara niciodată.

deveni matricea multor alfabete ulterioare, începând cu cel ebraic, grec și altele. Vorbind de vechimea Bibliei, trebuie să ținem cont că alfabetul ebraic este de origine feniciană relativ târzie. Nu se știe prea bine ce relații au existat, dacă au existat, între vechiul trib al Evreilor și Fenicieni. Se știe însă că Evreii au dispărut ca neam înainte de venirea lui Moise și a Israelo-Iudeilor din Egipt. La cucerirea pământului « făgăduinței » și împărțirea acestuia între cele douăsprezece triburi, de către Iosua, nu a participat niciun Evreu, de unde putem trage concluzia că, la jumătatea mileniului al II-lea, înainte de Christos, aceștia dispărușeră din istorie. Subliniem acest lucru, întrucât nu este normal ca numele acestui trib să fie reînviat astăzi și scos de la naftalină, pentru a fi atribuit Khazarilor de la Marea Caspică, turco-mongoli convertiți la iudaism în secolul al VIII-lea, era noastră, la peste două mii de ani după dispariția Evreilor².

9/03/80Attention:_____

² Nimeni în lume nu vorbește despre Evrei la modul prezent, adică acela de popor contemporan. Evreii au dispărut din Istorie cu aproximativ două mii de ani înainte de Christos. Ei nu sunt nici primul, nici ultimul caz de popor dispărut din istorie, cu sau fără de urmă. Vechii Egipteni, Fenicienii, Hitiții, Hicsoșii, Sciții, Tracii au dispărut și ei, în condiții pe care Istoria le-a lămurit sau încearcă să le lămurească. În scrierile lor, Eminescu, Iorga, Hasdeu, Hâciu și alți autori români vorbesc totuși despre Evrei. Este vorba de o eroare, căreia trebuie să i se pună capăt. Khazarii trecuți la iudaism, în secolul al VIII-lea după Christos, nu au putut deveni Evrei. Originea lor khazară nu a putut fi ștearsă prin convertirea religioasă (tăierea împrejur), popoarele numindu-i, pe bună dreptate, Jidani. Nemții îi numesc *Juden*, Francezii îi numesc *Juifs*, Englezii îi numesc *Jews*, Maghiarii îi numesc *Zsidó*, Sârbo-Croații îi numesc *Židov*, Rușii îi numesc *Jid*, etc. Nu există niciun motiv pentru ca noi sau alții să numim Evrei, pe descendenții vechilor Khazari. Desigur, descendenții vechilor Iudei pot fi numiți Iudei, după cum descendenții vechilor Greci sau Chinezi sunt numiți de toată lumea Greci, respectiv Chinezi. Vechii Iudei au rămas Iudei, deși astăzi sunt confundați cu Jidanii. Confuzia se datorește faptului că ei nu mai reprezintă astăzi decât aproximativ 5% din totalul Jidănimii mondiale. Specialiștii numesc Sefarzi pe acești 5% (după unii 6 sau 7%), termen care în ebraică înseamnă spaniol. Sefarzii sunt adevărații Iudei și adevărații Semiți, întrucât strămoșii lor au trăit în vechea Iudee, în vechea Palestină. Ca descendenți ai Khazarilor, Jidanii nu pot fi însă decât « Iudei sintetici », fără nicio legătură de sânge cu popoarele semite.

Cât despre alfabetul ebraic, cunoscătorii afirmă că acesta este o simplă variantă, o reproducere aproape identică a celor 22 de litere-numere ale alfabetului fenician. Miturile biblice, începând cu acela al *Genezei* sau *Facerii*, au apărut printre Sumerieni și au fost preluate de Babilonieni, de unde au ajuns la Fenicieni, care le-au combinat cu miturile egiptene. Versiunile cele mai vechi ale *Bibliei* au fost redactate în feniciană, deși foarte puține dovezi clare există în acest sens. Se crede că, pentru a-și însuși *Biblia* și a se da drept autorii ei adevărați, scribii vechilor leviți au transcris, în ebraică, miturile sumeriane combinate cu elemente caldeene, babiloniene, egiptene și feniciene, după care au distrus tabletele originale. Specialiștii consideră că transcrierea din feniciană în ebraică a fost foarte ușoară, fiind vorba numai de schimbarea formei câtorva litere, limbile respective fiind, pe cât se pare, foarte apropiate! Se știe însă sigur și din multe izvoare că, revenind din Babilon, în jurul anului 530 î. Chr., Iudeii au rescris *Thora* (*Pentateuhul*) cu grafia inventată la Babilon, sub conducerea lui Neemia, Ezdra și a altor mari preoți. Scribii iudei au transcris deci vechea *Biblie* israelo-iudaică care, după întoarcerea din Babilon și până astăzi nu va mai fi nici feniciană, nici israeliană, ci exclusiv iudaică. Tradiția ulterioară a iudaismului rabinic a preluat *Biblia* în această formă.

Este însă important să conștientizăm faptul că, potrivit tradiției feniciene, cel puțin, cele douăzeci și două de ideograme, ale alfabetului fenician, constituiau un sistem de reprezentare a puterilor universale. În cadrul acestui sistem, fiecare literă reprezenta o structură esențială a celor văzute sau nevăzute. Ulterior, din naivitate sau din alte motive, rabinii vor afirma că Dumnezeu ar fi creat lumea cu ajutorul celor douăzeci și două de litere ale alfabetului ebraic. Rămâne de văzut ce s-ar fi întâmplat cu iudaismul ortodox dacă rabinii ar fi recunoscut că « EL » a creat universul cu cele douăzeci și două de ideograme feniciene.

De unde vine caracterul sacru al *Facerii* biblice și puterea ei evocatoare, ce pare să fi hipnotizat omenirea ultimelor două milenii. În comparație cu alegoriile mitologice grecești sau indiene, calitatea artistică a prozei biblice este indiscutabil

inferioară. Cartea *Facerii* sau oricare alta din *Pentateuh* nu se distinge nici prin calitatea literară, nici prin transcendența mesajului. Povestea banală a lui Dumnezeu care și-ar fi început opera prin a crea cerul și pământul pare o banală invenție pe lângă poezia și transcendentalismul miturilor creaționiste amerindiene sau celte. Mulți autori talentați ar putea furniza astăzi o versiune artistică net superioară ilustrei mediocrități biblice. Totuși, un proverb cabalist ne învață că « *Thora* » (*Pentateuhul*) nu trebuie confundată cu veșmintele acesteia. Cu alte cuvinte, sub forma ei literară, Legea iudaică este un voal ce ascunde un sens mai profund, accesibil numai celor capabili să îl decripteze. Legea iudaică nu ar fi fost redactată pentru ca, peste secole și milenii, diverșii ignoranți și profani să se umfle în pene prin sinagogi, biserici sau temple neo-protestante. Forma literară a Legii iudaice ar fi fost astfel întocmită încât să ascundă cu grijă anumite secrete, pe care rabinii pretind că le știu ca pe Tatăl Nostru. O tehnică similară de camuflaj a fost însă utilizată și de redactorii scrierilor sacre indiene, pe care unii erudiți naivi îi citează copios, fără să înțeleagă ridicolul inevitabil, datorat nu atât incapacității lor, cât faptului că este vorba de adevăruri ce privesc pe cei ce le știu deja, întrucât au fost sau au devenit demni de acestea – demnitate căpătată printr-o anumită inițiere.

Se pretinde că puterea magică ce hipnotizează credincioșii ce roiesc în jurul *Bibliei* s-ar datora conținutului secret din sistemul de codaj alfanumeric ce servește de bază formei literare. Altfel spus, importanța textelor biblice ar sta mai degrabă în misterele ascunse decât în sensurile aparente cu care se mândresc exegeții. În acest fel, iudaismul ar fi arătat calea de urmat atât Creștinilor cât și Musulmanilor. *Vechiul Testament* tradus însă în limba greacă, latină sau arabă a pierdut mult dacă nu chiar întreaga forță inerentă codajului alfanumeric feniciano-ebraic sau, mai degrabă, iudaic! În limbaj alegoric, Iudeii ar fi păstrat vinul obținut din prima presiune a strugurilor, în vreme ce Creștinii și apoi Musulmanii s-au mulțumit cu o a doua sau a treia stoarcere a tescovinei, la care, din delicatețe, Iudeii ar fi adăugat aditivele

teologice necesare menținerii noilor religii în spatele locomotivei proiectată cândva de Moise. Pe cât se pare, inițiații iudei știu foarte bine că lectura corectă a *Bibliei* nu este posibilă fără cunoașterea unui cod sau a unui sistem ezoterico-științific, întrucât fiecare literă și fiecare cuvânt ar reprezenta un proces energetic în strânsă relație cu literele sau cuvintele precedente ori următoare. Ar fi vorba de o succesiune de litere reprezentând numere ce trimit la valorile arhetipale ale forțelor universale cunoscute sau necunoscute. Se presupune că diversele cuvinte și nume proprii biblice nu ar fi decât o punere în ecuație a rezonanțelor și structurilor cosmice. Un text de acest tip nu poate fi decât un document absolut inaccesibil celor lipsiți de o anumită inițiere. Deși veșnic ilizibil pentru cititorii sau cercetătorii neinițiați, acestora li se servește totuși o etimologie superficială, un fel de supă asemănătoare cu zeama din închisorile comuniste, fabricată dacă nu după rețetele acelorași bucătari în orice caz după rețetele oculte ale aceleiași sfinte familii!

Aceasta este părerea unora dintre exegeți, nu însă a tuturor. Pentru alții nu etimologia termenilor contează, ci analogia între diversele fenomene sau realități. Analogia desemnează orice fel de asemănare între două sau mai multe lucruri, ce se disting printr-o mulțime de alte aspecte. Ea ar fi o asemănare incompletă, ce nu exclude diferențe foarte importante, raționamentul prin analogie constând în tragerea unei concluzii dintr-o asemănare incompletă, postulând, de exemplu, că două lucruri asemănătoare în unul sau mai multe puncte, puse în evidență, s-ar putea dovedi asemănătoare și în alte puncte, încă nepuse în evidență. Pentru unii logicieni, analogia este vecină sau asemănătoare cu inducția, de care însă diferă, după cum tot ei au remarcat. Inducția este totdeauna un fapt de observație dirijată, de experimentare concordantă sau diferențială. Analogia este o supoziție ce nu poate fi niciodată certitudine, întrucât se presupune fără vreo asigurare că asemănarea pusă în lumină este o proprietate fundamentală sau că anumite alte proprietăți esențiale depind de ea. Vechii Egipteni, de exemplu, stabiliseră,

prin analogie, existența unei rezonanțe vibratoare între șoim și bobul de năut de o anumită varietate. Analogia de plecare era asemănarea dintre forma boabelor de năut din această varietate, care amintea ciocul păsării de pradă în chestiune. Plecând de aici, vechea limbă egipteană stabilise o analogie ce era un fel de ecou între numele boabei de năut și șoimul de pe cer. Am ales acest exemplu pentru a înțelege cât de ușor se pot stabili anumite relații adevărate sau imaginare între diversele fenomene ale universului sensibil. Fără să fie absolut sigură, analogia conține totdeauna o parte de adevăr, pe care strămoșii noștri se străduiau să o fixeze și să o indice prin numele lucrurilor. Nimic de mirare că etimologia era considerată știința adevărului, perspectivă din care putem înțelege întrucâtva reperele după care s-au condus Fenicienii și apoi Iudeii, aceștia fiind cei care au codificat *Pentateuhul* și probabil alte cărți ale *Vechiului Testament*. Mult înaintea acestora, Sumerienii stabiliseră liste de nume de stele sau fenomene cerești considerate analoage unor plante sau altor fenomene și lucruri pământești. Treptat, s-a ajuns la o mulțime de analogii între lucruri sau fenomene aparent total disparate, ale căror coduri numerice puneau însă în evidență o anumită rezonanță.

În zilele noastre se știe însă că totul este sau se reduce la o anumită rezonanță, legătura mutuală dintre diversele lucruri și fenomene din univers fiind o problemă de rezonanță universală subtilă. Tot ce există în univers poate intra în rezonanță cu diverse aspecte sau părți ale acestuia. Între altele, știința ocultă numită *Cabală* se ocupă cu legile ce guvernează raporturile numerice dintre rezonanțele diverselor lucruri și fenomene din cadrul fără de limite al rezonanței universale. În rezumat, putem considera că *Vechiul Testament* și mai ales *Legea* iudaică sau *Pentateuhul* creștin reprezintă forma literară mai mult sau mai puțin izbutită a unui sistem de matematică sacră, problemele metafizice fiind convertite în imagini copilărești din a căror utilizare practică nu putem exclude, între altele, controlul politic al adulților infantilizați.

Fără să aibă o importanță istorică ulterioară, între cei doisprezece apostoli ai Mântuitorului au existat anumite fricțiuni. Un secol mai târziu, pe vremea lui Marcion din Sinope (85-160), fricțiunile « fără de importanță », deveniseră probleme grave, putând conduce, în cazul cel mai bun, la excomunicare (cazul lui Marcion, 144) dar și la dispute sau controverse religioase ce și-au avut importanța lor în fixarea canonului *Noului Testament*, a textului cărților acestuia, evoluția dogmatică a creștinismului, apariția primelor biserici învrăjbite, a ereziilor, etc. Fiu de episcop creștin și bine primit de comunitatea creștină din Roma primului deceniu de după împăratul Traian, Marcion este fondatorul primei biserici dizidente. După Simon Magicianul, Marcion ar fi fost cel de al doilea excomunicat din istoria creștinismului. Biserica lui dizidentă capătă o importanță specială, întrucât ea și-a avut șansa ei de reprezenta creștinismul adevărat, în orice caz unul mult mai apropiat de mesajul chistic decât Biserica oficială politizată și consacrată ulterior.

Biserica lui Marcion și a milioanei lui de adepți a supraviețuit până în secolul al V-lea, când a început să decadă, mai întâi în Occident, apoi și în Orient. Marcion respinge *Vechiul Testament* iudaic, pe considerentul, evident, că părintele lui Iisus Christos nu poate fi decât infinit bun, în vreme ce Dumnezeuul Legii iudaice se dovedește infinit rău sau ne-bun! În plus, Marcion nu recunoștea sau avea o opinie cu totul specială despre dubla natură, omenească și divină, a lui Christos. Mort către anul 160, Biserica marcionită se răspândește rapid în întreg Imperiul Roman, fiind atestate vreme de peste 300 de ani, până la sfârșitul celui de al V-lea secol creștin. Activitatea numeroșilor autori creștini din primele secole de creștinism, între care primii Părinți ai Bisericii, va fi consacrată aproape exclusiv combaterii învățăturii lui Marcion, acesta fiind, foarte probabil, primul Părinte al Bisericii, de care, evident, aceasta s-a dezis încă din 144, când papa Pius I-ul l-a excomunicat. Scrierile și mai ales predicile lui Marcion au fost foarte bine primite de credincioși, obligând Biserica (ce va deveni oficială) să reacționeze, între altele prin stabilirea primului canon al *Noului Testament*.

Aproape un secol după moartea lui Marcion, fideliu bisericii marcionite se vor uni cu maniheenii lui Mani, o altă personalitate ce ar fi putut imprima o direcție diferită creștinismului ulterior și a cărei influență va înceta abia unsprezece sau douăsprezece secole mai târziu, prin exterminarea holocaustică a Bogomililor, Catharilor și a Templierilor.

Marcion este primul dintre marii gnostici a căror operă a fost distrusă în întregime de o Biserică, specializată în distrugeri, secrete și matrapazlăcuri ce nu au ieșit încă pe deplin la lumină. Rarele surse parțiale disponibile nu permit prezentarea veridică a doctrinei creștine marcionite. Totuși, prezentarea succintă a celor câtorva elemente sigure de doctrină marcionită va ușura mai buna înțelegere a celor ce urmează și a concluziei finale, ce se va profila pe ultimele pagini ale acestui manual. Pentru Marcion, Demiurgul sau autorul universului este un dumnezeu inferior, ce nu trebuie confundat cu Dumnezeuul Suprem sau Necunoscut, Dumnezeuul Binelui și al Iubirii ce nu s-a manifestat în niciun fel până la venirea lui Christos. Acest Dumnezeu Suprem nu conduce lumea materială, care nu este creația lui. Opera acestui Dumnezeu cuprinde tot ce privește viața veșnică, corpul nostru fizic și viața actuală fiind în afara « competențelor » și a preocupărilor lui. Dumnezeuul Suprem al lui Marcion nu este un judecător și cu atât mai puțin un călău setos de sânge, reședința lui fiind în afara lumii în care trăiesc oamenii. Prin intermediul trimișilor lui dintr-o epocă sau alta, acest Dumnezeu lucrează în sensul vindecării oamenilor de consecințele tragice ale izgonirii din Rai și ale căderii în materie, amintindu-ne permanent lumea de origine, în care spiritele noastre nemuritoare se vor întoarce odată.

Demiurgul sau creatorul lumii materiale nu este un dumnezeu iubitor ci un judecător cu inimă de călău. El este cel ce conduce lumea în care trăiesc oamenii, iar promisiunile și competențele lui nu pot depăși această lume. De altfel, potrivit anumitor surse, judecata și competența acestui demiurg nu s-ar aplica decât Iudeilor, care ar fi ajuns ceea ce au ajuns în urma unui anumit

experiment metafizico-escatologic, ce ar fi avut loc în Atlantida, cu multe mii de ani înaintea scufundării acesteia. Justiția și întreaga comportare a Demiurgului este pe deplin omenească, contrară legii Iubirii și a Iertării Bunului, Adevăratului și Spremului Dumnezeu. Ca și apostolul Pavel, pe care Marcion îl cunoștea din scrieri ce nu ne-au parvenit în starea lor originală (!), Marcion considera că diferența este evidentă și fundamentală între Legea Urii din *Vechiul Testament* și Legea Iubirii a *Noului Testament*. Târziu, după Marcion, sub influența învățaturii lui Mani, Bogomilii, Catharii și Templierii vor admite nu numai Legea Iubirii a *Noului Testament*, ci și aceea a vechiului Israel, pe care Iudeii ar fi transformat-o într-o Lege a Urii. În ideea lui Marcion, lumea este guvernată de două principii. Primul ar fi acela al organizării și funcționării lumii fizice, inclusiv a omului, căruia i se impun anumite datorii fără să i se pună totdeauna la dispoziție mijloacele necesare îndeplinirii acestora. Superior primului, celălalt principiu este acela al Grației sau al Iubirii adevăratului Dumnezeu, care este Dumnezeul Suprem. Omul nu poate scăpa din sclavia Demiurgului iudaic al lumii acesteia decât punându-se cu tot curajul și toate riscurile sub autoritatea adevăratului Dumnezeu Suprem. Persan la origine, dualismul Ormuzd-Ahriman) se răspândise de mai multe secole în bazinul mediteranean. Puțin înaintea lui Marcion, Plutarh admite existența în univers a unui suflet bun și a unuia rău, arătând că deja cu cinci sau șase secole mai înainte, Platon și Pitagora vedeau lucrurile în același fel.

I. 5. Poziția lui Marcion față de *Biblie*

Doctrina lui Marcion este clară: în calitate de operă a Demiurgului, *Biblia* sau Legea iudaică trebuie respinsă de lumea creștină. Pentru el, profețiile biblice nu vorbesc în niciun fel despre Christos. De altfel, Bogomilii, Catharii și Templierii de mai târziu considerau că *Vechiul Testament* creștin a fost aranjat ulterior, astfel încât să apară legătura dintre vechile profeții biblice și venirea, viața, învățătura, răstignirea și învierea Mântuitorului. Atitudinea Iudeilor față de Iisus și de creștinism

pare să confirme punctul de vedere al lui Marcion, pentru care scrierile biblice iudaice trebuie considerate în sensul lor literar, știut fiind, pentru el, că nici Christos nici apostolul Pavel nu le recunoscuseră alt gen de autoritate. Potrivit lui Marcion, *Vechiul Testament* sau Legea iudaică nu l-a anunțat nici pe Christos, nici pe apostoli. Din pleiada sau mulțimea de Evanghelii care circulau în secolul al II-lea, Marcion nu reține decât Evanghelia după Luca, într-o altă formă, probabil, decât aceea care ne-a parvenit, pieptănată și falsificată, între timp, de către Biserica oficială. Ca și alți exegeți, de după el, Marcion considera această Evanghelie ca fiind scrisă sub influența directă a apostolului Pavel, din ale cărui *Epistole* reținea *numai zece*, din cele paisprezece recunoscute de Biserica oficială. Cât despre textul veritabil al celor zece scrisori ale apostolului Pavel, pe care Marcion le considera demne să între în compoziția Noului Testament, nimeni nu poate spune astăzi nimic precis, nici măcar Biserica oficială care fără îndoială le-a falsificat, având grijă să dispară urmele falsului. Cele zece scrisori ale apostolului Pavel, pe care în principiu le accepta, au fost epurate de Marcion, care s-a străduit să elimine orice influențe și elemente iudaice. Cenzurarea marcionită a scrisorilor apostolului Pavel s-a făcut nu din perspectivă istorică ci din necesitatea coerenței cu marcionismul. Se crede că Marcion a modificat începutul *Evangheliei după Luca*, anumite pasaje din scrisorile apostolului Pavel, mai ales *Epistola către Romani* și pasajele în care Christos era prezentat ca Dumnezeu al *Vechiului Testament*. Pentru Marcion, după cum am spus, Demiurgul gelos, răzbunător și setos de sânge omenesc nu putea fi, în niciun caz, părintele lui Christos. Acesta era Fiul Dumnezeului cel Bun, care deși Fiu nu se deosebea de Tatăl său, fiind manifestarea și chiar revelația Acestuia în lumea noastră. Pentru Marcion, Christos a fost un spirit salvator (*spiritus salutaris*), Iisus nefiind decât Dumnezeul cel Bun sub formă omenească. La rândul lui, Dumnezeul cel Bun nu era decât Christosul revenit la starea lui cosmică inițială, fără împrumuturile istorice ale lui Iisus. Ideea că Mântuitorul s-a născut dintr-o femeie, că s-a încarnat într-un corp din carne și din

sânge era pentru Marcion o tristă eroare, niște elemente pur pământești de care un dumnezeu nu are nevoie, mai ales că ar fi putut lua înfățișare omenească prin tot felul de alte mijloace. Numită pe atunci docetism³, această doctrină nu era numai a lui Marcion, fiind foarte răspândită în primele secole creștine.

I. 6. Nu există mântuire a corpului nostru fizic. Există doar o mântuire spirituală

Ideea că numai spiritul poate fi mântuit sau eliberat nu este de neînțeles. Dificultatea constă în faptul că Biserica oficială a renunțat, în secolul al IX-lea, la trinitatea din om, (corp, suflet, spirit), transformându-l pe acesta într-un simplu animal : corp și suflet, nimic altceva! Pentru Marcion, eliberarea sau mântuirea nu putea fi decât spirituală, în raport cu Demiurgul, creatorul lumii noastre. Tertulian va pretinde că dualismul lui Marcion pornea din opinia acestuia despre corpul din carne, considerat nedemn de mântuire. În orice caz, doctrina lui Marcion avea nevoie de mântuirea spiritului, considerat partea esențială și nemuritoare a omului. Cât despre învierea cărnii, aceasta nu era considerată o mântuire ci mai curând o perpetuare a sclaviei « materiale », o nouă încarnare⁴, subterfugiu de ultimă oră al Demiurgului. Indiferent că suntem sau nu suntem de acord cu ea, doctrina lui Marcion este pe deplin coerentă în acest punct, ca și în altele.

În ce privește revelația lui Christos, aceasta nu completează și nu împlinește iudaismul, pe care îl depășește enorm, neavând niciun punct comun cu el! Se înțelege de ce canonul lui Marcion

9/03/80Attention:—————

³ . De la grecescul *dokein* (care se aseamănă, care pare). Docetismul a fost un ansamblu de doctrine foarte în vogă în primele secole creștine, elementul lor comun fiind negarea încarnării lui Christos, care doar ar fi luat o *aparență umană*. Docetismul nega încarnarea lui Christos în Iisus, fără să nege însă încarnarea în general, pe care, în primele secole creștine nu o nega nimeni.

⁴ . De la latinul *incarnatio*, din *in* (în) și din *caro*, *carnis* (carne). Încarnarea însemna « intrarea în carne » sau în corp (întrupare) a unui spirit, posibilă atât în cazul corpului omenesc ca și al unui animal, sau al unui dispozitiv oarecare.

era în opoziție cu *Biblia* iudaică a Bisericii. Fără să cunoaștem detaliile canonului marcionit, se știe că acest al doilea excomunicat al creștinismului vorbea de un *Evanghelion*, un *Apostolikon* (cele zece scrisori ale apostolului Pavel) și de o scriere proprie numită *Antiteze*, pe care nu o cunoaștem decât din criticile adversarilor lui, Tertulian și Teofil din Antiohia. Distincția marcionită între scrierile sfinte « adevărate » și « false » va obliga Biserica la diverse sfinte gesticulații, la adoptarea unor scrieri necunoscute față de cele cunoscute atunci, despre care nimeni nu mai poate spune astăzi cine, când și în ce împrejurări le-a scos din vreo sfântă pălărie papală. Din perspectiva ce ne interesează în cadrul economiei manualului nostru, elementul fundamental este opoziția stabilită de Marcion între Legea iudaică (*Thora* sau *Pentateuhul*) și *Evanghelie*. Odată lămurit acest lucru, Marcion a tras concluzia ce se impunea, trimițându-l pe Moise la plimbare. Nu cunoaștem detaliile, nu se știe ce anume a abrogat și ce a păstrat. Oamenii cultivați ai vremii știau însă foarte bine că Grecii, Egiptenii și alte popoare nu i-au așteptat pe Iudei pentru a legifera să nu ucizi, să nu furi, să nu poțestești bunul altuia și așa mai departe, respectând cu adevărat aceste porunci, cu care, de peste zece secole, la ora respectivă, Iudeii se gargariseau cu cea mai ipocrită grație biblică, devenită între timp talmudică. Marcion a eliberat omul din sclavia lumii create de Demiurg, făcând din el copilul unui Dumnezeu Suprem și infinit iubitor. În ziua Judecății de apoi, recunoscută de Marcion, Christos nu va avea decât să separe pe cei ce au adorat Demiurgul iudaic, de cei ce s-au pus sub protecția și au cerut mântuirea Dumnezeului Suprem și Iubitor. Altfel spus, în ziua Judecății de pe urmă, Demiurgul iudaic și lumea creată de el erau expediați după Moise, lucru normal de vreme ce el nu este nici divin, nici veșnic. Dumnezeul Suprem al lui Marcion și Împărăția Lui vor dăinui veșnic. Creatorul lumii actuale va dispărea fără să suporte nicio altă pedeapsă, Dumnezeul Suprem înțelegând foarte bine că Demiurgul iudaic nu putea scăpa ocazia de a face un gheșeft de proporții cosmice. Cât despre Mesia, pe care Iudeii îl așteptau încă de pe atunci, în ideea

lui Marcion, acesta nu poate fi decât Antichristul, ce bate de multă vreme la porțile Istoriei.

Acestea ar fi punctele importante din doctrina marcionită. Polemica răsunătoare ce a început după moartea lui Marcion avea să pună în lumină și alte elemente importante. La aproape 50 de ani de la moartea lui Marcion, Tertulian pretinde că acesta ar fi admis doi Christoși, unul revelat pe vremea împăratului Tiberiu, de către Dumnezeu necunoscut, a cărui misiune ar fi fost mântuirea tuturor popoarelor ; celălalt, Christos, ar fi fost dumnezeul creator și restaurator al Iudeilor, care era așteptat de aceștia și ar fi trebuit să apară și el, la rândul lui. Potrivit lui Tertulian, între acești doi dumnezei, Marcion ar fi făcut aceeași distincție ca între Evanghelie și Legea iudaică, între creștinism și iudaism. După Tertulian și textele « sfinte » ce ne-au parvenit, apostolul Pavel însuși s-ar fi exprimat în sensul lui Marcion. La momentul potrivit vom analiza unele pasaje din scrisorile apostolului Pavel, inclusiv acelea la care se referă Tertulian. Să continuăm însă firul polemicii lui Tertulian, părinte al Bisericii din secolul al III-lea, cu Marcion, părinte și el al Bisericii, din secolul al II-lea, ultimul fiind probabil singurul Părinte al Bisericii care s-a învrednicit de o sfântă excomunicare, din partea acesteia. Pe scurt, Tertulian amintește pasaje bine cunoscute din scrisorile apostolului Pavel : dacă cineva propovăduiește un alt Iisus decât cel propovăduit de noi, o altă Evanghelie decât aceea pe care am primit-o, etc... Bine înțeles, nu lipsește nici sfânta anatemă a apostolului contra propovăduitorului falsei evanghelii. Fără să vrea, prin excesul lui de zel și prin sfânta trepădușie ce se întâlnește adesea în istoria creștinismului, Tertulian ne face, în acest punct, un mare serviciu. Fără el nu am fi avut cunoștință de confuzia dintre cei doi Christoși, nici de faptul că trimisul ceresc al lui Marcion nu trebuie confundat cu foarte pământeanul Mesia, așteptat de Iudei. Acest Mesia pământean, al Iudeilor, a venit și el, ba chiar de mai multe ori, astfel că iudaismul a fost și este confruntat cu o sfântă inflație mesianică, ce va fi agravată de apropiata și foarte probabila venire holografică a Antichristului *New Age*. Confuzia pusă în lumină de Tertulian este prezentă în

Evangelia Marcion-Luca și în alte *Evangelii*. În chip de concluzie preliminară, vom înțelege că, nu fără dreptate, marcioniții acuzau apostolii iudeo-creștini de a fi amestecat în mod nepermis Legea iudaică cu Cuvântul Dumnezeuului Suprem.

Din istoria creștinismului aflăm multe elemente interesante de după moartea lui Marcion. Odată excomunicat de papa Pius I, Marcion a fondat o puternică biserică și apoi o numeroasă comunitate creștină, animată de preoți și ierarhi devotați și bine organizați. În limbajul actual am putea vorbi de o « sectă ». Situația concretă din cel de al II-lea și chiar al III-lea secol creștin arată însă că la fel de bine am putea considera « sectă » Biserica ce va deveni creștinism oficial abia în secolul al IV-lea. Biserica marcionită pare să fi fost bine organizată, ceremoniile ei fiind simplificate la nivelul unui minim necesar și indispensabil, autoritatea postumă a lui Marcion fiind un adevărat ciment pentru comunitatea acestor creștini dizidenți de primă oră. Morala marcionită își avea și ea exagerările ei, care rareori lipsesc dintr-o direcție creștină sau alta. Marcionismul nu recunoște și chiar se pronunță contra căsătoriei, subliniind și agravând anumite aspecte prezente până astăzi în scrisorile apostolului Pavel, de care ne vom ocupa la locul potrivit. Marcionismul nu putea decât să exagereze cu posturile și alte interdicții, cu pregătirea pentru acceptarea martiriului și cultivarea fraternității. Nu se cunoaște situația rezervată femeilor de către doctrina marcionită, care considera că, întru Christos, nu pot exista nici bărbați, nici femei. Cu toată tendința lui de emancipare din supușenia față de dogmatismul iudaic, Marcion pare să fi sucombat în fața misoginismului acestuia. Potrivit Sfântului Ioan Gură-de-Aur, marcioniții pacteau botezarea morților, amintită și de apostolul Pavel în prima sa Scrisoare către Corinteni (15/29). Date fiind exagerările și fervoarea lor religioasă, nu este de mirare că marcioniții au furnizat un număr important de martiri⁵. Către anul 155, Justin din Naplouse

9/03/80Attention:_____

⁵. Episcopul Polycarpe și diaconul Metrodore, de exemplu, arși pe rug împreună cu o femeie, către 155, primul fiind fost discipol al apostolului Ioan,

mărturisește că influența lui Marcion se întindea peste întregul Imperiu Roman, marcioniții fiind foarte numeroși mai ales la Roma. În jurul anului 208, Tertulian confirmă că tradiția eretică a lui Marciaon a umplut întreg universul, marea Biserică (oficială) fiind în dificultate. În secolul al IV-lea, printre locurile « infectate » de marcionism, Epiphane citează Egiptul, Palestina, Arabia, Ciprul și Persia.

La începuturile creștinismului, Marcion a constituit un mare pericol pentru Biserica ce avea să devină oficială, din care cauză, începând cu a doua jumătate a secolului al II-lea, el este atacat și făcut albie de porci de către mai toți apologeții catolicismului incipient. Către sfârșitul secolului al II-lea, la câteva decenii după moartea lui Marcion, Bardesan din Edesa scrie, în siriacă, mai multe *Dialoguri* anti-marcioniste, urmate curând de scrieri similare în greacă sau latină.

Dispariția marcionismului este parte integrantă din acțiunea generală, nu foarte clară, a Bisericii creștine oficiale, contra gnosticismului. Confuzia consta în faptul că marcionismul era el însuși opus unor curente gnostice. Biserica oficială deprinsese însă abc-ul dedesubturilor politice, fiind încântată să doboare doi adversari dintr-o singură lovitură. Sprijinul politic și chiar militar al Romei imperiale a jucat un rol decisiv în acest declin, care a prefigurat acțiunea papalo-regală de mai târziu, contra Catharilor din Provence și apoi a Templierilor.

Adversarul de lungă durată al Bisericii oficiale a fost însă nu marcionismul ci gnosticismul, permanent opus monismului catolic. Frați inamici, precum Cain și Abel, cei doi adversari se înfruntă și astăzi. De-a lungul secolelor, gnosticismul a dat naștere curentului spiritual din care a apărut francmasoneria autentică, care totdeauna s-a pronunțat în favoarea libertății de gândire, a libertății absolute a spiritului omenesc. Dimpotrivă,

care l-a sfințit el însuși ca episcop de Smirna; Valerian din Cezarea (Palestina), ars pe rug în anul 177, pe care, trei secole mai târziu, Creștinii romani îl sărbătoreau la 14 aprilie; episcopul Asclepios, ars pe rug tot la Cezarea, împreună cu diaconul Apselamus, pe vremea lui Dioclețian, etc.

direcția catolică monistă și dictatorială a dat naștere iudeo-iezuitismului, ce urmărește închiderea pe vecie a spiritului omenesc în închisoarea corporală sau materială, a cărei dimensiune organică de origine se combină astăzi cu tehnologia computerizată, cu microcipurile și alte componente informatice, unele dintre acestea putând fi introduse în chiar celulele umane.

I. 7. Ce este ocultismul?

În sens strict, nicio știință nu poate fi definită, așa cum definim un cuvânt, o noțiune. După cum nu putem spune despre Chimie, de exemplu, că este știința care studiază fenomenele chimice, nu putem spune nici despre ocultism că este știința ce studiază fenomenele oculte. Putem spune însă că ocultismul este știința invizibilului și a legilor invizibile ce guvernează vizibilul, afirmație ce permite o mai bună înțelegere a multor fenomene invizibile din orice știință, de exemplu valența chimică, gravitația universală, etc. În acest sens, ocultismul înglobează toate subiectele de cunoaștere posibile : Dumnezeu, universul, îngerii, demonii, omul, natura, cauzele, mijloacele, scopurile, etc. Studiarea ocultismului în raport cu tot ce poate fi cunoscut ar fi o operă enciclopedică gigantică. Scopul nostru este mult mai modest. Vom încerca să realizăm nu un tratat de ocultism ci un simplu manual, care să ordoneze și să clarifice mulțimea ideilor, a afirmațiilor și curentelor de gândire ce se întrepătrund în toate felurile posibile, formând așa numita *Știință ocultă*⁶. Vom insista, mai ales, asupra datelor privind constituția omului și raporturile acestuia cu cauza creatoare și natura înconjurătoare, față de care el este sinteză și încoronare sau desăvârșire. Pe cât posibil, ne vom opri asupra obligațiilor capitale ce rezultă din perspectiva datoriei de perpetuare a speciei umane, fără să neglijăm învățământul și educația tinerilor, a științei medicale și a politicii în materie de sănătate, a

9/03/80Attention:—————

⁶. Alți autori (Alexandrian), vorbesc de « Filosofie ocultă ». (Cf. *Histoire de la Philosophie occulte*, Seghers, Paris, 1983, tradusă de Claudia Dumitriu și publicată de Humanitas: *Istoria Filosofiei oculte*, București, 1994).

conduitei medicale, clinice și terapeutice, răspunzând, pe cât posibil, atât atacurilor neîncetate ale ignoranților cât și șarlatanilor ocultismului.

Oricât ne-am limita la anumite probleme precise și oricât de îndreptățite ar fi acestea, suntem conștienți că vom provoca aversiunea, oroarea și adversitatea celor ce își imaginează că orice ocultism este diabolic, fără să mai vorbim de societățile și lojile masonice sectare, scandalizate că ideile lor secrete pot fi analizate și expuse din perspectiva adevărului, a binelui, a frumosului și a vieții veșnice.

Pe de altă parte, știind că ideile cele mai nobile și științele cele mai utile pot fi utilizate în mod nepermis, de către naivi, ambițioși, șarlalani și oportuniști, suntem conștienți de pericolul dezvăluirii anumitor date științifice, filosofice sau religioase, de care aceștia s-ar putea servi în mod egoist și chiar odios. Orice descoperire sau înțelegere a celor oculte din natură sau cultură poate fi folosită în sensul progresului și al binelui general. Nu mai puțin însă, descoperirile acestea fac adesea victime printre naivii și vanitoșii ce cred că se pot amuza cu forțe pe care nu le cunosc și nu le stăpânesc pe deplin. Electricitatea, radioactivitatea, anumite substanțe, mașini sau instrumente pot ucide imprudenții ce cred că se pot servi de ele fără anumite precauții. Deși datează de peste un secol, radioactivitatea continuă să facă milioane de victime omenești și pagube ireparabile. Știință foarte utilă din multe puncte de vedere, Chimia a inventat substanțele explozive ce au deschis drum terorismului ; tot ea a inventat îngrășămintele chimice ce au jucat un rol important în distrugerea țăranimii, a agriculturii, a mediului înconjurător, a societății și a multor forme de viață. De peste un secol, Chimia servește la falsificarea alimentelor naturale, la fabricarea a numeroase otrăvuri farmaceutice, constituind astăzi o tragedie și o calamitate inimaginabilă. Descoperirile din domeniul geneticii și al bacteriologiei au permis o serie de progrese epocale în materie de igienă publică, tehnică chirurgicală și în alte domenii. Nu mai puțin însă, ele au pus la îndemâna unor iresponsabili numeroase arme de

distrugere vitală (vaccinarea criminală, intervenții chirurgicale inutile, alimente pasteurizate și chiar modificate genetic, folosirea bacteriilor și a virusilor ca arme de luptă prin lansarea unor epidemii, etc). Descoperirea specificității forței vitale oculte proprii fiecărei glande din organism s-a dovedit utilă pentru reglajul fiziologic și folosirea forțelor naturale digestive, musculare sau de altă natură. Nu mai puțin însă, aceste descoperiri au pus la dispoziția spiritelor malefice procedeele organoterapiei maniace. Spiritele sataniste din medicină au profitat de aceste descoperiri pentru a amesteca sângele provenind de la diverse persoane, sângele uman cu cel animal, sângele celor vii cu cel al morților, etc. Nu mai vorbim de moda terapiilor sexuale, motivată prin falsa necesitate a hormonilor complementari, grefele de organe în general și de organe sexuale animale în special.

În mâinile naivilor, oportuniștilor și șarlatanilor, datele oculte privind misterele creației și ale vieții au devenit mijloace de distrugere inimaginabile în urmă cu o generație sau două. S-a ajuns la invazia vrăjitoriei în toate științele, la sugestionarea și manipularea oamenilor prin procedeele specifice magiei negre, șarlataneriei falselor vindecări, a sterilității sistematice, utopiilor revoluționare, in justiției fraternității și lojilor secrete. În numele libertății au fost dezlănțuite instinctele și pasiunile cele mai rele. În numele egalității s-a semănat discordia socială și lupta de clasă, în locul înțelegerii sociale. Prin astfel de metode, clasa politică distruge elita socială născută din muncă și din sacrificiile multor generații, cultivând ura revoluționară, încurajând rebeliunea copiilor contra părinților, pregătind dezordini peste dezordini.

În aceeași ordine de idei semnalăm utilizarea ilegală a forțelor magnetice, a hipnotismului și a procedeele de magie neagră, dezvăluite de cărțile de științe oculte, în detrimentul sănătății mintale și corporale a celor incapabili să facă deosebirea dintre adevărurile benefice ale științelor oculte și procedeele vrăjitoarești, ale șarlatanilor. Divulgarea regretabilă, inoportună și adesea malefică explică de ce învățământul

principiilor oculte a fost esoteric și secret de-a lungul întregii Antichități, rezervat unei elite spirituale inițiată în Mistere, de către maeștri și înțelepți, în vreme ce mulțimii îi era rezervat un învățământ exoteric, simbolic sau prin parabole. Pericolul acestor vulgarizări intempestive și inevitabilele utilizări ulterioare explică vechile condamnări oficiale ale ocultismului. Din păcate, în ultimele douăzeci de secole, condamnările pronunțate contra ocultismului de către o Biserică incompetentă și de rea credință, nu au putut face deosebirea între știința ocultă veritabilă și științele oculte parazitare.

I. 7. 1. Știința ocultă

Oculțiștii prezintă știința ocultă sub trei aspecte diferite : 1). *scientia occultati* sau știința a ascunsului, a ceea ce este sau acționează sub forma schimbărilor materiale; 2) *scientia occulta*, știință ascunsă ochilor și urechilor celor inapți, putând fi prezentată naivilor prin intermediul fabulațiilor mitologice, parabolelor sau simbolurilor; 3) *scientia occultans*, știință ce ascunde adevăruri fundamentale în dosul cuvintelor (limbaj alchimic, estoterismul numerelor) sau al figurilor simbolice (pentagrama, steaua lui David), pentru a păstra secretul unui învățământ ezoteric și a evita anumite profanări sau persecuții.

Știința ocultă se poate defini ca știință a invizibilului cunoscut prin intermediul vizibilului, sau știință a macro-cosmosului (universului), descoperit prin studiul micro-cosmosului (omului). De asemenea, ea poate fi înțeleasă ca știință a cauzelor invizibile, studiate prin efectele lor vizibile, știință a legilor de constituire și de viață ale universului și ale omului, stabilite de Dumnezeu și menținute de acesta. Pentru cei mai avansați dintre ocultști, știința ocultă este știința Unității creatoare supra-naturale și a întregii creații naturale, ce evoluează către spiritualizare, prin muncă, educație și sacrificiu.

Știința ocultă nu este un sistem metafizic ci o știință sintetică universală, ce furnizează cheile misterelor și elementele de bază ale adevărilor generale, controlând și inventariind adevărurile mărunte, arătând analogia dintre univers și om, clarificând

necesitatea principiilor de unitate, solidaritate, puritate și sacrificiu, practicând învățământul legilor precise și irevocabile pentru plasarea fie în ordine naturală, fie în ordine supranaturală. În medicină sau în învățământ, de exemplu, pe baza acestor legi putem înțelege și recunoaște constituția individuală a unui pacient sau a unui elev, instituind terapia sau metoda de învățare cea mai compatibilă cu cel în cauză.

Știința ocultă este unificatoare, acordând, îmbogățind și consolidând știința, filosofia și religia. Ea procură științelor materiale dovezile existenței forțelor invizibile în fenomenele de spiritism, radiestezie, mediumnitate, etc. Nu mai puțin, știința ocultă furnizează dovezi complementare și sintetice pentru mai buna înțelegere a adevărilor de natură religioasă, inspirând un puternic elan și o reînnoire religioasă, o ameliorare a vieții individuale și a sănătății colective, arătând erorile din diversele domenii de activitate și introducând pretutindeni criteriile de ordine, adevăr, ierarhie, echilibru și pace.

A te inspira din știința ocultă pentru a promulga legi, pentru a perfecționa învățământul, a produce, organiza, construi, îngrijii sau vindeca înseamnă a te sprijini pe datele fundamentale ale universului, participând și cooperând la legile de progres sau împlinire, la adevărul sintetizat în expresia *Legea lui Dumnezeu*, care este adevărul sintetic absolut.

Puterea ansamblului de legi ce compune știința ocultă, altfel spus puterea Legii, este ceva de neimaginat. În virtutea corespondenței dintre Dumnezeu (care a creat lumea după Legea Sa) și omul ce acționează după chipul Acestuia, aplicând pe propria sa persoană și în jurul lui însuși Legea divină și legile naturale, se înțelege de ce acest lucru este de neimaginat. De aceea, se spune că cel ce studiază Legea lui Dumnezeu este un colaborator al Acestuia și un factor de echilibru cosmic. Dumnezeu a creat universul cu ajutorul Legii, iar omul sprijină creația divină studiind și aplicând aceeași Lege.

I. 7. 2. Științele oculte

Diversele științe zise oculte (magnetism, astrologie, spiritism, geomantie, chiromantie, metafizică, alchimie, satanism, etc.) nu au decât foarte puțin de-a face cu știința ocultă și pe un plan cu totul secundar față de aceasta.

Confuzia dintre știința ocultă și magie a fost agravată de câțiva mari vulgarizatori, precum Eliphas Levi, Papus și alții, deși prin talentul lor aceștia au servit cauza ocultismului.

Papus, de exemplu, spunea că ocultismul este știința magiei, adică știința practicilor supra-naturale, curente chipurile în templele Antichității. Angajați însă pe o astfel de cale, sugerăm că strămoșii noștri știau totul, cunoșteau electricitatea, mânuiau trăsnetul, stăteau la taifas cu zeii și cunoșteau nenumărate mistere. În realitate, deși anticii nu ignorau legile esențiale de unitate și de evoluție a forțelor în cadrul creației, confirmarea acestora datează din zilele noastre. Ele au fost completate cu legea chistică a sacrificiului personal. Spunem chistică și nu creștină, întrucât diversele biserici nu sunt creștine decât cu numele. Pe de altă parte, în zilele noastre au fost descoperite mijloace foarte puternice de acțiune asupra forțelor oculte. Din păcate, ca urmare a divorțului dintre știință și religie, acestea sunt prost dirijate sau întrebuințate, din care cauză s-a ajuns la ateism, anti-religiozitate, libertinaj laic și materialist.

Ca și Papus, pentru a atrage atenția asupra lor, Eliphas Levi, Alain Kardec și alți vulgarizatori au abuzat de cuvântul magie fără să arate că magia este ceva secundar în știința ocultă, reducându-se la arta manipulării forțelor vitale sau astrale ale naturii, ce acționează în om sau în afara acestuia. Cei ce au apucat pe această cale, partizanii artei pe care alchimiștii au numit-o « regală », au căzut în păcatul magiei negre, ajungând la dezechilibre incurabile, nebunie sau moarte prematură. Științele oculte sunt denaturări șarlatanești ale științei oculte. Ocultistul veritabil nu este un prestidigitator, magnetizor, magician sau vrăjitor ce lucrează cu ajutorul Satanei sau al vreunui demon,

după cum se crede, ci un inițiat în misterele creației, legile vieții universale și umane.

I. 7. 3. Magie albă și magie neagră

Fără să vrem și fără să o știm, trăind conform Legii divine și legilor naturale, facem la tot pasul magie albă. Supunându-ne fără condiții și pe de-a-ntregul ordinii cosmice sau divine, nu putem greși sau păcătui, împiedicând astfel orice dezordine organică în corpul nostru, adică orice boală. Puritatea materială și spirituală a celor ce duc o astfel de viață le conferă o influență benefică ce îi protejează, echilibrează și chiar îi sfințește. Dimpotrivă, cei ce trăiesc în stare de nesupunere față de Legea divină și legile naturale comit unul sau mai multe « păcate », își pun organismul și viața în dezordine, făcând magie neagră fără să o știe. Astfel de oameni sunt vulnerabili în corpul și în spiritul lor, posedând o influență morbidă, malefică sau chiar satanică.

Trăitorii în curentul de sfințenie al adevărului, binelui, frumosului și dăruirii de sine sunt vectorii unei puteri spirituale (prin intermediul forțelor imponderabile folosite în mod ritual) ce face din ei un fel de magicieni, ce îndepărtează automat orice manifestare malefică sau demoniacă.

Cei instruiți cu privire la puterile și forțele imponderabile ale oamenilor vii sau morți, ale animalelor sau ale naturii, care se servesc de acestea pentru a influența pe alții, la cererea acestora sau contra voinței lor, pentru a adormi, a dedubla, fermeca, hipnotiza sau a provoca fenomene de spiritism sau acțiuni perturbatoare la distanță, pentru a ucide sau provoca fenomene anormale asupra semenilor sau a naturii, fac în mod deliberat magie neagră și vrăjitorie.

I. 7. 4. Inițierea

Inițierea este un fel de cunoaștere supra-naturală, de gradul trei, ce se suprapune peste cunoașterea naturală, primară și secundară. Ea comportă cunoașterea legilor ocultismului, înțelegerea sintezelor conținute în unitate, curajul în fața

loviturilor sau a suferinței, tenacitatea și persistența pe drumul ales, în ciuda mizeriei sau a pericolelor, credința imuabilă în Providență, conducerea mistică a vieții.

În majoritatea cazurilor, inițiatul nu ajunge la lumina adevărului decât după numeroase încercări, erori și rătăcirii. Viața ne supune la grele încercări. Inițiații sau indivizii de elită nu se lasă învinși de aceste dificultăți, căutând și găsind în cele din urmă soluția ce părea imposibilă inițial. În templele păgâne din Antichitate, această etapă pregătitoare se efectua prin supunerea candidaților la dificultăți și obstacole de netrecut. În simbolismul ei mort, genul acesta de inițiere a fost conservat de masonerie, care a pierdut însă sensul esoteric de altă dată.

De-a lungul vieții traversăm o continuă inițiere. În viața de zi cu zi, terenul spiritual este presărat de nenumăratele dificultăți traversate, de eșecurile suferite, bolile îndurate, meditația, munca, cercetarea, nevoia de a experimenta, acestea conducând la constatări ce revizuiesc și răstoarnă experiența anterioară, la concluzii tot mai apropiate de adevăr și mai adânc resimțite pe planul trăirilor personale. Lecturile potrivite, întâlnirea cu un spirit informat și capabil de a transmite pot constitui un acces providențial la o sinteză de principii, la un adevăr ce înobilează pe cel în cauză, promovându-l în scara cunoașterii și producându-i o satisfacție profundă.

Când inițierea este rezultatul unei instrucții spirituale colective și organizate, ea este însoțită de un supliment sau transfer de competențe, conform unui lanț magic și unor rituri speciale, cazul hirotonisirii preoțești.

În alte cazuri, inițierea poate fi rodul unei revelații subite, cazul profeților, al unor personalități precum Elena Petrovna Blavatski, Rudolf Steiner, Max Heindel, Van Rijckenborgh și alții, inclusiv savanți, poeți și creatori vizionari.

Inițiatul este o persoană care a înțeles ceea ce nu este la îndemâna oricui, care este în contact cu Lumina Adevărului și Legea acestuia, care a devenit un clarvăzător capabil să distingă adevărul de eroare, lucru inaccesibil și greu acceptabil pentru muritorii de rând. De aceea, inițiatul este o enigmă pentru cei

din jur și chiar pentru el însuși, ducând o viață retrasă, redusă la cea mai simplă expresie, acceptând privațiuni, o sobrietate și un ascetism greu de înțeles pentru ceilalți. Deși pare lipsit de orice forță, el nu este niciodată învins. Deși pare martirizat, el realizează lucruri ce derutează pe cei normali sau egoiști, incapabili de cel mai mic sacrificiu, precum renunțarea la o masă, la fumat, la anumite avantaje, etc. Cei lucizi, care vin în contact cu el, se miră de ideile și opiniile lui, din care cauză, pentru muritorii de rând poate să treacă drept un excentric sau chiar nebun!

Inițiații sunt mult mai rari decât ne închipuim în general. Învățații ce au ajuns la un anumit nivel de ocultism, dispunând de oarecare curaj și mai ales de orgoliu, se pot crede inițiați. Nu trebuie însă uitat că inițierea vine de la *initium*, care înseamnă început. Spoiala de ocultism nu este suficientă pentru a deveni un model de știință și înțelepciune, sau chiar un mag. În fața lui Dumnezeu, inițiatul cel mai veritabil nu este decât un biet începător ce a făcut câțiva pași pe drumul ce conduce la Absolut. Naivii atrași de vorbăria goală a școlilor inițiatice de astăzi ar face bine să se gândească de două ori înainte de a se lăsa antrenați la lectura unor cărți pline de tot felul de șarlatanerii și precepte de magie neagră.

I. 7. 5. Adevărul este ocult

Viața spiritului constă în căutarea neîncetată a adevărului. Acest lucru nu este simplu întrucât adevărul este non-material și incomunicabil, adesea ascuns în dosul unor aparențe înșelătoare și schimbătoare. În esența lui, adevărul este același în timp și în spațiu, adică este veșnic. Altfel spus, orice adevăr este o parte din Dumnezeu. Ca și acesta, el este invizibil pentru ochii ce nu au învățat să vadă, de neauzit pentru urechile ce nu știu să audă deși ascultă, incomunicabil inteligențelor ce dorm, de neînțeles pentru cei ce nu au experimentat îndeajuns deșertăciunea lumii, de neconceput pentru cei incapabili să se înțeleagă pe ei înșiși, inaccesibil celor ce nu au luat cunoștință de propria lor constituție. Adevărul este o descoperire continuă, bunul cel mai

de seamă care poate fi dobândit, el trebuie permanent meritat. În consecință, adevărul nu poate fi oferit pe tavă, ca la magazin. Ocultiștii din toate timpurile l-au reprezentat simbolic, sub forma unei femei goale și de mare frumusețe, ascunsă în fundul unui puț, adică în profunzimile creației pământești. Potrivit tradiției oculte, această frumusețe de sânge și de carne nu poate oferi decât un sfat celui ce o dorește pe plan material, incitându-l într-o altă direcție, prezentându-i în oglindă propria lui imagine microscopică, în care, după studiu, va descoperi analogul său macrocosmic, adică va ajunge la cunoașterea lui Dumnezeu.

I. 7. 6. Adevărul este sacrificiu

Pentru a descoperii ceea ce este ocult în dosul a ceea ce este material, trebuie să sacrificăm aparența pentru esență, singura reală. Trebuie să renunțăm la material pentru a putea sesiza imaterialul, adică spiritualul, în ultimă analiză. Altfel spus, trebuie să ajungem la Dumnezeu, care este Adevăr integral și veșnic. Cucerirea adevărului este scopul vieții și calea cea mai sigură pentru a ajunge la acel adevăr propovăduit de Christos, când spunea apostolilor : « Eu sunt calea, adevărul și viața » (*Ioan*, XIV, 6). « De mă iubiți, păziți poruncile mele. Și eu voi ruga pe Tatăl, care vă va da vouă alt mângâietor, ca să fie cu voi în veac, duhul adevărului pe care lumea nu poate să-l primească, pentru că nu-l vede, nici nu-l cunoaște ; voi Îl cunoașteți, că rămâne la voi și în voi va fi ! » (*Ioan*, XIV, 15-17). În aceeași Evanghelie, Christos spune Iudeilor : « Dar voi acum căutați să mă ucideți pe Mine, Omul care v-am spus adevărul, pe care l-am auzit de la Dumnezeu... Voi sunteți din tatăl vostru, diavolul, și vreți să faceți poftele tatălui vostru... Dar pe mine, fiindcă spun adevărul, nu mă credeți ». (*Ioan*, VIII, 40, 44-45).

La una din întrebările lui Pilat, Christos răspunde : « Eu spre aceasta M-am născut și pentru aceasta am venit în lume, ca să dau mărturie pentru adevăr ». (*Ioan*, XVIII, 37).

Dumnezeu fiind adevăr, cel ce este căutătorul și servitorul adevărului este unsul și alesul lui Dumnezeu. Cel ce caută

adevărul este un om drept, iar cel ce se sacrifică pentru adevăr este un sfânt. O nedreptate făcută unui drept sau unui sfânt este un atentat contra lui Dumnezeu iar consecința acestei crime se dezlănțuie printr-un șoc teribil contra celui ce a comis-o.

După ce a ascultat răspunsul lui Christos, agnosticul Pilat a întrebat « Ce este adevărul? ». Adevărul era chiar învățătura lui Christos, încoronarea preceptelor înțelepciunii antice și a Legii Iubirii din *Vechiul Testament*, respectată de Israeliti, dar batjocorită de Iudei. Această încoronare o găsim în aceeași *Evangelie după Ioan*, sub forma unei a unsprezecea porunci, ca să spunem așa : « Poruncă nouă vă dau vouă : Să vă iubiți unul pe altul. Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul ». (*Ioan*, XIII, 34), adică sacrificându-vă personal, din dragoste pentru oameni și iubire de Dumnezeu. Până atunci, potrivit *Vechiului Testament*, sacrificiile oferite Dumnezeului lor, de către Iudei, erau ofrande materiale sau de vieți animale, sacrificii de substituție ce făcuseră din templul iudaic cel mai mare abator din Antichitate. Pentru repunerea în respect a ordinii spirituale, pentru a învinge orgoliul și egoismul oamenilor, pentru a proteja inclusiv animalele, Christos poruncește încetarea sacrificiilor de substituție, acceptând el însuși sacrificiul răstignirii pe Cruce, pentru răscumpărarea omenirii, sacrificiu ce continuă prin taina sau misterul transsubstanțierii, din cadrul liturghiei. De fapt, Christos i-a învățat pe apostoli că adevărata credință este cultul adevărului și sacrificiul personal, nu renunțarea la bunurile materiale și la plăcerile lumești.

Rău înțeleasă de creștini și de Biserica ce l-a trădat pe Christos, credința nu este sinonimă cu ofranda sau darul către Biserică. Ea nu poate fi decât actul de sacrificiu personal pentru adevăr. Acest lucru a fost proclamat energic de apostolul Pavel : « De aş grăi în limbile oamenilor și ale îngerilor, iar dragoste nu am, făcutu-m-am armă sunătoare și chimval răsunător. De aş avea darul proorociei și tainele toate le-aş cunoaște și orice știință, și de aş avea atâta credință încât să mut și munții, dar dragoste nu am, nu sunt nimic. De aş împărți toată avuția mea și

de aș da trupul meu ca să fie ars, dar dragoste nu am, nu-mi folosește la nimic. Dragostea rabdă îndelung, ea este binevoitoare, nu pizmuiește, nu se laudă și nu se trufește. Ea nu se poartă cu necuviință, nu caută ale sale, nu se aprinde de mânie, nu gândește răul. Dragostea nu se bucură de nedreptate, ea se bucură de adevăr ». (I *Corintieni*, XIII, 1-6).

« Fiți dar imitatori ai lui Dumnezeu, ca niște fii iubiți. *Umblați întru iubire*, precum și Christos ne-a iubit pe noi, și S-a dat pe Sine pentru noi, prinos și jertfă lui Dumnezeu, întru miros cu bună mireasmă ». (*Efesenii*, V, 1-2).

Christos a dorit « să nu mai fim copii duși de valuri, purtați încoace și încolo de orice vânt al învățăturii prin înșelăciunea oamenilor, prin viclesugul lor, spre uneltirea rătăcirii. Ci ținând adevărul în iubire, să creștem întru toate pentru El, care este capul, Christos ». (*Efesenii*, IV, 14-15).

În prima lui Epistolă sobornicească, apostolul Ioan spune și el : « Fii mei, să nu iubim cu vorba, numai din gură, ci cu fapta și cu adevărul. În aceasta vom cunoaște că suntem din adevăr și în fața lui Dumnezeu vom afla odihnă inimii noastre ». (I, *Ioan*, III, 18-19).

Scopul suprem al științei oculte este instaurarea ordinii în toate domeniile vieții practice, prin cunoașterea întregului adevăr. Cu alte cuvinte, în cadrul domeniului spiritual, nu există nici un fel de contradicție între știința ocultă și religie.

I. 7. 7. Anti-ocultiștii habar n-au de știința ocultă

Orice ocultist este suspect și chiar oribil în ochii celor mai mulți dintre funcționarii Bisericii. Ocultistul ce încearcă să clarifice lucrurile cu cei ce îl acuză de superficialitate intelectuală sau chiar de diabolism, constată cu stupefacție că preoții specializați în lupta contra falșilor ocultiști nu bănuiesc existența unei științe oculte și a legilor precise ale acesteia. Lipsiți de o documentație precisă și completă asupra acestui subiect, majoritatea preoților s-au mulțumit cu opiniile gata făcute din manualele de contra-ateism, la fel de ignorante și superficiale ca cele de ateism. Caracterizându-se prin spiritul ei

de sinteză, știința ocultă aduce pretutindeni lumină, credință și satisfacție, dovedind concordanțele religioase, filosofice și științifice, inclusiv prin citarea textelor evanghelice, lucrul acesta irită preoțimea ignorantă. A încerca să redai sănătatea minții și a corpului prin căutarea ordinii integrale a constituției și conduitei omenești, a sprijini legile naturii pe Legea divină și invers, aceasta constituie o impietate intolerabilă pentru preoții ignoranți. Pentru aceștia, culmea îndrăzelii este convertirea de către un mirean, la o religie sau alta, a mulțimii de oameni pe care predicile lor idioate îi depărtează de biserică. Aceasta li se pare de-a dreptul furt de credincioși! În ochii preoțimii ce hulește altarul, unificarea regulilor de viață normală într-o ordine completă este interzisă ca nelegitimă. Pentru falsul duhovnic ce dă ochii peste cap și deschide *Biblia*, unde citește « totul », medicul sau profesorul nu ar avea nici un drept să se ocupe de sfera mintalului, de caracterul și spiritul pacienților sau al elevilor lor. Potrivit acestei logici, fiecare specialist ar trebui să se închidă în propriul său domeniu, conceput de o manieră foarte îngustă, indiferent că ateismul și bolile fac ravagii și printre credincioși. Medicul spiritualist și creștin ce utilizează cuvântul și adevărurile evanghelice pentru a-i ajuta pe bolnavi să priceapă virtuțile unei terapii, arătându-le că afecțiunile lor materiale sunt de origine spirituală, este tratat de preoți ca un braconier în pădurile Domnului, ca unul ce le șterpelește vânatul ce le aparține de drept, utilizând în mod nepermis texte evanghelice întregi, în locul obișnuitelor ciuntiri liturgice duminicale, din *Evanghelii* sau alte texte. În astfel de situații intervin prea-sfintele injurii și vorbe de ocară, scrisorile anonime contra medicului sau profesorului ce își face datoria, încercând să ferească pe cel în cauză de perseverarea în eroare, adică în boală și în păcat. În numele anti-ocultismului rău înțeles, preoțimea incultă și de rea credință cade în păcatul grav de a trece de partea lui Ucigă-l toaca, pe care pretinde că îl combate!

I. 7. 8. Ocultiști care nu știu că fac ocultism

Există anti-ocultiști ce fac zilnic ocultism, citesc permanent texte oculte din cele mai admirabile, utilizând influxul forțelor imponderabile în magia albă din cadrul ceremoniilor religioase sau a altor activități, fără să bănuiască ce fac, precum personajul Jourdain, al lui Molière, care vorbea în proză fără să o știe.

Biblia este plină de date cabalistice de tot felul. Pe lângă sfințenia lor cunoscută, apostolii Ioan și Pavel au fost doi inițiați de elită. Începutul *Evangeliei* după Ioan este o sinteză ocultă tipică și admirabilă, de care ne vom ocupa la momentul potrivit. *Cântarea Cântărilor* și *Apocalipsa* nu pot fi înțelese decât din perspectivă ocultă. *Evangeliiile* sunt pline de principii oculte, pe care le vom pune în evidență în cele ce urmează. Multe practici rituale sunt și ele de natură magică : exorcismele, semnul crucii, botezul, binecuvântările, tămâierea, aghiasma, mirungerea, cercul de protecție descris în jurul cadavrelor, în cursul slujbei mortuare, etc.

Teologia creștină nu admite pentru magie decât sensul unic și peiorativ de magie neagră. Dimpotrivă, ocultismul utilizează cuvântul magie în sensul general de folosire a forțelor invizibile, imponderabile și spirituale, pentru a acționa asupra domeniului material și vizibil. Folosirea forțelor pure și imponderabile, superioare și imateriale, în scopul binefacerii și al sfințirii, cazul oricărui ritual religios, este înțeleasă de ocultism ca un act de *magie albă*, în vreme ce folosirea forțelor impure, degradante sau demoniace, în scopuri malefice sau de posesiune nemeritată este considerată *magie neagră*.

În partea lui iudeo-jidovească, creștinismul este moștenitorul inconștient și ingrat al științei oculte hermetice (a lui Hermes Trismegistul) din vechiul Egipt, prin intermediul *Thorei* Israelo-Iudeilor goniți din Egipt, după inițierea unora dintre ei în ocultismul hermetic. Iisus Christos nu s-a încarnat pentru a aboli această lege bazată pe hermetism, ci pentru a o împlini : « Să nu socotiți că am venit să stric Legea sau proorocii ; n-am venit să

stric, ci să împlinesc » (*Matei*, V, 17), venire de altfel anunțată de profeți ca *Isaia* (LII), *Zaharia* (IX, 9 și 10), etc.

Anunțul Mesia nu era regele războinic ce urma să pedepsească inamicii Iudeilor și să aservească popoarele pământului, cum credeau apostolii, cam înguști la minte, de dinaintea *Cincizecimii*. Anunțul Mesia nu se încarnase pentru stabilirea dominației universale a Iudeilor, după cum încă o cred Jidovii contemporani, ce se străduiesc să o realizeze prin puterea banului, a minciunii, a societăților secrete și a altor blestemății. Anunțul Mesia, adică Iisus Christos, era regele spiritual al adevărului, ce i-a răspuns lui Pilat : « Împărăția mea nu este din această lume » (*Ioan*, 18, 36) și care venise tocmai pentru mărturisirea adevărului, pentru a oferi omenirii, prin sacrificiul său personal, cheile salvării și ale triumfului. Orice om care îl va urma pe acest drum al adevărului își va găsi locul său în împărăția cerească și va fi printre aleșii cărora le este rezervat Ierusalimul ceresc. Grație lui Iisus Christos, această favoare avea să fie extinsă la întreaga omenire, ce urma să aplice noua poruncă a iubirii și a sacrificiului personal, într-o pasiune de adevăr și de justiție : « Drept aceea, mergând, învățați toate neamurile, botezându-le în numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh ». (*Matei*, XVIII, 19).

Profesorii, învățătorii și medicii limitați la strictul învățământ sau practică pedagogică ori medicală oficială pot fi socotiți printre ocultiștii ce nu știu că sunt ocultiști. Ei se joacă cu forțele umane vitale, pe care le risipesc fără să o știe, operând, excitând, schimbând în corpurile, sufletele și spiritele elevilor sau pacienților, fără să înțeleagă că se servesc de calitățile acestora ca de tot atâtea instrumente, afectând vitalitatea organismelor respective. Medicii, profesorii și învățătorii incompetenți violează continuu legile naturii și pacienții sau elevii lor, utilizându-le gândirea ca și cum aceasta ar fi o simplă secreție a creierului. Hipocrate a atras atenția, regretând carența ocultistă a medicilor neinițiați : « Din studiul lucrurilor vizibile, oamenii nu știu să vadă pe cele oculte. Fără să își dea seama, ei folosesc artele asemănătoare naturii umane. Inteligența zeilor i-a învățat

să imite operațiile divine. Deși ei știu ce fac, ei nu știu ce imită ». (Littre, 487, VI).

I. 7.9. Tradiția ocultă. Revelația și transmiterea

Cunoașterea ocultă, adică a forțelor invizibile ce acționează în natură, în om și în univers datează din cea mai îndepărtată antichitate. Cu aproximativ 20 000 de ani înaintea erei noastre, omul preistoric cunoștea arta farmecelor și a vrăjitoriei, poseda cunoștințe rudimentare despre existența forțelor spirituale și mânuirea acestora (fetișism, vrăjitorie), noțiuni ce se regăsesc și astăzi la comunitățile și triburile din afara civilizației. Primele civilizații cunoscute au lăsat în urmă semnele evidente ale unei științe oculte incredibile, despre care mărturisesc, între altele, scrierile hermetice ce ne-au parvenit (Egipt, Asiria, etc.).

Istoria religiilor, mai ales acelea ale popoarelor necivilizate arată că omul a avut totdeauna revelația unor adevăruri esențiale despre un Dumnezeu suveran al universului, despre existența forțelor invizibile în spatele celor vizibile, despre sentimentul de sacrificiu sau despre justiție. Acest ansamblu de principii exacte există, deși prezintă imperfecțiuni de înțelegere, adesea ascunse în spatele tehnicii vrăjitorești sau păstrate ca un secret ezoteric.

Intuițiile privind ocultismul și revelațiile spirituale ale popoarelor « sălbaticе » au fost recunoscute de mulți cercetători, care au trăit vreme îndelungată printre triburile din Brazilia, Africa sau alte zone izolate ale lumii, studiindu-le credințele și obiceiurile, întrebându-le pe limba lor, inițiindu-se în secretele și în mentalitatea lor. S-a constatat că în spatele animismului, a naturismului și a fetișismului, a legendelor și a practicilor lor, a ceea ce etnologii numesc religia lor – în spatele acestora există și acel « ceva » pe care nici teologiile cu pretenții nu reușesc să-l exprime cu suficientă claritate, și care s-ar putea rezuma astfel :

1. Este vorba de credința mai mult sau mai puțin clară într-un Maestru Suveran al Lumii, de care depinde viața sau moartea și contra căruia nimeni nu are vreo putere.

2. Spiritele bune sau tutelare, ca și cele viclene, capricioase sau rele, se ocupă de oameni, iar aceștia dispun de mijloacele necesare pentru a intra în relație cu ele.

3. Omul nu se reduce la corpul său. Când acesta dispare prin moarte, cealaltă parte îi supraviețuiește.

4. Există o lume supranaturală și invizibilă, ce se întinde deasupra noastră și uneori ne afectează viața, față de care nu putem rămâne indiferenți.

5. Există lucruri permise și lucruri interzise.

6. Prin rugăciuni, ofrande și sacrificii putem obține anumite favoruri, ne putem feri de unele accidente, ne putem purifica sau obține iertarea, etc.

7. Oamenii trebuie să urmeze o lege morală, a cărei bază de maximă lărgime pare să fie Justiția.

Din cărțile savanților, cercetătorilor și călătorilor aflăm că omenirea primitivă a avut un fond comun de credințe religioase generale, analog marilor religii. Fără să vorbească de revelații în sensul celor biblice sau coranice, mulți dintre acești cercetători le admit implicit, unii chiar explicit.

Pe vremea Grecilor și a Romanilor, știința ocultă conducea manifestările religioase și celebrarea Misterelor din Temple. Formulate de Hermes, principiile ocultismului au fost precizate mai clar decât în zilele noastre, descoperirile științei materialiste derutând mai ușor decât principiile metafizice și intuițiile celor de demult. Cunoștințele umane sporind, constatându-se unitatea forțelor ce acționează în universul material și reproducându-se experimental multe fenomene naturale, s-a ajuns la descoperirea unor analogii legate de constituția macro- și microcosmosului, determinarea și catalogarea mai precisă a legilor creației, a constituirii, transformării și evoluției a tot ce este vizibil, instituit de către o Unitate invizibilă, creatoare și directoare.

Aceeași țesătură esoterică a științei oculte (Trinitatea divină, constituția mixtă, vizibilă și invizibilă a omului, evoluția progresivă, regulile de conduită) este exprimată de același fond de revelații și același mod tradițional de transmisie, atât în cadrul religiilor egiptene și indiene, cât și în învățăturile lui

Pitagora, Socrate, Platon, Aristotel, *Cabala iudaică*, *Vechiul Testament*, Moise și profeții.

Legile hermetice ale învățământului ezoteric al vechiului Egipt, enunțate de Hermes Trismegistul, l-au inspirat pe Moise, în *Cele Zece Porunci* și în *Geneza Vechiului Testament*. Textele biblice următoare vorbesc despre această origine :

1. « Am fost robi la Faraon în Egipt și Domnul Dumnezeu ne-a scos din Egipt cu mână tare și braț înalt ». (*Deuteronom. VI, 21*).

2. « Dar și Moise ajunsese foarte mare în pământul Egiptului, înaintea lui Faraon, a slujitorilor acestuia și tot poporul ». (*Ieșirea, XI, 3*).

3. « Pentru că Legea prin Moise s-a dat, iar harul și adevărul au venit prin Iisus Christos ». (*Ioan, I, 17*).

Operele care au avut cea mai mare influență asupra dezvoltării intelectuale și morale a omenirii au primit din partea științei oculte inspirația, puterea de atracție și persistența acțiunii lor. Printre personalitățile ce au creat aceste opere putem număra pe Hermes⁷, Moise, Solomon, Pitagora, Hipocrate, Platon, Aristotel, Virgil, apostolii Ioan și Pavel, Seneca, Marc-Aureliu, sfântul Albert-cel-Mare, călugărul medieval Roger Bacon⁸, Leonardo da Vinci, Rabelais, Newton, Goethe, Balzac, Ion-Heliade Rădulescu, Scarlat Demetrescu și alții. Nu vom comite eroarea anumitor ocultişti, în special teosofi, care îl socotesc și pe Iisus Christos printre acești inițiați. Indiferent de erorile și de trădarea bisericilor creștine, Iisus Christos rămâne Fiul unic al

9/03/80Attention:_____

⁷. Hermes, sinonimul lui Toth, patron al științelor și artelor din vechiul Egipt. Potrivit tradiției ar fi existat douăzeci de mii de cărți semnate de Hermes. O altă tradiție vorbește chiar de treizeci și șase de mii cinci sute de astfel de cărți. Fără îndoială, au existat multe scrieri alchimice sub numele lui Hermes, acestea fiind citate permanent de diverșii autori ai manuscriselor grecești.

⁸. Roger Bacon (1214-1294) sau « Doctorul admirabil » a fost acuzat de crima de magie, vrăjitorie și înțelegere cu Diavolul. Protejat al papei Clement al IV-lea, Bacon a reușit să evite arderea pe rug. După moartea protectorului său a fost închis, din cauza cunoștințelor lui oculte, de către papa Nicole al IV-lea. apoi eliberat, la moartea acestuia.

lui Dumnezeu, care s-a încarnat pentru a ne învăța sacrificiul personal, dragostea de adevăr și idealul răscumpărării omenirii.

I. 7. 10. Tăcerea sau necuvântul

Adevărul poate fi definit și ca ceva ce nu trebuie spus oricui, nici oricând. Mulțimea puțin evoluată, ignorantă și incredulă a fost totdeauna refractară și rebelă în fața adevărului ce îi contrazice instinctele și apucăturile grosolane. Multe persoane inteligente refuză și astăzi orice credit științei oculte pe motivul că ar fi prea simplu ca aceasta să fie adevărată, prea contrariant, sau pentru că cere sacrificarea prea multor prejudecăți. Adevărul nu este bun de spus, nici plăcut urechilor, după cum precizează dicționarele de maxime. Nu se poate însă conta numai pe bunătatea sau indulgența veșnică ce acționează în lume. Fără contra-măsurile de pedepsire a corupției și crimelor s-ar încuraja dezlănțuirea pasiunilor, a dezmățului și actelor reprobabile. Dumnezeuul sinistru și veșnic răzbunător, al lui Moise, a fost probabil necesar pentru a ține în frâu pe Iudei, adoratori ai Vițelului de Aur, ucigași ai profetilor și făcători de dezordini, poporul despre care *Leșirea* ne spune că « este tare de cerbice. Lasă-Mă dar acum să se aprindă mânia Mea asupra lor, să-i pierd... » (XXXII, 9-10). Acest popor « ales » ca vector al unor adevăruri oculte și sprijin al monoteismului, care a fost scos din Egipt, de către Providență, care a uitat învățătura lui Hermes, a căzut de nenumărate ori în idolatrie și în cultul zeului BAN. Între timp, poporul ales nu mai speră decât într-un Mesia materialist, plin de dolari, care să îi asigure posesiunea lumii întregi și dominația universală, pentru a ucide întreaga omenire, considerată palestiniană și « antisemită ». Acest popor nu vrea să știe nimic despre împărăția spirituală a Ierusalimului ceresc, pe care Iisus Christos a promis-o celor de bună credință și iubitorilor adevărului din toate popoarele. Revelația imprudentă a misterelor a condus și alte popoare la aceleași neînțelegeri, conflicte și orgii, de exemplu pe Greci și pe Romani.

Cât privește Biserica, aceasta a aruncat un voal asupra misterelor, declarându-le de neînțeles. Ea s-a îndepărtat astfel de

spiritul ezoteric și ocultist, acceptând numai viziunea grosolană, prostească și exoterică, căzând astfel în greșeala Fariseilor, condamnați de Iisus Christos pentru dragostea de bogății. De aici vocația comercial-managementială al multora dintre capii Bisericii, iubirea excesivă a onorurilor pământești, propagarea unor false adevăruri, intoleranța, neînțelegerea descoperirilor științifice (Giordano Bruno, Galilei, etc.), adevărurile oculte (rugurile Evului Mediu), căile și cheile vieții veșnice, îngăduința și chiar colaborarea rușinoasă cu forțele răului din lume.

Secretul, tăcerea, anonimatul, samizdatul este o obligație legitimă. Problema constă în aceea că, din perspectivă ezoterică, secretul sau tăcerea poate deveni o armă cu dublu efect. Dezvăluirea bruscă a unui adevăr ocult este periculoasă. Deși într-un alt sens, la fel de periculoasă este și inacțiunea, pocirea sau eclipsarea adevărului prin tăcerea nejustificată a celor ce îl dețin, care preferă să se ascundă în spatele simbolurilor, riturilor, într-un cuvânt a tăcerii. Este vorba de o continuă luptă între lenea sau frica spiritului, ce are tendința să uite, și vorba imprudentă ce poate declanșa persecuția, tiranizarea sau chiar martirizarea celui ce a scăpat un cuvânt într-un context nepotrivit. Rău este să arunci sămânța în piatra seacă, dar și mai rău să rămâi cu ea în traistă. Este normal și în firea lucrurilor ca cel ce deține un adevăr sau un secret să îl plătească la nevoie cu viața, după cum și florile, cum spune poetul, în calea de-a da roadă, cele mai multe mor! În toate epocile, toate popoarele, inclusiv cele « sălbatice » au considerat benefică moartea în slujba adevărului!

În consecință, știința ocultă ne învață să tăcem, când este de tăcut, și să vorbim când este de vorbit. Să vorbim cu măsură și pe etape, alternând rigoarea doctrinală cu răbdarea și îngăduința pentru neînțelegerea trecătoare sau adaptarea progresivă. În fața minciunilor și relelor apocaliptice din zilele noastre, ocultiștii consideră că adevărul trebuie rostit cu voce tare, fericiții și binecuvântații lui deținători având obligația morală de a-și asuma riscurile de rigoare.

Adevărurile oculte nu trebuie spuse sau semănate în piatră seacă dar nici printre curioșii amatori de nimicuri, incapabili să învețe ceva prin ei înșiși, găsind totdeauna țapi ispășitori pentru lenea și indolența lor. Adevărul nu poate fi difuzat în mod autoritar. El nu poate fi transmis decât celor ce îl caută deja și care sunt aproape gata să-l plătească, cu propria lor persoană, pentru a-l afla. Bine transmis de către un inițiat, adevărul trebuie să fie descoperit prin el însuși, de cel care îl caută. Pregătirea celor ce aspiră la adevăr constituie o bună parte din arta inițiaților ce îl dețin într-o epocă sau alta. Adevărul nu trebuie expus în fața recalcitranților, ostili sau inapți, ce nu dispun de minimul spiritual sau intelectual pentru a-l înțelege. Bineînțeles, el nu poate fi răspândit nici prin violență autoritară, nici de la înălțimea pedestalului ce începe cu nelipsita și orgolioasa contribuție personală ! Orice adevăr este impersonal, aparținând într-o mai mare măsură celui ce îl caută decât celui care l-a găsit. Adevărul nu face casă bună cu instituția burghezo-liberală, notarială și managementială a *copyrightului*. Popularizarea lui prin idei generale și principii juste este preferabilă afirmării prin orgoliul și egoismul celui care l-a găsit sau care crede că are dreptul să îl vândă, ca pe o valoare bursieră. Deținătorul unui adevăr nu trebuie să uite că acesta vine de la Dumnezeu, că el nu este decât un instrument de conservare și transmitere. În consecință, singurul privilegiu al deținătorului unui adevăr este sacrificiul de sine în lupta contra ignoranței, a suficienței, comodităților și erorilor omenești. Un medic, de exemplu, care s-ar proclama naturist și ar respinge dintr-o dată chimia farmaceutică, injecțiile, fiolele și alimentele impure, cerând o înțelegere totală și imediată, din partea bolnavilor, nu ar face decât să răscoale în jurul lui drăcușorii, licheluțele și geambașii medicinei oficiale, fără să poată conta pe rutina cvasi-animală în care se complac cei mai mulți dintre pacienți. Dimpotrivă, medicul sau profesorul ce țintește mai întâi păcatele sau erorile alimentare grave, lăsând celui în cauză satisfacția trecătoare a câtorva buline colorate, dar procedând prin tranziție lentă, ajunge mai repede și mai sigur la vindecări sau succese ce par

aproape imposibile. Astfel, vindecările obținute deschid ochii ignoranților de bună credință și chiar ai unora dintre cei de rea credință, incitați să revizuiască cele învățate, să experimenteze, să caute, să se formeze singuri, devenind servitorii adevărului, ai legilor naturale sau divine, în scopul consolidării sănătății corporale și a păcii spiritului. În exercițiul medicinei naturiste este important ca medicul să învețe a se dedubla, mascând unitatea spirituală doctrinală a terapiei în spatele politeismului prescripțiilor igienice, rezervând regimul pur, principiile ezoterice și legile oculte celor mai avansați și înțelepți dintre pacienți. Egalitarismul stupid și învățământul unic nu pot fi decât anarhice, chiar asasine. Adevărurile superioare nu pot fi înțelese și aplicate just decât de către elitele ce pot servi ca modele și șefi ai mulțimii. Aceste elite există în toate clasele societății, iar Providența îi găsește pe cei de care are nevoie atât printre cei culți, cât și printre inculți sau desculți.

Tăcând cu socoteală dar proclamând adevărul când este cazul, recurgând la comparații copilărești în fața copiilor care sunt ignoranți, imitând fabuliștii sau pe Christos, ce folosea parabolele, alternând îndrăzneala cu răbdarea, procedând pe etape, acestea ar fi precauțiunile elementare pentru înțelegerea și acceptarea adevărului în materie de idei, a unei terapii sănătoase, pe plan medical, a unui învățământ demn de acest nume. În toate cazurile, adevărul, terapia sau metoda salvatoare vor fi mai ușor acceptate de către cei ce le caută, de către bolnavii ce aspiră la vindecare, nu de cei ce se consacră ascunderii adevărului și conspiraționismului medical, psiho-pedagogic, științific și mai ales istoric. Nu trebuie început cu minciunile privind cutare război mondial sau holocaust, imaginarele camere de gazare, justiția războiului nostru și al altora contra bolșevismului, sau reabilitarea mareșalului Antonescu. Recomandări de acest gen găsim deja la Hermes Trismegistul : « Reamintindu-ți aceste principii vei găsi mai ușor lucrurile complicate sau rezumate. Evită să vorbești în fața mulțimilor, nu pentru că aș interzice acestora cunoașterea, ci pentru că nu vreau să te expun provocărilor, persiflajului și bășcăliei prostesți. Cine se

aseamănă se adună. Între cei ce nu se aseamănă, nu poate exista prietenie. Lecțiile inițiatului nu pot avea decât un număr limitat de auditori. În caz contrar, foarte curând ele nu vor mai fi posibile! Lecțiile ținute mulțimii ce nu le înțelege au darul de a-i împinge pe cei răi și mai mult către rău. Inițiatul trebuie să se abțină de a vorbi mulțimilor incapabile să înțeleagă un anumit adevăr. – Ce vrei să spui, Părinte? – Iată Fiule : Omul aspiră de la sine către rău, nu către bine (cum credea J. J. Rousseau). Răul este natura, plăcerea și viciul omului. Dacă omul află că lumea este creată, că totul se face conform providenței și necesității, că necesitatea și destinul guvernează totul, atunci va ajunge să disprețuiască tot ce este creat, pentru că este creat. Atribuind creației viciul destinului, în curând el nu va ezita să comită o acțiune rea. În consecință, trebuie să te păzești de mulțime, pe care ignoranța o face mai puțin rea, făcând-o să se teamă de necunoscut ».

« O predică asupra celor mai sfinte aspecte ale unei religii va fi totdeauna profanată de un auditoriu prea numeros. Punerea cunoașterii majestății divine la îndemâna mulțimii este deci o impietate » pentru textele hermetice. (*Hermes Trismegistul*, p. 104). Comunicarea unor astfel de mistere nu este permisă celor ce nu sunt inițiați (*Ibid.*, p. 261).

Pe de altă parte, în *Vechiul Testament* citim fraze precum : « Slava lui Dumnezeu este de a ascunde lucrurile, iar mărirea regilor e să le cerceteze cu de-amănuntul ». « Curăță argintul de zgură și turnătorul va face din el un vas ales ». « Dă la o parte pe cel fără de lege din fața mai-marelui și tronul lui se va întări prin dreptate ». (*Pildele lui Solomon*, XXV, 2, 4-5).

În limbaj dezocultat, aceasta ar însemna că manifestarea slavei Dumnezeului invizibil este creația vizibilă în care se ascunde. Slava regilor spiritului și a înțelepciunii, adică a elitei omenești, este studiul creației divine, pentru a descoperi adevărurile oculte și a înțelege analogiile. Scopul vieții este separația purului de impur, a spiritului de materie, printr-o muncă de alchimist, pentru a furniza un model corect și pur celui ce se estompează din punct de vedere material și se edifică

în plan spiritual. Ordonând ceea ce este pur în cadrul constituției omenești, se împiedică apariția răului și se vindecă bolnavii. Prin îndepărtarea răilor consolidăm tronurile, întărim adevărul și dreptatea în fața regilor, idee formulată de apostolul Pavel în termenii următori : « Vă îndemn deci, înainte de toate, să faceți cereri, rugăciuni, mijlociri, mulțumiri pentru toți oamenii, pentru împărați și pentru toți care sunt în înaltele dregătorii, ca să petrecem viața pașnică și liniștită întru toată cuvioșia și buna cuviință. Că acesta este lucru bun și primit înaintea lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru, care voiește ca toți oamenii să se mântuiască și să ajungă la cunoștința adevărului ». (I *Timotei*, II, 1-5).

În *Evanghelii* găsim aceleași sfaturi privind imposibilitatea luminării sau deșteptării subite a celor puțin evoluți, aceleași recomandări de a nu arunca mărgăritare porcilor, de a nu dezvălui adevărul decât cu prudență și prin parabole misterioase. Aceste pasaje merită să fie citite cu atenție. Iată mai întâi două fraze profetice din *Vechiul Testament* : « Rostește dar pentru neamul de răzvrățiți o pildă și spune-le-o ». (*Iezechiel*, XXIV, 3). « Eu am vorbit către prooroci și le-am înmulțit vedeniile și tot prin prooroci am grăit în pilde ». (*Osea*, XII, 11).

Iată și textele evanghelice : « Nu dați cele sfinte câinilor, nici nu aruncați mărgăritarele voastre în fața porcilor, ca nu cumva să le calce în picioare și, întorcându-se, să vă sfâșie pe voi ». (*Matei*, VII, 6). Sau : « Și le-a răspuns : vouă vă e dat să cunoașteți taina împărăției lui Dumnezeu, dar pentru cei de afară totul se face în pilde » (*Marcu*, IV, 11) ; « Vouă vă este dat să cunoașteți tainele împărăției lui Dumnezeu, iar celorlalți în pilde, ca văzând să nu vadă și, auzind, să nu înțeleagă ». (*Luca*, VIII, 10) ; « Și cu multe pilde ca acestea le grăia cuvântul, după cum puteau să înțeleagă. Iar fără pilde nu le grăia și ucenicilor Săi le lămurea toate, deosebit ». (*Marcu*, IV, 33-34). Sau : « Încă multe am a vă spune, dar acum nu puteți să le purtați. Iar când va veni Acela, Duhul Adevărului, vă va călăuzi la tot adevărul... ». (*Ioan*, XVI, 12-13). Sau : « Acestea vi le-am spus în pilde, dar vine ceasul când nu vă voi mai vorbi în pilde, ci pe

față vă voi vesti despre Tatăl ». (*Ioan*, XVI, 25). Sau : « Iată, Eu vă trimit pe voi ca pe niște oi în mijlocul lupilor; fiți dar înțelepți ca șerpii și nevinovați ca porumbeii ». (*Matei*, X, 16). Sau : « Cu lapte v-am hrănit, nu cu bucate, căci încă nu puteți mânca și încă nici acum nu puteți ». (*I Corinteni*, III, 2). Sau : « În privința aceasta avem mult de vorbit și lucruri grele de ticluit, de vreme ce v-ați făcut greoi la auzit. Căci voi, care de multă vreme s-ar fi convenit să fiți învățători, aveți iarăși trebuință ca cineva să vă învețe cele dintâi începuturi ale cuvintelor lui Dumnezeu, și ați ajuns să aveți nevoie de lapte, nu de hrană tare. Pentru că oricine se hrănește cu lapte este nepriceput în cuvântul dreptății, de vreme ce este prunc. Iar hrana tare este pentru cei desăvârșiți, care au prin obișnuință simțurile învățate să deosebească binele și răul ». (*Evrei*, V, 11-14).

În zilele noastre, grație alfabetizării maselor și a acumulării descoperirilor științifice, devine tot mai necesară atașarea științei materiale la ansamblul adevărilor invizibile și spirituale ale științei oculte, fără de care nu este posibilă combaterea ereziilor, a tâlhăriei « științifice » contemporane, a diverselor curente sataniste, a ateismului nătâng sau a erorii egalitarismului pripit, imposibil și negândit. Conformându-ne totuși recomandării oculte a tăcerii, în puținele noastre scrieri și luări de cuvânt nu am dezvăluit toate sursele revizionismului, din diversele domenii ale cunoașterii. Unii ocultști occidentali au înțeles însă baza concepției și ideilor noastre, pe care nu au întârziat să o semnaleze suferinzilor de orbul găinilor, din Polițiile Gândirii. Neavând nimic mai urgent de distrus și de amestecat cu fascismo-nazismele ce le înzămoșează creieruții niciodată fecundați de vreun adevăr, aceștia au scris diverse idiotenii prin diversele foi ale vitelor de pripas sau pe Web, etalându-și ignoranța, ura și impotența mintală, rupte nu numai din puțin glorioasa amintire a celor ce au judecat, condamnat și răstignit cândva adevărul christic, ci și din damblaua celor ce continuă să persecute și să răstignească orice adevăr omenesc sau românesc, ce le depășește monumentală neputință de a înțelege ceva. În fața acumulării acțiunilor distrugătoare ale răufăcătorilor

organizați în Poliție a Gândirii (în cadrul vreunui serviciu secret), ca și a neînțelegerii mulțimii orbite, ne-am decis să apărăm adevărul și pe această cale, afirmând criteriile de ordine și de puritate în toate, respingând asalturile doctei ignoranțe polițiste și a magistraților certați cu cultura, munca cinstită, cunoașterea și onestitatea. Acesta este motivul pentru care ieșim din rezerva ce ne-am impus vreme de mulți ani, arătând că inerentele imperfecțiuni și deviații din Istorie, Medicină, Educație sau științe în general, din știința ocultă în special, nu sunt în nici un caz de natură a compromite adevărul. Profană sau ocultă, adevărata știință a fost, este și va rămâne în serviciul integral al ordinii cosmice, al Legii lui Dumnezeu.

II. Știința ocultă și legile ei

II. 1. Masa de Smarald a lui Hermes. Cea mai bine concepută sinteză ocultă și cea mai ascunsă, sub formule aproape alchimiste, vine de la Hermes⁹. Este vorba de mai multe legi « hermetice », ajunse la noi sub numele de *Masa de Smarald a lui Hermes*. La origine, întregul text ar fi fost gravat pe o astfel de masă, ce a servit probabil ca altar.

Deși textul egiptean s-a pierdut, criticii consideră că *Masa de Smarald* este cartea egipteană cea mai veche și cea mai autentică, operă cosmogonică, teologică și filosofică, scrisă de Thot sau Hermes Trismegistul. Traducerea latină cea mai veche este a lui Gérardum de Lisa (1471). Cele mai vechi traduceri din greacă în franceză datează din secolul al XVI-lea : François Monsieur de Foix (1574) și Gabriel de Préau (1587). Textul utilizat de noi poartă titlul *Le Pimandre de Mercure Trismegiste*, traducere franceză de Louis Ménard (Paris 1866). Este vorba de un dialog între Pimandre (inteligență supremă sau divină, pentru Egipteni) și Thot (inteligență omenească). În scopul salvării omenirii, Pimandre descoperă lui Thot originea sufletului omenesc, destinul și datoriile oamenilor.

Pentru a vedea modul în care Antichitatea foarte îndepărtată se conforma principiului ocultist al tăcerii, adică al enunțării celor mai profunde adevăruri într-un limbaj misterios, de neînțeles celor ce nu posedă anumite cunoștințe sau noțiuni, vom reproduce mai întâi textul complet al *Mesei de Smarald* a lui Hermes :

9/03/80Attention:_____

⁹. În lexicul lui Suidas citim următoarele : Hermes Trismegistul a fost un înțelept egiptean de dinaintea faraonilor. Numele de Trismegistul (de trei ori foarte mare) i s-a dat întrucât ar fi afirmat primul că în Treimea divină există o singură divinitate. Cât despre « *Lexicul Suidas* », acesta pare să fi fost scris către sfârșitul secolului al X-lea și începutul celui de al XI-lea, de către un autor bizantin necunoscut. Este vorba de o foarte prețioasă sursă pentru studiul literaturilor păgâne, conținând informații de tot felul, notițe biografice asupra diverșilor autori, fragmente din operele dispărute ale acestora.

« Este adevărat, foarte adevărat și fără minciună ».

« Ceea ce este jos este ca și ceea ce este sus, iar ceea ce este sus este ca și ceea ce este jos, pentru a face miracole din unul și același lucru ».

« Și pentru că toate lucrurile provin din Unul unic, toate lucrurile s-au născut, prin adaptare, din acest Unul unic ».

« Soarele este tatăl, iar luna este mama, vântul l-a purtat în burta lui și pământul l-a hrănit»; tatăl tuturor lucrurilor, acest Theleme¹⁰ al lumii întregii este aici ; dacă se convertește în pământ, forța sa este întreagă ».

« Ușurel, cu mare precauție, vei separa subtilul de gros. El urcă de la pământ la cer și de acum coboară în pământ primind forța lucrurilor superioare și inferioare. Prin acest mijloc vei avea gloria lumii și orice obscuritate se va depărta de tine ».

« Este forța energetică a oricărei puteri, căci ea va învinge toate lucrurile subtile și le va pătrunde pe toate cele solide ».

« Astfel a fost creată lumea ».

« De aici vor fi și vor ieși nenumărate adaptări, al căror mijloc este aici ».

« De aceea mi s-a spus Hermes Trismegistul, având cele trei părți ale filosofiei lumii ».

« Ceea ce am spus despre operațiunea Soarelui s-a împlinit și desăvârșit ».

Acest ansamblu obscur și misterios poate fi împărțit în șapte legi principale, ce constituie baza științei oculte. Ocultiștii moderni nu au formulat totdeauna, cu suficientă claritate, aceste șapte legi, amestecându-le adesea cu lucruri inutile și cu obscurități ce le-au mutilat.

Expresia indiscutabilă a celor șapte legi se găsește și în alte texte foarte vechi. De aceea, vom susține, completa și comenta enunțul fiecăreia din aceste șapte legi prin texte ce provin din

9/03/80Attention:—————

¹⁰. *Theleme* = forță sau lumină astrală ce acționează în mod spontan. Cuvntul acesta i-a servit inițiatului Rabelais pntru descrierea plăcerilor euforice și orgasmice de la abația sau mănăstirea Thélème.

alte scrieri ale aceluiaș Hermes Trismegistul, din Hipocrate și din *Vechiul*, respectiv *Noul Testament*, surse tradiționale și sintetice, ușor accesibile și relativ cunoscute cititorului român.

Iată cele șapte legi, baza științei oculte :

II. 2. Legea cauzalității sau a creației. —Toate au o cauză. Nu există efect fără cauză. Există legi universale. Există legi naturale.

Text hermetic din Masa de Smarald : « Toate lucrurile provin din Unul unic ». (Altfel spus, nu există efect fără cauză. Totul a fost creat de către un creator unic).

Alte texte hermetice¹¹: « Orice aparență este creată, pentru că ea a fost manifestă... Dacă vrei să-l vezi pe Dumnezeu, gândește-te la soare, la cursul lunii, la ordinea astrelor. Cine menține această ordine? Există deci un creator și un maestru al întregului univers » (*Hermes Trismegistul, HT*, pp. 34-35).

« Nimeni nu pretinde că o statuie sau un tablou ar putea exista fără un sculptor sau un pictor. Cum ar putea exista Creația fără Creator? » (*HT*, p. 37).

Text de Hipocrate : « Când o examinăm de aproape, întâmplarea se dovedește inexistentă. Tot ce se întâmplă are o cauză sigură, iar această cauză are și ea o alta, care a produs-o ».

Texte biblice : « Cerurile spun slava lui Dumnezeu și facerea mâinilor Lui o vestește tăria » (*Psalmi*, 18, 1).

« La început a făcut Dumnezeu cerul și pământul » (*Facerea I*, 1).

« Fericit este omul pe care îl vei certa, Doamne, și din legea Ta îl vei învăța pe el ». (*Psalmi*, 93, 12).

« Dreptatea Ta este dreptate în veac și legea Ta adevărul ». (*Psalmi*, 118, 142).

9/03/80Attention:_____

¹¹ . Extrase din aceeași traducere a lui Louis Ménard, Paris 1866, pe care o vom numi în continuare *Hermes Trismegistul*, (*HT*).

II. 3. Legea unității cauzelor sau a monoteismului. –
Ansamblul legilor universale invizibile implică un Legislator unic și invizibil, care este Dumnezeu.

Text hermetic din *Masa de Smarald* : « Și pentru că toate lucrurile provin din Unul unic, toate lucrurile s-au născut, prin adaptare, din acest Unul unic ». (Altfel spus, potențial, întreaga creație a fost într-un Legislator unic și a fost creată de un Creator unic).

Alte texte hermetice : « Muncitorul a făcut lumea nu cu mâinile sale, ci cu cuvântul său. Trebuie să îl înțelegi ca prezent și veșnic existent, ca autor a toate, unul și singurul care a creat ființele prin voința sa ». (HT, p. 29).

« Păzește-te, fiul meu, de a priva creația de creator. Dă lui Dumnezeu numele ce îi convine cel mai bine, numește-l Tată al tuturor lucrurilor, căci el este unic și menirea lui este de a fi părinte ». (HT, p. 37).

« Unitatea este principiul tuturor, binele este sursa tuturor. Când spun bine, înțeleg prin asta ceea ce este veșnic și în întregime bun ». (HT, p. 40).

« Unitatea care este principiul conține toate numerele ; din ea nasc toate, iar ea nu s-a născut din nimic altceva ». (HT, p. 33).

« Tot ce se manifestă a avut un început, o naștere, s-a născut nu din sine însuși, ci din altceva... Există cineva care le face, care el însuși este necreat și anterior oricărei creații... Necreatul este superior în forță, unul și singurul înțelept în toate, pentru că nimic nu l-a precedat... Creaturile sunt vizibile, dar el este invizibil. Trebuie să îl concepem cu ajutorul inteligenței... Trebuie oare să îi dăm numele de Dumnezeu, de creator sau de părinte, ori toate aceste trei nume deodată? Dumnezeu corespunde puterii sale, creator corespunde activității sale, iar titlul de părinte corespunde menirii și bunătății sale ». (HT, pp. 99-100).

« Sfânt este Dumnezeu, părintele tuturor lucrurilor ». (HT, p. 14).

« Dumnezeu este cauza tuturor în general și a fiecărei ființe în special ». (HT, p. 23).

« Dumnezeu și binele sunt unul și același, principiul tuturor celorlalte ». (*HT*, p. 24).

Text de Hipocrate : « Principiul tuturor este același. De asemenea, nu există decât un scop. Scopul și principiul sunt același ». (103; I).

Texte biblice : « Tu singur ești Dumnezeul tuturor regatelor de pe pământ. Tu ai făcut cerul și pământul ». (*Is.*, 37, 16).

«... Domnul Dumnezeu nostru este singurul Domn ». (*Deut.*, 6, 4).

« În toate ești mare, Doamne Dumnezeule, căci nu este asemenea Ție și nu este Dumnezeu afară de Tine... » (*II, Regi*, 7, 22).

« Un Dumnezeu și Tatăl tuturor, care este peste toate și prin toate și întru toți ». (*Ef.*, 4, 6).

II. 4. Legea analogiei sau corespondenței. – Micro-cosmosul este analog macrocosmosului în cele trei planuri ale Treimei de o Ființă.

Text hermetic din *Masa de Smarald* : « Este adevărat, foarte adevărat și fără minciună ». (În alți termeni: este adevărat, pe cele trei planuri).

« Ceea ce este jos este ca și ceea ce este sus, iar ceea ce este sus este ca și ceea ce este jos, pentru a face miracole din unul și același lucru ». (În alți termeni : Dumnezeu a creat universul și mai ales pe om după chipul și imaginea sa. Studiind creația și constituția omului găsim în acestea planul treimei de o ființă creatoare, aceeași în univers ca și în om).

« De aceea mi s-a spus Hermes Trismegistul, având cele trei părți ale filosofiei lumii ». (Altfel spus, am propovăduit misterul celor trei planuri ale universului : Spirit, Viață. Materie).

Alte texte hermetice : « Prima dintre ființe este Eternul, Necreatul, Dumnezeu, Creatorul tuturor lucrurilor. A doua este după chipul și imaginea sa. Este lumea pe care el a creat-o, pe care o conservă și pe care o hrănește... A treia ființă este omul, făcut după imaginea lumii, prin voința tatălui. Față de celelalte animale pământești, omul posedă inteligența... Înțelege că lumea

vine din Dumnezeu și este în Dumnezeu, că omul vine din lume (prin evoluție) și este în lume. Principiul, perfecțiunea și permanența tuturor lucrurilor este Dumnezeu ». (*HT*, pp. 46, 48).

« Dar motorul, Părintele tuturor lucrurilor, care este viața și lumina, l-a făcut pe om după chipul și asemănarea sa ». (*HT*, p. 7).

« Omul în care este inteligența, trebuie să se cunoască pe el însuși ». (*HT*, p. 11).

Texte de Hipocrate : « Natura din om este după imaginea naturii din lume, în care, din marea origine, viața ajunge până la ultima parte, apoi revine din cercul ultimei părți la marea origine, căci (pentru) natură, a fi sau a nu fi este una ». (*Littré*, 107, IX).

« Într-un cuvânt, focul (energia cosmică) a aranjat totul în corp, imitând ceea ce s-a petrecut în univers, dacă este permisă comparația între cele mari și cele mici și între cele mici și cele mari ». (*Littré*, 31, II).

Texte biblice : « Și a zis Dumnezeu : Să facem om după chipul și după asemănarea Noastră... Și a făcut Dumnezeu pe om după chipul Său ». (*Fac.*, I, 26-27).

« Bărbatul nu trebuie să-și acopere capul, fiind chip și slavă a lui Dumnezeu ». (*I Cor.*, 11, 7).

« Iar noi toți, privind ca în oglindă, cu fața descoperită, slava Domnului, ne prefacem în același chip din slavă în slavă, ca de la Duhul Domnului ». (*II Cor.*, 3, 18).

II. 5. Legea vieții universale ritmice. — Nimic nu este inert. Totul trăiește, totul vibrează în ritm alternant.

Text hermetic din *Masa de Smarald* : « Tatăl tuturor lucrurilor, acest Theleme al lumii întregii este aici; dacă se convertește în pământ, forța sa este întreagă ». (În alți termeni : Venită de la Tatăl, voința de viață universală animă totul în univers, manifestându-se sintetic în creație, inclusiv în om).

« El urcă de la pământ la cer și de acum coboară în pământ primind forța lucrurilor superioare și inferioare ». (În alți

termeni : orice manifestare motrice sau vitală are loc în mod ritmic, prin alternanță de contrarii).

Alte texte hermetice : « Cât despre vid, căruia atâția îi acordă așa importanță, părerea mea este că el nu există, că nu a putut niciodată să existe și nici nu va exista vreodată ». (*HT*, p. 151).

« Nimic nu moare, dar ceea ce era compus se împarte. Această împărțire sau diviziune nu este moarte. Este o reînnoire. Care este, de fapt, energia vieții? Nu cumva este această mișcare? Ce este imobil în lume? Nimic... Nimic nu se distruge, nimic nu se pierde ». (*HT*, p. 83-84).

« Moartea nu există. Cuvântul moarte nu are niciun sens... Moartea ar fi distrugerea, dar nimic nu se distruge în lume... Aici, în lumea noastră, materia conservă o slabă urmă (de dezordine) în calitatea ei de a crește și în aceea de a descrește, pe care oamenii o numesc moarte », (*HT*, p. 47).

« Acțiunea creatoare este intermitentă; uneori ea crează, alteori nu crează, variind calitativ și cantitativ: uneori produce cutare și cutare lucruri, alte ori produce contrariul acestora ». (*HT*, p. 55).

« În cadrul prevederii lui universale, bunul nostru creator a garantat durata ființelor vii prin somnul reparator al oboselii și al mișcării, rezervând o parte de timp egală sau mai mare pentru odihnă ». (*HT*, p. 219).

« Printr-o lege veșnică, pe care tocmai o explic, Dumnezeu a distribuit viața la toate ființele trăitoare. Mișcarea lumii este viața veșnică... El vivifică toate cele, diversificându-le pe toate în cantități și la momente determinate... Timpul pământesc se distinge prin starea atmosferei, prin alternanțele de frig și de cald; timpul ceresc este marcat de mișcările astrelor ce revin periodic în aceleași locuri... Ordinea și timpul produc reînnoirea alternantă a tot ce există în lume. Aceasta fiind starea universului, nu există nimic fix, nimic stabil, nimic imobil în cadrul naturii, nici în cer, nici pe pământ. Căci Dumnezeu singur și numai el este absolut perfect în sine, de sine și în jurul său ». (*HT*, p.145, 146, 147).

Texte hipocratice : « În orice moment, toate cele sunt în mișcare. De voie sau de nevoie, totul se petrece în virtutea unei necesități divine ».

« În univers, nimic nu piere pe de-a-ntregul. Nimic nou nu se crează. Se fac doar amestecuri distincte și variate. Toate ființele posibile nu fac decât să crească sau să descrească numericește, alternând succesiv între plus și minus, avansând astfel până unde pot să răzbată ».

« Conform legilor naturale, în mod succesiv, totul este ridicat și apoi trântit la pământ. În orice moment, ziua și noaptea sunt în mișcare » (*Littré*, 26; II).

« Când tăiem lemne, unul trage către sine, celălalt împinge. Totuși, cei doi mânători ai joagărului fac același lucru. Mișcările contrarii sunt necesare pentru avansarea joagărului. Dacă cei doi tăietori de lemne ar acționa în forță, fără să se coordoneze, treaba ar fi dată peste cap ». (*Littré*, 26 și 27; II).

« La fel se petrec lucrurile cu hrana omului : în mod alternativ, aceasta este împinsă către interior, apoi evacuată afară. Dacă s-ar produce violențe, în contratimp, totul ar fi dat peste cap ». (*Littré*, 27; II).

« Medicul trebuie să ia lecții de la natură ». (*Littré*, 31; II).

« Trebuie să aducem contrariile în mod gradat, iar în cadrul acestei mișcări să introducem momente de intermitență ». (*Littré*, 285; V).

Texte biblice : « Și pământul era netocmit și gol. Întuneric era deasupra adâncului și Duhul lui Dumnezeu se purta pe deasupra apelor. Și a zis Dumnezeu să fie lumină... Lumina a numit-o Dumnezeu ziua, iar întunericul l-a numit noapte. Și a fost seară, și a fost dimineață ». (*Fac.*, I, 1-5).

« Pe câmp nu se afla niciun copăcel, iar iarba de pe el nu începuse a odrăsli, pentru că Domnul Dumnezeu nu trimisese încă ploaie pe pământ... Atunci luând Domnul Dumnezeu țărână din pământ, a făcut pe om și a suflat în fața lui suflare de viață ». (*Fac.*, II, 5-7).

« Dar întorcându-ți Tu fața Ta, se vor tulbura; lua-vei duhul lor și se vor sfârși și în țărână se vor întoarce. Trimite-vei duhul

Tău și se vor zidi și vei înnoi fața pământului ». (Ps., 103, 30-31).

II. 6. Legea evoluției, adaptării, sau progresului. – Totul evoluează și progresează prin atracție divină, ajutor providențial, adaptare naturală și transmutare spirituală.

Text hermetic din *Masa de Smarald* : « cu mare grijă, vei separa pământul de foc și subtilul de evident... De aici vor fi și vor ieși nenumărate adaptări, al căror mijloc este aici ». (În alți termeni, dematerializarea progresivă și spiritualizarea progresivă sunt caracteristicile evoluției prin adaptare și transformări succesive, pentru a învăța și a merita eliberarea materială și viața spirituală unitivă).

Alte texte hermetice : « Dumnezeu este creatorul tuturor lucrurilor... Mișcarea lumii conduce la nașterea a tot felul de lucruri, unele murdărite de rău, altele purificate de către bine... Ca un bun îngrijitor al vieții, lumea își reînnoiește prin transformare producțiile sale... Lumea organizează totul prin varietatea speciilor, viața inepuizabilă, activitatea constantă, necesitatea mișcării, combinarea elementelor și ordinea creațiunilor ». (HT, pp. 51-52).

« Fiecare corp ce compune universul este multiplu; având identitatea în ele, deși corpurile compuse se transformă unele în altele, ele conservă intactă această identitate. În toate corpurile compuse există numărul fiecăruia, căci fără număr nu poate să existe nici compoziție, nici combinație, nici disoluție. Unitățile nasc numerele și le sporesc, apoi, separându-se, redevin ele însele ». (HT, p. 82).

« El (Dumnezeu) transformă animalele ce locuiesc aceste porțiuni ale lumii, făcându-le să treacă dintr-un gen în altul și dintr-o aparență în alta, echilibrând metamorfozele lor reciproce ». (HT, p. 268).

« Nimic nu moare, dar ceea ce este compus se divide. Această diviziune nu este moarte, ci analiza unei combinații; scopul ei nu este distrugerea, ci reînnoirea... Viața universală este o transformare necesară. În ansamblul ei, lumea nu se

schimbă, fiule, toate părțile ei se transformă. Nimic nu se distruge, adică nu se pierde, dar există o confuzie de cuvinte; nu nașterea este viața, ci senzația; nu schimbarea este moartea, ci uitarea ». (*HT*, pp. 83-84).

« Popoarele numesc moarte transformarea, pentru că trupul se descompune și viața încetează de a fi aparentă. Revoluția este o întoarcere, iar dispariția o reînnoire ». (*HT*, p. 72).

« Deveniți sobri și deschideți ochii inimii voastre... căci pacostea ignoranței inundă întreg pământul, corupe sufletul închis în corp și îl împiedică să intre în portul mântuirii... Înainte de orice, trebuie rupt anteriorul pe care îl porți, acest veșmânt de ignoranță, principiu al răutății, lanț al corupției, carapace de prostie, moarte vie, cadavru sensibil, mormânt pe care îl porți în spate, hoț în casă, inamic în iubire, gelos în ură. Asta îți este veșmântul, un inamic cu care te îmbraci; el te trage în jos, către el, pentru ca spectacolul adevărului și al binelui să nu te facă să urăști răutatea, să nu descoperi cursele pe care ți le întinde, întunecând pentru tine ceea ce este luminos, sufocându-te în materie, îmbătându-te cu voluptăți infame, pentru ca să nu auzi ceea ce trebuie să auzi, să nu vezi ceea ce trebuie să vezi¹² ». (*HT*, pp. 44-45).

« Cei mai drekți dintre voi se apropie de divin prin transformările lor și vor fi regi drekți printre oameni, adevărați filosofi, fondatori și legislatori, clarvăzători adevărați, culegători de plante salvatoare, muzicieni perfecți, astronomi inteligenți ». (*HT*, p. 176).

Text de Hipocrate : « Oamenii gândesc că ceea ce apare și se vede iese din starea de moarte și că ceea ce dispare pierе. Nu trebuie să ne încredem însă în aparențe, ci în rațiune. Desigur, ființele mor, acesta este mijlocul lor de a se reînnoi. A naște sau

9/03/80Attention:—————
¹². Acest text hermetic a inspirat probabil apostolului Pavel cunoscutul verset din *Epistola către Romani* : « Dar văd în mădularele mele o altă lege, luptându-se împotriva legii minții mele și făcându-mă rob legii păcatului, care este în mădularele mele. Om nenorocit ce sunt ! Cine mă va izbăvi de trupul morții acesteia? ». (*Romani*, VII, 23-24).

a muri nu sunt decât moduri diferite ale aceluiaș lucru. Oamenii și animalele sunt angrenați într-o mișcare circulară, fiecare îndeplinind rolul lor diferit... În orice domeniu, marile schimbări subite fac mult mai mult rău decât dacă schimbarea s-ar face cu încetul ». (*Littre*, 123; I).

Texte biblice : « Iacob a visat că era o scară sprijinită pe pământ, care cu vârful atingea cerul, iar îngerii lui Dumnezeu se suiau și se pogorau pe ea. Apoi s-a arătat Domnul în capul scării... » (*Fac.*, 28, 12).

« Când mă uitam eu la fiare, iată am văzut jos, lângă aceste fiare, câte o roată la fiecare din cele patru fețe ale lor. Aceste roți, după înfățișarea lor, parcă erau de crisolit, iar după făptură toate aveau aceeași înfățișare. Și după alcătuirea și după făptura lor, ele parcă erau vârâte una în alta. Ele înaintau în toate cele patru părți, și în timpul mersului nu se întorceau. Obezile lor formau un cerc larg și de o înfățișare înfricoșătoare și aceste obezi la toate erau pline de ochi de jur împrejur. Când mergeau fiarele, mergeau și roțile pe lângă ele, și când se ridicau fiarele de la pământ, se ridicau și roțile. Ele mergeau încotro le da duhul să meargă și roțile se ridicau împreună, căci duh de viață era în roți. Când mergeau acelea, mergeau și acestea, și când acelea se opreau, se apleau și acestea; iar când acelea se ridicau de la pământ, atunci împreună cu ele se ridicau și roțile, pentru că duh de viață era în roți ». (*Iez.*, I, 15-21).

« ...Dacă grăuntele de grâu, când cade în pământ, nu moare, rămâne singur; iar dacă moare, aduce multă roadă ». (*Ioan*, 12, 24).

« Dar întorcându-Ți Tu fața Ta, se vor tulbura; lua-vei duhul lor și se vor sfârși, și în țărână se vor întoarce ». (*Ps.*, 103, 30).

« Se seamănă trup firesc, înviază trup duhovnicesc... Dar nu este întâi cel duhovnicesc, ci cel firesc, apoi cel duhovnicesc... Și după cum am purtat chipul celui pământesc, să purtăm și chipul celui ceresc ». (I, *Cor.*, XV, 44, 46, 49).

« Iar noi toți, privind ca în oglindă, cu fața descoperită, slava Domnului, ne prefacem în același chip din slavă în slavă, ca de la Duhul Domnului ». (II, *Cor.*, III, 18).

« ... chiar dacă omul nostru cel din afară se trece, cel dinăuntru însă se înnoiește din zi în zi ». (II, *Corinteni*, IV, 16).

« Și se va arăta slava Domnului și tot trupul o va vedea, căci gura Domnului a grăit ». (*Is.*, 40, 5).

II. 7. Legea sintezei ierarhice și a solidarității. – Creația este organizată ca sinteză ierarhică și solidară, pe care omenirea trebuie să o imite în constituirile sale individuale, familiale, naționale și internaționale.

Text hermetic din *Masa de Smarald* : « Soarele este tatăl, iar luna este mama, vântul l-a purtat în burta lui și pământul l-a hrănit ». (În alți termeni : orice construcție individuală sau colectivă respectă modelul patratului, adică în patru părți. De exemplu, cele patru temperamente sunt solidare și ierarhice în om ca și în organizarea socială, reprezentată aici în mod simbolic, acționând în mod solidar și sintetic : Foc (soare, principiu bărbătesc). Apă (luna, principiu femeiesc), Aer (vitalitate atmosferică și fecunditate reproducătoare), Pământ (organism material și nutritiv).

Alte texte hermetice : « Locul, numărul, măsura nu s-ar putea conserva fără un creator. Nu se poate face ordine fără un loc și o măsură, trebuie deci un stăpân, fiule. Dezordinea are nevoie de un șef, pentru a deveni ordine, ea se supune celui ce nu a ordonat-o încă. Dacă ai putea să vezi soliditatea pământului, fluiditatea mării, cursul fluviilor, ușorul atmosferei, subtilitatea focului, cursul astrelor și mișcarea cerului ce le cuprinde, ai vedea cum apare invizibilul în ordine și frumusețea în lume! ». (*HT*, p. 36).

« În unitatea multiplă a vieții universale, speciile fără număr, ce se disting prin diferențele lor, sunt totuși unite astfel că ansamblul lor este unul singur, totul pogorându-se din unitate ». (*HT*, p. 105).

Texte din Hipocrate : « În interiorul corpului există un agent necunoscut ce lucrează deopotrivă pentru întreg și pentru părțile sale, fiind în același timp unu și multiplu ». (*Littré*, 104; I).

« În organizarea și structura unui scop există un singur efort, la care participă toate părțile corpului, într-o simpatie universală. Totul se subordonează atât corpului întreg cât și fiecăreia dintre părțile acestuia ». (*Littré*, 104; I).

« Există un principiu simplu și multiplu în efectele sale, ce conduce economia întregului corp și care produce contrariile; el face atât viața întregului, cât și a părților sale. Armonia întregului constituie sănătatea perfectă ». (*Littré*, 106; I).

Texte biblice : putând fi interpretate din perspectiva constituției celor patru temperamente ale omului :

« Fețele lor? – Toate patru aveau câte o față de om înainte, toate patru aveau câte o față de leu la dreapta, toate patru aveau câte o față de bou la stânga și toate patru mai aveau și câte o față de vultur în spate. Fețele lor și aripile lor erau despărțite în partea de sus și, la fiecare, două din aripi erau întinse, iar două le acopereau trupul ». (*Iez.*, I, 10-11).

« Ființa cea dintâi era asemenea leului, a doua ființă asemenea vițelului, a treia ființă avea față ca de om, iar a patra ființă era asemenea vulturului care zboară. Și cele patru ființe, având fiecare din ele câte șase aripi, sunt pline de ochi, de jur împrejur și pe dinăuntru, și odihnă nu au, ziua și noaptea, zicând : Sfânt, Sfânt, Sfânt, Domnul Dumnezeu, Atotțiitorul, Cel ce era, Cel ce este și Cel ce vine ». (*Apoc.* IV, 7-8).

Despre sinteza familială : « Bărbaților, iubiți pe femeile voastre, după cum și Christos a iubit Biserica, și s-a dat pe Sine pentru ea, ca s-o sfințească, curățind-o cu baia apei prin cuvânt, și ca s-o înfățișeze sieși, Biserica slăvită, neavând pată sau zbârcitură, ori altceva de acest fel... Așadar, bărbații sunt datori trupurile lor. Cel ce-și iubește femeia, pe sine se iubește. Căci nimeni vreodată nu și-a urât trupul său, ci fiecare îl hrănește și îl încălzește, precum și Christos Biserica, pentru că suntem mădulare ale trupului Lui, din carnea Lui și din oasele Lui. De aceea, va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va alipi de femeia sa și vor fi amândoi un trup. Taina aceasta mare este, iar eu zic în Christos și în Biserică. Astfel și voi, fiecare să-și

iubească femeia ca pe sine însuși, iar femeia să se teamă de bărbat ». (*Ef.*, V, 25-33).

Sinteză național-creștină : « Vă îndemn, fraților, pentru numele Domnului nostru Iisus Christos, ca toți să vorbiți la fel și să nu fie dezbinări între voi; ci să fiți cu totul uniți în același cuget și în aceeași înțelegere ». (*I, Cor.*, I, 10).

Sinteză mondialist-creștină : « Căci precum trupul unul este, și are mădulare multe, iar toate mădulele trupului, multe fiind, sunt un trup, așa și Christos, pentru că într-un Duh ne-am botezat noi toți, ca să fim un singur trup, fie Iudei, fie Greci, fie robi, fie liberi, și toți la un Duh ne-am adăpat. Căci și trupul nu este un mădular ci multe. Dacă piciorul ar zice : fiindcă nu sunt mână, nu sunt din trup, pentru aceasta nu este el din trup? Și dacă urechea ar zice : fiindcă nu sunt ochi, nu fac parte din trup – pentru aceasta nu este ea din trup? Dacă tot trupul ar fi ochi, unde ar fi auzul? Și dacă ar fi auz, unde ar fi mirosul? Dar acum Dumnezeu a pus mădulele, pe fiecare din ele, în trup, cum a voit. Dacă toate ar fi un singur mădular, unde ar fi trupul? Dar acum sunt multe mădulare, însă un singur trup ». (*I, Cor.*, 12, 12-20).

« Dar Dumnezeu a întocmit astfel trupul, dând mai multă cinste celui căruia lipsește, ca să nu fie dezbinare în trup, ci mădulele să se îngrijească deopotrivă unele de altele. Și dacă un mădular suferă, toate mădulele suferă împreună; și dacă un mădular este cinstit, toate mădulele se bucură împreună. Iar voi sunteți trupul lui Christos și mădulare (fiecare) în parte. Și pe unii i-a pus Dumnezeu în Biserică : întâi apostoli, al doilea prooroci, al treilea învățători; apoi pe cei ce au darul de a face minuni ; apoi darurile vindecărilor, ajutorările, cârmuirile, felurile limbilor. Oare toți sunt apostoli? Oare toți sunt prooroci? Oare toți învățători? Oare toți au putere să săvârșească minuni? Oare toți au darurile vindecării? Oare toți vorbesc în limbi? Oare toți pot să tălmăcească? ». (*I, Cor.*, 12, 24-30).

« Nu mai este Iudeu, nici Grec; nu mai este nici rob, nici liber; nu mai este parte bărbătească și parte femeiască, pentru că voi toți una sunteți în Christos Iisus. Iar dacă voi sunteți ai lui

Christos, sunteți deci urmașii lui Avraam, moștenitori după făgăduință ». (*Gal.*, III, 28-29).

Sinteza mistică în Christos și în Biserica sa invizibilă : «... Să știți că Iisus Christos este capul oricărui bărbat, iar capul femeii este bărbatul, iar capul lui Christos este Dumnezeu ». (*I, Cor.*, 11, 3).

« Și toate le-a pus sub picioarele Lui și, mai presus de toate, L-a dat pe El cap Bisericii, care este trupul Lui, plinirea Celui ce plinește toate întru toți ». (*Ef.*, I, 22-23).

« Așa și noi, cei mulți, un trup suntem în Christos, și fiecare suntem mădulare unii altora ». (*Rom.*, 12, 5).

II. 8. Legea finalității. – Dumnezeu, începutul tuturor, este mijlocul providențial și scopul tuturor, la care trebuie să ajungem prin sacrificiu către adevăr.

Text hermetic din *Masa de Smarald* : « Este forța energetică a oricărei puteri, căci ea va învinge toate lucrurile subtile și le va pătrunde pe toate cele solide. Prin acest mijloc vei avea gloria lumii și orice obscuritate se va depărta de tine. Astfel a fost creată lumea. Ceea ce am spus despre operațiunea Soarelui s-a împlinit și desăvârșit ». (În alți termeni : Dumnezeu a creat lumea printr-un act de iubire și de sacrificiu. El este forța spirituală supremă ce sfârșește prin a atrage, domina și învinge toate forțele imponderabile și ponderabile ale lumii materiale. Astfel, comportându-ne după propria sa imagine, făcând sacrificiul educator și salvator al lucrurilor materiale, respingând tenebrele ignoranței și eroarei vom atinge, în viața unitivă, gloria Adevărului luminos).

Alte texte hermetice : « Omenirea se compune dintr-o parte divină și o parte muritoare, trupul. Religia este regula acestei ființe duble, care este omul, iar consecința ei este bunătatea. Perfecțiunea este atinsă când adevărul din el îl ferește pe om de dorințe, făcându-l să disprețuiască tot ce este străin. Căci lucrurile terestre, a căror posesiune o dorește trupul, sunt străine tuturor părților gândirii divine ». (*HT*, p. 119).

« În ordinea divină, totul este reglat de providență și necesitate... Prin energiile pe care le deține de la natură, omul este supus destinului ; prin greșelile vieții sale, este supus justiției ». (*HT*, p. 220).

« Adevărul nu este pe pământ, fiule, și nu poate să fie, dar el poate fi înțeles de câțiva oameni, cărora Dumnezeu le dă o viziune divină ». (*HT*, p. 232).

« Disprețuind toate lucrurile corporale și incorporale, el aspiră către Unul și Unicul. Aceasta este, fiule, știința inteligenței : contemplarea lucrurilor divine și înțelegerea lui Dumnezeu ». (*HT*, p. 31).

« Dumnezeu este Tatăl și binele. Scopul lui este în el însuși. El este scopul întregului rest. Caracteristica binelui este cunoașterea lui. Acesta este binele ». (*HT*, p. 55).

« Fie ca să ne putem elibera din închisoarea trupului și din lanțurile noastre muritoare să fim redați purificați și sfințiți părții divine din natura noastră ». (*HT*, p. 120).

« Printre cele ce ne vin de sus, nu este nimic care să nu se întoarcă ». (*HT*, p. 201).

Text din Hipocrate : « Fiecare lucru aspiră către Tot ». (*Littré*, 25 și 26, II).

Texte biblice : « Eu sunt Alfa și Omega, zice Domnul Dumnezeu, Cel ce este, Cel ce era și Cel ce vine, Atotțiitorul ». (*Apoc.*, I, 8).

« Căci Dumnezeu i-a închis pe toți în neascultare, pentru ca pe toți să-i miluiască ». (*Rom.*, XI, 32).

« Pentru că de la El și prin El și întru El sunt toate. A lui să fie mărirea în veci. Amin! ». (*Rom.*, XI, 36).

« Vă îndemn, deci, fraților, pentru îndurările lui Dumnezeu, să înfățișați trupurile voastre ca pe o jertfă vie, sfântă, bine plăcută lui Dumnezeu, ca închinarea voastră cea duhovnicească. Și să nu vă potriviți cu acest veac, ci să vă schimbați prin înnoirea minții, ca să deosebiți care este voia lui Dumnezeu, ce este bun, plăcut și desăvârșit ». (*Rom.*, XII, 1-2).

« Și vor ieși cei ce au făcut cele bune, spre învierea vieții, iar cei ce au făcut cele rele, spre învierea osândirii ». (*Ioan*, V, 29).

« Cel ce își iubește sufletul îl va pierde; iar cel ce își urăște sufletul în lumea aceasta, îl va păstra pentru viața veșnică ». (*Ioan*, XII, 25).

« Cât pentru noi, cetatea noastră este în ceruri, de unde și așteptăm Mântuitor, pe Domnul Iisus Christos », (*Fil.*, III, 20).

« Iisus a zis: Eu sunt Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl meu decât prin Mine ». (*Ioan*, XIV, 6).

« Nimeni nu poate să vină la Mine, dacă nu îl atrage Tatăl, Care M-a trimis ». (*Ioan*, VI, 44).

« Fiți dar următori ai lui Dumnezeu, ca niște fii iubiți. Și umblați întru iubire, precum și Christos ne-a iubit pe noi și S-a dat pe Sine pentru noi, prinos și jertfă lui Dumnezeu, întru miros cu bună mireasmă ». (*Ef.*, V, 1-2).

Banale în aparență, aceste șapte legi conțin mari bogății oculte. Unii cititori se vor întreba : oare acesta este ocultismul? Apoi, revenind la obișnuita confuzie a magiei negre cu știința ocultă, vor striga ca pe stadion : aici nu este vorba de ghicit în cărți, de evocări, de medium, de spirite ciocănitore, de plimbări prin astral, de satanism! Bineînțeles, în acest capitol ce expune legile esențiale ale creației, ale evoluției și scopului vieții, nu poate fi vorba de deformările perverse și insalubre despre care scriu ziarele sau vorbește televiziunea.

Unii ar putea obiecta că aceste principii oculte par să fie descoperiri foarte moderne. Aparent, principii precum acela al cauzalității, monoteismului, evoluției darwiniste, al dezintegrării atomice, al unității, transformării și difuzării energiei reprezintă lucruri comune în diversele religii și filosofii sau în științele moderne, fără să aibă vreo legătură cu ocultismul.

În realitate, multe din descoperirile moderne sunt redescoperiri ale unor revelații antice, a căror înțelegere a fost ușurată de experiențe materiale relativ recente. Multe dintre acestea au fost efectuate de spirite neinițiate, lipsite de envergura spirituală și metafizică necesară, care au promovat la rangul de știință cvasi-divină un mod banal de cunoaștere a materiei și a cadavrelor, din care cauză s-a ajuns la obscuritatea

spirituală a întregii epoci moderne europene, cu consecințe regretabile în materie de ateism, ireligiozitate, imoralitate, dezordine, pornografie, egalitarism democratic distrugător al vieții familiale, sociale, al vieții mărilor, oceanelor, atmosferei, primejdie pentru întregul univers.

Scoase din ansamblul legilor universale, anumite adevăruri dezocultate și rău înțelese au devenit în ultimul secol pericole imense pentru întreg echilibrul cosmic. Expunerea adevărilor sintetice, așa cum reies ele din cunoașterea integrală a celor șapte legi ale științei oculte, a devenit o necesitate imperioasă pentru înțelegerea căilor și a cheilor oricăror adevăruri. Căile și cheile acestea permit reintroducerea ordinei în conducerea vieții¹³ individuale și colective, mai ales în materie de învățământ, medicină, istorie, religie, domenii cu sensibilitate aparte față de sport, metalurgie sau comerț, pentru a nu mai aminti banditismul politic planetar, de după Războaiele mondiale.

În capitolele următoare vom studia mai în profunzime fiecare din cele șapte legi ale științei oculte, fără să neglijăm expunerea anumitor deducții practice în ce privește conduita spirituală, intelectuală, morală, igienică, medicală sau religioasă.

9/03/80Attention:—————

¹³. De făcut o notă despre recenta traducere românească a *Conduite de la Vie* d'Alexis Carrel, lucrare nu foarte ocultă dar cel puțin ezoterică, bine inspirată și excelent concepută în anii patruzeci.

III. Legea cauzalității sau a creației

III. 1. Nevoia de cunoaștere. Copilul este curios. El nu încetează de a pune întrebări celor din jurul lui. Omul normal este supus unei imperioase nevoi de cunoaștere, dorinței arzătoare de a găsi răspunsul potrivit la întrebările pe care și le pune. Nevoia de cunoaștere este terenul pe care au avut loc toate descoperirile, în toate domeniile de activitate. Rațiunea funcționează astfel încât, pentru mulți oameni, nevoia de a explica totul devine scopul vieții lor. Constatând cele ce se petrec în lumea exterioară și în el însuși, omul caută să identifice cauzele acestora. Nevoia de a explica cele ce se petrec și chiar multe dintre cele ce nu se petrec, sau par să nu se petreacă, este pe cât de profundă pe atât de naturală și de definitorie pentru viața omului, care este o continuă învățare și revizuire, mai ales materială, a celor învățate. În acest sens, viața noastră este o ucenicie, o inițiere continuă.

Animalele dispun și ele de un embrion de cunoaștere, dovedindu-se capabile să lege efectul de cauza lui, să păstreze acest lucru în memorie și să și-l amintească atunci când un stimul nou o impune. Atracția sau repulsia resimțită de animale, pentru unele persoane sau evenimente, arată că, inclusiv pentru ele, cunoașterea este o necesitate, nu un act gratuit.

Ca și copilul, sălbaticul se va mulțumi cu o explicație naivă, rudimentară, aparent reală, dar falsă. Omul adult și evoluat își folosește rațiunea mai dezvoltată, căutând cu grijă, perseverență și cu prețul sacrificiului personal răspunsul la întrebările cum?, de ce? în ce fel? Savantul, înțeleptul și sfântul sunt de-a dreptul torturați de grija și pasiunea pentru adevărul deplin, adică de cauzele și împrejurările exacte în care ceva s-a produs ori nu s-a produs.

III. 2. Descoperirea legii. Căutarea, găsirea și înțelegerea celor mai profunde detalii, cercetarea din ce în ce mai profundă și mai completă, a unui domeniu sau altul, conduce invariabil la descoperirea unor lucruri sau fenomene noi, la mai buna înțelegere a celor vechi și la descoperirea principiilor în virtutea

căroră se petrec cele ce se petrec, ori nu se petrec, cele ce nu se petrec. Analiza este primul pas în cadrul acestei căutări sau cercetări. Apoi, constatarea repetată că aceleași cauze produc aceleași efecte, induce în spiritul omului sentimentul unei legi ce trebuie respectată și care arată că întâmplarea este o aparență iar misterul ascunde o problemă reală și o ignoranță la fel de reală. Legea de cauzalitate astfel stabilită a condus la organizarea legală a societății, la progresul civilizației și la dispariția sau reducerea superstițiilor.

III. 3. Știința experimentală. – Posibilitatea fiecărui cercetător de a fi creator, obținând anumite rezultate constante, prin utilizarea unei cauze constante, a condus la apariția științei experimentale moderne. Rezultatul științelor experimentale constă în identificarea cauzelor ultime ale multor fenomene, teren pe care s-au produs nenumărate descoperiri și invenții, ale căror aplicații industriale au ușurat viața și au schimbat fața lumii – din păcate, nu totdeauna în sensul care ar fi fost dorit.

III. 4. Întrebările « De ce? » și « În ce fel? » constituie baza cunoașterii, a progresului. – Știința ocultă insistă asupra necesității de a căuta nu numai cauzele imediate și vizibile ale celor ce se petrec, ci mai ales cauzele îndepărtate, profunde și ascunse. Știința ocultă ne învață să nu ne mulțumim cu explicațiile naive, aparente sau de-a dreptul mincinoase (cazul științei Istoriei, cu faimoasa ei periodizare de la comuna primitivă la comunism, de exemplu), cu motivele fictive și cauzele eronate sau foarte secundare.

Când se produce ceva necunoscut sau neprevăzut, nevoia de a răspunde la întrebările de ce?, în ce fel? se manifestă printr-o tensiune a voinței și o neliniște sufletească ce pot produce efecte organice, precum temperatură, palpitații, uitarea orelor de masă și a altor activități, etc. Pentru ca tensiunea aceasta a voinței și neliniștea sufletească să se dovedească fructuoase, cercetătorul în cauză trebuie să dea dovadă de calități morale generale, precum umilința în fața misterului cosmic, buna credință sau corectitudinea în toate, perseverența necesară pentru a merge până la capăt sau până unde se poate, energia și răbdarea,

necesare și ele, pentru a controla și revizui totul, ori de câte ori se impune. Sunt situații în care ne găsim în fața unor lucruri de neînțeles, pe care nu le putem explica prin ceea ce știm, sau prin cele general admise în domeniul respectiv. În astfel de situații, experiența arată că mijlocul cel mai simplu de a descoperi adevărul, sau o parte din acesta, este de a face pe « prostul de bună credință », de a face abstracție de tot ceea ce se știe sau pare că se știe în chestiunea respectivă, de a renunța la toate prejudecățile, convențiile, metodele și protocoalele obișnuite, reluând totul de la zero, instruindu-ne prudent, atent, prin încercări repetate, experiențe și contra-experiențe, înregistrând tot ce poate contribui la formularea legii căutate, eventual a unei legi secundare sau parțiale. Pe baza acestei munci de cercetare în jurul întrebărilor De ce? și În ce fel?, cel în cauză, sau altul, va descoperi, mai devreme sau mai târziu, legea generală sau sinteza căutată, altfel spus cauza inițială sau supremă.

III. 5. Cauzele secundare sunt adesea înșelătoare. Cauzele principale sunt cele veritabile. – Știința a fost și este adesea rezultatul activității unor creiere relativ dereglate, insuficient evaluate, a unor personaje de rea credință. Ca și în alte domenii, dacă nu chiar mai mult, oamenii de știință s-au dovedit adesea mincinoși, geloși, hoți, nebuni, escroci, carieriști, supuși unor comandamente politice de nemărturisit, etc. În aceste condiții, nu trebuie să ne mire erorile capitale ale multor oameni de știință, ale științei pur și simplu. Știința ocultă, experiența bătrânească, flerul sau intuiția elementară arată că oamenii insuficient sau incomplet formați și educați se mulțumesc cu cercetarea vizibilului, negând invizibilul, comportându-se ca niște ateii sau materialisti mândrii de limitele lor. Orice ar decide un astfel de om, el va fi pe jumătate orb, își va bate singur cuie în talpă și își va pune bețe în roate, maltratându-se pe sine însuși, martirizând ființele vii numite cobai, colaboratorii și echipa cu care lucrează, popoarele cărora se crede în drept să le impună ce să mănânce și ce să nu mănânce, în numele unui *Codex alimentarius*, de exemplu – o dovadă limpede că prăbușirea lui Ceaușescu și cele produse între timp echivalează

cu « am căzut din lac în puț, sau am scăpat de Dracu și am dat peste Tasu !».

Oamenii comit multiple erori înainte de a înțelege că nu există decât o știință a generalului, cum spunea Platon, că nu există nimic just și adevărat în afara unui ansamblu de legi sintetice, că orice putere vine de la Dumnezeu. De aceea, ne mulțumim adesea cu căutarea cauzelor secundare, dovedindu-ne incapabili să urcăm până la cauzele veritabile ale evenimentelor, să urmărim înlănțuirea acestora, pentru a ajunge la cauzele adevărate. Cel ce nu știe ceva pentru că nu s-a interesat suficient, pentru că a fost leneș sau superficial, va spune despre cel ce știe că a avut « noroc », trecând cu vederea că acesta și-a bătut capul, nu a avut liniște, că a muncit și a suferit, sacrificându-se cât alții în zece vieți. De altfel, după cum spune dictonul, norocul îi ajută pe cei îndăzneți. Christos însuși ne-a spus să îndrăznim!

Pentru a da un exemplu, un astfel de creier superficial, ajuns medic, va pretinde că microbii sau vreo organopatie locală constituie cauza unei boli grave, adică generale, în loc să urce până la cauzele sau motivele inițiale, ce pot fi îndepărtate, inclusiv pentru un nou născut¹⁴, cu atât mai mult pentru un adult sau un bătrân. Ce trebuie să caute medicul, în astfel de situații? De exemplu, el trebuie să caute vicierile humorale, repetate sau permanente, ale bolnavului, deteriorarea de dată lungă a stării lui generale, receptivitatea morbidă favorizată prin erori de nutriție și de igienă generală, cauzate, în ultimă instanță, de o neîmplinire spirituală, de o conduită fizică, psihică și spirituală aberantă – cazul, de exemplu, al majorității bolnavilor de sida! Medicul insuficient copt se va pierde în fața multiplicității simptomelor morbide, gratificând bolnavul cu o listă de

9/03/80Attention:—————
¹⁴. În general, copiii născuți atrepsici mor în primele zile după naștere. În astfel de cazuri, explicația științifică trebuie căutată în comportamentul părinților și bunicilor, care printr-un regim iresponsabil de viață au risipit capitalul genetic al familiei respective. Știința ocultă ne învață, de exemplu, că viața nu poate sta decât pe umerii celor capabili să o ducă.

diagnosticuri fictive, fără să bănuiască unitatea morbidă esențială, în virtutea căreia Hipocrate a spus un lucru pe care medicii îl repetă, pentru a-și arăta erudiția lor sterilă, fără să-l înțeleagă sau să-l aplice : nu există boli, ci numai bolnavi! Un astfel de medic nu poate să înțeleagă că, în medicină ca și în alte domenii, cauzele inițiale și veritabile sunt oculte, mai curând spirituale decât materiale.

III. 6. Existența universală a unor cauze ordonate și ierarhice implică existența Cauzei supreme, creatoare, legislative și conservatoare, care este Dumnezeu. – În univers, în Natură și în noi înșine există legi ce reglează fenomenele materiale, operațiunile vitale de viață și acțiunile spiritului invizibil ce pune materia în mișcare.

Analoage macro-cosmosului și micro-cosmosului, aceste legi implică existența unei cauze comune care este cauza tuturor celor ce există, conservatorul providențial al întregului univers și scopul acestuia. Această cauză inițială, creatoare și legislative este Dumnezeu.

III. 7. Sacrificiul pentru adevăr. – Nevoia de cunoaștere se manifestă prin căutarea cauzelor, printr-o sete de adevăr împinsă până la Absolutul care este Dumnezeu. Ea exprimă și rezumă scopul ocult al oricărei vieți, care este posesiunea meritată a vieții eterne și a Adevărului veșnic în Dumnezeu. De aceea, verbul încarnat, Fiul unic al lui Dumnezeu, a venit pe pământ pentru a salva oamenii, aducându-le adevărul : « Eu sunt calea, adevărul și viața » (*Ioan*, XIV, 6) « Eu spre aceasta M-am născut și pentru aceasta am venit în lume, ca să dau mărturie pentru adevăr; oricine este din adevăr, ascultă glasul Meu ». (*Ioan*, XVIII, 37).

III. 8. Medicina cauzelor aparente și medicina cauzelor oculte. – Știința materialistă oficială, a cadavrului, este o medicină nedemnă de acest nume. Din constituția omului, ea nu cunoaște decât corpul material al acestuia, iar din originea bolilor numai alterările patologice ale organelor și efectele parazitare ale germenilor microbieni. Pentru a îngriji trupul, această medicină se servește de remedii secundare, artificiale și

înșelătoare, anti-simptomatice. În acest fel, ea crează un echilibru artificial și efemer, limitându-se să combată durerile cu diverse droguri, iar microbii cu un vaccin sau seruri, ce fac mai mult rău decât bine. În homeopatie, care și ea este o medicină aproape oficială, un asemănător atenuat este opus unui asemănător violent, tehnică principial identică vaccinării dar diferită de aceasta prin remediile infinitezimale folosite, respectiv riscurile asumate, relativ infinitezimale și ele. Cât despre succesul final sau vindecarea durabilă, se pretinde că ar fi tot ceva infimitezimal !

Există însă și o medicină adevărată, ba chiar înțeleaptă. Este vorba de medicina ocultă, care studiază omul inclusiv în forțele sale imponderabile de viață, în forțele sale imateriale de direcție intelectuală și spirituală. Medicina ocultă nu se mulțumește cu constatarea și combaterea oarbă a efectelor. Ea caută și combate adevăratele cauze ale fenomenelor patologice și morbide. Altfel spus, medicina adevărată merge până la legile invizibile ale sănătății, până la Ordonatorul Unic al acestor legi. Această medicină atribuie un scop vieții și o ordine veridică acțiunilor terapeutice. Ea demonstrează că, pentru a fi tratat corect și a se vindeca, bolnavul trebuie să accepte o terapie ce face din el imitatorul legilor naturale și servitorul, pe cât posibil conștient, al legilor divine.

De pe pozițiile științei oculte, medicul inițiat caută și găsește motivele veritabile ale perturbărilor organice, altfel spus cauzele efective ale bolilor. El combate cauzele răului, prescriind contrariul a ceea ce îl produce și îl întreține, sau care l-ar putea face să recidiveze, în cazul frânării sau deplasării lui artificiale, prin remedii farmaceutice alopate sau homeopate. Astfel, când un medic ocultist pare să ordone simple prescripții materiale de regim și de îngrijiri sintetice, individualizate și unificate, aceasta nu este decât o aparență. Prin prescripțiile lui, un astfel de medic pune în funcțiune anumite forțe vitale funcționale, conduce în mod logic, cu prudență și cu pași mici, potențialul vital individual al bolnavului. Cu ajutorul reglementărilor materiale, ce asigură ordinea organică și practica adevărului în spirit, acest

medic operează o transmutație spirituală ocultă, lucru arătat de Hipocrate în termenii următori : « Unul din punctele importante ce trebuie descoperit este cauza bolilor, originea sau sursa relelor de care suferă trupul. Cel ce cunoaște cauza unei boli este capabil să o vindece prin utilizarea contrariului principiului care a produs-o¹⁵. Cea mai desăvârșită artă medicală se reduce la căutarea și identificarea cauzelor naturale ale bolilor. De exemplu, foamea este un rău sau o boală, pentru că putem numi boală orice face trupul să sufere. Care este remediul sau leacul foamei? Remediul este ceea ce o calmează, adică hrana. Altfel spus, boala numită foame se vindecă prin alimentație. Tot așa, setea este domolită cu băutura numită apă. Abundența excesivă se vindecă prin reducerea porțiilor, insuficiența alimentară se tratează prin suplimente, oboseala de prea multă mișcare prin repaos, iar aceea datorată lenei prin mișcare sau exercițiu fizic. Într-un cuvânt, contrariile se vindecă prin contrarii. În esența ei, medicina constă în a ști să adaugi sau să elimini. Să elimini ce este excesiv, să adaugi ce este util dar insuficient. Cel ce aplică mai bine această dublă indicație este cel mai bun medic. Cel ce nu înțelege și se îndepărtează de această indicație este un ignorant în materie de artă medicală și cel mai prost medic ». (Littré, 93;VI).

9/03/80Attention:_____

¹⁵. În ciuda criticii medicinei alopate, vindecarea prin principiul opus celui care a produs boala, precum și alte referințe medicale, arată că autorul acestor rânduri a fost el însuși un adept (luminat) al medicinei alopate. Plecând de la *Bătrânețea Verde*, lucrare de gerontologie a aceluiaș autor (pe care o pregătim pentru tipar), Gheorghe Jijie și alți fruntași ai AFDP par să-l fi identificat pe acesta Dr. S. S. Gabian, medic de origine armeană, coleg de cuib cu Vică Negulescu, N. Petrașcu, N. Chioreanu și alți legionari, colaboratori ai național-țărăniștilor lui Iuliu Maniu, ai comuniștilor Anei Pauker și Teohari Georgescu. Condamnat la moarte, sub o falsă identitate, în 1949, doctorul Gabian ar fi executat cincisprezece ani de închisoare, ca toți Românii de calitate, din anii catastrofalei, după unii, glorioasei, după alții. construcții a comunismului – societatea cea mai oablă, pare-se, de la *Potop* încoace. Fiul lui Bulă, ÎPS Bulică, mitropolitul primat al creștinismului agarthic sau zamolxian, de sub Insula Șerpilor, contestă însă atât originea armeană a tatălui său ca și meritele comunismului. (Nota editorului).

« Nimic nu trebuie făcut la întâmplare, totul trebuie observat. Contrariile trebuiesc administrate în mod gradat, iar în cadrul progresiunii graduale se vor introduce scurte intermitențe ». (*Littré*, 285; V).

« Din toate punctele de vedere, medicina trebuie să dea dovadă de înțelepciune. Practic, medicii sunt permanent obligați să recunoască atotputernicia Divinității, căci ei au învățat să recunoască în boli și în simptomele acestora puterea Acesteia. Medicii nu trebuie să atribuie vreun merit artei lor ca atare, căci ei sunt adesea decepționați de terapiile și de isprăvile lor. Când medicina înregistrează un succes, acesta se datorează de fapt lui Dumnezeu ». (*Littré*, 449; I).

În spiritul lui Hipocrate, acțiunea terapeutică prin mijloace contrare nu înseamnă o luptă pur anti-simptomatică, cu ajutorul produselor farmaceutice, precum calmantele pentru dureri, anti-termicele contra febrei, neurolepticele contra insomniei, etc. Prin aceste procedee se acționează asupra efectelor, nu a cauzelor. A permite însă subzistența cauzelor toxice sau energetice ale dezordinii organice, a se mulțumi cu mascarea efectelor prin intervenții chimice masive (alopatia) sau infinitezimale (homeopatia) revine la a deplasa sau chiar a agrava boala ce trebuie combătută.

Acțiunea prin contrarii terapeutice înseamnă suprimarea cauzelor nocive prezente în regimul alimentar sau/și în igiena bolnavului, prin mijloace dietetice sau igienice ce vindecă și acționează contra răului, înlocuind intoleranțele prin toleranțe, inadapările prin adaptări, carențele prin sinteze, surmenajul prin odihnă și măsură, excesul prin reduceri, insuficiențele prin suplimente, frigul nociv prin căldură, depozitele prin eliminări, etc. Manevrate cu abilitate, aceste intervenții readuc echilibrul și ordinea humurilor, puterea și eficacitatea imunității naturale. Numai astfel pot fi obținute vindecările demne de acest nume, adică durabile.

IV. Legea Unității cauzelor sau a monoteismului

IV. 1. Unitatea directivă spirituală și unitatea energetică materială. – Prin revelație și prin studiul forțelor ce acționează în univers, oamenii din toate timpurile și de toate religiile au ajuns să conceapă unitatea forțelor spirituale sub conceptul unui Dumnezeu unic, creator, director providențial, legislator unic, judecător suveran, origine și scop al vieții universale.

În *Rig-Veda* găsim afirmația următoare : « Ceea ce există este Unu ; oamenii i-au dat diverse nume ». În Egipt, găsim ceva aproape identic : « Unul unic este fără al doilea »; « Dumnezeu nu are formă iar numele lui este un mister » (*Imn lui Amon-Ra*, după un papirus egiptean din muzeul din Boulaq, Cairo). În China, Tao este Unicul, care începe și termină totul. Un altar din Grecia poartă inscripția *Théô agnôstô*, tradusă prin « Dumnezeului necunoscut », dar care de fapt înseamnă, după cum a remarcat și ap. Pavel, Dumnezeului incognoscibil, adică Absolut, Infinit, Veșnic. Pitagoreicii și-l reprezentau pe Dumnezeu prin Unul, principiu inițial sau monadă din care i-au naștere toate. Chiar și la popoarele necivilizate întâlnim credința într-un Maestru unic și atotputernic al lumii. Pigmeii știu că au fost creați de Dumnezeu pentru viața în pădure, după cum alți Negri au fost creați pentru câmpii. Acest Dumnezeu este unic. El este bun, întrucât prin puterea lui, el le procură vânatul absolut necesar. În epoca preistorică, ideea Unului ce creează în ocult ca și în planul sensibilității a fost reprezentată prin edificarea unor monoliți și stânci de dimensiuni uriașe, cazul « Babelor », al Sfinxului și al altor stânci din munții noștri, al așa numiților « *menhirs* » din diverse locuri.

Prin puterea mijloacelor de analiză și de sinteză, știința modernă a furnizat cea mai clară confirmare a unității materiale a forțelor cosmice prin doctrina energetismului universal. Pe pământ, tot ce este material ține de o unitate inițială de forță, care este Soarele. În manifestările sale fizice și chimice, energia solară este identică energiilor din alte universuri, după cum s-a

stabilit prin analiza spectroscopică luminii astrelor. Studiul fizico-chimic al materiei arată că cele mai inerte corpuri sunt constituite din energiile atomice ale unor sisteme solare în miniatură, particolele acestora fiind menținute prin forțele de gravitație și de atracție. Acești atomi se dematerializează prin emisie de electroni, devenind, în final, energie eterică sau cosmică.

Monismul lui Haeckel, Big-bangul și alte doctrine ale științei materialiste, despre unitatea energetică, sunt o expresie limitată, lipsită de orizontul necesar Unității sintetice a cosmosului, dincolo de care există unitatea creatoare a Universului, pe care ele o ignoră. Când ne limităm la studiul relativului și al schimbării, adică al materiei, în formele sale evolutive și în scopul dematerializării de neînțeles, ajungem la o concepție absurdă despre viață, fără creație originală și fără scop, care face din întâmplare un dumnezeu. Născuți din neant, cei juști, ca și cei răi sau criminali, recad, după moarte, în același neant, care îi primește cu egală indiferență. Câtă vreme savanții se limitează la studiul materiei, ei nu pot concepe un Dumnezeu atotputernic și imaterial, unic în Absolutul său, care neavând nimic de învățat nu are nevoie de niciun instrument material de educație. În consecință, deși nu are ochi, vede tot, aude fără urechi, gândește fără creier, posedă Lumina spirituală în mijlocul tenebrelor materiale. El se manifestă inteligenței omenești în creația sa, pătrunsă de verbul său, sau Christosul ezoteric și apoi încarnat, care este lumină, viață, mișcare, drumul de acces la adevăr. Odată în plus, Christos răspunde, după cum am văzut, « Eu sunt calea, adevărul și viața; nimeni nu ajunge la Tatăl altfel decât prin mine » (*Ioan*, XIV, 6).

IV. 2. Ocultismul veritabil nu este politeist. – Politeismul aparent al păgânilor era un mijloc de instruire a maselor needucate și inapte a-l concepe pe Dumnezeu în definiția sa misterioasă și contradictorie a Treimei celei de o ființă, invizibilă, creatoare și directoare. Doi brazi, trei brazi într-o tulpină, se înțeleg cumva, trei ochi într-o lumină ceva mai greu, trei dumnezei și toți trei în unul singur aduce cu lupul mâncat

de-o oaie... Pentru a întreține credința, fervoarea religioasă și moralitatea, era nevoie de un învățământ exoteric pentru a fixa speranța maselor, și care să reprezinte puterile imponderabile de viață și de atragere spirituală sub formă de figuri materiale. Eliphas Lévi consideră că « oamenii instruiți știu foarte bine că înțelepții egipteni nu adorau câinii, nici pisicile, sau legumele. Dogma secretă a inițiaților era aceea a lui Orfeu, poate chiar și a lui Moise, pentru cei capabili să împrăntezeze trei milenii de minciuni și erori omenești. Diversitatea lumii face dificilă înțelegerea unui singur Dumnezeu universal, imuabil precum credința, fecund ca viața, revelat de întreaga natură, gândind în toate inteligențele, iubind în toate inimile, vorbind în toate limbile, cauză și principiu al întregii existențe și al ființelor, fără să se confunde cu acestea, invizibil, de neconceput, dar existând cu siguranță, pentru că nimic nu poate exista fără el. Neputând să-l vadă, oamenii l-au visat, iar diversitatea dumnezeilor nu este decât diversitatea visurilor oamenilor ». (Eliphas Lévy, *Marele mister*).

Cu timpul, din cauza pierderii secretelor inițiatice de către preoți și a invaziei superstițiilor, au apărut neînțelegerile și deviațiile soldate cu ruina civilizației egiptene și explicate de textele hermetice. Spectacolul acestei decadente religioase și morale explică gonirea lui Moise din Egipt, din care cauză acesta va interzice poporului său confecționarea de figuri cioplite pentru a reprezenta, în temple, manifestarea forțelor divine. În această privință, iată textul profetic din scrierile lui Hermes Trismegistul (aceeași traducere a lui Louis Ménéard) :

« Pentru că suntem în situația să vorbim despre înrudirea și asemănarea oamenilor cu zeii, află, o Asclepios, de puterea și de forța omului. Pentru că domnul și tatăl, sau Dumnezeu, cu termenul superior, este creatorul zeilor cerești, tot așa omul este creatorul zeilor din temple, aflați în apropierea lui, care nu numai că sunt iluminați dar și luminează ».

«... Specia de zei pe care o formează omenirea este compusă din două naturi, una divină, care este prima și de departe cea mai pură, cealaltă care aparține omului, este materia din care sunt

fabricați acești zei, ce nu au doar capete ci trupuri întregi, cu toate membrele. Astfel, amintindu-și de natura și de originea sa, omenirea continuă să imite divinitatea : după cum tatăl este stăpânul ce a făcut zeii veșnici asemănători cu el însuși, omenirea și-a făcut și ea zeii după propria sa asemănare. – Vorbești de statui, o Trismegiste? – Da, de statui, o Asclepios! –Vezi cum îți lipsește credința? Vorbești de statuile animate, pline de sentiment și de aspirații, care fac atâtea lucruri importante; statuile profetice, care prezic viitorul prin visuri și pe alte căi, care ne trimit bolile sau ne vindecă durerile, după meritele noastre. Ignori oare, Asclepios, că Egiptul este imaginea cerului, sau mai curând proiecția, aici jos, a celor ce se petrec în ceruri? Adevărul constă în aceea că întregul pământ este templul lumii. Totuși, pentru că înțelepții trebuie să prevadă totul, există un lucru pe care trebuie să îl ști : va veni vremea când se va vedea că Egiptenii au respectat în zadar și cu atâta fervoare cultul zeilor, că toate sfintele lor invocații au fost sterile și neascultate. Divinitatea va părăsi pământul și se va întoarce la cer, abandonând Egiptul, lăsându-l văduvit de religie și privat de prezența zeilor. Întrucât străinii au umplut lumea și țara, pe lângă neglijarea lucrurilor sfinte se va ajunge la proscrierea religiei și a cultului zeilor, care vor fi interzise și pedepsite prin lege, iar acest pământ, sfințit prin atâtea altare și temple, se va umple de morminte și de morți. O Egipt ! Egipt ! Din religiile tale nu vor rămâne decât povești de adormit copiii, pe care posteritatea nu le va mai crede... Numai cuvintele săpate în piatră vor aminti pioșenia. Scitul, Indianul sau alt vecin barbar va locui în Egipt. Divinitatea se va urca la cer, omenirea abandonată va pieri în întregime. Egiptul va fi un pustiu, văduvit de oameni și de zei ».

«... Plânge, Asklepios. Plânge! Vor fi și altele, mai triste încă. Egiptul va cădea în apostazie, răul cel mai mare... În plictiseala și oboseala sufletelor nu va mai fi decât dispreț și dezgust pentru acest vast univers, opera veșnică a lui Dumnezeu, construcție glorioasă și perfectă, ansamblu multiplu de forme și imagini în care voința Domnului face minuni și în care El a reunit atâtea

într-un spectacol unic, o sinteză armonioasă, demnă de venerație veșnică, de laudă și de iubire. Tenebrele vor fi preferate luminii, moartea va fi considerată mai bună decât viața, nimeni nu-și va mai ridica ochii la cer ».

« Credinciosul va fi considerat nebun iar necredinciosul înțelept, furioșii vor trece drept bravi, cei răi vor fi considerați buni. Muritor sau nu, sufletul și cele legate de el, pe care le-am expus aici, vor fi un subiect de răs și de vanitate. Se va ajunge chiar ca cei ce vor practica religia să fie în primejdie de moarte. Se vor stabili drepturi noi, o lege nouă, nici un adevăr însă, nici o credință sau religie demnă de cer și de cele cerești. Penibil divorț între zei și oameni! Nu vor rămâne decât îngerii răi ce se vor amesteca cu omenirea mizerabilă, mâna lor este deja pe ea și o împing la toate blestemățiile, războaiele, furturile, minciunile, la tot ce este contrar naturii sufletelor. Pământul își va pierde echilibrul, marea nu va mai fi navigabilă, cursul regulat al astrelor va fi și el tulburat, în cer. Orice voce divină va fi înăbușită, fructele vor fi stricate, pământul nu va mai rodi, aerul se va îngroșa și îngreuna. Asta va fi bătrânețea lumii, ireligia și dezordinea, confuzia oricărei reguli și a oricărui bine ».

« O Asclepios, când toate acestea se vor împlini, atunci domnul și tatăl, suveranul Dumnezeu ce guvernează unitatea lumii, va corecta relele printr-un act al voinței și al bunătății sale divine; pentru a pune capăt debandadei și corupției generale, el va îneca lumea într-un potop sau o va arde prin foc ori o va distruge prin războaie și epidemii. El va reda astfel lumii frumusețea sa inițială, pentru ca ea să redevină demnă de admirație și de iubire. Un concert de laude și de binecuvântări îl va celebra din nou pe Dumnezeul ce a creat și restaurat o operă atât de frumoasă. Această renaștere a lumii și restabilire a lucrurilor bune, această restituire sănătoasă și religioasă a naturii va avea loc după timpul fixat prin voința divină și veșnică peste tot, fără început și veșnic aceeași ».

«... Cei ce trebuie să domine pământul vor fi expediați și stabiliți la extremitatea Egiptului, într-un oraș ce va fi construit

către occident și unde, pe mare și pe pământ, va năvăli toată rasa muritorilor » (*HT*, pp. 135-141).

Iată ordinele Celui veșnic către Moise : « Să nu vă faceți dumnezei de argint și nici dumnezei de aur să nu vă faceți ». (*Ie.*, XX, 23). « Să nu vă faceți idoli, nici chipuri cioplite, nici stâlpi să nu vă ridicați; nici pietre cu chipuri cioplite cu dalta să nu vă așezați în pământul vostru, ca să vă închinați la ele ». (*Lev.*, XVI, 1; *Deut.* XVI, 22).

În ce privește dezastrul și catastrofele cu care vor fi pedepsiți idolatrii și adoratorii de statui, acestea sunt descrise în *Cartea Înțelepciunii* (XIII–XVII), ce se numără printre cărțile deuterocanonice sau apocrife¹⁶).

Pe ideea că Sfânta Treime cuprinde trei persoane (Tatăl, Fiul și Sf, Duh), Musulmanii au acuzat creștinismul de politeism. Creștinii au replicat spunând că sinteza unitivă a celor trei persoane în Treimea de o ființă face pe $3 = 1$. Suntem în fața unui mister potențat (Lucian Blaga). Teologii și mai noii « *Mărturisitori*¹⁷ », chiar atunci când nu citesc doar acatistele credincioșilor, cum cred unii, consideră că filosofia lui Blaga ar fi o « joacă »; lucrurile serioase neputând fi decât opera Bisericii. Bineînțeles, unii recită încă documentele grecești ori latinești, falsificate de vrednicii lor înaintași.

9/03/80Attention:_____

¹⁶. Unele dintre cărțile « deuterocanonice » sau « apocrife » se întâlnesc în multe ediții BOR ale *Vechiului Testament*. Ediția Institutului Biblic și de Misiune al BOR (București, 1988), cuprinde cărți apocrife (*Cartea Esterei*, *Cartea lui Tobit*, *Cartea lui Baruh*, *Epistola lui Ieremia*, *Cartea I-a a Macabeilor*, *Cartea a II-a a Macabeilor*, fără *Cartea Înțelepciunii*, nici *Cartea lui Siracide*, prezente în edițiile catolice. Dimpotrivă, în edițiile catolice nu figurează *Cartea a III-a a Macabeilor*, prezentă în ediția BOR 1988. Sfânt sau nu, operă a lui Dumnezeu sau a vechilor politrucii leviți ai iudaismului, după 2000 de ani de creștinism, nu s-a ajuns la un acord cu privire la subiectul spinos al canonului *Vechiului Testament*. Nu punem chestiunea autenticității acestuia, pentru a nu vorbi de funie în casa spânzuratului. Poate în următorii 2000 de ani. Până una-alta, mănăstire, maici, chef, vorba lui Caragiale! Tontoroiul continuă... Tontoroiul binecredincioșilor nu chiar creștini, mai curând cretini !

¹⁷. Cf. Răzvan Codrescu, *Mărturisitorii* (Rost, 2014), p

IV. 3. Ocultismul nu este totdeauna panteist. – printre deviațiile unora dintre ocultiști se numără și panteismul, care confundă pe Dumnezeu cu creația, concepând omul ca pe un dumnezeu necreat, ce nu are decât să se contemple pentru a se poseda el însuși în plenitudinea cunoașterii, a frumuseții, virtuților și exaltării. Cei mai mulți ocultiști au evitat însă această dificultate, separând net universul vizibil, natura și omul de Cauza cauzelor, Unitatea creatoare, Dumnezeu, Marele Anonim sau Domnul lăuntric al tuturor cercurilor, cum i-a spus un filosof român. Desigur, forța divină există în tot ce este vizibil, fără ea nimic nu ar putea exista nici persista, altfel spus dificultatea panteistă nu este de neglijat. Ea nu poate fi depășită, dacă într-adevăr a fost depășită, decât prin dogma pre-creștină a Fiului sau Verbului lui Dumnezeu, creat de la începutul începuturilor, prin care prezența divină există în univers și în om din toate timpurile, cum susțin și panteiștii. Precizările ev. Ioan (I, 1-5) și ale ap. Pavel (*Fpa.*, XVII, 28) rezolvă și nu tocmai această dificultate.

IV. 4. Unitatea în om. Omul este o unitate spirituală, o voință personală ce trebuie să comande instinctelor și pasiunilor sale. Scopul vieții sale unice, după unii, sau al vieților repetate, după alții, este regăsirea unității originale, adică a face ca puterea spirituală să domine în el. Această putere trebuie să o degajăm în noi înșine, încetul cu încetul, de la o viață la alta, meritând-o tot mai deplin, educându-ne prin sacrificarea a tot ce mărește și accentuează împiciorongarea în materie. Dăruirea materială de sine, a omului animat de pasiunea pentru adevăr, permite în final accesul la viața unitivă, prin Christos, lângă Tatăl creator.

În organismul omenesc există o unitate latentă de direcție, care reglează funcționarea organică, explicând acțiunile și reacțiunile nervoase și humorale, colaborarea funcțională dintre organe, aporturile și eliminările materiale, apărarea naturală, forțele de conservare, protecție, imunizare și vindecare. Hipocrate vorbea de existența, în corpul nostru, a unui agent natural invizibil, unul și multiplu în același timp, simplu și

multiplu în efectele sale ce conduc și conservă viața întregului și a părților, producând vindecarea în caz de boală.

IV. 5. Unitatea este o putere suverană. Diviziunea este o opoziție de contrarii, o alunecare sau o involuție în domeniul material, o sămânță de discordanță, instabilitate și distrugere. « Orice împărăție care se dezbină în sine se pustiește, orice cetate sau casă care se dezbină în sine nu va dăinui » (*Matei*, XII, 25, *Marcu* III, 25, *Luca* XI, 17).

Unitatea de direcție este o necesitate ce procură ordine și sănătate. Reducerea la unitate conferă o putere suverană. Pe cât unitatea și coerența în mincină sau eroare este de sinistră și catastrofală, pe atât unitatea sub egida principiilor adevărului este o sursă de binefacere divină.

Omul lipsit de rațiune sau de voință este o epavă. Căminul familial fără direcție bărbătească se descompune. Țară fără un șef luminat și stabil este o adunătură anarhică de partide ce se urăsc și se combat permanent. O armată fără unitate de direcție este sortită înfrângerii. Confesiunea religioasă sau biserica fără fără un ghid unic, de mare prestigiu, devine în scurtă vreme un club sau partid, o adunătură ce se va rupe în secte și rituri.

« Universurile sunt monarhii în care nu strălucește doar un singur soare ci mai mulți... Pământul este o monarhie a omului... Corpul omenesc este o monarhie... Familia este o monarhie... Dacă tatăl nu este monarh, el nu este nimic și familia nu există. Forța unei societăți rezidă în unitatea și puterea absolută a șefului ei. Doi șefi înseamnă diviziune. Un șef al cărui guvern este controlat de mulțime nu mai este șef, mulțimea fiind aceea care guvernează... Regele legitim este acela care domnește în numele legii. El este libertatea încoronată, reprezentantul ordinii ce protejază libertatea. Republicile nu sunt țări guvernate cu adevărat ci într-un fel aparte de criză socială permanentă¹⁸».

În medicina oficială, necunoașterea Uni-Trinității forțelor omului, a unității etiologice esențiale a bolilor și a unității în

9/03/80Attention:_____

¹⁸. Eliphas Levi, *Fables et symboles*, p. 316.

metoda terapeutică a dat naștere numărului astronomic de patologii brevetate astăzi. S-a ajuns la învățământul pervers al cauzelor morbide, la politeismul farmaceutic și escrocheria asigurărilor medicale ce au condus medicina la falimentul științific și moral ce s-ar putea încheia cu probabila revoltă a bolnavilor contra medicilor. Sătui să fie tratați ca niște cobai, bolnavii se vor revolta contra terapiilor diabolico-imaginare, a escrocheriei vaccinale, a abuzului de chirurgie de droguri farmaceutice, a terapiilor nule, excesive, morbide și vrăjitoarești.

IV. 6. Unitatea și returnul la unitate, prin sacrificiu personal, formează baza învățării lui Iisus Christos. Mântuitorul a zis : « Părinte sfinte, păzește-i în numele tău, în care Mi i-ai dat, ca să fie una, precum una suntem și Noi. Când eram cu ei în lume, îi păzeam în numele Tău, pe cei ce Mi i-ai dat... Eu le-am dat cuvântul Tău, și lumea i-a urât, pentru că nu sunt din lume, precum eu nu sunt din lume. Nu Mă rog ca să-i iei din lume, ci ca să-i păzești pe ei de cel viclean... Sfintește-i pe ei întru adevărul Tău; cuvântul tău este adevărul... Dar nu numai pentru aceștia mă rog, ci și pentru cei ce vor crede în Mine, prin cuvântul lor, ca toți să fie una, după cum Tu, Părinte, întru Mine și eu întru Tine, așa și aceștia în Noi să fie una, ca lumea să creadă că tu M-ai trimis și că i-ai iubit pe ei, precum M-ai iubit pe Mine. Părinte, voiesc ca, unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine și aceia pe care Mi i-ai dat, ca să vadă slava Mea pe care Mi-ai dat-o, pentru că Tu M-ai iubit pe Mine mai înainte de întemeierea lumii. Părinte drept, lumea nu Te-a cunoscut pe tine, dar Eu Te-am cunoscut, și aceștia au cunoscut că Tu M-ai trimis». (*Ioan*, XVII, 11-12, 14, 17, 20-25).

IV. 7. Alchimia este o știință ocultă de retur la unitate

În legătură cu alchimiștii, Berthelot¹⁹ nota undeva : « Am regăsit nu numai filiația de idei care i-a condus în opera neabătută de transmutare a metalelor, ci și teoria, filosofia

9/03/80Attention:_____

¹⁹. Berthelot Marcelin (1827-1907), *Les origines de l'Alchimie* (Paris, 1885), p. XIV, 2, 5.

naturii ce le-a servit de ghid; o teorie fondată pe unitatea materiei, la fel de plauzibilă în fond ca teoriile moderne cele mai reputate de astăzi. (...) Opiniile savanților de astăzi, în legătură cu constituția materiei, sunt foarte analoage cu vederile profunde ale primilor alchimiști . (...) Este vorba de alchimia ce aspira nu numai să-și îmbogățească adeptii, învățându-i să fabrice aur și argint, ci și să îi ferească de boli prin prepararea unui leac universal, ba chiar să îi conducă la fericirea perfectă, prin identificarea cu sufletul lumii și spiritul universal... Textele gnosticilor, ca și cele ale ultimilor neoplatonicieni, stabilesc filiația completă a alchimiei, care este deopotrivă egipteană, babiloniană și greacă... *Masa de Smarald*, citată de-a lungul întregului Ev mediu și formulele mistice, "cele cerești sus, cele pământești jos", pe care le citim în tratatele grecești, alături de figurile unor aparate, întăresc această asociație » de idei.

Principiul unității forțelor cosmice și spirituale era ghidul ocult al alchimiștilor. Unii alchimiști, falși ocultști, și-au limitat cercetările, aproape invariabil decepționante, la descoperirea materială a pudrei pentru transmutarea metalelor banale în aur. La aceasta mai adăugau descoperirea aurului potabil sau a elixirului de viață lungă. Adevărații alchimiști aveau însă o concepție metafizică despre această transmutare metalică, pe care o aplicau și spiritului, ce trebuia să se separe de materie, să se libereze de închisoarea corpului animal, prin practici de progres intelectual, de puritate corporală și de ascetism, care îl transformau într-o putere imaterială, capabilă de viață unitivă. Regulile acestea de alchimie spirituală au fost reunite sub expresia simbolică de *Versuri de Aur* ale pitagoricienilor.

În Evul Mediu, pentru a evita acuzația de vrăjitorie și arderea pe rug, alchimiștii utilizau un limbaj și diverse figuri simbolice ce făceau scrierile lor foarte greu accesibile. Astfel, pentru a exprima tripla constituție a omului, spuneau că acesta este pucioasă (spirit), mercur (viață) și sare (materie).

În realitate, un adevărat alchimist, care nu și-a abandonat idealul său ocult, nu este și nu a fost un vrăjitor, ca unul ce și-a petrecut viața în laborator, pentru a descoperi piatra filosofală, în

vederea avantajelor senzuale sau onorifice pe care le poate procura aurul sau banul. Adevăratul alchimist era un inițiat ce știa să distingă între pur și impur, să se separe de zgura sufletească prin renunțare la unele dorinți, sacrificând instinctele materiale și evitând păcatele, ducând o viață de asceză sintetică, de puritate alimentară, mintală și spirituală care, prin puterea evoluției către Unitate, producea în el meritatul triumf al Spiritului.

V. Legea analogiei constitutive a macrocosmosului și a microcosmosului

V. 1. Există două căi de acces la adevăr : spiritul și materia, adică gândirea și experiența, altfel spus cerul și pământul. – Dispunem de două moduri de cunoaștere : introspecția psihică și experiența fizică. În consecință, două căi conduc la descoperirea adevărului : studiul speculativ sau subiectiv și cel practic, sau obiectiv. Cele două posibilități de informare sunt perfect compatibile, completându-se reciproc, cu dominante individuale într-un sens sau altul, de la caz la caz. Unii oameni sunt mai curând spirite contemplative sau gânditori, alții preferă experimentul; unii sunt teoreticieni, alții practicieni; unii ajung la religie și credință prin dovezi de natură filosofică, alții prin cunoașterea științifică a legilor naturale și universale. Cei mai bine echilibrați și cei mai evoluți sunt cei care, deschiși ideilor generale, reunesc aceste două moduri de cunoaștere, făcându-le să se controleze și să se confirme reciproc.

Studiul cosmosului și al omului, al cerului și al pământului, conduce la același rezultat : descoperirea unității legislației, a constituției, evoluției și scopului a tot ce există. Acest lucru este exprimat de legea hermetică « ceea ce este jos este ca ceea ce este sus, și ceea ce este sus este ca ceea ce este jos, pentru a face minunea unuia și acelui lucru »; pe de altă parte, această idee se regăsește în formula de pe frontispiciul templului din Delfi: « Cunoaște-te pe tine însuși și vei cunoaște universul și dumnezeii », lucru confirmat și de formula biblică « Dumnezeu l-a creat pe om după chipul și asemănarea sa ».

Omul este sinteza microscopică a universului, după cum atomul este un sistem solar liliputan. Constituția macrocosmosului, pe care o vom expune în continuare, permite o abordare mai adecvată a misterului creației, înlesnind studiul constituției microcosmosului. Pe de altă parte, studiind constituția macrocosmosului, vom ajunge la confirmarea materială clară a datelor oculte privind esența divină din creația universului și a omului.

V. 2. Misterul creației și simbolismul numerelor.

Ocultismul pitagorician est o ilustră expunere a genezei universului, adică a multiplicității lucrurilor și ființelor ieșite din unitatea esențială.

Știința numerelor nu este numai « literă », adică știința cifrelor, a aritmeticii și matematicilor. Ea este, de asemenea, « spirit », adică știință ezoterică și simbolică a creației, constituției și evoluției ierarhice a ființelor. « Numerele sunt aritmetica gândirii », spunea Eliphas Levi.

Philolaos, unul dintre discipolii lui Pitagora, a scris : « numărul este forța suverană însăși ce menține permanența forțelor cosmice... Nimeni nu și-ar putea face vreo idee clară despre lucruri în ele însele, sau despre raporturile lor, dacă nu ar fi numerele și esența acestora. Numerele își manifestă natura și forța lor nu numai în cele divine sau demoniace, ci în toate lucrurile și gândurile omului, pretutindeni, până în producțiile artistice și muzicale ». Ele sunt simbolurile creației ierarhice în scara ființelor. Le indicăm pe scurt.

Numărul unu este simbolul Forței originale creatoare, directoare și unificatoare.

Numărul doi este echilibrul forțelor contrarii ce acționează și reacționează în mod ritmic.

Numărul trei este creația, generația unei trinități de forțe ce fac un ansamblu.

Numărul patru este prima construcție individuală de forme, elemente, și temperamente.

Numărul cinci este voința de execuție din om, prin capul sau conducătorul celor patru membre.

Numărul șase este înțelepciunea, realizarea pe pământ a gândirii trinitare ce există în ceruri.

Numărul șapte este scara elementelor constituției și evoluției individuale.

Numărul opt este imaginea sau reflecția lui patru, ordinea și forța celor patru unghiuri și patru laturi ale pătratului.

Numărul nouă este armonia celor trei lumi, a spiritului, a vieții și a materiei.

Numărul zece este reîntoarcerea sau reînceputul unității de sinteză cubică (patru unghiuri și șase fețe), pentru ciclul unei noi generații.

Întrucât ne vom limita la direcțiunea formativ medicală și pe alocuri educativă, vom insista mai mult asupra numerelor doi, trei, patru și mai ales șapte.

V. 2. 1. Numărul unu este simbolul lui Dumnezeu, al Unității originale, Creatorul unic, Legislatorul unic, a cărui analogie în cosmosul creat este energia ce se condensează în materie și se dizolvă în eter prin radiații. Unu este plenitudinea cunoașterii, a adevărului, a justiției, a bunătății, a fumuseții în Absolut. El este monada esențială, originală, ordonatoare și providențială, care reglează totul cu echitate, toate ființele și toate destinele, care este originea și scopul creației, prin evoluția din ce în ce mai conștientă și meritată către viața eternă, unitivă. Figurația simbolică a numărului unu este punctul, linia dreaptă sau simbolul « 1 ». În religiile primitive, numărul unu a fost simbolizat prin falus, emblemă poate vulgară, dar pe înțelesul tuturor, a forței creatoare universale și carnale.

V. 3. Numărul Doi sau Binarul, Diada sau Dualitatea

V. 3. 1. Numărul doi este viața. – Altfel spus, el este unitatea ce începe să creeze în invizibil, este gândirea ce trăiește și se proiectează în verb, unitatea contrariilor destinate a se completa și unifica într-o viață unică și unitivă.

Mai întâi, doi este viața, în care se va naște Spiritul vieții universale, ce începe să se miște deasupra apelor (marele rezervor de vitalitate și marele mijloc de efuziune vitală), care va aduce lumina în mijlocul tenebrelor, dând astfel naștere primei alternanțe a primelor două contrarii, ziua și noaptea. Tot el (doi) va separa umidul vieții în zone joase și înalte, creind astfel contrariul său, uscatul, ca materie terestră. Apoi, pământul va fi însămânțat cu germenii vieții succesive născânde în lumile minerală, vegetală și animală, urmate de încoronarea sintetică a acestor vieți, în lumea oamenilor, creați după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Viața este această mișcare a forței

vitale imponderabile și universale, pe jumătate spirituală și pe jumătate materială, care permite spiritului să miște materia ce îi servește ca agent de execuție și mijloc de acțiune. Viața este intermediarul obligatoriu între forța spirituală și organismul material al omului, ea este natura trăitoare în creațiile terestre, natura animatoare, protectoare și mediatore din om.

Caracterul animator al vieții, cu transformările progresive pe care le declanșează, este opera creației, de evoluție și involuție, descrise la începutul *Facerii* biblice, unde Dumnezeu, Unul, îl face pe Doi (Spiritul lui Dumnezeu, Lumina, Viața universală, apoi individuală a materiei terestre = Trei).

Pentru simplificarea lucrurilor vom utiliza cu precădere textele biblice, relativ cunoscute și ușor accesibile. Erudiții și familiarizații cu alte texte sacre și inițiatice vor exemplifica și pe acestea, găsim în ele multe din cele deja spuse sau din cele ce vor urma.

Textul următor, de exemplu, este știut de toată lumea, fără să putem spune că este cunoscut cu adevărat :

« La început a făcut Dumnezeu cerul și pământul. Și pământul era netocmit și gol. Întuneric era deasupra adâncului și Duhul lui Dumnezeu Se purta pe deasupra apelor. Și a zis Dumnezeu : "Să fie lumină!", și a fost lumină. Și a văzut Dumnezeu că este bună lumina, apoi a despărțit-o de întuneric. Lumina a numit-o Dumnezeu ziua, iar întunericul l-a numit noapte. Și a fost seară, și a fost dimineață : ziua întâi. Și a zis Dumnezeu: "Să fie o tărie prin mijlocul apelor și să despartă apele de ape!" Și a fost așa. A făcut Dumnezeu tăria și a despărțit apele cele de sub tărie de apele cele de deasupra tăriei. Tăria a numit-o Dumnezeu cer. Și a văzut Dumnezeu că este bine. Și a fost seară și a fost dimineață : ziua a doua.

Și a zis Dumnezeu : "Să se adune apele de sub cer la un loc și să se arate uscatul!". Și a fost așa. S-au adunat apele cele de sub cer la locul lor și s-a arătat uscatul. Uscatul l-a numit Dumnezeu pământ, iar adunarea apelor a numit-o mări. Și a văzut Dumnezeu că este bine. Apoi a zis Dumnezeu : "Să dea pământul din sine verdeață : iarbă cu sămânță într-însa, după

felul și asemănarea ei, și pomi roditori, care să dea rod cu sămânță în sine, după fel, de pământ”. Și a fost așa. Pământul a dat din sine verdeață : iarbă, care face sămânță, după felul și după asemănarea ei, și pomi roditori, cu sămânță, după fel, pe pământ. Și a văzut Dumnezeu că este bine. Și a fost seară și a fost dimineață : ziua a treia.

Și a zis Dumnezeu. ”Să fie luminători pe tăria cerului, ca să lumineze pe pământ, să despartă ziua de noapte și să fie semne ca să deosebească anotimpurile, zilele și anii, și să slujească drept luminători pe tăria cerului, ca să lumineze pământul”. Și a fost așa. A făcut Dumnezeu cei doi luminători mari : luminătorul cel mare pentru cârmuirea zilei și luminătorul mai mic, pentru cârmuirea nopții, și stelele. Și le-a pus Dumnezeu pe tăria cerului, ca să lumineze pământul, să cârmuiască ziua și noaptea și să despartă lumina de întuneric. Și a văzut Dumnezeu că este bine. Și a fost seară și a fost dimineață : ziua a patra.

Apoi a zis Dumnezeu : ”Să mișune apele de vietăți, ființe cu viață în ele și păsări să zboare pe pământ, pe întinsul tăriei cerului”. Și a fost așa. A făcut Dumnezeu animalele cele mari din ape și toate ființele vii care mișună în ape, unde ele se prădesc după felul lor, și toate păsările înaripate după felul lor. Și a văzut Dumnezeu că este bine. Și le-a binecuvântat Dumnezeu și le-a zis: ”Prăsiți-vă și vă înmulțiți și umpleți apele mărilor și păsările să se împlinescă pe pământ”. Și a fost seară și a fost dimineață : ziua a cincea.

Apoi a zis Dumnezeu : ”Să scoată pământul ființe vii, după felul lor : animale, târătoare și fiare sălbatice după felul lor”. Și a fost așa. A făcut Dumnezeu fiarele sălbatice după felul lor, și animale domestice după felul lor, și toate târătoarele pământului după felul lor. Și a văzut Dumnezeu că este bine. Și a zis Dumnezeu : ”Să facem om după chipul și asemănarea noastră...”». (*Fac. I, 1-26*).

V. 3. 2. De asemenea, numărul doi este nașterea și exercițiul contrariilor. – Putem spune că viața este segmentarea primei forțe în cadrul creaturii, că este elanul multiplicării ființelor, Eva extrasă din coasta lui Adam. Totul

este dublu înainte de a fi triplu în ordinea generală a creației trinitare sau treimice, înainte de a fi quadruplă (patru) în cadrul unității individuale. Doi este viața ce își va urma cursul între mai mult și mai puțin, alternând și oscilând între două contrarii. Doi este templul ce începe a fi ridicat, cu cele două coloane opuse : coloana albă (Jachin), simbol al principiului bărbătesc, creator, care înseamnă « cel ce stabilește »; apoi coloana albă (Booz), simbol feminin care înseamnă « în forță ». Aceste două coloane inițiale vor servi de suport arhitecturii ternare sau trinitare, ce va urma, adică triumphiului de pe fronton. « În sfârșit, au așezat stâlpii înaintea templului, unul în dreapta și altul în stânga și le-a pus nume : celui din dreapta²⁰ Jachin, iar celui din stânga Booz ». (II *Par.*, 3 17; III *Regi*, VII, 21).

Doi este marele joc al forțelor alternante ce se va exersa în conflictul opozițiilor și armonia atracțiilor, creind ritmuri pe care le vom studia într-un alt capitol

Fără contrariul său, nimic nu poate exista pe pământ, nimic nu poate fi susținut nici nu se poate ridica pe un plan de rezistență fără un punct ce servește de susținere, dar care, totuși, este un obstacol. Opusul este contrariul și contrariul este un complement. Femeia este contrariul și complementul bărbatului. Mulțimea este contrariul și complementul șefului. Gravitația astrelor, fenomenele fizice și chimice sunt rezultatul forțelor contrarii de atracție-respingere, al afinităților și opozițiilor ce se disociază și se descompun pentru a sintetiza și reconstrui într-un proces neîntrerupt, pentru a ajunge la progresul conștient, vrut, meritat și unificator, în sinteză terminală, spirituală.

Atomul însuși este format dintr-un nucleu pozitiv și unul sau mai multe straturi de electroni negativi. Învârtindu-se în jurul nucleului pozitiv, de protoni și neutroni, electronii negativi obligă nucleul să joace rolul soarelui atomic sau liliputan. Când electronii sau corpusculii negativo-feminini se separă de nucleu, atunci se produce fenomenul de ionizare. La nivelul atomului,

9/03/80Attention:_____

²⁰. Este vorba de dreapta heraldică, adică stânga figurii examinată de cititor.

ionizarea nu este vizibilă dar poate fi înțeleasă. La nivel social ea este însă foarte vizibilă, corpusculii, pentru a nu zice trupurile, de semn opus, fiind într-o ionizare permanentă, cu tendința declarată, afișată și recunoscută, prin lege, a schimbării sau travestirii pozitivului în negativ și invers, într-un androginism sau pederasto-tribadism ce s-ar putea solda, ca la Sodoma și Gomora, prin atomizarea societății.

În unitatea originală și în cadrul vieții unificatoare, adică reîntoarce la unitate, totul este armonie, pace, simplitate, adevăr, bucurie, bunătate. Pe pământ însă, dimpotrivă, totul este cu două fețe, cu doi poli, două genuri, două sexe. Orice adevăr omenesc conține o parte de eroare și orice eroare omenească conține o parte de adevăr. Orice bărbat conține o parte mai mult sau mai puțin importantă de feminitate, și invers, orice femeie ascunde o parte mai mult sau mai puțin semnificativă de bărbăție. Așa se explică tendința căsătoriilor în care, pentru o bună completare reciprocă, femeile de caracter viril pronunțat preferă un bărbat cu tendință feminină (sau invers), ce se va lăsa înhămat la carul unui mariaj în care femeia va fi vioara întâi.

Cele două contrarii, în opoziție egală și armonioasă, sunt reprezentate simbolic prin echer, primul instrument ce ajută la reconstrucția pietrei cubice, simbol adoptat de către toate obediențele și riturile francmasonice. În opoziția lor extrem de diversificată, aceste opoziții sunt evidente în :

Plus și minus	Pozitiv și negativ
Soarele și luna	Masculin și feminin
Bărbatul și femeia	Activ și pasiv
Conștient și inconștient	Mușchi netezi și striati
Rățiune și instinct	Reflexiv și impulsiv
Subiectiv și obiectiv	Avânt și recul
Concav și convex	Plin și gol
Sănătate și boală	Exercițiu și repaus
Iubire și ură	Întâmplare și necesitate
Autoritate și libertate	Regele și poporul
Monarhie și republică	Șeful și mulțimea

Credință și știință
Forță și slăbiciune
Cerere și răspuns
Adevăr și eroare
Alb și negru
Sus și jos
Lung și scurt
Par și impar
Bine și rău

Severitate și clemență
Acțiune și reacțiune
Lumină și umbră
Ziuă și noapte
Nord și sud
Vertical și orizontal
Cald și rece
Dreapta și stânga
Tinerețe și bătrânețe, etc.

Opozițiile conflictuale generează reacții ce conduc adesea la un progres, cu condiția ca în cazul unui organism, de exemplu, conflictul să nu depășească limitele fiziologice ale acestuia. Opozițiile excesive generează crize morbide sau revoluționare (pe plan social). Degenerescența și moartea unui individ, a unei societăți, pot rezulta la fel de bine din lipsa contrariilor ca și din cauza unor contrarii excesive. Sănătatea și progresul rezultă din tendințe sau forțe contrarii, ce se completează și echilibrează reciproc, într-o armonie unificatoare, precum aceea simbolizată de caduceul medical. Cei doi șerpi, din jurul baghetei, mențin echilibrul și unitatea de comandă a actului medical, responsabil. Medicii de astăzi, adică argații mafiei oficiale, nu mai respectă Jurământul lui Hipocrate, fiind iresponsabili prin obligație salarială. Regulamentul de funcționare al colegiului sau mafiei medicale îi obligă să practice o medicină oarbă, adesea criminală. *Mutatis mutandis*, cazul învățământului și al profesorilor este identic; ca și al magistraților, polițiștilor, militarilor, preoților și ai altor funcționari corupți, ai unui Stat în război nedeclarat națiunea, pe care o pervertește, o ucide. Pornit pe drumul nălucii pseudo-creștine, comuniste sau mondialiste, Statul ucide omul și familia, săpându-și nu numai propria lui groapă ci pe aceea a întregii societăți.

Căutarea complementară a unui contrariu în scopul unificării este o pasiune care în lumea minerală se numește afinitate chimică și se măsoară cu valența. În lumea vegetală, această pasiune se numește fecundare; în cea animală, ea poartă numele

de rut sau călduri, iar în cadrul omenirii i se spune iubire. Un exces de afinitate poate crea o efervescență sau chiar explozie, în lumea minerală, o malformație la fructe, luptă la animale, gelozie sau disperare la oameni, cu consecințe uneori mortale.

Răul a apărut din necesitatea învățării, ca mijloc de instrucție, de pedeapsă și de progres, prin contrarietatea pe care o produce și prin suferința pe care o determină.

Binele este luminos, pozitiv, bărbătesc, progresiv. Răul este întunecos, negativ, stângaci, feminin, regresiv. Binele absolut este Dumnezeu. Răul este figurat prin Diavol. După cum s-a remarcat, forțele de stânga sau elementele feminine sunt adesea factori perturbatori. De exemplu, *Zoharul* ne spune că, studiind creația, Moise ar fi remarcat discordia dintre partea stângă și cea dreaptă, înțelegând că vina pornește de la stânga..., care ar fi originea Răului, a iadului !

Unele lucrări ocultiste susțin nu numai că partea superioară a corpului are o semnificație mai înaltă decât cea inferioară, ci și partea dreaptă, în raport cu stânga. De aceea, toate semnele făcute în numele lui Dumnezeu sunt în raport cu partea dreaptă. Din acest punct de vedere, stânga ar desemna mizeria omului; dreapta, dimpotrivă, ar reprezenta gloria viitoare. Stânga ar fi viața prezentă cu neajunsurile și grijile ei, dreapta figurând viața viitoare și împlinirile incomparabile ale acesteia. *Evanghelia*, de exemplu, îi reprezintă pe cei blestemați la stânga, iar pe cei aleși la dreapta. Stânga semnifică tenebrele, starea în care am fost, cândva, copii ai susceptibilității și ai blestemului. Dreapta semnifică lumina și starea de copii ai lui Dumnezeu, obiect al iubirii și binecuvântării sale. Semnificația aceasta a stângii este evidentă în domeniul politic, din care gândirea, forțele și tendințele « de dreapta » au dispărut de zeci de secole. Forțele de stânga fiind permanent la putere, excesele revoluționaro-banditești și războaiele « pentru pace » (!), din zilele noastre, ce nu mai lasă piatră peste piatră, se înțeleg de la sine.

Citim în *Ecclesiastul* : « Și am găsit femeia mai amară decât moartea, pentru că ea este o cursă, inima ei este un laț și mâinile ei sunt cătușe. Cel ce este bun înaintea lui Dumnezeu scapă, dar

păcătosul este prins ». (VII, 26). Viața terestră nu este viață adevărată. Ea este o perioadă de încercări ritmate de alternanțe contrarii, pentru a învăța să deosebim binele de rău, să acționăm în spiritul adevărului și al dreptății, sacrificând bunurile false ale acestei lumi. « Deșertăciunea deșertăciunilor, a zis Eccleziastul, toate sunt deșertăciuni ». (*Ecc.*, XII, 8). « Certurile unei femei sunt o cascadă ce curge fără încetare... iar o femeie înțeleaptă este un dar de la Dumnezeu » (*Pro.*, XIX, 13-14).

V. 3. 3. Numărul doi este și curentul vieții sau fluidul vital, magnetic sau electric, ce se scurge de la un pol la altul. Este vorba de un transfer de forță de la un pozitiv către un negativ. Acest transfer este lumină materială în fulger. În materie, el este electricitate, iar în acțiunile magnetice devine forță regulatoare. În uniunea sexuală, acest transfer de forță este orgasm generator dar și decepționant, o putere de fericire și iubire paradisiacă în mariajul mistic al sufletelor sfinte, așa cum, de exemplu, este celebrat în *Cântarea Cântărilor*.

Polul pozitiv este excitator, cel negativ este generator. Bărbatul aduce elementul ce fecundează, femeia aduce matricea formatoare. În electricitate, polul pozitiv este excitant prin tensiunea sa. Polul negativ este generator, el este acela care dă naștere roiurilor de electroni catodici.

V. 3. 4. Androgenul hermetic. – Unul, Dumnezeu, Părintele este în afara creației. El este deasupra oricărei noțiuni de timp, de spațiu, de gen sau sex, fiind Infinitul, Perfectul, Absolutul, Unicul. Fiul său, generația prin proiecția Verbului, ce posedă viața și lumina în ea, este un act imaterial, care cu încetul se încarnează însă și se multiplică. La început, este vorba de un arhetip în dedublare binară, operându-se distincția între un curent pozitiv și unul negativ, între genul masculin și feminin, înainte de a deveni efectiv și sexual în cursul evoluției. În ordine materială, binarii ce se unesc operează felul de creație care este reproducerea prin creștere și multiplicare. Aceste stări succesive de sinteză și de analiză, de unitate ce se dedublează și se reconjugă pentru a se recrea la infinit și a ajunge în cele din

urmă la un mariaj mistic arhetip, prin unificare terminală, arată că înaintea separării materiale, contrariile și sexele erau grupate într-o singură manifestare sau ființă, pe care ocultiștii o numesc Androginul arhetip (*Shiva-Shakti*, în sanscrită), formată din două *paredre*²¹ (fiecare dintre cele două jumătăți ale unei constituții oculte).

Androginul arhetip, Mamă și Tată al universului, acționând în creatură, prin două forțe opuse și complementare, creatoare și formatoare, pozitivă și negativă, bărbat și femeie, atașate la o unitate arhetip originală, era reprezentat de discul înaripat al Egiptenilor, format din două aripi deschise și atașate la un disc central. Acest disc înaripat sau *Houd* egiptean (fig. 1 A) era simbolul « Dumnezeuului fără de formă, al cărui nume este un mister », exprimat sub formă figurativă și numerică. Cercul sau discul central este Unicul, Absolutul, Infinitul, Eternul. Cele două aripi reprezintă binarul androginic, arhetipul acționând în cele trei zone : aer, pământ, apă. După cum se vede, aceste aripi sunt constituite dintr-un rând de pene sau fulgi, pentru ființele ce zboară în atmosferă; apoi dintr-un rând de blană, pentru ființele terestre și, în al treilea rând, dintr-un rând de solzi, pentru ființele ce trăiesc în apă. Ființele din domeniul ceresc sau al focului sunt cuprinse în discul central. Cei doi șerpișori adăugați aripilor, de fiecare parte a discului central, figurează cele două curente cosmice, pozitiv și negativ, masculin și feminin, solar și lunar, reunite și sudate pe unitatea originală, într-o singură treime, adică de o ființă. Când se materializează într-o unitate individuală, aceasta devine constituția cuaternară a ființelor.

9/03/80Attention:_____

²¹. În mitologia greacă, paredrele desemnau zeițele inferioare, al căror cult era asociat divinităților mai puternice.

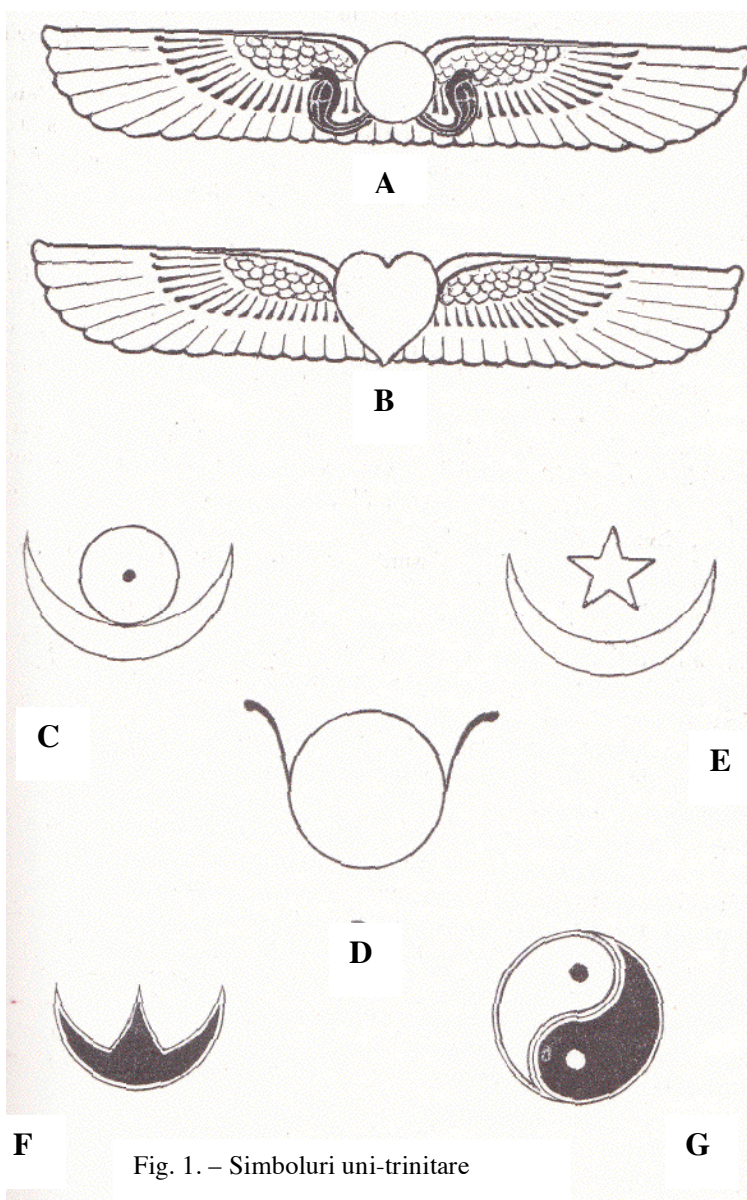

Fig. 1. – Simboluri uni-trinitare

Același disc aripat se regăsește mai târziu la Asirieni și Mazdeeni, în Iran, apoi în emblema sufiților musulmani, sub

forma unei inimi centrale zburătoare, prevăzută cu cele două aripi ale discului aripat egiptean (fig. 1 B).

O figurație analoagă găsim în *Khonul* egiptean (fig. 1 C), format din discul solar al absolutului într-o lună descrescătoare culcată, cu curențele dedublate, activ și pasiv, sub formă de coarne sau laturile lunei, realizând simbolul uni-trinitar al unității ce devine binară, dând naștere unei treimi. În fig. 1 D, cele două coarne ale zeiței Hathor au aceeași semnificație.

Cele două obeliscuri plasate la intrarea în templele egiptene reprezentau binarul. Ele au fost preluate de francmasonerie, care le-a transformat în două coloane : Iachin, principiul creator bărbătesc, și Booz, principiul formator, arhetipul etern feminin. La musulmani, luna descrescătoare și steaua cu cinci colțuri au aceeași semnificație (fig. 1 E), la fel ca și lingamul²² indienilor, (fig. 1 F). În China, androginul arhetip era figurat de hieroglifa *Syzygie* primordială, sau simbolul Yn-Yang (fig. 1 G), format din conjuncția celor două *paredre* arhetipale, închise în cercul simbolic al Unicului. Cele două *paredre* se prezintă aici sub forma a două feluri de virgule, una albă și una neagră, plasate în opoziție și mulate într-un cerc.

În centrul porțiunii de maximă lărgime, fiecare virgulă are un punct gros de culoare contrară, negru în *paredrul* alb, și alb în cel negru. Acest punct figurează un rudiment al genului ce s-a atrofiat în cursul dezvoltării embrionare, dar care a lăsat reziduuri latente, ce persistă în mod mai mult sau mai puțin aparent. În cazul unei insuficiente regresii a genului opus, aceasta explică faptul că există bărbați efeminați și femei de mentalitate virilă. Particularitatea insuficienței diferențieri se întâlnește și la animale, la găină și la cocoș, de exemplu. La limită, orice exces devine un caz de hermafroditism.

Implantarea falusului vertical în principiul pasiv, formator și orizontal (*cteis*), poartă numele de *staurus*, la gnostici.

9/03/80Attention:_____

²². Lingam = simbol falic al zeului indian Șiva, al cărui cult este legat de ideea de creație.

Omul original, Kadmon sau Adamul cosmic, numit și om colectiv sau ezoteric, polariza în el, precum Dumnezeu, toate forțele contrare, fiind în același timp bărbat, femeie sau androgin, lucru ce reiese cu destulă claritate din *Facerea* biblică. Prezența simultană a celor două principii, masculin și feminin, făcea din el un primitiv. Separația celor două principii a creat în ambele dorința și pasiunea unității, care se numește iubire. Aceasta, în manifestarea ei cea mai desăvârșită, poartă numele de monogamie, făcând una și aceeași ființă din bărbatul și femeia uniți prin căsătorie, care în viața de după moarte vor deveni ființe asexuate. Texte hermetice, biblice, evanghelice și diverse observații demonstrează exactitatea acestor învățături ale științei oculte. Iată mai întâi câteva texte hermetice, conform cărora aceste învățături constituiau un secret ce nu era dezvăluit decât inițiaților în mistere :

« Cine a făcut toate aceste lucruri? Cine este mama, cine este tatăl, dacă nu unicul și invizibilul Dumnezeu, care a creat totul prin voința sa ». (*HT*, p. 37).

« Inteligența, Dumnezeul bărbat și femeie, care este viața și lumina, născute din cuvânt... Omul este bărbat și femeie, ca tatăl său ». (*HT*, p. 6 și 8).

« Dumnezeu este Domnul tuturor lucrurilor și sursa vieții, puterea luminii și inteligența spiritului. Căzut în apă și în natura generatoare, verbul său perfect, generator și creator, le-a făcut fecunde pe acestea... Comunicarea acestor mistere nu este permisă celor ce nu sunt inițiați. Ascultați cu inteligență ». (*HT*, p. 260).

« Și a făcut Dumnezeu pe om după chipul său... l-a făcut bărbat și femeie ». (*Fac.*, I, 27). Omul sau Adam cel primitiv a fost conceput inițial ca o unitate androgină, rezultat al unei prime etape a creației, un fel de adaus spiritual într-o formă organică rezultată din evoluția anterioară a ființelor. Capitolul II din *Facerea* arată că, după ce a vivificat pământul și vegetalele, Dumnezeu a continuat creația, încarnând omul primitiv, încă bisexual. « Atunci luând Domnul Dumnezeu țărână din pământ, a făcut pe om și a suflat în fața lui suflare de viață și s-a făcut

omul ființă vie ». (*Fac.* II, 7). Abia apoi, într-o a treia etapă a creației, fu creată Eva, trasă și separată dintr-o coastă a lui Adam.

Dumnezeu îl instalează pe om în grădina Edenului, pentru a o cultiva și a o păzi, atrăgându-i însă luarea aminte : « A dat apoi Domnul Dumnezeu lui Adam poruncă și a zis : ”Din toți pomii din Rai poți să mănânci, dar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci în ziua în care vei mânca din el vei muri negreșit”. Și a zis Domnul Dumnezeu : ”Nu este bine să fie omul singur. Să-i facem ajutor potrivit pentru el”... Atunci a adus Domnul Dumnezeu asupra lui Adam somn greu ; și dacă a adormit, a luat una din coastele lui și a plinit locul ei cu carne. Iar coasta luată din Adam a făcut-o Domnul Dumnezeu femeie și a adus-o la Adam. Și a zis Adam : ”Iată aceasta-i os din oasele mele și carne din carnea mea ; ea se va numi femeie, pentru că este luată din bărbatul său. De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va uni cu femeia sa și vor fi amândoi un trup”. Adam și femeia lui erau amândoi goi și nu se rușinau ». (*Fac.* II, 16-18, 21-25). Primul om a fost bărbat și femeie deopotrivă, adică după chipul și asemănarea lui Dumnezeu (« Să facem om după chipul și asemănarea Noastră », *Fac.* I, 26). Omul era androgin pentru că era asemenea lui Dumnezeu. Abia mai târziu a fost separat bărbatul de femeie.

Iată și învățătura Mântuitorului Iisus Christos : « N-ați citit că Cel ce i-a făcut de la început, i-a făcut bărbat și femeie? Pentru aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de femeia sa și vor fi amândoi un trup... Deci ce a împreunat Dumnezeu, omul să nu despartă » (*Matei*, 19, 4-6; *Marcu* X, 8).

« Deci erau la noi șapte frați ; cel dintâi s-a însurat și a murit și neavând urmaș a lăsat pe femeia sa fratelui său. Asemenea și al doilea, și al treilea, până la a șaptelea. În urma tuturor, a murit și femeia. La înviere deci, a cărui dintre cei șapte va fi femeia? Căci toți au avut-o de soție. Răspunzând, Iisus le-a zis: Vă răătăciți, neștiind *Scripturile*, nici puterea lui Dumnezeu. Căci la înviere, nu se însoară, nici nu se mărită, ci sunt ca îngerii lui Dumnezeu în cer ». (*Matei*, XXII, 25-30; *Luca*, XX, 32-37;

Marcu XII, 23-24). În Epistola I către *Corinteni*, apostolul Pavel repetă această idee, în termenii următori : « Sau nu știți că cel ce se alipește de desfrânată este un singur trup cu ea? Căci vor fi, zice *Scriptura*, cei doi un singur trup ».

« Așadar, bărbații sunt datori trupurile lor. Cel ce-și iubește femeia, pe sine se iubește. Căci nimeni vreodată nu și-a urât trupul, ci fiecare îl hrănește și îl încălzește, precum și Christos Biserica. Pentru că suntem mădulare ale trupului Lui, din carnea Lui și din oasele Lui. De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va alipi de femeia sa și vor fi amândoi un trup. Taina aceasta mare este ; iar eu zic în Christos și în Biserică. Astfel și voi, fiecare așa să-și iubească femeia, ca pe sine însuși; iar femeia să se teamă de bărbat ». (*Ef. V, 28-33*).

« Nu mai este Iudeu, nici Grec; nu mai este parte bărbătească și parte femeiască, pentru că voi toți una sunteți în Christos Iisus ». (*Gal., III, 28*).

În realitate, femeia nu este nici superioară, nici inferioară, nici egală bărbatului. Ea este complementară, iar înțelegerea celor doi trebuie să fie ajutor reciproc. Totuși, autoritatea trebuie să urmeze calea ierarhică a ordinii în creațiune, bărbatul fiind creat înaintea femeii. În viața de zi cu zi, datorită inegalităților constitutive ale temperamentelor, putem întâlni virilizarea excesivă a unor femei, constatabilă astăzi la tot pasul, care a condus la o discordanță sau insociabilitate ireductibilă, întrucât legea morală a slăbit în inima soților, pentru care spiritul de renunțare și de sacrificiu nu mai contează. Așa se explică avalanșa de divorțuri din societatea contemporană.

Creind femeia, Dumnezeu a subliniat : «... să-i facem ajutor potrivit pentru el » (*Fac. II, 18*), iar apostolul Pavel confirmă dependența ierarhică, recomandând într-ajutorarea și iubirea reciprocă : « Femeile să se supună bărbaților lor ca Domnului. Pentru că bărbatul este cap femeii, precum și Christos este cap Bisericii, trupul său, al cărui mântuitor este. Ci precum Biserica se supune lui Christos, așa și femeile bărbaților lor, întru totul ». (*Ef., V, 22-25*).

« Căci bărbatul nu trebuie să-și acopere capul, fiind chip și slavă a lui Dumnezeu, iar femeia este slava bărbatului. Pentru că nu bărbatul este din femeie, ci femeia din bărbat, și pentru că n-a fost zidit bărbatul pentru femeie ci femeia pentru bărbat. De aceea, femeia este datoră să aibă (semn de) supunere asupra capului ei, pentru îngeri. Totuși, nici femeia fără bărbat, nici bărbatul fără femeie în Domnul. Căci precum femeia este din bărbat, așa și bărbatul este prin femeie și toate sunt de la Dumnezeu ». (I Cor., XI, 7-12).

Aceste învățături oculte sunt confirmate științific prin elemente de embriologie și patologie umană. Într-un avântat elan de fuziune unitară, spermatozoidul navighează în căutarea ovulului. Până la mijlocul lunii a doua de sarcină (pentru diferențierea internă), și până la mijlocul lunii a treia (pentru diferențierea externă în viața intrauterină), embrionul este bisexual, de sex mixt, bărbătesc și femeiesc deopotrivă, fără vreo predominanță. Apoi, în funcție de orientarea sexuală imaterială, se produce atrofia glandei sexuale opuse, ce va persista în stare embrionară până la vârsta adultă și toată viața. Dacă în timpul perioadei intra-uterine are loc o perturbare gravă, atunci se constată, după naștere, anomalia hermafroditismului.

Este normal ca femeia să fie contrară și complementară bărbatului. Element negativ al « bateriei », ea este opoziția ce împiedică anumite impetuoșități sau turbulențe. Prin spiritul ei de contradicție, femeia se dovedește complementară inclusiv în cele de mică importanță. Bărbatul petrece cămașa sau haina și își încheie nasturii pe dreapta, iar femeia pe stânga. În popor, bărbații numesc adesea femeia jumătatea lor, fără să știe nepărat că enunță un mare adevăr ocult.

Practicile sexuale bestiale sunt de fapt un rut animal. Poligamia însăși este o aberație pentru om, care coboară astfel la nivelul instinctelor sufletului colectiv, al turmei. Monogamia este legea generală. Iubirea și mariajul mistic ce trec peste etapa carnală sunt unificări spirituale, la care se ajunge prin sfîntenie, urmând calea abruptă de care vom vorbi când vom examina legea finalității. Pentru Eliphas Levi, « Dragostea carnală este

cea mai perversă dintre toate pasiunile fatale. Această iubire este anarhistă prin excelență, ea nu respectă nici lege, nici adevăr, nici datorie, nici dreptate, făcând tână fecioară să calce peste cadavrele părinților ei... Cine învinge dragostea, învinge întreaga natură. A supune dragostea, în fața justiției, revine la a reabilita viața, consacrand-o nemuririi. Cele mai mari opere ale revelației creștine sunt virginitatea voluntară și sanctificarea căsătoriei ». (Eliphas Levi, *La clef des grands mystères*, p. 281).

Practic, femeia este instrumentul dorinței pure sau impure, după cum este vorba de o dorință grosieră sau spiritualizată. Femeia este ispita, tentația și partenerul carnal ce creează în ordinea materială ; ea poate fi însă și *paredrul* ideal, care edifică și construiește bărbatul pe toate planurile, inclusiv în ordine intelectuală și spirituală. Destinul femeii se situează între cel al Evei și al Fecioarei Maria. Ea poate servi păcatului sau răscumpărării, sclaviei prin carne sau eliberării și salvării prin intervenție și sprijin pe lângă Fiul ei Christos.

V. 3. 5. Raționamentul prin analogie sau corespondență

Ceea ce este jos, este ca ceea ce este sus. Aplicat în mod inteligent și în spiritul adevărului, acest principiu este un excelent mijloc de înțelegere și de instrucție. Fapte foarte simple, vizibile, tangibile, ușor de verificat, ne pot conduce către sau ne pot iniția în adevăruri mai generale, pentru înțelegerea unor lucruri invizibile și ascunse.

Învățătura prin parabole, atât de utilizată de către Christos, se raportează la această lege de analogie rațională : « Învățați de la smochin pilda... ». (*Matei*, XXIV, 32); « Eu sunt vița și voi sunteți mlădițele. Cel ce rămâne în mine și Eu în el, acela aduce roadă multă, căci fără Mine nu puteți face nimic ». (*Ioan*, XV, 5); «... dacă grăuntele de grâu, când cade în pământ, nu va muri, rămâne singur, dar dacă va muri aduce multă roadă ». (*Ioan*, XII, 24); « Împărăția cerurilor este asemenea grăuntelui de muștar, pe care luându-l, omul l-a semănat în țarina sa ». (*Matei*, XIII, 31).

În cele ce urmează, vom vedea că studiul constituției omului permite regăsirea constitutivei analogii ternare a Sfintei Treimi,

ce dovedește, într-adevăr, că omul a fost creat după imaginea lui Dumnezeu. Totuși, procedeul dovedirii prin analogie implică o anumită prudență. Erezia dementă a lui Vintras²³, ce obliga sufletele candide la uniune sexuală, sub pretextul perfecționării în vederea vieții unitive spirituale, este un bun exemplu. Necesitatea ineluctabilă a hormonilor sexuali complementari, de care vorbește medicina materialistă oficială, antireligioasă și ateistă, constituie un alt exemplu privind dezlănțuirea senzuală sau degradarea animală, la care pot ajunge ignoranții neinițiați în dematerializarea progresivă a spiritului sau în alte probleme oculte, cele privind *Syzygia* primordială, de exemplu. Puțini știu că, în astfel de cazuri, continența și castitatea sunt necesare și normale, ca pregătire pentru nunta Spiritului. Ei nu bănuiesc că abstenența face parte din sacrificiile și renunțările indispensabile progresului spiritului omenesc.

V. 4. Numărul trei sau Trinitatea

V. 4. 1. Construcția trinitară a universului. – Numărul trei este simbolul materiei, desăvârșirea creației, a genezei. Misterul trinității în creație cuprinde Unicul sau Absolutul, materia prin intermediul vieții și Spiritul prezent în ambele, fără să înceteze de a fi un al treilea. Această trinitate grupată în unitate se regăsește în constituția omului creat după chipul lui Dumnezeu. De asemenea, ea se exprimă și în ordinea geometrică, cazul primei figuri complete, triunghiul. Cele două coloane generative din vechile temple (Iachin și Booz), au fost unite printr-un triunghi sprijinit pe ele, devenind astfel simbolul construcției universale al francmasoneriei moderne. Dolmenul epocii preistorice, cu piatra sa orizontală pe două (sau mai multe) coloane verticale, reprezenta un simbol al construcției trinitare.

9/03/80Attention:—————

²³. Pierre-Eugène Vintras (1807-1875), sectant francez ce se pretindea în comunicație directă cu zeii și alte spirite supranaturale, anunțând calamități în vechiul stil al profeților biblici. Condamnat de către Vatican (1843) și închis (1842-1848), Vintras își organizează fideli în Parohia Sionului sau Biserica Miluiților, sectă ce se răspândi apoi în Italia, Anglia și Spania.

Această construcție uni-trinitară universală a fost cunoscută de diversele religii politeiste, fiind considerată un secret, o învățătură ezoterică rezervată inițiaților, inclusiv la Iudeii din timpul lui Christos și mai ales la vechii Israeliti (ce nu trebuiesc confundați cu Iudeii, cu fariseii acestora, nici cu Evreii, dispăruți din istorie înaintea *Ieșirii* lui Moise din Egipt).

În religia vechiului Egipt, trinitatea sau treimea era reprezentată de 1. Osiris sau Tatăl; 2. Isis sau Mama, adică Vitalitatea universală, soția lui Osiris; 3. fiul lor Horus. Evoluția era prezentată sub forma unei fabule : Osiris ar fi fost ucis de către Set-Typhon, principiul răului. Apoi însă, el ar fi fost salvat de fiul său Horus, care i-a reunit oasele împrăștiate și le-a reînviat într-o unitate trinitară. Uni-trinitatea egipteană era reprezentată simbolic de discul înaripat din fig. 1 A.

Trinitatea greacă era reprezentată de Zeus sau Tatăl, Demeter sau Mama (veșnicul principiu feminin involuat, din natură), a treia « persoană » fiind Dionisos, fiul ce se sacrifică pentru a o salva pe Persefona, sufletul omenesc. Trinitatea greacă era reprezentată de frontonul triunghiular al tuturor templelor.

În *Vechiul Testament*, învățătura trinitară a rămas ocultă. Unul, primul element al treimei ocultate de *Vechiul Testament*, este Yahveh, Tatăl, Absolutul, Veșnicul. Al doilea element al acestei treimi este spiritul de viață, « *Înțelepciunea*²⁴ » sau Fecioara. Al treilea element este Mesia, Fiul lui Dumnezeu, care din putere ezoterică devine exotericul încarnat, anunțat de *Maleahi* (III, 1) : « Iată, Eu trimit pe Îngerul Meu și va găsi calea înaintea feței Mele și va veni îndată în templul Său Domnul pe care Îl căutați și Îngerul legământului pe care voi îl doriți. Iată, vine!, zice Domnul Savaot ». De asemenea, în *Isaia* VII, 14 citim : « Pentru aceasta Domnul meu vă va da un semn : Iată, Fecioara va lua în pântece și va naște fiu și vor chema numele lui Emanuel ». *Înțelepciunea lui Solomon* amintește a

9/03/80Attention:_____

²⁴. Cf. *Pildele lui Solomon*, capitolul VIII; *Cartea Înțelepciunii lui Isus, fiul lui Sirah (Eclesiasticul)*, capitolele VII-XI.

doua persoană a trinității *Vechiului Testament* : « Dă-mi mie *Înțelepciunea* care stă aproape de scaunul Tău... ». (IX, 4). În *Isaia* (VI, 3) citim « Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul Savaot... », cuvinte adresate trinității de trei ori sfântă, reluate și repetate de liturghia ortodoxă și cea catolică.

În mod explicit, pe etape, misterul trinitar este expus, pentru prima dată, în *Evanghelii*. Mai întâi, Christos revelează apostolilor că el este Fiul lui Dumnezeu, fiind una și aceeași ființă cu Tatăl, împuternicit cu toate puterile, grație infuziei vitale și supra-naturale cu Sfântul Duh, ce va spori în ei (în apostoli), după răstignire și înviere, prin limbile de foc din ziua Înălțării. Apoi, Christos spune apostolilor că Sfântul Duh le va aduce darul limbilor, al profeției, vindecărilor și inspirației divine în toate împrejurările. În final, Christos comandă apostolilor : « Drept aceea, mergând, învățați toate neamurile, botezându-le în numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh ». (*Matei*, XXVIII, 19).

Prin intermediul apostolilor, cărora le-a poruncit botezarea și evanghelizarea popoarelor, Christos divulgă secretul trinitar de până atunci. Nu este exclus ca revelația acestui mister, atestată de viața, predicile și miracolele sale, să fi contat în condamnarea lui de către sanhedrinul iudeo-fariseic. Cuvinte ca « Pot să dărâam templul lui Dumnezeu și în trei zile să-l reclădesc » (*Matei*, XXVI, 61) sunt foarte semnificative ; sau : « Dărâmați templul acesta și în trei zile îl voi ridica ». Iudeii însă au replicat : « În patruzeci și șase de ani a fost zidit templul acesta! Și Tu îl vei ridica în trei zile? Dar El vorbea despre templul trupului Său. Deci când s-a sculat din morți, ucenicii lui și-au adus aminte că aceasta o spusese și au crezut *Scripturii* și cuvântului pe care îl spusese Iisus ». (*Ioan* II, 19-23).

În altă parte găsim aluzia foarte puțin deghizată cu privire la analogia construcției trinitare a templului arhetip și a omului arhetip, aluzie ce a produs lui Caiafa efectul cărbunelui aprins sub coada calului : « Voi dărâma acest templu făcut de mână, și în trei zile altul, nefăcut de mână, voi clădi » (*Marcu* XIV, 58; *Matei* XXVI, 61). Caiafa s-a sculat și i-a zis: « Nu răspunzi

nimic la ceea ce mărturisesc aceștia împotriva Ta?... Te jur pe Dumnezeu cel viu, să ne spui nouă de ești Tu Christosul, Fiul lui Dumnezeu. Iisus i-a răspuns : Tu ai zis ! Și vă spun încă : De acum veți vedea pe Fiul Omului șezând de-a dreapta puterii și venind pe norii cerului. Atunci arhiereul și-a sfâșiat hainele zicând : A hulit! Ce ne mai trebuie martori? Iată acum ați auzit hula lui ». (*Matei XXVI*, 62-65).

Acțiunea trinității arhetipale în geneza chistică și încarnarea lui Christos este expusă de evanghelistul Luca în termenii următori : « Și răspunzând, îngerul i-a zis : Duhul Sfânt se va pogori peste tine și puterea Celui Prea Înalt te va umbri ; pentru aceea și Sfântul care se va naște din tine, Fiul lui Dumnezeu se va chema ». (*Luca*, I, 35). Modul în care Trinitatea sau Treimea arhetipală se repercutează în Christosul încarnat, ce unifică în el Puterea Tatălui și viața Sfântului Duh, în corpul material al Fiului lui Dumnezeu, făcut om, este expus în mai multe versete din *Evanghelia* lui Ioan : « Dar Iisus le-a răspuns : Tatăl meu până acum lucrează ; și eu lucrez ». (V, 17). Iudeii însă căutau cu tot dinadinsul să îl ucidă, pentru că, pe lângă că nu respecta sabbatul, pretindea că Dumnezeu îi este tată, făcându-se chiar egal cu el. Iisus reluă însă cuvântul și le zise : « Adevărat, adevărat vă zic vouă. Fiul nu poate să facă nimic de la Sine, dacă nu va vedea pe Tatăl făcând ; căci cele ce face Acela, acestea le face și Fiul întocmai... Căci după cum Tatăl scoală pe morți și le dă viață, tot așa și Fiul dă viață celor ce voiește... Căci precum Tatăl are viață în Sine, așa i-a dat și Fiului să aibă viață în Sine ». (*Ioan*, V, 19, 21, 26). Alte texte confirmă, completează și argumentează acestea : « Iar eu și Tatăl Meu una suntem » (*Ioan* X, 30); « Toate câte are Tatăl, ale Mele sunt » (*Ioan* XVI, 15); « În acest ceas, El s-a bucurat sub acțiunea Sfântului Duh » (*Luca* X, 21); « Precum M-a trimis pe Mine Tatăl cel viu și Eu vuez pentru Tatăl, și cel ce mă mănâncă pe Mine va trăi prin Mine ». (*Ioan*, VI, 57).

Misterul genezei treimice este expus și în cunoscutul debut al *Evangheliei* după Ioan : « La început era Cuvântul (Logosul, Cuvântul lui Dumnezeu) și Cuvântul era la Dumnezeu și

Dumnezeu era Cuvântul (Tatăl este distinct de Fiul, în care este prezent prin Cuvânt). Acesta (Cuvântul) era într-un început la Dumnezeu. Toate prin el s-au făcut; și fără El nimic nu s-a făcut din ce s-a făcut. Întru el era viața și viața era lumina oamenilor... Cuvântul era Lumina cea adevărată care luminează pe tot omul, care vine în lume. În lume era și lumea prin El s-a făcut, dar lumea nu l-a cunoscut. Întru ale Sale a venit, dar ai Săi nu l-au primit... Și cuvântul S-a făcut trup (Mesia, cel anunțat) și S-a sălășluit între noi și am văzut slava Lui, slavă ca a Unuia-Născut din Tatăl... Pentru că Legea prin Moise s-a dat, iar harul și adevărul au venit prin Iisus Christos. Pe Dumnezeu (Tatăl) nimeni nu l-a văzut vreodată; Fiul cel Unul-Născut (Cuvântul încarnat), care este în sânul Tatălui (înainte de încarnare), Acela l-a făcut cunoscut ». (*Ioan*, I, 1-5, 9-11, 14, 17-18)²⁵.

Dacă transpunem, în limbaj pitagoreic, începutul *Evangeliei* după Ioan, obținem următoarele : La începutul genezei a fost proiectat « 3 », Cuvântul, Logosul, Christosul ezoteric sau Christosul cosmic, care există în tot ce este materializat, aparent neînsuflețit dar și vizibil însuflețit, înainte de a fi încarnat în om. Iar acest cuvânt era « 3 », ieșit din « 1 », Tatăl, și el era în Dumnezeu, în sânul Tatălui (« 3 » în « 1 »). El era Dumnezeu « 1 »), pentru că era Fiul său unic, plin de adevăr și de slava Tatălui său. Și « 3 », Cuvântul, avea în el Viața « 2 » (Mama universală sau Fecioara Maria ezoterică, Natura arhetipală sau Lumina astrală universală). Și « 3 », acest Cuvânt cosmic, invizibil în fiecare lucru și în fiecare ființă, pentru că nimic din ceea ce există nu s-a făcut fără el, s-a încarnat într-o zi în Domnul nostru Iisus Christos (Christosul exoteric), născut din « 2 », Sfânta Fecioară exoterică Maria (emblemă a Naturii pământești).

Se impune să remarcăm că, în aceste explicații, sub aparența cuvintelor ce pot mira creștinii neinițiați în știința ocultă, se

9/03/80Attention:_____

²⁵. Cuvintele în paranteză, din acest pasaj, sunt explicații ocultiste adăugate textului evanghelic.

ascunde o concepție identică cu a lor. Facem această remarcă pentru a evita o revoltă, întrucât de multe ori, în cursul istoriei, creștinii habotnici s-au ucis între ei din cauza unor cuvinte. De altfel, în a II-a *Epistolă către Timotei*, ap. Pavel ne previne : « Amintește-le acestea și îndeamnă-i stăruitor, înaintea lui Dumnezeu, să nu se certe pe cuvinte, ceea ce la nimic nu folosește, decât la pierzarea ascultătorilor ». (II *Tim.*, II 14).

V. 4. 2. Christosul ezoteric, cosmic și Christosul exoteric, încarnat. În mod vizibil, începutul *Evangheliei* după Ioan distinge succesiv între doi Christosi, deși ambii fac unul singur : unul anterior încarnării Cuvântului, și altul posterior acesteia.

Primul Christos, încă neîncarnat în persoana lui Iisus Christos, este Christosul arhetip primordial, sau Cuvântul, pe care îl putem numi cosmic, întrucât toate câte există au fost făcute prin el, și nimic din ce există nu s-a făcut fără el. Și pentru că Christosul cosmic poartă în el Lumina universală sau Sfântul Duh, această lumină este cu el, pătrunde cu el în toate ungherele și tenebrele, rezidă cu el în toți oamenii ce pot deveni astfel copiii lui Dumnezeu, dacă acceptă să îl primească și să cunoască Cuvântul sau Christosul cosmic, în care «... trăim, ne mișcăm și suntem ». (Pavel, *Fpa.*, XVII, 28). Prin acest Christos cosmic, ne spune tot apostolul Pavel, « Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi », adică în noi (I *Cor.*, III, 16). În acest verset, apostolul repetă ceea ce fusese deja rostit de către inițiații hermetici : « Această Inteligență este Dumnezeu ce locuiește în noi. Prin ea, anumiți oameni sunt dumnezei, umanitatea lor fiind vecină cu divinitatea ». (*HT*, p. 76). Inițiați ocultiști precum Seneca, Marc Aureliu și alții considerau și ei că Dumnezeu sălășluiește în noi.

Evanghelistul Ioan ne spune că acest Christos universal, a fost anunțat de Ioan Botezătorul : « Cel care vine după mine (Christosul încarnat) a fost înaintea mea, pentru că mai înainte de mine era (Christosul ezoteric, cosmic) ». (*Ioan*, I, 15). Christosul cosmic sau universal s-a făcut carne devenind Fiul Omului, rămânând însă, nu mai puțin, Fiul Unic al lui

Dumnezeu. Unic întrucât este perfect, ca și Tatăl său, conceput în mod spiritual, fără păcat și rămas fără păcat. Acest Cuvânt încarnat a locuit printre noi, plin de adevăr, iar noi l-am cunoscut pe Dumnezeu-Tatăl prin El.

Christosul arhetip și cosmic, Domnul nostru Christos însuși a proclamat: « Adevărat, adevărat zic vouă : Eu sunt mai înainte de a fi fost Avraam » (*Ioan*, VIII, 58); sau : « Și acum, preaslăvește-Mă Tu, Părinte, la Tine Însuți, cu slava pe care am avut-o la Tine, mai înainte de a fi lumea ». (*Ioan*, XVII, 5).

Luând notă de spusele lui Ioan Botezătorul și de *Evanghelia* după Ioan, Crezul creștin afirmă : « Fiu unic al lui Dumnezeu, născut din Tatăl, înainte de toți vecii, Dumnezeu din Dumnezeu, Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, care nu a fost făcut ci născut, consubstanțial cu Tatăl, prin care toate s-au făcut ».

În Epistola sa către *Coloseni*, apostolul Pavel a reluat aceeași descriere a Cuvântului sau Cristosului cosmic al evanghelistului Ioan : « Acesta este chipul lui Dumnezeu celui nevăzut, mai întâi născut decât toată făptura. Pentru că întru El au fost făcute toate, cele din ceruri și cele de pe pământ, cele văzute și cele nevăzute, fie tronuri, fie domnii, fie începătorii, fie stăpânii. Toate s-au făcut prin El și pentru El. El este mai înainte decât toate și toate prin El sunt așezate ». (*Col.*, I, 15-18).

Apoi, cu privire la Iisus-Christosul încarnat, ap. Pavel adaugă : « Și El este capul trupului, al Bisericii ; El este începutul, întâiul născut din morți, ca să fie El cel dintâi întru toate. Căci în El a binevoit (Dumnezeu) să sălășluiască toată plinirea. Și printr-Însul toate cu sine să le împace, fie cele de pe pământ, fie cele din ceruri, făcând pace prin El, prin sângele crucii Sale ». (*Col.*, I, 18-20). Ceva mai încolo, ap. Pavel adaugă : « Pe El noi îl vestim, sfătuind pe orice om și învățând pe orice om, întru toată înțelepciunea, ca să înfățișăm pe tot omul, desăvârșit în Christos Iisus... Căci întru El locuiește, trupește, toată plinătatea Dumnezeirii ». (*Col.* I, 28, II, 9). De altfel, după cum am mai arătat, Christos însuși a proclamat « Eu sunt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin

Mine... Eu sunt vița, voi sunteți mlădițele. Cel ce rămâne în mine și Eu în el, acela aduce roadă multă, căci fără mine nu puteți face nimic... Și voi mărturisiți, pentru că de la început sunteți cu Mine... Acestea vi le-am spus în pilde, dar vine ceasul când nu vă voi mai vorbi în pilde, ci pe față vă voi vesti despre Tatăl... Ieșit-am de la Tatăl și am venit în lume; iarăși las lumea și mă duc la Tatăl... Acestea vi le-am grăit, ca întru Mine pace să aveți. În lume necazuri veți avea, dar îndrăzniți. Eu am biruit lumea ». (*Ioan*, XIV, 6; XV, 5, 27; XVI, 25, 28, 33).

În momentul instituirii tainei Sfintei Împărtășanii, prin care ne împărtășim cu trupul lui Christos, Mântuitorul a ales pâinea și vinul, ca vehicol al Persoanei Sale. Din punct de vedere material, acestea reprezintă trupul și sângele pământesc al Cuvântului sau Christosului cosmic, prezent în toate și fără de care nimic nu s-a făcut dintre cele ce s-au făcut ; din punct de vedere mistic, ne împărtășim cu propriul său trup și propriul său sânge de Christos încarnat, prin care el se dăruie încă omenirii, după săvârșirea tainei transsubstanțierii.

V. 4. 3. Sfântul Duh sau Virgina Maria ezoterică, Mama admirabilă sau Virgina Maria exoterică. Sfântul Duh sau Fecioara Maria ezoterică reprezintă viața și lumina universală, pe lângă darurile de suflet, prezente de la bun început în Cuvântul sau Christosul cosmic. Sfântul Duh este cel care a dat fântâna Vieții și darurile Luminii oricărei creații, inclusiv oamenilor, ce le găsesc în ei, prin intuiție și revelație, putându-le utiliza pentru a se elibera din tenebrele și orgasmul material, pentru a se sfinți.

Această sevă de Viață supranaturală (numită Fecioara Maria cosmică, ezoterică sau Sfântul Duh) s-a răspândit apoi în întreaga Natură, sub formă de forțe vitale universale și naturale. Fără ea, unită cu Logosul sau Cuvântul, nimic nu ar fi existat și nimic din ceea ce s-a făcut nu s-a făcut fără ea. Această putere de viață supra-naturală, prezentă apoi în Natură, este numită de ocultști Înțelepciune veșnică, Veșnicul Feminin, Lumină Astrală, Mamă universală și mediatore plastică a tuturor

ființelor. Indienii au onorat-o sub numele de Maya, Fecioara Mamă a lui Buddha, iar Egiptenii au numit-o Isis. Una dintre cărțile lui Hermes, consacrată lui Isis, zeița vitalității universale, poartă numele de Fecioara Lumii²⁶. Această Fecioară a Lumii era numită de Perși Isthar, de Greci Demeter, de Israelieni Eva, de Germano-Scandinavi Freya.

Deși sublimat, cultul marial²⁷ al catolicilor este analog cultului păgân al acelui element feminin simbolizat de Isis. În anumite localități din Franța (Soissons, Chartres), cultul Sfintei Fecioare Maria a urmat altor culte feminine locale, anterioare. Totuși, această succesiune, în timp și în spațiu, nu este una de origine, ci un fapt de analogie, explicat de știința ocultă.

Din *Zohar* aflăm că toate mesajele pe care Regele suprem le trimite, pe pământ, trec prin mâinile lui Matrona; toate mesajele, pe care lumea de jos le trimite Regelui suprem, ajung mai întâi la Matrona, care apoi le transmite Regelui suprem. Rezultă că Matrona servește de intermediar lumii de sus în corespondența ei cu cea de jos, și lumii de jos în corespondența ei cu cea de sus. Astfel, ea este mediatoarea perfectă între cer și pământ.

Despre aceeași virgină cerească și imaculată, arhetipul Etern-Feminin, Regina Cerului sau Fecioara Maria ezoterică se vorbește și în Biblie : « Eu, înțelepciunea, locuiesc împreună cu prevederea și stăpânesc știința și buna-chibzuială... Cu mine este bogăția și mărirea, averea vrednică de cinste și dreptatea. Rodul meu e mai bun decât aurul și decât aurul cel mai curat, și ceea ce vine de la mine este mai de preț decât argintul lămurit... Domnul m-a zidit la începutul lucrărilor lui, înainte de lucrările lui cele mai de demult. Eu am fost din veac întemeiată de la început, înainte de a se fi făcut pământul. Nu era adâncul atunci când am fost născută, nici chiar izvoare încărcate cu apă. Înainte de a fi fost întemeiați munții și înaintea văilor eu am luat ființă,

9/03/80Attention:_____

²⁶. *La Vierge du Monde* în *Hermes Trismegistul*, traducere franceză de Louis Ménéard, Paris 1866, p. 163.

²⁷. Cult « marial » – expresie catolică banală, ce vine de la Maria, Maica Domnului.

când încă nu era făcut pământul, nici câmpiile, nici cel dintâi fir de praf din lume. Când El a întemeiat cerurile, eu eram acolo; când El a tras bolta cerului peste fața pământului, când a întărit norii sus și izvoarele adâncului curgeau din belșug, când El a pus hotar mării, ca apele să nu mai treacă peste țărmuri și când El a așezat temeliile pământului, atunci eu eram ca un copil mic alături de El, veselindu-mă în fiecare zi și desfătându-mă fără încetare în fața lui... Cel ce mă află a aflat viața și dobândește har de la Domnul. Iar cel ce păcătuiește împotriva mea își pierde viața lui. Toți cei ce mă urăsc pe mine iubesc moartea. Înțelepciunea și-a zidit casă rezemată pe șapte stâlpi... Și celor lipsiți de bună credință le zice : “Veniți și mâncați din pâinea mea și beți din vinul pe care eu l-am amestecat cu mirodenii. Părăsiți neînțelepciunea ca să rămâneți cu viață și umblați pe calea cea dreaptă a priceperii!”... Începutul înțelepciunii este frica de Dumnezeu și priceperea este știința Celui Sfânt. Căci prin Domnul se vor înmulți zilele tale și se vor adăuga ție ani de viață ». (*Pil.*, VIII, 12, 18,19, 22-32, 35-36 și IX 1, 4, 7, 10-12).

În *Înțelepciunea lui Solomon* (VII, 17-21) citim : « El mi-a dat cunoștința cea adevărată despre cele ce sunt, ca să știu întocmirea lumii și lucrarea stihilor, începutul și sfârșitul și mijlocul vremurilor, întoarcerile anotimpurilor și prefacerile văzduhului, cursul anilor și rânduiala stelelor, firea dobitoacelor și apucăturile fiarelor, puterea duhurilor și gândurile oamenilor, felurile neamuri ale plantelor și însușirile rădăcinilor. Toate cele ascunse și cele arătate le-am cunoscut, fiindcă înțelepciunea, lucrătorea tuturor, mi-a dat învățătură ». În aceeași *Înt.* (IX, 2-7, 9-10) citim despre trebuința înțelepciunii și cererea ei de la Dumnezeu : « Mi-a fost dragă și am cercetat-o din tinerețele mele și am căutat să mi-o pețesc mireasă și am iubit mult frumusețea ei... Fiindcă ea aduce pe oameni la știința lui Dumnezeu și ea alege lucrurile Lui. Și de este bogăția câștig poftit în viață, ce este mai bogat decât înțelepciunea, care toate le lucrează? Dacă cuminenia stă în fruntea treburilor, cine este mai bun meșter decât înțelepciunea în toate câte sunt? Și de iubește cineva dreptatea, ostenele înțelepciunii rodesc sfinte

puteri, ea ne învață înfrânarea și chibzuința, dreptatea și bărbăția, tot ce este mai de folos în viața oamenilor... Drept aceea am hotărât să mi-o prind tovarășă de viață, fiindcă știu că mă va sfătui cele bune și-mi va fi mângâiere în griji și în necazuri. Și voi avea, prin ea, mărire în adunări; și deși sunt tânăr, voi avea cinste în fața celor bătrâni ».

Rugăciunea lui Solomon pentru dobândirea înțelepciunii, care este de folos tuturor oamenilor nu este decât o cerere pentru dobândirea Sfântului Duh, a Vieții și Luminii universale : « Dumnezeu al părinților și Doamne al milei, Cel ce ai făcut toate cu Cuvântul Tău, și cu înțelepciunea Ta ai rânduit pe om ca să stăpânească peste zidurile cele făcute de Tine, și să cârmuiască lumea cu cuviință și dreptate și cu suflet drept să facă judecată, dă-mi mie înțelepciunea care stă aproape de scaunul Tău și nu mă lepăda dintre slujitorii Tăi. Căci robul Tău sunt eu și fiul roabei Tale, om slab, cu viață scurtă și puțin destoinic să înțeleg judecata și legile. Căci chiar când ar fi cineva desăvârșit între fii oamenilor, de-i va lipsi înțelepciunea cea de la Tine, ca nimica toată se va socoti... Cine a cunoscut voința Ta, dacă Tu nu i-ai dat înțelepciune și dacă nu i-ai trimis de sus Duhul Tău cel Sfânt? Astfel s-au făcut drepte cărările celor de pe pământ și oamenii au învățat ceea ce este plăcut înaintea Ta, și prin înțelepciune au cunoscut mântuirea. Înțelepciunea a păzit pe primul om zidit de Dumnezeu ca să fie părintele neamului omenesc, atunci când a fost zidit întâiul. Ea l-a scos din păcatul lui și i-a dat putere să stăpânească toată făptura ». (*Înt.*, IX, 1-6,9, 17, X, 1-2).

Mulți dintre cei ce se cred creștini se vor mira de perspectiva ocultă, de creștinismul ezoteric despre care n-au auzit niciodată nimic, de înțelegerea Fecioarei Maria dintr-o cu totul altă perspectivă decât aceea democrato-exoterică, a mamei eroine, cu pruncul în brațe. Iată ce citim în *Apocalipsa* apostolului Ioan : « Și s-a arătat din cer un semn mare : o femeie înveșmântată cu soarele, și luna era sub picioarele ei și pe cap purta cunună din douăsprezece stele. Și era însărcinată și striga, chinându-se și muncindu-se ca să nască. Și alt semn s-a arătat în cer : iată un

balaur mare, roșu, având șapte capete și zece coarne, și pe capetele lui șapte cununi împărățești. Coadă lui târa a treia parte din stelele cerului și le-a aruncat pe pământ. Și balaurul stătu înaintea femeii, care era să nască, pentru ca să înghită copilul, când îl va naște. Și a născut un copil de parte bărbătească, care avea să păstorească toate neamurile cu toiag de fier. Și copilul ei fu răpit la Dumnezeu și la tronul Lui... Iar când a văzut balaurul că a fost aruncat pe pământ, a prigonit pe femeia care născuse pruncul... Și balaurul s-a aprins de mânie asupra femeii și a pornit să facă război cu ceilalți din seminția ei, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Iisus ». (*Ap.*, XII, 1-5, 13, 17).

Prin intermediul acestei Puteri de viață supranaturală, anunțată de îngerul Gabriel (*Luca* I, 35), Fecioara Maria încarnată a conceput într-o puritate, păstrându-și virginitatea și castitatea absolută. Aceeași Putere de viață supranaturală a coborât din cer sub formă de porumbel, când Christos fu botezat de Sf Ioan Botezătorul în apa Iordanului, iar mai târziu sub formă de limbi de foc, peste apostoli, în ziua Înălțării.

În dorința lor de uniune mistică, această Putere de viață supranaturală este aleasă ca soție mistică, de către cei capabili de extaz : « Te salut, Marie, fiică a lui Dumnezeu-Tatăl. Te salut, Marie, Mamă a lui Dumnezeu-Fiul. Te salut, Marie, Soție a Sfântului-Duh. Te salut, Marie, Templu al preasfintei Treimi. Te salut, Marie, stăpâna mea prea-iubită, regina inimii mele, Mama mea, viața mea, speranța mea scumpă, inima și sufletul meu²⁸ ». Această rugăciune reunește puterile de viață supranaturală și de viață naturală ce vivifică deopotrivă corpul și spiritul omului, ea se înțelege de la sine în sensul celor citate din *Înțelepciunea lui Solomon*. Rugăciunea conține enunțul Sfintei Treimi : Tatăl, Fiul (Cuvântul sau Logosul) și Înțelepciunea, adică Sf Duh.

9/03/80Attention:_____

²⁸. Louis-Marie Grignion de Montfort, *Traite de la vraie dévotion à la Sainte Vierge*, Appendice, pp. 38-39).

Pentru misticii catolici, Christosul esoteric este Soțul, iar Fecioara Maria ezoterică este Soția. Chestionat pe această temă, Ioan Botezătorul spune următoarele : « Nu eu sunt Christosul, ci sunt trimis înaintea Lui. Cel ce are mireasă este mire, iar prietenul mirelui, care stă și ascultă pe mire, se bucură cu bucurie de glasul lui. Deci această bucurie a mea s-a împlinit ». (Ioan, III, 28-29). Vorbind despre El însuși, Christos răspunde discipolilor lui Ioan Botezătorul : « Pot oare fii nunții să fie triști câtă vreme mirele este cu ei? Dar vor veni zile când mirele va fi luat de la ei și atunci vor posti ». (Matei, IX, 15).

Scriitorul și misticul francez Léon Bloy a fost foarte impresionat de cartea lui Grignon de Montfort. Din *Scrisorile către logodnica sa* (p. 123), aflăm una dintre intuițiile geniale ale lui Bloy, care identifică și el Fecioara Maria cu Sfântul Duh, cea de a preia persoană a Sfintei Treimi : « De fiecare dată când întâlnesc în *Biblie* cuvântul *glorie*, îl citesc, indiferent, fie Maria, fie Sfântul Duh... Dacă m-ai întreba cum se face că Maria (care era o adevărată femeie, sau mai curând Femeia adevărată, după cum Iisus era adevăratul Bărbat) este astfel confundată cu cea de a Treia Persoană divină, încât nu le mai putem separa, aş fi obligat să te las fără răspuns. Nu sunt confidentul Sfintei Treimi. Știu însă în mod absolut, infinit și sigur că asta este situația. Biserica, veșnic misterioasă, o numește pe Maria Soția Sfântului Duh. Expresia aceasta, deși nu ne luminează cu adevărat, ne permite să bănuim importanța excepțională și demnitatea neașteptată a *Mamei Fiului lui Dumnezeu* ».

Aceste date oculte și mistice permit înțelegerea sensului ascuns al *Cântării Cântărilor*, în care materialistii nu văd decât un sens erotic și stupid, în locul celui spiritual și mistic. Scrisă de către Israelieni, despre care am mai spus că nu trebuie confundați cu Iudeo-fariseii sau Evreii, *Cântarea Cântărilor* trebuie înțeleasă din perspectiva doctrinei inițiale a iubirii, din cele Zece Porunci, alterată și falsificată ulterior până la contrariul ei și devenită doctrină a urii, după cum citim în primele versete din capitolul VII al *Deuteronomului* : « Când Domnul Dumnezeuul tău te va duce în pământul la care mergi ca

să-l moștenești și va izgoni de la fața ta neamurile cele mari și multe... și le va da Domnul Dumnezeu în mâinile tale și le vei bate, atunci să le nimicești, să nu faci cu ele legământ și să nu le cruți. Să nu te încuscrești cu ele : pe fiica ta să nu o dai după fiul lui și pe fiica lui să nu o iei pentru fiul tău... Ci să faceți cu ele așa : jertfelnicele lor să le stricați, stâlpii lor să-i dărâmați, dumbrăvile lor să le tăiați și idoli dumnezeilor lor să-i ardeți cu foc ». (*Deut.*, VII, 1-5).

Pentru creștini, Soția este Fecioara Maria, atribuție ce provine din *Evanghelii* și din *Apocalipsă*. Pentru Iudei, Soțul sau Cel Iubit este Dumnezeu, a cărui grădină este universul, în care coboară pentru a-și paște oițele (popoarele) și a culege trandafiri (sufletele celor juști). Din perspectiva iudaică, soția, porumbelul, sora constituie întregul Israel²⁹, iar Adevărul este Legea. Mariajul celebrat în *Cântarea Cântărilor* corespunde nunții spirituale a sufletului (individual) cu Dumnezeu, sau al lui Israel cu Cel Veșnic, pentru poporul israelit.

Pentru cabaliști, *Cântarea Cântărilor* este celebrarea uniunii Tatălui (*Hochmah*) și a Mamei (*Binah*), a clemenței (*Hesed*) și a rigorii (*Guebourah*), a soțului sau Regelui (*Tiphereth*) și a soției

9/03/80Attention:—————

²⁹. Iudeii din regatul antic Iudeea și Jidanii de astăzi (Khazaro-Turkmeni de la Volga) nu pot fi urmașii regatului Israel, cucerit de Asirieni și dispărut (722 î. e. n.) La fel de puțin legitimă este denumirea de « Israel », a Statului fondat nu de urmașii vechiului Israel, ci ai fostului regat Iudeea. Dacă, în 1948, urmașii vechilor Iudei și ai Khazaro-Jidovilor, iudaizați în secolul VIII (era noastră), și-ar fi intitulat Statul lor Iudeea sau Iudeo-Khazaria, nu li s-ar fi putut contesta acest drept, deși trecuseră nouăsprezece secole de la dispariția Iudeii fariseice și aproape un mileniu de la prăbușirea Imperiului Khazar. Tot așa, față de decadența politicianistă a miticilor și mititeilor fesenisto-bucureșteni, dacă Românii și-ar prețui trecutul și ar fi ceea ce au fost cândva Dacii, strămoșii lor, ar reînvia spiritul Daciei lui Burebista și Decebal, nu România Mare, născută dintr-un război imperialist, alături de Iugoslavia Mare, pe ruinele fostei Ungarii Mari și a fostului Imperiu Țarist. Cât despre Dacia romană, învinsă și umilită de imperialismul roman, precum România modernă, disprețuită, terfelită și murdărită de veneticii și de imperialismele recente, nimeni nu s-ar gândi să o reînvie.

sau a Reginei (*Malcouth*), tipuri cerești ce s-au divizat și care aspiră să-și regăsească uniunea lor ideală. Această uniune a lui Dumnezeu cu ansamblul sufletelor sfinte este de fapt misterul creației, al involuției Unității către multiplicitate și al evoluției ulterioare, a multiplicității, către Unitate.

Psalmul 44 vorbește de aceleași alegorii ale iubirii și uniunii mistice : « Cuvânt bun răspunsă inima mea ; grăi-voi cântarea mea împăratului... Împodobit ești cu frumusețea mai mult decât fii oamenilor... Încinge-te cu sabia ta peste coapsa ta, puternice, cu frumusețea ta și cu strălucirea ta. Încordează-ți arcul, propășește și împărățește pentru adevăr, blândește și dreptate... Smirna și aloea îmbălsămează veșmintele tale... Stătut-a împărăteasa de-a dreapta ta, îmbrăcată în haină aurită și prea înfrumusețată... Că a poftit Împăratul frumusețea ta, că El este Domnul tău ». Aceeași alegorie este prezentă la *Ier.* (31, 3) : « Atunci mi s-a arătat Domnul din depărtare și mi-a zis: “Cu iubire veșnică te-am iubit și de aceea Mi-am întins spre tine bunăvoința. Din nou te voi pune în rânduială, fecioara lui Israel...” », idee ce se regăsește în *Osea* (II, 16-21) : « Pentru aceasta eu o voi atrage... și voi vorbi inimii ei... ea mă va numi “Bărbatul meu”... Și te voi logodi cu mine pe vecie și te vei logodi mie după dreptate și bună cuviință întru bunătate și dragoste... ca să cunoști că Eu sunt Domnul ».

În mod identic, pentru Creștini, Christos ar fi contractat o alianță cu Biserica, un fel de mariaj mistic. Cu care biserică însă, din cele câteva zeci, dacă nu sute? Felul în care misticii creștini descriu bucuriile acestei uniuni mistice, folosind termeni de iubire carnală, datorită lipsei unora mai potriviți, nu poate decât să îi surprindă pe cei inaccesibili vieții spirituale și cunoașterii oculte.

Cunoscând tradiția cabalistă, ap. Pavel suprapune mariajul exoteric (Christos cu Biserica sa) mariajului omenesc analog, lăsând să se înțeleagă că scopul celui de pe urmă este restabilirea unității în om, pe planurile trupesc și spiritual, lucru bine explicat în *Ef.* (V, 22-32) : « Femeile să se supună bărbaților lor ca Domnului. Pentru că bărbatul este cap femeii, precum și

Christos este cap Bisericii, trupul Său, al cărui mântuitor și este. Ci precum Biserica se supune lui Christos, așa și femeile bărbaților lor, întru totul. Bărbaților, iubiți pe femeile voastre, după cum și Christos a iubit Biserica, și S-a dat pe Sine pentru ea, ca s-o sfințească, curățind-o cu baia apei prin cuvânt, și ca s-o înfățișeze Sieși, Biserica slăvită, neavând pată sau zbârcitură, ori altceva de acest fel, ci ca să-și iubească femeile ca pe înseși să fie sfântă și fără de prihană. Așadar, bărbații sunt datori trupurile lor. Cel ce-și iubește femeia pe sine se iubește. Căci nimeni vreodată nu și-a urât trupul său, ci fiecare îl hrănește și îl încălzește, precum și Christos Biserica. Pentru că suntem mădulare ale trupului Lui, din carnea Lui și din oasele Lui. De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va alipi de femeia sa și vor fi amândoi un trup. Taina aceasta mare este; iar eu zic în Christos și în Biserică ».

Ideea revine în *Corinteni* (VI, 15-17): « Au nu știți că trupurile voastre sunt mădularele lui Christos? Luând deci mădularele lui Christos le voi face mădularele unei desfrânate? Nicidecum! Sau nu știți că cel ce se alipește de desfrânată este un singur trup cu ea? “Căci vor fi – zice Scriptura – cei doi un singur trup”. Dimpotrivă, cel ce se alipește de Domnul este un singur duh cu El ».

În cursul involuției sau al creației, identificată în mod mistic cu Sântul Duh, Fecioara Maria esoterică este puterea invizibilă, de viață și de lumină, ce însoțește Cuvântul. Ea pătrunde cu El în tot ceea ce s-a făcut, astfel că nimic nu s-a făcut nici fără El, nici fără Ea. Când Christos s-a încarnat, El a luat puterea vieții de la Fecioara Maria exoterică, care a conceput fără prihană, fiind inseminată de Sfântul Spirit, cea de a treia persoană a Sfintei Treimi, sau Fecioara Maria ezoterică, soție mistică ezoterică a lui Dumnezeu-Tatăl. Calea pentru întoarcerea evolutivă la Dumnezeu trece prin Christosul exoteric, Fiul lui Dumnezeu, înviat din morți și redevenit Christos esoteric sau Soț al sufletului omenesc, sfințit în cadrul mariajului mistic respectiv. Calea de acces către Cristosul înviat, redevenit Christosul esoteric, este mama Christosului exoteric care, după

« *Adormire* », a redevenit Fecioara Maria ezoterică sau Soția mistică pentru nunta spirituală a omului sfințit, ce caută a fuziona în androginul arhetip, pentru a se uni cu Divinitatea.

Fecioara Maria exoterică a fost anunțată de Isaia (VII, 14) : « Pentru aceasta Domnul meu vă va da un semn : Iată, Fecioara va lua în pânțece și va naște un fiu și vor chema numele lui Emanuel ». Fecioara Maria ezoterică, mamă admirabilă a tuturor oamenilor, fiică a lui Dumnezeu, și Fecioara Maria încarnată, care l-a născut pe Emanuel, Fiul lui Dumnezeu, sunt desemnate și de *Ieremia* (31, 21-22) : « Pune-ți semen pe lângă drum, pune-ți stâlpi, fii atentă la drum, la calea pe care te-ai dus; întoarce-te fecioara lui Israel, întoarce-te în aceste cetăți ale tale. Până când vei rățăci, fiică neascultătoare? Pentru că Domnul va face pe pământ lucru nou : femeia va căuta pe bărbatul ei ».

Înainte de a muri pe cruce, Mântuitorul Iisus Christos a confirmat dublul rol al Mariei, mama sa naturală sau exoterică și Maria ezoterică, sau Eternul Feminin, mamă mistică a omenirii, sursă de viață și de lumină pentru toți oamenii. Iisus se adresează apostolului său iubit, Ioan : « Deci Iisus, văzând pe mama Sa și pe ucenicul pe care îl iubea stând alături, a zis mamei Sale : Femeie, iată fiul tău! Apoi a zis ucenicului : Iată mama ta! Și din ceasul acela, ucenicul a luat-o la sine ».

Redevenită ezoterică după *Adormire*, Fecioara Maria intervine pe lângă Christos, pentru înălțarea omului. Acesta o alege ca soție mistică sau spirituală, când suprimă incitațiile vieții pământene, reprezentate de șarpele sau balaurul vieții material-involutive. Femeia nu a fost materializată și nu a fost numită (de Adam) Eva, adică mamă a tuturor oamenilor viitori, decât după ce ea l-a ascultat pe șarpe. Sfânta Fecioară, mama lui Christos, este aceea care a răscumpărat păcatul Evei.

În natură ca și în Omenire, Fecioara Maria ezoterică sau Fântâna de viață universală devine forța vitală naturală, protectoare, reparatoare și împăciuitoare. Ea este intermediarul necesar și binefăcător ce poartă curentul vieții potențiale către diversele organe transferând în om energiile vitale funcționale luate de acesta din ambianța naturală și nutritivă (aer, apă,

alimente și radiații cosmice). Ea este puterea de viață, agentul magic prin excelență, lumina astrală, instrumental miraculos al sfinților, înțelepților, dreptilor, purilor, servitori ai Legii naturale. Această putere de viață, agent magic sau magnetic, poate fi deturnată, de către șarpe sau balaur, prin intermediul sataniștilor, al vrăjitorilor sau practicanților magiei negre și ai științei oculte falsificate, în scopuri malefice (vrăji, lanțuri magice, hipnotism etc.).

În cadrul constituției omului, Fecioara Maria sau Fântâna de viață universală este puterea imunității naturale, agentul ocult imponderabil și invizibil prin care organismele vii se conservă, se repară și se apără. Fără această forță de viață universală, nicio terapeutică nu poate avea vreun efect. Prin hiper-excitanți chimici și șocuri violente, fără să o știe, medicina oficială dezlanțuie și irosește această forță vitală, dovedindu-se incapabilă să înțeleagă viața în general și pe aceea a omului în special. Dimpotrivă, prin clarviziunea lor, medicina hipocrato-naturistă, cea antroposofică și altele se străduiesc să utilizeze doar jocul liber al forțelor vitale vindecătoare, respectând legile oculte sau supra-naturale, ca și a cele vizibile sau naturale, lucru rezumat de Hipocrate în termeni preciși : « Corpul oamenilor, ca și al animalelor, se hrănește cu trei genuri de lucruri : alimente, băuturi și forță vitală invizibilă (*pneuma*). Forța vitală se mai numește suflu vital sau fluid nervos, atât în interiorul cât și în afara corpurilor. Deși este invizibilă, neputând fi concepută decât de rațiunea noastră, ea este cea mai puternică forță de acțiune și coeziune din câte există, fiind prezentă în tot universul. Spațiul imens dintre pământ și cer este plin cu energie vitală eterică, care mișcă soarele, luna și astrele. Ea este alimentul focului dar și forță vitală prezentă în apă, inclusiv apa de mare. Animalele acvatice nu ar putea trăi fără această forță, de care depinde, deopotrivă, viața și apărarea noastră în fața diverselor boli ». (*Littre*, 641, I).

V. 4. 4. Constituția omului. Analogia microcosmosului

și a macrocosmosului. Nu putem vorbi de constituția omului fără a ne raporta la medicină, știință și artă ce aspiră, astăzi, la un monopol absolut în orice problemă de viață și de sănătate individuală sau publică. Facultățile de medicină nu studiază însă omul în întregul lui, ci doar o parte a acestuia. Studenții mediciniști studiază știința materială, structura fizică și chimică a organelor și țesuturilor, anatomia corpului, agenții microbieni și anumite disfuncțiuni. Organele, secrețiile acestora, microbii, disfuncțiunile rezumă câmpul de acțiune materială al medicinei oficiale, care nu știe acționa decât cu siringa, bisturiul, droguri chimice, diverse raze și radiații. În mod excepțional, după ureche și nesistematic, ea folosește uneori alimentele, apa, aerul sau masajele, în terapiile sale, uneori chiar și acțiunea ritmică a contrariilor, cum ar fi apa caldă, respectiv rece, talazoterapia sau aerul de munte, aerul uscat și cald al saunelor, liniștea, diverse activități, etc. Medicii oficiali ce înțeleg importanța alimentației, a aerului, apei și a altor mijloace naturale de tratament, utilizându-le în terapiile lor, sunt rău văzuți de mafia sau colegiul medical și alte autorități, ce le interzic uneori exercițiul medicinei și îi condamnă la ani grei de închisoare sau azil psihiatric represiv, cazul Franței, Germaniei și al altor țări,³⁰

9/03/80Attention:_____

³⁰. Grație internetului, *Noua Medicină germană* a doctorului Gerd Hamer, demascarea nocivității vaccinurilor și a afacerismului medico-farmaceutic nu au putut fi ascunse opiniei publice. Doctorul Hamer a făcut câțiva ani de închisoare politică (mai exact ideologico-profesională) în trei țări (Germania, Franța, Spania). În aceeași situație se află doctorul Alain Scohy, directorul Institutului Paracelsus din Barcelona. Nu mai vorbim de faimosul medic Jean Solomides, de acum patruzeci de ani, nici de celebrul, cândva, Antoine Béchamp, medic și savant care a demascat, în secolul al XIX-lea, impostura științifică, complicitățile politico-financiare și cârdășia masonică ce a făcut din escrocul și criminalul Louis Pasteur un adevărat-fals « binefăcător al omenirii ». Lista medicilor și a savanților (Mirko Beljanski, Loïc Le Ribault, ambii recent uciși de poliția franceză) persecutați și asasinați astăzi în Comunitatea Europeană este mai lungă decât s-ar putea crede. În românește există excelenta lucrare (*Vaccinarea : Eroarea medicală a secolului*, de Louis de Brouwer, ed. Excalibur 2007). Stabilirea bibliografiei, pe tema imposturii

chipurile « democrate ». În Europa postebilică, mulți medici, biologi și savanți de renume mondial au fost persecutați de terorismul medical oficial, una dintre secțiunile tâlhărești ale Poliției Gândirii din societatea tot mai totalitară în care trăim.

Rezultatele viziunii medicale materialist-înguste și afaceristo-criminale, ale învățământului intenționat sabotat, devin tot mai vizibile. A combate infecțiile grave prin antiseptice și vaccinuri, a combate anumite simptome sau efecte patologice, prin droguri farmaceutice, fără a căuta și a înțelege cauza acestor simptome, ale organismelor chinuite de medicina oarbă, pretențioasă, ridicolă și criminală înseamnă a face operă ocultă favorabilă răului, adică magie neagră. Medicii care refuză să caute cauza răului, încălcând astfel legile naturale și oculte ale lumii și ale vieții, sunt asasini în halate albe, care, în general, habar nu au ce fac, nici pe ce lume trăiesc. Uneori însă au habar, știu bine ce fac, și fac deliberat răul pe care îl fac, în care caz nu mai sunt tâmpiți ci escroci, bandiți periculoși, criminali în toată puterea cuvântului – care vor fi promovați în conducerea administrativă sau politică, așa cum o dovedește contraselecția sistematică din lumea contemporană.

Amintim încă odată principiul hermeneutic al analogiei : « ceea ce este jos, este ca ceea ce este sus și ceea ce este sus este ca ceea ce este jos, pentru îndeplinirea acelorași lucruri sau chiar miracole ». În cadrul creației universale, indiferent că plecăm de jos, adică de la omul creat, sau de sus, de la Creator, întâlnim

medicale contemporane, necesită eforturile și perseverența unui institut de cercetări. Doritorii de a-și face o idee pot consulta cele patru volume (1500 pagini) *Savants maudits, chercheurs exclus*, publicate de Pierre Lance (ed. Guy Trédaniel, Paris). Adrese utile : **Laboratoires Quinton International**, Carretera Almoradi-Rojales Km 1, nave 4, 03160 Almoradi (Spania); **Centre d'Innovations, de Recherches et d'Information (CIRIS)**, 16, Ch. de St James, 17550 Dolus d'Oléron (Franța), internet: www.beljanski.fr; **Natural Source International**, Ltd, internet: natural-source@spacelab.net; **L'Ere Nouvelle** (revistă) și **Association SOPHIA ERE NOUVELLE**, B.P. 171, 06407 Cannes, internet: lerenouvelle@wanadoo.fr; **LLR-G5Ltd**, distribuitor exclusiv al operelor lui Loïc Le Ribault; C/o Post Office, Castelebar, County Mayo, République d'Irlande; tel : 00 353 94 90 28830. Etc.

aceleași principii de constituire. Cercetarea și studiul începute « jos » sunt confirmate sau dovedite de concordanța sau analogia aceluiași rezultate ale cercetării și studiului de « sus ». Am văzut deja, în cadrul sistemului pitagorician al numerelor, plecând de « sus », de la Unul sau Principiul suprem, geneza Sfintei Treimi și a constituției treimice sau ternare a cosmosului creat. Studiul constituției organice a omului, ne va dezvălui același plan și aceleași elemente.

Mai întâi, din punct de vedere organic, omul este dublu, fiind compus din două jumătăți simetrice, dreapta și stânga, care se găsesc în organele duble sau dispuse în două părți simetrice. Inima însăși este formată din două jumătăți. Creierul este și el format din două emisfere cerebrale. Plămânii, rinichii, urechile, ochii, testiculele, ovarele, mâinile, picioarele, circulația sanguină (arterială și venoasă) și alte aspecte verifică sau satisfac acest criteriu al dublei prezențe. Sistemul neuro-muscular este și el dublu. Există o viață umană voluntară și conștientă, dirijată în stare de veghe prin sistemul nervos central-cerebral și realizată prin intermediul musculaturii netede, care se ocupă de direcția centrală și voluntară. Există însă în om și o viață animală, instinctuală și inconștientă, acționând singură și în mod suveran, pe timpul perioadelor de somn, ce însumează cam o treime din viață. Această viață instinctuală este condusă de sistemul nervos periferic, medular și simpatic, prin intermediul mușchilor striati. Viața instinctuală reglează sau guvernează sistemele cardio-respirator, digestiv și mecanismele eliminatorii.

Pe de altă parte, există în om două categorii de energie: 1) o energie vitală sau potențială primită la naștere, care se epuizează în mod progresiv și 2) o sumă de energii actuale circulante, provenind din mediul ambiant, care se reînnoiesc în măsura în care energia vitală-potențială și mai ales materia organică o pot asimila și utiliza. Hermes stabilise că « natura universului furnizează două feluri de mișcări, unul potrivit cu puterea (potențială) a naturii, celălalt în funcție de activitatea (actuală) » sau organică, a unui individ. (*HT*, p. 241).

De asemenea, în caracterul fiecărui om există o parte superioară, rațională sau îngerească, și una joasă, instinctivă, animală, ce devine uneori de-a dreptul josnică. În fiecare om există o parte « pozitivă », căreia îi putem spune « masculină », care frânează instinctele și filtrează influxul exterior, rezistând sugestiilor rele și impunându-și voința. În fiecare om există însă și o parte « negativă », căreia îi putem spune « feminină », formată din porniri instinctive, incitații senzuale (să nu uităm pe Eva, ispititoarea), pasiuni materiale, sugestibilitate, imaginație. Omenirea colectivă este și ea formată din două elemente analoage : pe de o parte șefii (cei adevărați, nu lichelele și trepădușii mafio-masoneriilor), în care contemporanii și mai ales posteritatea constată un formidabil impuls viril și o putere ordonatoare, capabili să conducă societatea și să țină în frâu eventualele tentații și nebunii populare ; pe de altă parte, există mulțimile negative, feminine, pasive, sugestibile, capabile de un elan sublim, când sunt bine conduse, dar și de dezordine revoltante, atrocități bestial-revoluționare sau diabolico-drăcești, când încap pe mâna politicianilor bandiți, trădători, incapabili, într-un cuvânt răi păstori.

Aceste două elemente bipolare din omul individual și din cel colectiv constituie două *paredre* sau jumătăți ce se completează reciproc și care trebuie să lucreze într-un comun acord și elan, în ierarhie, iubire și completare, în vederea unității de scop, de conservare și de progres. Mâna stângă colaborează cu cea dreaptă, rinichiul sănătos crește în volum și preia sarcina celui deficient, regele are nevoie de sprijinul poporului, care nici el nu se poate împlini fără să fie bine condus de un șef unic și permanent. În ordine socială, poporul trebuie să se supună direcției unitare, după cum femeia are nevoie de suplimentul de autoritate și de puterea defensivă a bărbatului.

Pătrunzând mai adânc în constituția omului înțelegem că el este format dintr-o trinitate de forțe spirituale, vitale și materiale, sudate într-o unitate individuală. Altfel spus, omul este o tri-unitate, după chipul și asemănarea Creatorului său. Desigur, după cum s-a remarcat, în *Biblie* găsim o sumedenie de lucruri

absurde sau de neînțeles, dar găsim și lucruri adevărate, înălțătoare, de exemplu confirmarea uni-trinității omului : « Și a zis Dumnezeu : “Să facem om după chipul și asemănarea Noastră” » (*Fac.* I, 26); « cu ea (limba) blestemăm pe oameni, care sunt făcuți după asemănarea lui Dumnezeu » (*Iac.*, III, 9).

Omul este într-adevăr un fel de proiecție după imaginea Creatorului său, o figurație a creației Cuvântului și a Unității. Căutându-și unitatea sa, pe care trebuie să o găsească și să o merite, pentru a o regăsi în lumea spirituală, omul se formează în lumea materială, fenomen analog luminii albe, care trecând prin prismă se descompune în șapte culori fundamentale, ce se pot ulterior recompuce, prin fuziunea elementelor disociate.

Treimea, trinitatea sau triada din corpul omenesc poate fi pusă în evidență de către oricine. Capul sau craniul este domeniul spiritului, pieptul este sediul vitalității iar abdomenul este segmentul nutritiv, material. Capul ține de planul divin, de spiritul imaterial, pieptul ține de planul astral sau imponderabil, iar abdomenul ține de planul fizic, vizibil și încarnat.

Pe fața omului distingem trei etaje, ce corespund segmentării treimice a corpului: 1) un etaj superior, frontal sau cerebral, cuprinzând deopotrivă urechile și ochii, el fiind acela care înțelege și decide; 2) etajul mediu sau nazal ce comunică prin trahee cu pieptul sau compartimentul toracic, care procură vitalitatea atmosferică organelor ce o asimilează și o repartizează (plămâni, inimă, vase sanguine); 3) etajul inferior sau bucal, care zdrobește alimentele, le insalivează și le conduce în tubul digestiv și apoi în întregul compartiment abdominal.

Există trei categorii de membre: 1) membrul cephalic sau maxilarul, compus din maxilarul superior, cel inferior și dinții 2) membrele superioare sau brațele și 3) membrele inferioare sau picioarele. În fiecare dintre acestea deosebim trei segmente : maxilarul superior, cel inferior și dinți, limba, glandele salivare ce mărunțesc alimentele și le culeg spiritul. Membrele superioare sau toracice cuprind brațul, avant-brațul și mâna, ce servește jocului respiratoriu și distribuției magnetice a forțelor de viață. Membrele inferioare sau digestive, numite picioare, pot

fi numite și membre abdominale, întrucât digerăm, cum se spune, nu numai cu stomacul ci și cu picioarele – de unde importanța mersului, a mișcării, pentru o bună digestie și asimilație. Mâinile și picioarele sunt și ele trinitare sau treimice: carp, meta-carp, degete, pentru membrele toracice, tars, meta-tars, degete, pentru membrele inferioare sau abdominale. La rândul lor, degetele cuprind trei elemente : falange, falangine și falangete, sau , prin numerotare, falangele unu, doi și trei.

Există trei membrane embrionare : 1) una externă sau ectodermică, pentru sistemul nervos central și întreaga sa rețea de împlinire cutanată; 2) o membrană medie sau mezodermică, ce va forma sistemul de distribuție sanguină sau vitală, cardio-musculară și 3) membrana internă sau nutritivă, care va forma aparatul digestiv și asimilator, aerian și alimentar. Sistemul nervos se împarte și el în trei : creierul mare, creierul mic (cerebelul) și bulbul sau trunchiul cerebral, toate în cutia craniană; există trei etaje medulare în coloana vertebrală și trei centre simpatice (plexul cervical, plexul cardiac și plexul solar).

Învățământul medical, filosofic sau religios-creștin este deci incomplet, întrucât se limitează fie la simplul « cadavru medical sau științific », fie la « cadavru și suflet », cazul religiei. De fapt, omul este format din trei mari compartimente: 1) corpul, trupul sau cadavrul; 2) sufletul sau suflul ce îl animă, pe care îl posedă și animalele și 3) spiritul, căruia, în mod eronat, unii îi spun rațiunea sau inteligența. Vorbind de om, știința în general și medicina în special nu au în vedere decât ceea ce se măsoară cu sistemul metric, care nu este bun nici pentru animale, întrucât nici sufletul acestora nu se măsoară cu metrul sau kilogramul. Eliminarea spiritului din ecuația treimică omenească a provocat discuțiile sterile ale scolasticii medievale, care au durat secole întregi, fără să poată explica acțiunea spiritului imaterial asupra trupului material. Nu fără dreptate, unii au considerat viața un fel de electricitate animală, energie pe jumătate materială și pe jumătate imaterială, aflată undeva între vibrațiile spiritului și cele ale trupului, după cum eterul atmosferic este și el la jumătatea drumului între gândirea-imagine emisă și gândirea-

imagine receptată, la mari distanțe în timp ca și în spațiu. Viața în om este o putere naturală, germinativă, constructivă, excitantă, reactivă, apărătoare și vindecătoare, adevărată forță providențială ce ne apără, ne avertizează, ne recompensează sau pedepsește, pentru a ne educa și a ne prelungi existența în cadrul actualei încarnări. În plus, viața din om cuprinde tot ceea ce acesta absoarbe ca elemente vii : aerul pur, vivificat de către soare, alimentele naturale crude, apa vie, nesterilizată și nedistilată, pe care le culege din ambientul pământesc, solar și cosmic.

Existența forței vitale a fost recunoscută din cele mai vechi timpuri. În plus față de corp și de inteligența spirituală, Hipocrate distinge forța vitală, pe care o numea *pneuma* în univers și perispirit, ectoplasmă, fantomă a spiritului sau suflu vital în om. Această forță vitală a fost numită « *prana* » de către Indieni, « *Kha* » de către vechii Egipteni, « *corp aromal* » de către Fourier, « *archée* » sau « suflu vital » de către Van Helmont, « corp astral » sau « mediator plastic » de către ocultişti. Naturişti, o numesc « forță vitală », unii ocultişti o numesc « lumină astrală », magnetizorii o numesc « fluid magnetic », misticii o numesc « fântână de viață », etc.

Constituția treimică a omului este bine prezentată de către Marc-Aureliu : « Persoana ta este compusă din trei substanțe : un corp, un suflet animal și un suflet rațional. Primele două sunt ale tale, în sensul că ești obligat să te îngrijești de ele. A treia însă, ești chiar tu însuși » (*Pensée* III, Cartea XII). « Tot ceea ce constituie ființa mea este un pic de carne, un suflu de viață și facultatea gândirii (II-II). Lumina soarelui este una, deși este tăiată de ziduri, de munți, de mii și mii de obstacole, ce o intercepțează. *Materia comună* este una, dar repartizată într-o mulțime incalculabilă de corpuri distincte. Viața este una, dar și ea este repartizată într-o infinitate de ființe particulare, individuale. *Sufletul inteligent* (spiritul) *este unul*, deși pare împărțit în modul cel mai divers. Cu rare excepții, părțile pe care le-am numit, de exemplu sufletul vital și materia organică sunt

lipsite de sentiment și nu au între ele nici un fel de afinitate. Ceea ce le menține împreună este spiritul universal (XXX-XII).

Epistola I-a către *Tesaloniceni* menționează constituția triplă sau treimică a omului: « Însuși Dumnezeuul păcii să vă sfințească pe voi desăvârșit, și *întreg duhul vostru, și sufletul, și trupul* să se păzească, fără de prihană, întru venirea Domnului nostru Iisus Christos » (I *Tes.* V, 23).

Iată însă că, după opt secole de creștinism³¹, Biserica a abandonat concepția treimică a omului, fără să schimbe însă și semnul crucii, cum îl fac cei ce se închină, în numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh, pronunțând distinct fiecare dintre aceste entități și distribuind pe trup, în punctele corespunzătoare, influențele benefice ale celor trei personae treimice. Cei ce își fac semnul crucii ating mai întâi fruntea sau sediul spiritului, în numele Tatălui, apoi, în numele Fiului, ating scobitura epigastrică sau chiar plexul solar (zona încarnării materiale), după care, în numele Sfântului-Duh ating cei doi umeri, adică zona vitală și astrală a pieptului, ce leagă spiritul de corp. Această ordine este indicată de apostolul Ioan, la începutul *Evangheliei* sale. În cadrul semnului crucii există deci un sens mistic natural și supra-natural, ce amintește omului constituția sa treimică, după imaginea lui Dumnezeu. Semnul crucii unifică în aceeași voință de viață ordonată în sinteză ierarhică, cele trei părți constitutive ale omului: viața spiritului (sau sufletului intelectual-cefalic), viața sufletului toracic-animal și sufletul vegetal-abdominal, unindu-le într-o singură ființă și un singur spirit, ce trebuie să aspire către purificarea și dominația progresivă a materiei de către spirit, prin însușirea sensului Sacrificiului de pe Cruce, prin cultul Adevărului și al Iubirii, care este adevărata semnificație a cuvântului caritate.

Figurile 2 și 3 prezintă raportul dintre elementele constitutive ale omului. Figura 2 este fotografia unui basorelief ce datează din secolul al XVI-lea, provenind de pe șantierul construcției

9/03/80Attention:_____

³¹. Cu ocazia celui de al VIII-lea Sinod ecumenic, Constantinopole, 869.

biserici Sfântul Denis, aflată la câțiva kilometri de centura nordică a Parisului. Basorelieful poate fi văzut la Muzeul Louvre, în sala de sculptură medievală. Fotografia arată starea actuală a basoreliefului, lovit în partea inferioară stânga.

Fig. 2 – Constituția omului

Fig. 3 – Constituția omului

Figura 3 reproduce basorelieful respectiv, fiind publicată, cu diverse ocazii, în buletinele și pliantele muzeului Louvre.

După cum reiese din aceste figuri, omul este asemuit unei ambarcații ce străbate oceanul cosmic, fiind reprezentat prin trei personaje, care corespund celor trei elemente constitutive ale ființei umane: 1) spiritul aflat în centrul imaginii; 2) viața, aflată în partea din față (stânga) și 3) materia, aflată în partea dreaptă (spatele ambarcației, care, după cum indică pânza umflată, avansează de la dreapta către stânga). La stânga vedem pîntenul ce taie fluidul cosmic, iar la dreapta se află cârma ambarcației, pe care o conduce materia, reprezentată printr-un schelet înaripat.

Forța vitală din om este figurată de o femeie aflată într-o stare de sănătate înfloritoare și exuberantă, ce se vede din alura tinerească ce o animă, ținând cu brațele ei pânza motrice a ambarcației, adică forța vitală sau elemental motor. Reglată de către spirit, forța vitală acționează asupra materiei, reprezentată prin scheletul înaripat ce ține cârma. Forța motrice a întregii ambarcații, adică a omului, este furnizată de propria forță vitală a tinerei femei din stânga, dar și de suflul puternic al vieții

atmosferice, pe care ea îl captează în pânza întinsă precum omul în plămâni. Forța motrice deplasează ambarcațiunea fără intervenția directă a spiritului, după cum în corpul omenesc viața antrenează funcționarea tuturor organelor și viscerelor, fără intervenție conștientă. Totuși, prin ea însăși, viața este oarbă, incapabilă să țină direcția în mod limpede și bine gândit. De altfel, imaginea ne arată viața sau forța vitală cu spatele către direcția în care avansează ființa umană, preocupată numai de propria sa exuberanță, inconștientă și supusă impulsurilor instinctive, pasiunii oarbe și elanurilor negândite. Ca atare, viața sau forța vitală trebuie să privească permanent către spiritul din central imaginii, care îi indică direcția, pentru ca ambarcațiunea să urmeze drumul corect.

Personajul central din cele două imagini este spiritul, reprezentat sub trăsăturile unui bătrân, lucru normal întrucât el este nemuritor, așa cum a fost creat din veșnicie, de către Spiritul Veșnic. Spiritul central domină celelalte două personaje, comandând direct vieții din fața lui și indirect materiei, plasată în spatele ambarcației. Spiritul se sprijină pe univers, reprezentat printr-un glob, ținându-se drept cu ajutorul a două cârje, care sunt știința și religia. Acestea susțin spiritul, ajutându-l să-și găsească drumul în viață, să se formeze.

În mod normal, spiritul este cel ce conduce ambarcația, căci el ține în mână frânghiile pânzei umflate de vitalitate, putând astfel rectifica înclinarea pânzei, regla impetuozitatea vieții și direcția adesea imperfectă a materiei, ce ține cârma, la pupă, cu coasa din apă și aripile desfășurate în atmosferă. Spiritul cunoaște scopul ocult al existenței și încearcă să îl prezinte cât mai clar posibil vieții, obligând-o într-adevăr să deschidă ochii, în fața cărora ține clepsidra ce măsoară timpul ei limitat. Spiritul privește în direcția de avansare a ambarcației, el este cel ce a înregistrat trecutul, care cunoaște și supraveghează prezentul, scrutând viitorul sau destinația ambarcației, a vieții.

Aflată în spatele ambarcației, materia sau partea pieritoare a vieții este reprezentată de scheletul acesteia. Grație aripilor sale desfășurate în atmosferă și a cârmei din apă, materia

influențează atât forța vitală cât și spiritul. Dacă acesta nu este suficient de stăpân pe sine în menținerea corespunzătoare a pânzei, materia poate prelua direcția întregii ambarcații, în care caz se alege praful atât de forța vitală exuberantă cât și de spiritul incapabil. Dacă spiritul este însă suficient de copt și de puternic, el știe să impună direcția corectă, menținând parametrii pânzei în limitele precise, cerute de bunul mers al ambarcației. Materia este armată cu un arc și săgeți, care stau în tolba. Supunându-se sugestiilor forței vitale sau spiritului, ea se poate servi de acestea pentru a apăra ambarcația sau a ataca alte ambarcații, inclusiv pentru a ataca forța vitală personală, ceea ce înseamnă sinuciderea celui în cauză.

De prezența și de armonia raporturilor celor trei personaje imagiare depinde buna conducere a ambarcației. Lipsit de viață și de pânza motrice a acesteia, spiritul nu are nicio putere asupra materiei. Fără viață și fără spirit, materia nu are niciun mijloc de sprijin, nicio călăuză, fiind destinată naufragiului, dispariției.

Când totul este în regulă, când aerul și apa nu sunt agitate de vreo furtună, ansamblul se poate odihni, spiritul poate fi absent, viața singură asumându-și conducerea întregului, ceea ce se petrece în timpul somnului. De îndată ce intervin unele perturbări, spiritual trece la postul său de comandă.

Dacă pânza forței vitale se întinde la maximum, ea poate anihila buna direcție a spiritului și imprima ambarcației mișcări dezordonate și periculoase, cum se întâmplă când ne enervăm, impulsurile forței vitale inconștiente putând influența sau chiar anula voința rezonabilă.

Când apare vreo avarie sau o pană, din cauza manevrei greșite a unuia dintre cele trei personaje, indiferent că este vorba de nesupunere sau de ignoranță, ambarcația trebuie să se oprească într-un port, pentru reparații. În acest caz este vorba de o boală mai mult sau mai puțin gravă, ce necesită o îngrijire potrivită. Pana, avaria, sau boala, este consecința unei erori și trebuie să servească de învățătură.

Dacă forța vitală a primit un șoc violent sau încetează de a capta forțele vitale externe, pânza coboară din lipsă de vânt. Este

vorba de un alt gen de pană sau avarie, spiritul fiind în imposibilitate de a acționa asupra materiei. De exemplu, dacă una din frânghiile ambarcației se rupe, sau cârma materiei o ia razna, spiritul și viața sunt lovite de neputință directoare parțială, cum se întâmplă în cazul mutilărilor, al paraliziilor sau al nebuniei.

Când intervine un accident de gravitate extremă, adică o ruptură materială ireparabilă, o insuficiență de dezvoltare sau o gravă eroare de conducere din partea spiritului, atunci are loc o slăbire catastrofală a forței vitale și treimea se dizlocă. În acest caz, cu ajutorul aripilor mereu desfăcute, și cu un ultim rest de vitalitate, spiritul își ia zborul, ambarcațiunea devenind o epavă neînsuflețită, cadavru sortit descompunerii. Cu alte cuvinte, omul respectiv a murit.

Subliniem încă odată vanitatea, aroganța și infatuarea medicinei oficiale, ce se limitează la studiul cadavrului, lovind forța vitală cu chimioterapiile ei violente, fără să înțeleagă că acționează prostește, contra vieții. Oarbă și surdă, medicina nu înțelege că introducerea în sânge a produselor chimice, a otrăvurilor microbiene, a hormonilor și serurilor sau substanțelor de origine animală, sau obținute prin sinteză chimică, provoacă degenerarea speciei umane. Medicina oficială se dovedește incapabilă să priceapă că prin neînțelegerea cauzelor bolilor, prin ignorarea legilor sănătății care sunt uni-treimice (spirituale, vitale, materiale, individuale) ea falsifică, insultă și umilește spiritul oamenilor. Orbirea medicală și consecințele ei grave ar putea fi evitate de medici adevărați, inițiați în știința ocultă.

V. 5. Numărul patru sau tetrada ocultă

V. 5. 1. Tetrada este baza unității individuale. – Numărul patru reprezintă simbolic construcția tetradică a oricărei individualități. Tetrada sau *tetractysul* lui Pitagora vorbesc despre simbolismul numărului patru, reprezentat, de asemenea, în tetragrama sacră a Iudeilor (Iod-Hé-Vo-Hé) sau în cruce, așa cum apare ea în diversele ei modalități: crucea ansă a Egiptenilor, zvastica Celților, Indienilor și a altor popoare,

crucea lui Tau, crucea greacă cu brațele egale, crucea latină, crucea creștină cu diversele ei variante, crucea sfântului Andrei, crucea de Lorena și altele.

Tetrada este cheia sau modelul oricărei construcții, simbol de constituție universală, mijloc de conducere și fundament al teraputicii universale.

Insertia în unghi drept, a principiului activ vertical în principiul pasiv orizontal dă naștere unei diviziuni treimice. Odată operată încrucișarea celor două linii, verticalul depășește orizontalul, dând naștere tetradei crucii. Reuniunea celor patru laturi egale dă naștere pătratului, a cărui rotire în jurul lui însuși dă naștere circonferinței care este întoarcerea la unitate, prin evoluție, figurată de șarpele *Uroboros*, ce își mușcă coada.

În geometrie, tetrada conduce la formarea primului corp realizabil, piramida triunghiulară sau tetraedrul, în cadrul căruia cele trei triunghiuri laterale simbolizează cele trei elemente, spirit, vitalitate și corp, ce pleacă din Unicul vârf, al Creatorului, și fuzionează în triunghiul de la bază, fundament al grupului individual constituit.

Prin cele patru elemente simbolice, apă, aer, foc, pământ³², tetrada se găsește la baza oricărei organizări materiale. În cadrul Genezei cosmice, grupată într-un singur Dumnezeu, tetrada Sfintei Treimi acționează prin cele patru elemente primitive, creind focul luminii, umedul apei, secul pământului și aerul cerului. Studiul materiei conduce la tetrada celor patru stări fundamentale : eterică, solidă, gazoasă, lichidă. În *Originile Alchimiei*, Berthelot³³ scrie că numărul patru joacă un rol fundamental la alchimiști, ca și la Egipteni. Aceștia distingeau cele patru baze sau elemente, cele patru zone, cele patru divinități funerare ce îndeplineau și rolul de genii ale punctelor cardinale, ale celor patru vânturi, etc. Provenit în bună măsură din ideile egiptene, sistemul gnostic atribuie un mare rol

9/03/80Attention:—————

³². Metafizica taoistă admite cinci elemente simbolice (apă, foc, pământ, lemn și metal), aerul fiind considerat parte din foc.

³³, Marcelin Berthelot, *Les Origines de l'Alchimie*, Paris, 1885, p 34 și 265.

tetradelor și ansamblului celor patru elemente, reprezentând materia corpurilor.

În *Timaios*, Platon afirmă că Dumnezeu a compus lumea cu ajutorul focului, fără de care nimic vizibil nu poate să existe, dar și cu ajutorul pământului, fără de care nu poate exista nimic tangibil sau solid. Între cele două și pentru a le lega, Dumnezeu ar fi plasat apa și aerul.

Constituției tetradică este prezentă în cele patru regnuri ale naturii (mineral, vegetal, animal, uman), cele patru faze ale lunii, cele patru picioare ale mamiferelor, cele patru rase omenești de bază (neagră, roșie, galbenă, albă), cele patru vârste ale vieții (copilărie, tinerețe, maturitate, bătrânețe).

Influențat de omniprezența tetradelor, omul le-a adăugat cele patru operații aritmetice, cele patru roți ale vehiculelor, patru picioare ale scaunelor, meselor și altor piese de mobilier, etc.

În noi înșine, tetrada este înscrisă sub forma celor patru temperamente clasice sau hipocratice: bilos (foc), nervos (pământ), sanguin (aer) și limfatic (apă). Acestor patru temperamente le corespund patru strategii sau terenuri de manevră, pe care omul trebuie să își facă ucenicia vieții, educația materială, menținerea sănătății și eliberarea spirituală. Există în om patru instincte sau sisteme dominante ce acționează cu ajutorul a patru aparate anatomice fundamentale: 1) *instinctul material*, nutritiv, abdominal și reproducător (ce îndeamnă omul să absoarbă prin stomac, ficat și intestin, să elimine prin intestin), sistemul uro-genital, ce absoarbe și elimină prin piele, rinichi și mucoase; 2) *instinctul vital* sau toracic ce îl face pe om să respire, să amplifice, să gesticuleze, să se exteriorizeze prin jocul cardio-pulmonar și al brațelor; 3) *instinctul psihic*, cefalic sau cerebral, care incită omul să acționeze, să caute, să înțeleagă, să judece; 4) *instinctul motor* care îl face pe om să acționeze cu ajutorul sistemului osteo-muscular al corpului și al membrelor, ce unifică treimea gândirii, vitalității și nutriției materiale într-o tetra-unitate activă, ce acționează și se agită fără încetare. Ca orice întreg, tetra-unitatea omenească este diferită și superioară

treimei noastre alcătuitoare (trup fizic, suflet sau vitalitate, spirit sau gândire).

Cele patru aparate anatomice pun omul în relație cu cele patru planuri exterioare : planul fizic neînsuflețit (instinctul motor), planul fizic însuflețit (nutriția vegetală/animală), planul atmosferic (respirația), și planul mintal sau spiritual (gândirea). Cele patru planuri determină patru orientări, prin care omul se instruește și care îl ajută să progreseze. În mod simbolic, ele sunt menționate în prima carte a *Vechiului Testament* : « Și din Eden ieșea un râu, care uda raiul, iar de acolo se împărțea în patru brațe ». (*Fac.*, 2, 10).

Zoharul ne asigură că atunci când Dumnezeu a creat lumea, l-a făcut pe om după chipul său, pentru ca el să se consacre studiului Legii și să prefere pe această cale. Adam a fost creat din pământul pe care se ridica lumea sau sanctuarul de aici, de jos. Pământul, ce adăpostește lumea, este sinteza celor patru puncte cardinale ale lumii. Cele patru puncte cardinale se unire în momentul creerii celor patru elemente constitutive ale lumii de jos: apă, aer, foc, pământ. Amestecând cele patru elemente fundamentale, ale lumii de jos, Dumnezeu a creat trupul omului după propria sa imagine, adăugând acestuia spiritul lumii de sus.

Enigma construcției Sfinxului corespunde exact constituției tetradei celor patru temperamente din om. Descrierea Sfinxului se găsește în *Biblie*: (*Iez.* I, 4; *Dan.* VII, 4; *Apoc.* IV, 7). Textul din *Apocalipsă* rezumă pe celelalte două, enumerând cele patru ființe sintetizate în Sfinx : « Ființa cea dintâi era asemenea leului, a doua ființă asemenea vițelului, a treia ființă avea față ca de om, iar a patra ființă era asemenea vulturului care zboară ». Părțile laterale ale taurului reprezentau materia corporală, nutriția abdominală, limfa, inerția apei, virtutea stăpânirii de sine cu contrariul său, viciul senzualității, într-un cuvânt, temperamental limfatic. Aripile vulturului reprezintă forța vitală, nutriția toracică, sângele, mobilitatea aerului, sentimentele și exagerările pasionale, într-un cuvânt temperamental sanguin. Capul omului, adică sediul gândirii, reprezintă spiritul imaterial, cunoașterea pământească, într-un cuvânt temperamental nervos.

Ghiarele și picioarele leului reprezintă focul devorant, vigoarea și energia unificatoare ce transformă instinctele și deciziile voluntare în faptă, prefigurând astfel temperamental bilos.

Din enigma Sfinxului, înțelepciunea antică a înțeles cele patru reguli fundamentale ale conduitei omenești : cunoașterea cu ajutorul creierului ; voința cu vigoarea leului ; îndrăzneala de a se ridica cu puterea aripilor vulturului ; tăcerea cu forța masivă și concentrată a taurului.

Aplicată la conduita temperamentelor, alegoria Sfinxului ne învață că pentru a se construi în mod integral și a se dezvolta armonios, omul trebuie să cultive, să echilibreze și să ierarhizeze corect, în el însuși, cele patru funcții esențiale ale vieții omenești : energia voluntară a bilosului, înțelegerea gândită a nervosului, puterea vitală a sanguinului, echilibrul și sângele rece al limfaticului. Pentru a fi bine construit și dirijat, bărbatul trebuie să ierarhizeze, în el, cele patru temperamente, în ordinea B. N. S. L. El trebuie mai întâi să fie bilos, adică să-și fie sie însuși șef, să-și folosească voința cu energie, pentru a acționa cum trebuie, pentru a crea. Apoi, el trebuie să fie nervos, adică învățat și instruit, care nu face nimic înainte de a gândi temeinic ceea ce vrea să facă. În al treilea rând, bărbatul trebuie să fie sanguin, adică grijuliu în ce privește întreținerea vitalității sale. În sfârșit, în al patrulea rând, el trebuie să fie capabil de a-și frâna pasiunile, de a se stăpâni ca un limfatic.

Prin atribuirea fiecărui evanghelist a uneia dintre cele patru caracteristici din construcția Sfinxului (omenească pentru Matei, a leului pentru Marcu, a vulturului pentru Ioan, a taurului pentru Luca), ni s-a indicat sinteza celor patru tendințe din orice operă omenească.

Cele patru temperamente au determinat cele patru grupe sanguine, a căror diagnosticare precisă este indispensabilă oricărei transfuzii sanguine, dacă vrem să evităm riscul morții subite prin inadaptare humorală violentă.

Din punct de vedere cronologic, formarea intra-uterină a embrionului prefigurează succesiv tubul digestiv, aparatul respirator, tubul medular nervos și protuberanțele din care vor

apărea viitoarele membre – totul în ordinea L. S. N. B., adică inversul ierarhiei normale a celor patru temperamente, ce se vor institui în ordinea B. N. S. L., odată cu dezvoltarea corporală completă a bărbatului, în ordinea N. L. B. S., din cadrul ciclului formator al femeii. (Fig. 4).

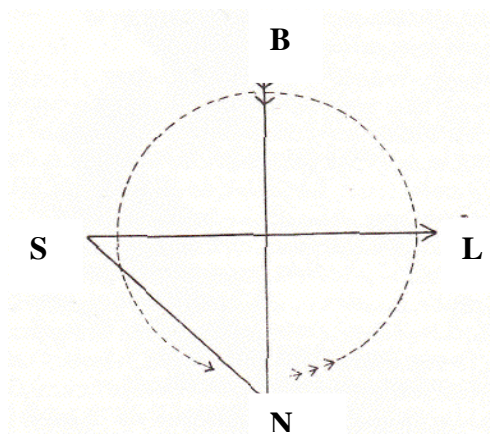

Fig. 4 – Orientarea simbolică a temperamentelor celor două sexe

V. 5. 2. Tetrada temperamentelor în cadrul vârstelor vieții și al raselor omenești. Copilul trăiește mai întâi viața *limfatică*, viață vegetală prin rădăcinile placentare și viața acvatică a peștelui, în lichidul amniotic. Înaintea nașterii, el a digerat (cum o dovedește prezența meconiului și a urinei) și a înghițit, cum o dovedesc firele de păr în meconiul noului născut. Apoi copilul trece la viața aeriană și respiratorie a *sanguinului*. Urmează gândirea și *sistemul nervos*, ce se arată în primele gesturi conștiente și primele cuvinte. În final, copilul devine *bilos*, preluând conducerea organismului său de îndată ce a învățat să se cațere ca o reptilă, să meargă ca un patruped, apoi ca un biped.

În dezvoltarea sa, noul născut traversează cele patru faze. Până la 30 de luni, el este preponderent abdominal, adică

limfatic (L). Între 30 de luni și șapte sau opt ani, copilul își dezvoltă mai ales cutia sa toracică (sanguin, S). Apoi, în perioada prepuberă, se dezvoltă mai ales etajul cerebral (nervos, N), după care, de-a lungul adolescenței, masa musculară trece pe primul plan (bilos, B).

Aceeași succesiune temperamental-progresivă se constată pe timpul celor patru perioade sau vârste ale vieții. Entitatea spirituală individuală se educă și se perfecționează începând cu etapa copilăriei, în care calitățile viitoarei personalității sunt parcă amorțite, ca iarna. Este vorba de o perioadă nutritivă, abdominală sau *limfatică*, ce pregătește fierberea respiratorie și *sanguină* a adolescenței, în cadrul căreia humorile circulă în organism precum seva primăverii în arborii ieșiți din iarnă. Urmează perioada adultă cu împlinirea ei intelectuală și *nervoasă*, ce seamănă cu deplina dezvoltare din timpul verii. Ultima perioadă sau vârstă este rezultatul sau sfârșitul întregii evoluții, cum este și toamna, când se numără bobocii... Toamna, adică temperamentul *bilos*, este sinteza (unică) a cuceririlor și acumulărilor de o viață.

Rasele omenești s-au succedat în aceeași ordine ierarhică : rasa neagră primitivă sau *limfatică* ; rasa roșie sau *sanguină* (Atlantii și Pieile Roșii); rasa galbenă sau *nervoasă* ; rasa albă, *bilosă*. Negrul sălbatic este efectiv un *limfatic*, adică un copil naiv, sugestiv, imprevizibil, indolent și gurmand. Predomină aparatul bucal, cu buzele sale groase și abdomenul bine dezvoltat. Pieile roșii au nasul larg, după cum tot larg le este întregul etaj mediu al figurii și întreaga cutie toracică, semn specific *sanguin*. La o privire mai atentă și pe un număr suficient de cazuri, Pieile Roșii dovedesc un amestec de temperament sanguin și limfatic, fiind, alternativ, ba în fierbere *sanguină*, ba în apatie *limfatică*. Galbenul este un *nervos* ce produce opere dizarmonice, misterioase, balauri oribili, subiecte grotești de o minuțiozitate ce reunește parcă rezultatele celor două etape precedente, clasându-se N. S. L. în ordinea temperamentelor. Albul sosește în vârful ierarhiei raselor omenești, dovedindu-se *bilos*, adică : ardent, întreprinzător,

voluntar, colonizator, unificator și sintetic, realizând gruparea ideală a celor patru temperamente B. N. S. L. Există deci o inegalitate, o ierarhie a raselor, care nu trebuie să fie un motiv de orgoliu pentru rasa albă. Inegalitatea aceasta arată că rasa albă are o datorie importantă și o gravă responsabilitate față de celelalte rase.

Practica medicală a temperamentelor justifică acest clasament general. La copii și mai ales la foarte mulți adulți, limfaticul posedă un semn patognomonic: prezența petelor negre pe piele, numite și pete de roșeață, fiind considerate urme de la rasele neagră (limfatică) și roșie (sanguină). Fața roșie a sanguinilor și cea galben-gri a nervoșilor atestă urma raselor roșie și galbenă. În cadrul rasei albe, frecvența temperamentelor observate și clasate în ordine ierarhică verifică formula B. N. S. L., numărul biloșilor fiind mult mai mare decât cel al nervoșilor și sanguinilor, limfatici formând grupul cel mai restrâns.

Ordinea temperamentală B. N. S. L. se observă și în succesiunea aplicată sau recunoscută de astrologi în cadrul diverselor constelații zodiacale (Fig. 5).

Fig. 5

V. 5. 3. Tetrada temperamentelor în cadrul corpului social

Societatea este un mare corp, construit pe aceeași tetradă temperamentală ca individul uman. Precum constituția personală, constituția socială se poate dezvoltata și ierarhiza armonios, adică normal, sau, dimpotrivă, poate prezenta unele carențe, o ierarhie temperamentală anormală.

Pe baza celor stabilite, coordonatele organizării sintetice și ierarhice a elementelor constitutive dintr-o societate construită corect și conform tradiției sunt următoarele :

Bilos	Nervos	Sanguin	Limfatic
Unitate directoare	Gândire	Viață	Materie
Corp	Braț	Avant-braț	Mână
Autoritate	Ghid	Schimburi	Execuție
Putere	Cunoaștere	Repartizare	Producție
Protecție	Instrucție	Comunicație	Realizare
Șefi	Intelectuali	Negustori	Lucru manual
Înțelepciune	Știință/Religie	Industrie	Agricultură
Guvern	Consilii	Corporații	Adunări
Unitate	Dualitate	Triplicitate	Multiplicitate
	Savanți	Fermieri	Țărani
Rege	Religioși	Industriași	Muncitori
Miniștri	Juriști	Financiari	Funcționari
Șefi	Educatori	Antreprenori	Militari
	Artiști	Negustori	Servitori

Un Stat astfel constituit, în B. N. S. L. este o uniune sintetică și ierarhică ce respectă ordinea universală, legile naturale și supranaturale. Când, dimpotrivă, conducerea este exercitată de straturile inferioare ale societății, sau de la o falsă elită, ca în dictaturile proletare și alte societăți organizate pe criterii democrato-banditești, când elita adevărată este oprimată și distrusă, sau când prin frenezia egalității mincinoase o astfel de

societate intră pe mâna spiritelor dezordonate, insuficient evolute, necinstite sau de-a dreptul criminale, cataclisme sociale se dezlănțuie cu furie. Într-un astfel de caz, societatea posedă un temperament rău, limfatico-sanguin (L. S), care nu cunoaște decât materia, nevoile materiale, repartitia injustă, a bunurilor materiale (hoția, corupția politicianilor) confiscarea, rechiziția și risipa accelerată a oricăror rezerve.

Când societatea este organizată în democrație burgheză sanguino-limfatică (S. L), ea este la discreția financiarilor, a industriașilor și a comercianților, fiind lipsită de unitatea de direcție necesară și indispensabilă, de predominanța dreptății și a moralității, de grija pentru straturile de la baza societății, a celor ce lucrează cu brațele.

Când societatea se transformă în dictatură religioasă sau civilă, ea devine N. S. L., apropiindu-se de adevăr. Într-o astfel de societate, intelectualii uzurpă funcțiunea șefului unic, organismul social oscilând între excesul de autoritate și tentativele de rebeliune – cazul tuturor guvernelor de după 22 decembrie 1989.

În cazul ideal, când societatea este condusă de un singur șef, model de înțelepciune și independență, care dispune de forța disciplinară necesară (armata, B), sprijinindu-se pe sfaturile savanților și pe cele ale ierarhiei religioase (N), comandând agricultorilor, industriașilor și financiarilor (S), protejând țăranii, muncitorii și lucrătorii manuali (L), ordinea și pacea domnesc cu necesitate, societatea respectivă fiind compusă crucial, dintr-o verticală bărbătească (B. N), intelectuală, ordonatoare și creatoare, respectiv o orizontală feminină (S. L), materială, formativă și executivă.

Aceasta este legea sănătății pentru societatea bazată pe știința sau cunoașterea temperamentelor. Pentru a accepta însă această concepție, trebuie să ne debarasăm de falsele idei privind egalitatea tuturor oamenilor, sufragiul universal și libertatea fără criterii, nici busolă. Aceasta necesită cunoașterea legilor de evoluție ale oamenilor, legi ce explică predestinarea, arătând că viața fiecăruia nu se reduce la un moment de conștiință între

două veșnicii lipsite de orice conținut. Prezentul actual este precedat de un anumit trecut, iar efortul de azi pregătește viața de după moarte și chiar viitoarea încarnare.

Încă din antichitatea cea mai timpurie, unele popoare au înțeles necesitatea organizării tetradice a societății, funcție de gradul de evoluție, de aptitudinile și rolul grupurilor omenești. Vechea civilizație indiană cuprindea patru caste : Kchatriyas, Brahmanii, Vaisyas și Soudras. Casta Kchatriyas cuprindea dinastia și șefii militari, care erau inițiați, misiunea lor fiind aceea de a proteja întreaga societate, prin practicarea carității. Regele trebuia să iubească, să înțeleagă și să respecte adevărul în toate; să fie prudent, virtuos și reținut în exercițiul funcțiilor sale. Ca și domnii Moldovei sau ai Valahiei, din perioada de glorie a acestora, regii indieni erau ajutați de un divan sau sfat format din șapte sau opt demnitari, aleși din rândul elitei (*Legile lui Manu*³⁴). Șefii au obligația de a da în orice împrejurare un bun exemplu, fără să se abandoneze plăcerii simțurilor și vieții imorale. Ei reprezintă pe pământ Focul și Soarele³⁵. Brahmanii propovăduiau *Vedele*, conduceau sacrificiile și pedepseau pe acei Kchatriyas ce comiteau unele excese. Brahmanul surprins în stare de beție își pierde automat rangul și cădea în starea de Sudra. Casta Vaisyas era formată din comercianți, agricultori, mănuitori ai fondurilor publice ce își exercitau meseria în mod legal și erau datori să hrănească aproapele lipsit de mijloace și orice creatură în sufletească (IX, 333). Casta cea mai de jos, Sudras, era formată din servitori și muncitori. Castele superioare erau obligate să asigure toate cele necesare castei Sudras, care în

9/03/80Attention:—————

³⁴. Cel ce prevede din timp efectele sau inconvenientele unei măsuri, care în orice ocazie acționează cu promptitudine, apreciind corect consecințele unui eveniment, nu este niciodată răsturnat de către inamicii săi. (*Legile lui Manu*, Cartea a VII-a, 179, traducere franceză de A. Loiseleur-Deslongchamps, Paris 1929, Librăria Garnier Frères.

³⁵. *Ibid.*: « El (regele, șeful) este Focul, Vântul, Soarele, Geniul ce conduce luna, Regele justiției, Dumnezeuul bogățiilor și Suveranul întregului firmament... Dimpotrivă, regele senzual, ipocrit, care nu știe sau nu se poate stăpâni, va primi pedeapsa morții (VII, 7, 27)».

schimb datora ascultare și supunere, fără aroganță. O astfel de societate este ierarhizată firesc, în ordinea B. N. S. L. Decadența acestei societăți a început când Brahmanii și-au asumat funcțiile Kchatriyas, organizarea socială devenind anormală, N. B. S. L.

Din aceste exemple reiese răul de care suferă societățile moderne, în cadrul cărora echilibrul este precar sau de-a dreptul imposibil, ele nefiind niciodată sub direcția spirituală a elementelor de temperament bilos-nervos (rege, guvernanți, comandanți militari, ierarhia religioasă, elita intelectuală). Conduse exclusiv de elemente sanguino-limfatice, preocupate excesiv de lucruri materiale, burghezi și proletari îmburgheziți, aceste societăți nu puteau ajunge decât acolo unde au ajuns : la debandada, pungășia, hoțiile și crimele nemaiauzite, care amenință nu numai viitorul speciei umane pe pământ ci însuși echilibrul și buna ordine a întregului sistem solar.

V. 5. 4. Tetrada temperamentelor în construcția bisericilor Una dintre cele mai perfecte realizări arhitecturale este catedrala, biserica sau templul. În mod normal, acestea sunt concepute după un plan în tetradă, comportând patru aspecte ierarhizate conform constituției temperamentale omenești. Lucrul se explică prin aceea că orice biserică mai răsărită are forma lui Iisus Christos răstignit pe cruce, ceea ce nu este doar un simbol creștin, ci și o formulă de echilibru, de măreție cosmică. Puternica osatură a stâlpilor, bolților și a celor două axe perpendiculare reprezintă sistemul unificator osteo-muscular, adică temperamentul bilos (B). Altarul cu catapeteasma, din capul edificiului, este locul Sfântului Duh și corespunde craniului, sediul principal al temperamentului nervos. Naosul sau partea centrală corespunde cutiei toracice, fiind receptacolul vitalității, al vocii celor ce cântă ori se roagă, reprezentând puterea vocală proprie temperamentului sanguin. Pronaosul este sediul unui dute-vino aproape continuu, unde fideli vin și pleacă fără să participe cu adevărat la ritualul liturgic și fără să fie marcați de acesta, permițând însă schimbul de credincioși, venirea unora și plecarea altora – după cum, în

cadrul organismului, temperamentul limfatic se centrează pe aceleași aspecte.

Cele mai frumoase catedrale ilustrează temperamentul mixt al celor patru elemente, bine ierarhizate și echilibrate. Totuși, multe biserici sunt construite cu diverse carențe la nivelul unuia sau al mai multor elemente ale tetradei, ceea ce explică lipsa de armonie, datorată, de exemplu, absenței pronaosului, a crucii transversale, a celor două axe bine delimitate și înscrise în construcție, disproporția, uneori, dintre un pronaos șters și un altar magnific, etc. Obligația sintezei, a ordinii, ierarhiei și armoniei celor patru elemente formative se impune și în construcția bisericii, ca în orice operă omenească perfectă.

Dominantele temperamentale implică sau determină anumite « semnături » tipice și prețioase pentru identificarea precisă a temperamentului unui individ. Aceste semnături sunt înscrise în diversele segmente ale corpului, putând fi măsurate prin determinarea a patru segmente, conform figurii 6, în care capul este marcat cu litera F, cutia toracică cu G, abdomenul cu H, iar membrele cu E și A.

De asemenea, semnătura temperamentelor se vede și în conformația figurii, a mâinilor, în semnele anatomice ale vitalității individuale (apendice xifoid, lunulele unghiilor, părul gambelor) și, pentru specialiștii în grafologie, chiar în gesturile fixate prin scriere. Reunind aceste « semnături », și grupându-le în patru coloane, corespunzătoare celor patru temperamente (B. N. S. L.) putem stabili diagnosticul exact și bine ierarhizat al temperamentului individual, care este totdeauna o mixtură de trei sau patru elemente combinate în fel și chip. Altfel spus, diagnosticul temperamental pe bază de teorii obscure, aprecieri morfologice imprecise sau după ureche, neconfirmat de indicații clinice, este o fantezie ce conduce la clasamente derizorii și indicații terapeutice insuficiente.

Deși nu toți ocultiștii sunt de aceeași părere, este preferabil să rămânem la distincția tradițională a celor patru temperamente, care nu este depășită, nici anacronică.

Subliniem încă odată lipsa de interes a medicinei oficiale, care nu știe nimic despre vitalitatea invizibilă, individualitatea temperamentelor și reacțiile humorale, preconizând tratamente dictatoriale și uniforme, în ciuda diferențelor de constituție individuală, de ierarhie spirituală, sau rezistență vitală.

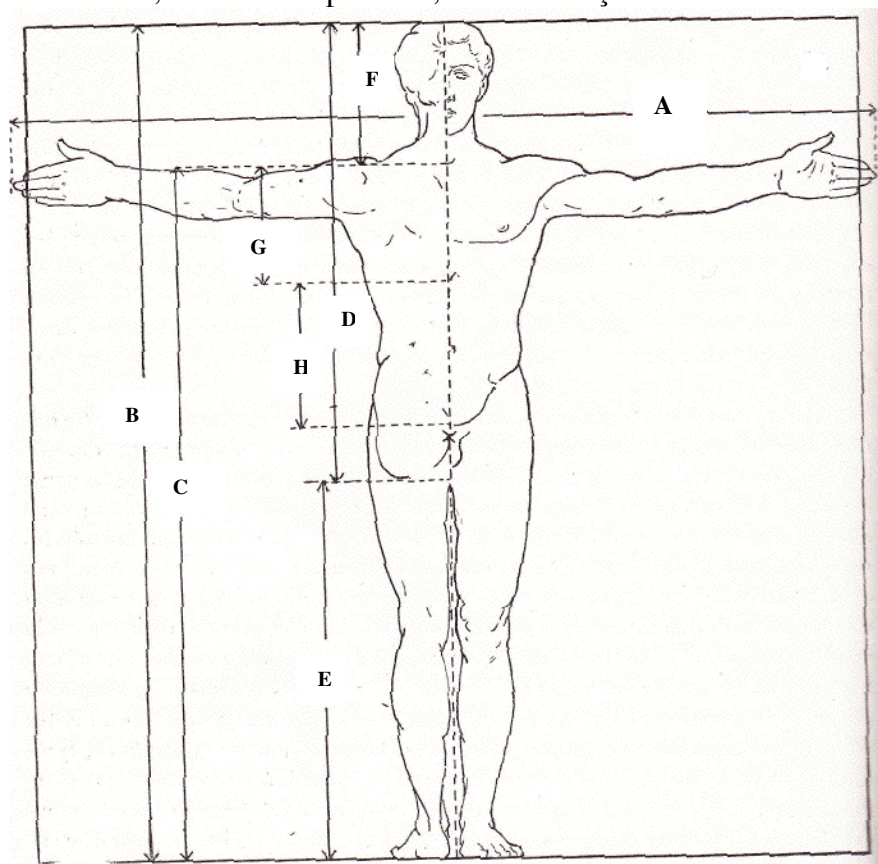

Fig. 6 – Măsurile necesare pentru determinarea ierarhiei individuale a celor patru temperamente în construcția anatomică a omului

Nu este de mirare că medicina oficială acumulează eșec peste eșec, ambiționând parcă să distrugă omenirea. Ea tratează un limfatic ca pe un bilos, un sanguin ca pe un nervos, supra-alimentează debili digestivi, prescrie exerciții sportive copiilor incomplet dezvoltați, injectează doze egale de produse chimice

violente, seruri sau vaccinuri unor bolnavi de talie, sex, vârstă și robustețe diferită, fără să bănuiască variațiile individuale în fața șocurilor humorale provocate astfel. Cazurile de moarte subită și alte accidente grave, în urma injectării unor produse chimice sau vaccinuri, sunt ascunse de medicina oficială cu tenacitatea și măiestria bandiților ce șterge urmele crimelor comise. Oricât ar fi de bine intenționat și de bună credință, medicul, profesorul sau preotul neinițiat în știința ocultă și în constituția integrală a omului își lovește aproapele și chiar îl mutilează. Medicina oficială a devenit astfel avangarda pompelor funebre, o pacoste pe capul omenirii. La rândul ei, școala se dovedește adesea o instituție de imbecilizare și descreierare a popoarelor, biserica și clerul consfințind dezastrul general printr-o exemplară complicitate ipocrită!

V. 6. Numărul șapte sau septenarul

V. 6. 1. Există șapte etape sau planuri în macrocosmos, deci, prin analogie, și în constituția microcosmosului. Șapte planuri în univers ca și în om. Din punct de vedere numeric, septenarul rezultă din adunarea treimei cu tetrada. Din punct de vedere simbolic însă, este vorba de templul aproape terminat, cu triunghiul pe fronton și acoperișul plasat pe pătratul delimitat lateral al binarului celor două coloane, bărbătească și femeiască, Jachin și Booz. Aceste șapte elemente vor ajunge apoi la numărul perfect sau decada, figurată în templul grec prin septenarul fațadei, la care se adaugă cei doi pereți laterali și peretele posterior. Solomon a avut nevoie de șapte ani pentru a construi templul (III Regi, 6, 37-38) iar lumina spirituală urma să își împlinească opera nu prin forța armată ci prin acțiunea celor șapte lămpi ale candelabrului de aur, cu șapte brațe, *menorahul* (Zaharia, IV, 2-6).

În *Cartea Genezei (Facerea)*, creația este realizată în șapte etape sau zile, înainte de a-i fi date omului cele zece porunci de creație ale vieții spirituale, dictate de Dumnezeu lui Moise, pe muntele Sinai. Se vede că adăugând treimea divină la la

septenarul creat obținem *Decada*, adică totalul celor zece splendori sau sefiroturi cabalistice ale perfecțiunii divine.

Cele șapte zile ale creației reprezintă simbolic șapte etape de evoluție ale vieții terestre, corespunzând celor șapte densități diferite din constituția personalității omenești, începând cu corpul material cel mai dens până la corpul glorios cel mai eteric sau subtil.

În mod simbolic, această evoluție era figurată de bambusul cu șapte noduri, din inițierea indiană, ca și de cele șapte încrucișări a celor doi șerpi din caduceul inițierii hermetice.

Cartea genezei cosmice sau *Facerea* (cap. I și II) ne spune că, în prima zi, pământul era inform și vid, o prăpastie în care apele se găseau în stare de vapori iar spiritul de viață, încă nefixat, hoinărea pe deasupra lor. Lumina fu făcută în cursul primei zile, înaintea soarelui (!), iar pământul, vaporos, se învârtea în jurul lui însuși, determinând prima zi și prima noapte, primul ritm de alternanță, seară și dimineață.

A doua zi începu cu separarea apelor în două categorii, cele în stare de vapori fiind ridicate pe firmament, și cele lichide în jos sau dedesubt, ca ploaie sau mare/ocean.

A treia zi demară și scoarța pământului, ce începu a se solidifica, sub acțiunea uraganelor și a ploii. Atunci s-a produs o anumită răcire și o contractare a scoarței care, în cursul unor prăbușiri și răbufniri gigantice, ridică anumite zone, făcând să apară uscatul, apele mărilor și oceanelor găsindu-și locul în nesfârșitele abisuri ale pământului.

În a patra zi s-a produs organizarea vieții astrale din univers, cu atracțiile și repulsiile materiale cunoscute, influențele imponderabile și legiunile de spirite imateriale.

În a cincea zi, viața animală urmă celei vegetale, lucru firesc întrucât viața animală nu este posibilă decât după cea vegetală, plantele fiind singurele viețuitoare ce trăiesc din transformarea energiei minerale cu ajutorul luminii. La rândul lor, animalele trăiesc din energia vegetală, pe care o transformă și o împing pe calea evoluției. În ape apărură peștii, iar în atmosferă păsările.

Cea de a șasea zi consacră perfecționarea progresivă a vieții animale, prin apariția animalelor de orice specie (mamifere, animale domestice mai evolute, etc.) și în final a omului, al cărui organism complicat sintetiză caracteristicile vieților ce l-au precedat (minerală, vegetală, animală) și al cărui spirit, ce începe să gândească în termeni raționali, este o încoronare a creației terestre.

Opera fiind încheiată, cea de a șaptea zi fu o perioadă de repaus, conform unui ritm alternant de activitate și de repaus ce reprezintă scopul și sfârșitul evoluției, într-un fel de beatitudine cerească binecuvântată și sanctificată de către Creator : « Și a binecuvântat Dumnezeu ziua a șaptea și a sfințit-o, pentru că într-însa s-a odihnit de toate lucrurile Sale, pe care le-a făcut și le-a pus în rânduială ». (*Facerea*, II, 3). Acest repaus original și arhetipal a devenit repausul săptămânal al sabatului israelit și iudaic, sau al duminicii creștinești.

Dincolo de simbolism și de imprecizia anumitor termeni, putem considera că cele șapte etape ale creației, așa cum apar ele în *Biblie*, corespund în linii mari cu datele și concluziile unor științe ca geologia, zoologia, embriologia, antropologia. Pe de altă parte, în virtutea legii analogiei, constituția omului păstrează urma celor șapte planuri ale creației, ce i-au pregătit apariția, în cursul evoluției vieții pe pământ. Altfel spus, în afară de constituția treimică și tetrică indicate, există în om o serie de șapte subdiviziuni sau principii, pe care știința ocultă le-a identificat și definit cu destulă precizie. Cele șapte subdiviziuni, din figura 7, pot fi puse în corespondență cu cele șapte culori obținute prin descompunerea luminii ce traversează o prismă, cu cele șapte zile ale săptămânii și cu alte septenare, după cum vom vedea.

Cele șapte stări de vibrație energetică omenească, de la cele mai dense la cele mai eterate, constituie șapte aspecte ierarhice ale unității individuale, pe care unii clarvăzători bine antrenați le pot distinge și care sunt confirmate de anumite fenomene fiziologice și patologice experimentale (somn natural sau provocat, dedublare, extaz, levitație, etc.), fenomene

inexplicabile de pe pozițiile științei materialiste. De aceea, înțelegerea acestui septenar este foarte importantă. Dintre aceste șapte subdiviziuni, unele reprezintă mai curând potențiale energetice, altele fiind vehicule sau tipare corporale succesive, din ce în ce mai puțin dense. Septenarul omenesc cuprinde cinci corpuri, dintre care cel mai dens este corpul fizic sau cadavrul

De introdus tabloul comparativ al septenarului omenesc

singurul pe care îl cunoaște medicina oficială și școala în general. Corpul fizic sau cadavrul este vehicolul nutritiv sau al hranei. Corpul eteric este vehicolul vitalității sau vieții, iar cel astral este suportul senzației. Corpul mintal este vehicolul discernământului iar corpul causal este vehicolul beatitudinii.

Scopul vieții pământene este învățarea ținerii în bună ordine fiziologică și psihică a acestor cinci instrumente de învățare, astfel încât, în mod progresiv, spiritul să fie eliberat de povara materiei, sclavia dorințelor și pasiunilor animale, pentru a pregăti și merita viața elitei intelectuale și morale, iar în final viața pur spirituală din cadrul vieții unitive, de după moarte. Munca de ascensiune progresivă este condusă de atracția providențială sau supra-naturală, dar și de voința personală, ce ajută această ascensiune, când omul este de bună credință. În cazul celor de rea credință, voința personală zădărnicește această ascensiune.

Niciuna din cele șapte subdiviziuni nu este clar delimitată, fiecare interpenetrându-se cu aceea de dedesubtul și de deasupra ei, după cum vom vedea. Existența personală pune în lumină șapte etape în cadrul evoluției noastre terestre, descrise de Hipocrate în următorii termeni : « În natura umană există șapte anotimpuri, pe care le numim vârste : copilul mic, copilul, adolescentul, tânărul, omul împlinit, omul în vârstă și bătrânul. Vârsta copilului mic este până la șapte ani sau epoca dentiției; apoi, vârsta copilului durează până la producția lichidului seminal, adică de două ori șapte ani. Vârsta adolescentului este până la apariția bărbii, de trei ori șapte ani. Vârsta tânărului se întinde până la creșterea completă a întregului corp, de patru ori șapte ani. Vârsta omului împlinit este de șapte ori șapte ani, adică patruzeci și nouă. Omul în vârstă numără de opt ori câte șapte ani, adică cinci zeci și șase. După această vârstă, urmează bătrânețea » (*Littré*, 637; VIII), cea mai îndelungată perioadă a vieții omenești.

În cartea *Săptămânile*, a lui Hipocrate, reprodusă în Apendicele volumului IX al ediției *Littré*, găsim o serie de studii bazate pe septenat, aranjate sub titlurile următoare : *Constituția*

septenară a lumii; Vânturile sunt septenare; Diviziunea septenară a anului; Diviziunea septenară a vieții umane; Fiecare om este divizat în șapte; Capul are șapte funcțiuni; Există șapte elemente în corp; Există șapte vocale.

Înainte de a le studia, să identificăm însă mai precis cele șapte elemente ale septenarului din om. Pentru aceasta, rugăm cititorul să le urmărească în tabloul din Fig. 7, care prezintă, între altele, numele atribuite celor șapte subdiviziuni ale septenarului omenesc, de către diferitele școli ocultiste.

Prima coloană (stânga), indică marea diviziune binară a teologilor, ultra-simplificată și chiar mutilată în corp și suflet, alcătuită în realitate din patru elemente inferioare perisabile, ce formează personalitatea prezentă, pe de o parte, și, pe de altă parte, din trei elemente superioare și nepieritoare, constituind entitatea individuală sau domeniul gândirii.

Coloana a doua prezintă diviziunea treimică sau trinitară, spirit, viață și materie, admisă de aproape întreaga antichitate și recunoscută de creștinism până la al VIII-lea Sinod ecumenic (Constantinople, 869-870). De remarcat întrepătrunderea elementelor diviziunii treimice la nivelele *Manas* (albastru, materia corpului psihic și sufletul corpului astral) și *Linga Sharira* (galben, materia corpului astral și sufletul corpului fizic). Întrepătrunderea ultimă corespunde zonei semnalate de interpenetrare, la contactul difuz, nu foarte clar, dintre elementele respective.

Coloana a treia reprezintă diviziunea septenară ocultistă.

Coloana a patra arată cele șapte subdiviziuni din *Suma Teologică* a Sfântului Toma d'Aquino, mare filosof al catolicismului.

Coloana a cincea stabilește comparația cu cele șapte culori ale spectrului solar

Coloana a șasea indică numele sanscrite corespondente.

Coloana a șaptea indică repartitia celor șapte elemente în cinci corpuri, tipare sau forme, așa cum au fost distinse acestea de către teosofi și alte grupuri oculte.

Câteva indicații sumare cu privire la unii termeni înscriși în Fig. 7. *Rupa* este materia corpului fizic, *Jiva* este viața celulară și circulantă, transportată de sânge. *Linga Sharira* este dublul imponderabil al corpului sau corpul astral, acel Kha al Egiptenilor sau perispiritul spiriților, care se poate exterioriza, poate să apară. *Kama Rupa* este *sufletul animal*, animalul din om, cu instinctele sale materiale și pasiunile de brută. Oamenii vulgari și grosolani sunt dominați de acest suflet animal, ce poate irupe oricând, din profunzimile inconștientului, când omul își pierde cumpătul iar rațiunea se eclipsează (pericol, nervozitate, etc). Sufletul animal este reflex și utilizează ca instrument mai ales creierul mic, bulbul, măduva spinării și marele simpatic. *Manas* este sufletul specific uman dar și spiritul, cu inteligența, rațiunea, memoria, care învață, înțelege și reține, al cărui instrument este creierul, cu cele două emisfere cerebrale. *Manas* este omul ce oscilează între animal (*Kama Rupa*) și înger (*Buddhi*), înainte de a depăși etapa de învățare sau ucenicie. *Buddhi* este *spiritul îngeresc*, sediul spiritualității și al moralității, al aspirațiilor voluntare către ideal și către unitatea divină, receptacolul forțelor de inspirație și atracție *divină*. *Atma* este germenul de glorie divină din spirit, care ne unește cu Cristosul ceresc așa cum acesta este unul cu Dumnezeu Tatăl (*Ioan*, XVII).

Buna înțelegere a acestor subdiviziuni explică un mare număr de fenomene fiziologice, psihice și spirituale, neînțelese de psihologie, nici de medicina oficială, științe ale cadavrului, după cum am mai spus.

Gradul variabil de dezvoltare intelectuală și spirituală constituie marea inegalitate a oamenilor. Unii sunt un fel de animale superioare, alții sunt buni raționaliști dar teoreticieni deficitari. Unii trăiesc în bună înțelegere spirituală, alții, cu totul și cu totul excepționali, participă deja la viața unitivă întru Christos.

Semnalăm o concordanță vizibilă în Evanghelii. Când spiritul impur, (demonul impurității sau Satana) ia omul în stăpânire, corpul și spiritul acestuia sunt invadate de demonul celor șapte

păcate capitale, ce se cuibăresc în locul virtuților ce lipsesc, precum florile răului, pentru a primi dezvoltă răul. « Atunci se duce și ia cu sine alte șapte duhuri mai rele decât el și, intrând, sălășluiesc aici și se fac cele de pe urmă ale omului acelaia, mai rele decât cele dintâi » (*Matei*, XII, 45).

V. 6. 2. Corpul fizic. Organismul este o federație de celule grupate după modelul molecular sau atomic al materiei chimice, aflate în perpetuă mișcare de edificare și descompunere, asimilare și dezasimilare. Corpul fizic reprezintă ceea ce este mai instabil și mai impersonal în om, care acordă o încredere excesivă elementelor și aspectelor vizibile și tangibile, crezând în permanența corpului său. Ceea ce durează sunt însă elementele planului astral (invizibil) și spiritul, care organizează și conduce corpul fizic. Toate elementele chimice ale țesuturilor și celulelor se reînnoiesc într-o perioadă de timp mai mică sau mai mare. Provenite din praful și pulberea pământului, ele traversează tubul digestiv și secrețiile organismului, astfel că, în final, întregul corp fizic se dizolvă și se descompune, după moarte, reîntorcându-se la praful și pulberea de unde provine.

V. 6. 3. Vitalitatea potențială și circulantă sau dublul eteric

Pe de o parte, vitalitatea constă într-o sarcină de energie acumulată și circulantă. Pe de altă parte însă, ea este un plan architectural de coeziune și de distribuție, plan ce se confundă cu formele corporal-organice pe care le organizează, servindu-le de structură constructivă și reparatorie. Tot așa, în cadrul industriei electrice, de exemplu, pe de o parte există un surplus de energie ce provine dintr-un combustibil sau o cădere de apă, pe de altă există o întreagă rețea pentru transportul și distribuția energiei.

În organism, energia vitală potențială formează cel de al doilea element al septenarului (numărul 6 din coloana a treia) pe care ocultistii îl numesc dublu eteric sau corp eteric. Denumirea aceasta provine din faptul că cei antrenați în clarviziune îl descriu sub forma unei aparențe de corp luminos sau aură ce depășește cu câțiva centimetri pielea sau limitele organismului.

Această energie vitală și circulantă, aura sau corpul luminos poartă, la unii inițiați, numele de suflu de viață sau forță astrală, pe care indienii o numesc *prana*.

Deasupra acestei energii vitale există un fel de condensare sau planul architectural al vitalității, al treilea element al septenarului, descries de ocultiști sub numele de *corp astral*. În vreme ce forța vitală potențială și circulantă este difuză, corpul astral este organizat și se poate exterioriza în întregime, formând o dublură a corpului fizic (bilocație), de care ne vom ocupa imediat.

Dublul eteric este o sumă de forțe vitale ce cuprind un potențial de rezervă și un curent disponibil, de proveniență externă. Capitalul nativ sau energetic potențial este primit la naștere, ca zestre mai mult sau mai puțin importantă, funcție de puterea rasei și a familiei, de starea de sănătate, sex, etc. Din acest capital, mai mult sau mai puțin important, sunt prelevate forța de acțiune și de reacțiune. El permite dezvoltarea progresivă până la vârsta adultă, apoi se dispersează treptat și ajunge la epuizare în cadrul bătrâneței extreme. Cealaltă sursă de energie actuală, circulantă, supletivă sau funcțională este luată mai ales din mediul ambiant, prin respirație, alimentație, contactul cu radiațiile solare (prin piele) și alte surse de forță vitală naturală.

Un dublu curent de absorbție de forță vitală, provenind din mediile naturale, are loc prin piele, la suprafața corpului, variind ca intensitate, de la un individ la altul. Acest mecanism explică existența unor indivizi pozitivi, dotați cu un magnetism puternic, în vreme ce alții, dimpotrivă, sunt absorbbanți, negativi sau vampirizanți. Emisiunea vivifiantă și tonifiantă se face mai ales prin cuvânt, privire sau respirație, prin efluviile sau emanațiile terminațiilor digitale. Subiecții dotați cu o putere magnetică ce le permite să influențeze, să sugestioneze sau să adoarmă pe cei sugestibili sunt nu numai caractere voluntare ci de-a dreptul surse de emanație de forță vitală.

Aceste energii vitale individuale, potențiale, specifice și funcțional-circulante, explică fenomenele de acțiune și

reacțiune, de rezistență sau abandon, vigoare sau slăbiciune, tinerețe sau bătrânețe, de epuizare sau remediere. După cum am mai spus, ele sunt ignorate de medicina și de psihologia predate în școlile și universitățile oficiale. Ansamblul faptelor clinice, de care ar trebui să se ocupe medicina, este vitalitatea ce continuă sau prelungește corpul fizic, forță sau vitalitate potențială și circulantă, numită dublul eteric sau corpul din om. Forța vitală nativă individuală se înscrie în apendicele xifoid, partea ei imediat disponibilă se vede în prezența și calitatea lunulelor unghiilor de la mâini, durată ipotetică de utilizare se citește pe linia vieții (din cele două palme), iar epuizarea vitală se recunoaște, între altele, prin căderea părului de pe cei doi moleți, estomparea și dispariția lunulelor, necrozarea unghiei degetului mare de la picioare, estomparea liniilor din palmă și alte semne.

Devitalizarea anormală sau patologică se recunoaște după pareza funcțională, blocajul funcțiunilor sau al secrețiilor, imposibilitatea efortului intelectual, fizic sau digestiv, dureri (cefalice, renale sau în picioare), angoasă, iritabilitate, tresăriri nervoase, tahicardie, tulburări trofice mai mult sau mai puțin grave (unghia mare neagră la picioare, cangrenă, scorbut).

Vitalitatea în om este nu numai o chestiune de cantitate, ci și de calitate, de puritate. În ce privește alimentația, se impune evitarea forțelor vitale impure din alimentele ușor putrescibile modificate genetic sau excesiv de acide. De asemenea, trebuie evitată forța devitalizantă a diferitelor otrăvuri și substanțe toxice aparent inofensive, între care alcoolul, tutunul și foarte multe medicamente.

În general, vitalitatea pură se găsește în afara aglomerațiilor urbane, la munte sau la mare. În natură, ca și în om, ea este distribuită ritmic. Maximul de vitalitate și de posibilitate de asimilare se întâlnește primăvara și vara. Minimul de vitalitate, din timpul iernii, ne obligă la un repaus mai îndelungat și compensator. În cadrul ciclului zilnic de 24 de ore, maximul de vitalitate se întâlnește în primele ore ale nopții, iar minimul în ultimele ore ale acesteia.

Anumite impregnări cu forță vitală negativă sunt de temut. Viața în contact cu ființele ce critică sau se plâng tot timpul, cu cei impregnați de ură, imorali, răi și vampirizanți este contaminantă și nefastă. Încăperile pe unde au zăbovit astfel de ființe trebuiesc aerisite. Hainele, bijuteriile și mobilele acestor personae sunt impregnate de un influx magnetic negativ ce poate persista vreme îndelungată. Străzile, drumurile, piețele publice frecventate de mulțimi stăpânite de ură rămân impregnate de sentimente și pasiuni negative, ce sunt resimțite de persoanele foarte sensibile.

Îmbrățișările, strângerile de mână, mesele în comun, conversațiile și chiar corespondența sunt ocazii de schimb de forțe vitale. Contactele cu subiecții vibrând de credință, adevăr și de bunătate sunt tonifiante, iar cele cu persoanele sadice, rău intenționate sau vicioase sunt deprimante și vampirizante.

În materie de vitalitate, anormalii se întâlnesc în spitale și în mediile consacrate practicilor oculte, mai ales în sectele satanice. Carența de vitalitate atinge pe cei care, voluntar sau involuntar, își exteriorizează excesiv forța vitală disponibilă, producând fenomene misterioase, de neînțeles pentru neinițiați : (exteriorizarea sensibilității sau a motricității, magnetizarea colectivă a obiectelor în cadrul ședințelor de spiritism sau de mediumnitate, ciocănituri, deplasarea unor obiecte, ectoplasmă, etc.). Un medium în transă se devitalizează excesiv iar fenomenele provocate se produc inclusiv prin devitalizarea celor ce formează un lanț magic, prin contactul mâinilor. Cei în cauză resimt adesea un suflu de rece, o senzație de epuizare subită, anormală. Dublul corpului astral al vrăjitorului, ce își persecută victima, provoacă o descărcare de forță vitală circulantă. Într-un astfel de caz, vrăjitorul se expune însă acțiunii « în retur », care se va produce mai devreme sau mai târziu, inclusiv în cursul altei încarnări.

Anumite emanații de forțe vitale colorate pot fi văzute de către subiecți sensibili și antrenați în acest gen de clarviziune : emanațiile roșii indică nervozitate, cele de culoare gri arată o stare malativă, emanațiile luminoase și limpezi sunt specifice

ființelor superioare (aureola sfinților). Diverși teosofi, ocultişti și chiar medici au descris fenomene de întărire sau consolidare a vitalității (sau șacrelor), localizate pe inimă, splină, ombilic, baza coloanei vertebrale, gât, zona dintre sprâncene, vârful capului, etc. Șakra din vârful capului este numită de Indieni lotusul cu o mie de petale, iar tunsura călugărească întru monahism se face exact în acest punct. Se știe că putem influența un subiect fixând privirea fie pe zona lui dintre sprâncene și respirând adânc, fie concentrându-ne pe zona lui sub-cefalică.

În mod relativ curent, după moarte, potențialul vital personal sau dublul eteric poate da naștere unor apariții inofensive, un fel de halo, irizare sau reverberație, înainte de a se dizolva în atmosferă sau în pământ.

V. 6. 4. Corpul astral. Corpul astral este viața sau forța vitală personalizată, condensată, unificată și organizată pe un plan architectural ce formează un fel de dublu corporal, pe care Egiptenii îl figurau printr-o a doua siluetă, plasată în spatele persoanelor reprezentate.

Corpul astral este un ansamblu defensiv și inconștient ce grupează forțe organizatoare, reparatoare, regularizatoare, conservatoare, cărora Hipocrate le spunea natura vindecătoare iar ocultiştii le numesc mediator plastic. Acest ansamblu menține coeziunea corpului fizic și îi împiedică descompunerea. În ciuda permanentei reînnoiri chimice a țesuturilor, corpul astral menține permanența formelor și a semnăturilor mintale, conferind astfel identitatea figurii și a formelor corporale ale fiecărui individ. Corpul astral există nu numai la oameni, ci și în lumea minerală, vegetală și animală. Pus în anumite condiții, cristalul deteriorat se reface conform tipului ancestral care îi este propriu.

Corpul astral invizibil sau planul architectural al animalelor posedă o putere regeneratoare sau reparatoare extraordinară. Crabului ce își pierde o lăbuță îi crește alta, ușor atrofiată, la fel cu șopârla ce își pierde coada. Materia embrionului este

organizată de către același plan astral, architectural și ocult. În capitolul VII, când vom vorbi despre legea de evoluție și de adaptare, vom reveni cu alte exemple tipice. În cazul rănirii sau al intervențiilor chirurgicale, reparația și cicatrizarea se efectuează conform planului inițial al corpului astral invizibil. Când acest plan este supus unor dezechilibre repetate sau patologice, ca în cazul tranchilizantului numit *thalidomidă*, din anii șaptezeci, apar monstruoziități la embrion și diverse cancere la adulți.

Corpul astral este vehiculul sensibilității, agent de organizare materială, punte între materie (trup și vitalitate) și mintal (instinct, dar și rațiune). Există însă, după cum vom vedea, încă un vehicul de viață imortală, spiritul pur, sufletul sau corpul causal, ce transferă energiile sufletelor animale și umane spiritului imaterial.

Corpul astral penetrează sufletul animal imediat superior dar și corpurile fizic, prin vitalitatea imediat inferioară. El este instrumentul plăcerilor și instinctelor, centrul mecanismelor funcționale inconștiente (respirație, circulație, digestie, parturiție), sediul pasiunilor materiale. El este cel ce transmite « în sus » nevoile fizice și « în jos » comenzile volitive.

Corpul astral este un fel de director automat, vegetativ și inconștient, al mașinii organice și fizice. El acționează prin intermediul centrilor bulbo-medulari-simpatici și prin mușchii netezi, facilitând mecanizarea și automatizarea vieții moderne, transformând omul într-un soi de mașină cu reflexe automate benefice sau malefice, necesare mersului pe jos, conducerii unei biciclete, automobil, etc. Celor lipsiți de cultura spirituală necesară, aceste reflexe le facilitează materialismul excesiv și abrutizarea. Înțelegem astfel cum se face că societatea a devenit o lume de automate sau computere, cu chip de om și pe două picioare.

Corpul astral are curioasa proprietate de a se exterioriza, ceea ce îl face să acționeze atât în cadrul corpului fizic, cât și în afara acestuia, în astralul atmosferic. În cele două medii, humoral și

atmospheric, interior și exterior, el servește de vehicol, agent de percepție și instrument de transmisie.

În general, astralul este domeniul vieții invizibile. În om, el este o colecție de achiziții, amintiri și experiențe ce declanșează orientări automate, reflexe mașinale, gesturi și strigăte spontane, apeluri și ieșiri impulsive. În cadrul ambianței, astralul este o colectivitate de entități elementare³⁶) nematerializate și de forțe egregorice, o imensă sumă de inscripții ce păstrează grafia celor trecute, prezente și chiar viitoare, așa cum acestea pot fi deduse din cauzele prezente la un moment dat, cu o incertitudine însă de realizare, în cazul intervenției unor modificări cauzale importante. Astralul este viața universală eterată, viața solară difuzată în ambianța atmosferică, biblioteca gândurilor, limbilor, a descoperirilor proiectate și vivificate de către oameni, rezerva de clișee a evenimentelor trecute, mulțimea instinctelor animale ce caută a se rematerializa. De asemenea, astralul este sălașul entităților decedate, pe cale de disoluție, a forțelor elementare și trecătoare averse de materializare, însetate, între altele, de viața sângelui vărsat, gata să se « lipească » și să paraziteze pe viața celor dezaxați, dezechilibrați sau dedublați. El este un imens rezervor unde se ciocnesc forțele sublimе și cele josnice, eroismele și lașitățile, binele și răul, de unde fiecare se servește funcție de atracțiile lui. Altfel spus, astralul este o imensă debara cosmică invizibilă, în care haosul depășește adesea anumite limite, în care caz Providența restabilește ordinea. În astfel de situații, consecințele se resimt pe pământ sub formă de uragane, cutremure, catastrofe în serie, războaie, revoluții. Astralul este

9/03/80Attention:_____

³⁶. Elementarii sunt ființe naturale ce au o activitate personală : silfi, gnomi, ondine, salamandre, principiile inferioare ale proaspeților decedați (cochiliile astrale consultate de spirițiști). Elementalii sunt ființe artificiale și passive, efemere, bune, rele sau neutre, create de dorințele sau voința unor subiecți foarte puternici. Ei acționează atât în elemente cât și în cadrul funcțiunilor organismelor vii, putând fi captați, dominați și conduși prin magie (formând așa numitele egregore) revoltându-se însă, mai devreme sau mai târziu, contra celor ce i-au utilizat în mod iresponsabil sau malefic.

sursa inspirațiilor pe care, în concordanță cu tendințele sale, bune sau rele, le caută fiecare, și le primește proporțional cu inteligența pusă în funcțiune, cu voința manifestată și cu pasiunea de care este capabil. Astralul mișună însă și de forțe demoniace, veșnic la pândă, lucru pe care apostolul Pavel îl descrie astfel : « Îmbrăcați-vă cu toate armele lui Dumnezeu, ca să puteți sta împotriva uneltirilor diavolului. Căci lupta noastră nu este împotriva trupului și a sângelui, ci împotriva începătorilor, împotriva stăpânilor și stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății, care sunt în văzduhuri » (*Efeseni*, VI, 11-13). Apostolul Petru ne previne și el : « Fiți treji, privegheați ! Potrivnicul vostru, diavolul, umblă, răcnind ca un leu, căutând pe cine să înghită » (I, *Petru*, V, 8). Totuși, opera de salubritate cosmică a Sfântului Duh predomină și în astral, triumful final al adevărului și al binelui fiind absolut sigur. Paza bună trece însă primejdia rea, mai ales că și în astral, la fel ca pe pământ, se verifică din plin proverbul că până la Dumnezeu te mănâncă sfinții!

În stare de veghe, ca sub-director al trupului, corpul astral colaborează cu spiritul la realizarea ordinei sau a dezordinei în trup, după cum spiritul individual știe sau nu știe ce vrea, fiind bine sau rău intenționat. Corpul astral se supune spiritului, dar o poate face cu adevărat și pe de-a-ntregul sau numai de formă, fie că se inhibă, fie că se revoltă contra celor cu care nu este de acord, dând, de exemplu, prea multă satisfacție sufletului animal și prea puțină celui uman. În astfel de cazuri, corpul astral avertizează în mod dureros spiritul iresponsabil, revoltându-se instinctiv pentru a salva simbioza organică, de exemplu printr-o criză morbidă acută. Când surmenajul, dezordinea, intoxicațiile și altele s-au acumulat excesiv, corpul astral se dovedește instrumentul binefăcător al Providenței, obligând trupul să « ardă » deșeurile prin febră, să le elimine pe căile prevăzute pentru aceasta, refăcând materia organică și purificând-o, educând spiritul și restabilind treptat potențialul nervos compromis sau epuizat. Regretând erorile și abuzurile trecute, luminându-ne astfel pe noi înșine, ajutăm opera salubă a

corpului astral prin copierea sau imitarea naturii, contribuind la acțiunea de reechilibrare, remediere și răscumpărare.

În timpul somnului, septenarul se scindează la nivelul corpului astral, partea lui inferioară, inconștientă și mai materială rămâne în pat, partea conștientă, mai subtilă, părăsind instrumentul de cunoaștere materială sau corpul fizic. Din aceasta, se vede caracterul dublu al corpului astral, partea lui principală părăsind trupul și hoinărind prin astral, în timpul somnului, fără să obosească organismul fizic. Totuși, adesea somnul este agitat, mai ales în situațiile în care corpul fizic a fost supra-excitat prin eforturi excesive, șocuri morale, surmenaj, alimente nepotrivite sau viciate, pe care organismul nu reușește să le disocieze și să le absoarbă decât cu greutate, cu prețul unor considerabile eforturi și pierderi de forță vitală. Într-o astfel de situație, partea mai materială a corpului astral aderă la viscere, ajutându-le în munca lor de transformare a alimentelor și de asimilare, colaborând astfel cu forța vitală circulantă, din care mare parte provine din atmosferă, prin respirație. În acest timp, partea principală a corpului astral, deși a părăsit corpul fizic, și se gsește în lumea visurilor, adesea premonitoare, continuă să fie legată de trup printr-un fel de cordon fluid (de argint), ce îi permite să își reocupe rapid locul, în caz de nevoie. Cel frământat de dorințe grosolane, senzuale și erotice, din cauza supra-excitări alimentare, sau a obsesiilor sale, va primi incitații dăunătoare, ce îl pot depărta de corpul fizic, îngreunând reunirea cu acesta. Dimpotrivă, cel pasionat de gânduri înălțătoare și altruiste, de adevăr, bine și frumos, va fi inspirat de forțe spirituale adecvate, de entități astrale superioare, ce îl vor ajuta în efortul lui personal de evoluție. Înțelegem astfel recomandările religiei, ale înțelepților și chiar ale unor medici, de a ne reculege, înainte de culcare, prin rugăciune și gânduri echilibrate, de iubire.

Munca bine pregătită seara, înainte de culcare, studiul rămas indecis, își găsesc adesea rezolvarea, grație activității ce continuă în astral, pe timpul somnului. Mulți scriitori sau cercetători se trezesc în mijlocul nopții, prinși de o inspirație

subită și imperioasă, de idei ce pătrund în ei și îi forțează să se trezească, pentru a le nota într-un carnet pregătit cu grijă, la capul patului, în fiecare seară. Astfel de idei trebuiesc notate imediat, inclusiv pe întuneric, dacă nu vrem să le pierdem.

Somnul natural este ceva foarte misterios, un fel de prefigurare a morții, după cum deșteptarea din somn este o prefigurare a învierii. Somnul este o altă viață, latentă și ritmică, în astralul invizibil, viață alternând cu cea obișnuită, din vizibil.

În momentul trezirii, reinstalarea astralului în corp se face uneori cu oarecare dificultate, cel în cauză având aerul pierdut, sau răătăcit. Treziți în plin coșmar, putem avea senzația de a fi în afara noastră înșine, dedublați, exteriorizați, respirând greu, sufocându-ne, strigând sau trăind stări ce arată dificultatea resimțită de corpul astral în încercarea de reîntrare în trupul părăsit la culcarea acestuia. Moartea se produce când corpul astral nu reușește să reintegreze pe cel fizic, să reia direcția acestuia, ca instrument de viață pe pământ. Moartea constă în eșecul sau imposibilitatea corpului astral de a reintegra pe cel fizic. Dacă ținem cont că orice moarte este mai întâi o adormire, sau un somn, lucrul acesta se înțelege mai ușor. De-a lungul vieții, adormim de nenumărate ori. Numai o singură dată ne trezim însă dincolo de bariera vieții actuale.

Separația sau funcționarea elementelor constitutive ale omului, în timpul somnului, este unul din elementele centrale ale învățăturii diverselor școli inițiatice. Când omul se pune în pat, corpul astral îl părăsește și se urcă în înaltul cerului. Toate corpurile astrale părăsesc corpurile ce dorm, dar nu toate reușesc să vadă fața Împăratului *ceresc*. Părăsind trupul, corpul astral nu lasă în urmă decât umbra sa, adică sufletul corpului fizic, strict necesar pentru a-l menține pe acesta în viață. Apoi, el încearcă să se ridice către locul originii sale, parcurgând numeroase regiuni și urcând scară după scară, venind în contact cu puterile impure ce bântuie constant regiunile sacre. Când corpul astral, ce urcă, este pur și nu a comis în ziua precedentă nimic susceptibil de a-l murdări, el se ridică deasupra puterilor impure, contemplând realitățile superioare, uneori chiar pe Dumnezeu.

În caz că nu este curat, el este blocat de puterile impure și nu își atinge ținta. Pe când este blocat în regiunea puterilor impure, acestea îl fac adesea să întrevadă un viitor mincinos, ținându-i companie până când omul se trezește. Școlile inițiatice fericesc pe cei cărora li se permite, în stare de vis, să întrevadă viitorul și să-și ia din timp anumite măsuri. Vai însă de cei ce își murdăresc corpul și sufletul. Corpul astral al celor ce nu se murdăresc, se ridică în timpul somnului și parcurge primele regiuni superioare, fără să fie blocat de puterile impure ce bântuie pe acolo. După această zonă, el se ridică mai sus, reușind să contemple Gloria Împăratului *ceresc*, să îi viziteze palatele. Cine urcă în fiecare noapte în această regiune supremă este sigur de participarea la viața veșnică viitoare, căci sufletele ce reușesc aceasta sunt cele ce ard de dorința de a se apropia de Dumnezeu. Ele nu sunt niciodată blocate de puterile impure, îndreptându-se numai către realitatea sacră, din care provin. De aceea, *Scriptura* spune : ”Sufletul meu Te-a dorit în vreme de noapte, duhul meu năzuiește spre Tine...” (*Isaia*, XXVI, 9), ceea ce înseamnă că sufletul știe unde vrea să ajungă, și nu se lasă ispitit de nicio putere.

Prin pase magnetice, sugestii sau transă voluntară, subiecții sensibili și sugestibili pot fi adormiți, cazul celor ce servesc experiențelor spiritiste de mediumi. Pe lângă șarlatanii din acest domeniu, unii se dovedesc clarvăzători incontestabili care, în această stare, pot citi gândurile sau vedea anumite lucruri la distanță, mai ales dacă, printr-o scrisoare sau un obiect, sunt puse într-un raport astral indirect cu persoana aleasă. Se cunosc exemple de portrete caracteriale foarte reușite, trasate în urma simplului contact cu scrisul celui portretizat.

Când prin sugestii și pase magnetice separarea astralului de mintal are loc astfel încât astralul și subconștientul rămân în contact, fără ca subiectul să adoarmă cu adevărat, septenarul este decapitat, voința magnetizorului instalându-se în personalitatea celui supus experienței. În astfel de cazuri, cel în cauză devine un somnambul, putând fi împins să comită acte sau gesturi din cele mai ridicule sau condamnabile, fără să își amintească nimic

ulterior. De regulă, acest gen de « somn » trece întâi prin faza de *letargie*, în cadrul căreia subiectul este ca și cum ar fi mort de beat, apoi prin aceea de *catalepsie*, caracterizată prin contracția musculară somnambulică, cel în cauză putând vorbi și acționa, aparent ca toată lumea, deși este inconștient și sub influența exclusivă a celui ce l-a adormit. Hipnotismul nu este fără de riscuri, putând fi uneori de temut, expunând pe cei sensibili la a deveni victimele răufăcătorilor ce mișună printre ocultiștii de joasă speță. Vom reveni asupra acestei chestiuni.

În cursul hipnozei, fenomenele de exteriorizare ale sensibilității (experiențele lui Rochas³⁷) și ale motricității (deplasarea unor obiecte, materializări cu ajutorul unui medium) se produc prin intermediul corpului astral exteriorizat. La experiențele de aducere, deplasare și materializare este folosită și forța sau capacitatea astrală a celor ce asistă, prin dispunerea acestora în lanț sau prin cântece, care sporesc puterea legăturilor și a emisiunilor fluidice.

În cazul celor antrenați și bine dotați cu puterea proiectării și dedublării, exteriorizarea corpului astral poate da naștere fenomenului de materializare a dublului corporal, putere ce se poate exercita în rău sau în bine. În rău, de exemplu, prin dedublarea vrăjitorilor ce își persecută victimele, fie păstrând forma lor personală, fie luând forma unor animale, pe care o proiectează mintal și o animă cu forța lor astrală (lupi-garou, de exemplu). Pe de altă parte, exteriorizarea intensă a corpului astral poate da naștere fenomenelor de bilocație și aparițiilor. Sfântul Alphonse de Liguori a fost văzut, în același timp, în apropierea papei în agonie și departe de Roma, în rugăciune și în extaz. Tot așa, diverși alți sfinți au fost văzuți în mai multe locuri, în același timp.

Ieșirea în astral este cultivată în anumite secte ocultiste, în scopul dezvoltării clarviziunii, a regăsirii unor scene trecute, păstrate în astral, și chiar pentru a vorbi anumite limbi

9/03/80Attention:_____

³⁷. Rochas d'Aiglun (Eugène-August-Albert de), ofițer și autor francez. Între altele, a scris *Știința filosofilor și arta taumaturgilor în antichitate* (1882).

« moarte ». În cazul celor foarte sensibili, astfel de fenomene misterioase se pot produce spontan, cazul unor clarvăzători stigmatizați³⁸. Deși lipsiți de orice instrucție specială, aceștia povestesc scene din timpul răstignirii lui Christos și chiar vorbesc limba arameeană, în timpul extazului. De regulă, este vorba de subiecți ce trăiesc într-o stare de dematerializare avansată, putând să se lipsească de orice alimentație pe perioade îndelungate. Se știe că, în cazuri excepționale, prin antrenament și dedublare se poate obține paralizia corpului fizic, inhibiția funcțiilor fiziologice, suspendarea cheltuielilor și achizițiilor energetice, păstrând însă suficientă energie vitală pentru reînsuflețirea după un somn prelungit într-un mod ce nu este încă explicat pe deplin. Se cunosc cazuri de fachiri capabili de catalepsie, după o tehnică specială și complicată. Unii dintre aceștia au fost îngropați vreme de săptămâni. Apoi, după deshumare, în ciuda lungii absențe a părții superioare a personalității lor, s-au reanimat singuri, în ziua și la ora prevăzută.

Faptul banal al sincopei, leșinului sau somnului patologic se explică printr-o segmentare efectuată în septenar, la nivelul corpului astral, sub influența unui șoc mintal sau fizic.

Somnambulismul spontan este o segmentare ce depărtează spiritul de corp, organismul fiind excitat prin acțiunea mecanismelor inconștiente interpenetrate ale corpului astral și al unei părți din sufletul animal instinctiv, ce a pus stăpânire pe corpul fizic, adică pe armătura osteo-musculară.

Somnul artificial prin anestezie generală produce inhibarea centrilor nervoși superiori și o segmentare a septenarului, analogă celei provocate de somnul natural. Partea conștientă a personalității este expulzată în lumea astrală, pe masa de operație aflându-se doar o parte din inconștientul animal, corpul

9/03/80Attention:_____

³⁸. Stigmatizații sunt clarvăzători ultrasensibili, care se identifică cu Christos și re trăiesc atât de intens cele de pe Golgota încât semnele cuielor răstignirii le apar, pe mâini și pe picioare. În regiunea toracică, le apare urma împunsăturii de sulită, suferită de Mântuitorul.

fizic și viața eterică. Dacă anestezia este incorectă, sau dacă cel în cauză este foarte sensibil sau slăbit, corpul astral nu se va mai putea reintegra. În acest caz, legătura fluidică dintre corpul fizic și cel astral este distrusă, ceea ce înseamnă moartea.

Letargia este o moarte neterminată, anestezia generală o moarte imitată iar somnul o moarte aparentă.

Raporturile corpului astral cu celelalte segmente ale personalității pot fi împiedicate, dizlocate sau tulburate prin folosirea narcoticelor (cocaină, morfină), a excitanților violenți (stricnină, produse chimico-farmaceutice), a otrăvurilor lente (alcool, carne în exces, tutun, cafea, etc.). Intoxicațiile de acest gen produc o dispersie a septenarului, ce poate conduce la acte dementiale, crime, crize epileptice sau moarte.

Analgezicele, de care se abuzează contra oricăror dureri, sunt funeste și ele, acțiunea lor fiind un act de magie neagră. Segmentarea personalității în scopul desensibilizării corpului și îndepărtării spiritului, prin intermediul otrăvurilor farmaceutice, expune bolnavul la pericole foarte grave, prin obișnuințele incontroabile ce urmează, cu riscul unui parazitism demoniac, al dislocării sau ruperii legăturilor fluide ce permit cooperarea segmentelor septenarului personalității, întreținând viața și ordinea în organele corpului fizic.

În cazul celor degenerați se poate ajunge la o substituie patologică de entitate, fără intervenția hipnozei și fără toxicomanie. Este vorba de ceea ce numim posesiune : spiritele demoniace pot intra în posesia părților animale, astrale și fizice ale corpului omenesc. În astfel de situații, se pune problema eliberării prin purificare, invocații spirituale, rugăciune meditație, într-un cuvânt prin exorcism.

Agonia constă în lupta terminală a unei părți inferioare din corpul astral, care încearcă să prelungească viața organelor sau constituanților epuizați sau lezați, în vreme ce spiritul este deja exteriorizat.

Ruptura completă și definitivă a legăturilor dintre corpul astral și cel fizic antrenează descompunerea și putrefacția progresivă a acestuia de pe urmă. Un anumit timp, după moartea

fizică, pot subzista cochilii astrale dezorientate, la care nu poate adera decât sufletul animal, spiritul fiind deja segmentat, într-un al treilea fragment, pe suportul corpului causal, în viziune teosofică, adică al părții inferioare a spiritului îngersc, în viziune ocultistă. În astfel de cazuri avem de-a face cu cochilii astrale fără de spirit, ce se pot manifesta în cadrul ședințelor de spiritism sau parazita pe cei slabi de înger, de trup și de spirit.

V. 6. 5. Sufletul animal. Intermediar între sufletul omenesc și corpul astral, pe care le întrepătrunde, sufletul animal (*Kama Rupa*) este partea bestială ce persistă în om, suscitând dorințele instinctive ale vieții animale, unele dintre acestea fiind salvatoare, altele înjositoare. Între altele, sufletul animal cuprinde caracterele fiziologice ereditare, transmisibile în cadrul rasei și al familiei. El este sinteza principiilor vitale sau a nevoilor și poftelor viscerale, acționând separat ca incitatori, avertizori, apărători sau, dimpotrivă, ispititori impulsivi. Incitațiile sufletului animal trebuiesc controlate mai întâi și abia apoi acceptate, frânate sau reprimare. Când suntem în dificultate de manevre terapeutice, mai ales în ce privește alimentația bolnavilor, a copiilor din grădinițe ori a elevilor din internate, interogarea instinctului, adică a sufletului animal, poate furniza indicații utile.

Cei puțin evoluți trăiesc mai ales pe dimensiunea acestui suflet animal, din care cauză sunt duri, puțin sensibili, egoiști, gurmanzi, violenți, erotici. Scopul vieții omenești este însă degajarea sau distanțarea de animalitate, în sensul vieții raționale și spirituale. De aceea, fiind un ghem de nevoi și un vehicul de viață organică, sufletul animal trebuie adesea frânat sau scuturat prin practici de renunțare materială și mintală, cum ar fi stăpânirea de sine, sobrietatea, refuzul alimentelor grele sau intoxicante, postul negru, practici recomandate de înțelepții și elitele tuturor timpurilor.

După moarte, sufletul animal poate deveni instrumentul sau terenul unor suferințe demne de purgatoriu, mai ales pentru spiritele grosolane, atașate excesiv pasiunilor animale și

bunurilor materiale. În astfel de cazuri, sufletul animal este torturat și martirizat printr-o furie de dorințe irealizabile din punct de vedere material, întrucât corpul fizic este în stare de decompoziție.

V. 6. 6. Spiritul omenesc este de domeniul gândirii și al activității creatoare, grație voinței ce se exercită liber și se educă în mod providențial. El este eul conștient ce face distincția dintre eu și non-eu, precum și separația de inconștientul animal. Spiritul omenesc este inteligența ce caută, discernе, gândește, judecă și alege, el este câmpul bătăliei dintre animalul de dedesubt și îngerul de deasupra omului, care încearcă să ne atragă în afara căilor bestiale și a plăcerilor sexuale, pregătindu-ne în sensul nobleței, geniului și sfințeniei.

Această muncă de transformare, ce se operează în partea nemuritoare a septenarului omenesc, vizează separarea purului de impur și pregătirea triumfului spiritului, metamorfoză spirituală, pe care alchimiștii au descris-o în termeni voalați : materia putrezește, subtilul se separă de grosolan, apar porumbeii, mesageri ai reuniunii Regelui cu Regina, adică ai *paredrelor* arhetipale pe care misticii le numesc Soț și Soție. Această ascensiune spirituală este calea unității finale prin Christos, adică marea operă a vieții unitive.

V. 6. 7. Focarul mintal sau corpul mintal. – Repetăm : cele șapte segmente din constituția omului nu sunt compartimente etanșe, ci zone etajate ce se întrepătrund la nivelul planurilor de contact. Din cauza acestor interpenetrări rezultă un amalgam de tendințe asociate ce se încrucișează, producând efecte contradictorii. O încrucișare de acest fel are loc între părțile mai înalte ale sufletului animal cu spiritul omenesc. Din acest fapt rezultă un amestec de stări de conștiință și de sub-conștiință, un focar de stări conștiente și inconștiente, acțiuni reflexe dar și voluntare, incitații sau chiar impulsii bestiale reunite într-un singur termen : mentalitatea individuală sau focarul mintal, pe care teozofii îl numesc corpul mintal.

Mentalitatea rezultă din elementele profunde și grosiere ale sufletului animal, din pasiuni materiale, pe de o parte, pe de alta, din particularități de caracter, aspirații ideale și nevoi mai mult sau mai puțin latente de viață spiritual-religioasă. Elementele acestei sinteze de dorințe pure și impure sunt mai mult sau mai puțin dezvoltate. Cei puțin evoluți sunt insuficient degajați de dorințele animale; dimpotrivă, cei ce au făcut efortul necesar, pentru a se instrui și sensibiliza, sunt preocupați de evoluția lor spirituală, trăind într-o mai mare măsură în zona respectivă.

Temperamentul individual se exercită în acest complex focar mental, funcție de dominantele sale. Bilosul va coordona, va acționa și comanda; nervosul se va agita, va căuta, va inventa; sanguinul va amplifica, va broda, va imagina; limfaticul va reflecta, va medita, va frâna.

Excitațiile inevitabile dezlănțuie pasiunile degradante ale brutei sau aspirațiile sublime, de geniu și sfințenie, după cum focarul mental este mai mult sau mai puțin impregnat cu elemente animale sau spirituale, condus mai bine sau mai rău, pe planurile fizic, vital, intelectual și moral. Legile vieții normale ce conduc la sănătate fizică, mintală și spirituală sunt sintetice și solidare. De regulă, aceste orientări nu sunt în sens unic, nici invariabile. Progresele și căderile alternează în cursul eforturilor de ascensiune spirituală meritată. Plăcerile resimțite în ordine materială trebuie temperate, pentru a nu cădea în amărăciune și descurajare. Durerile și eșecurile ce pot interveni constituie o frână sau o pedeapsă meritată, în principiu binefăcătoare. Succesul sau reușita spirituală înseamnă abandonarea amuzamentelor josnice, cicatrizând urmele lăsate de sacrificiile materiale inevitabile.

Focarul sau corpul mental trebuie considerat un fel de emițător de gânduri vivificate și transferate de vibrațiile eterice, de forța vitală a corpului eteric și de corpul astral individual. Înainte de descoperirea telegrafiei, ocultistii cunoșteau existența și mecanismul acestor proiecții mintale și influențe la distanță, pe care le-au descris sub numele de telepatie. Subiecte suficient de sensibilizate și antrenate, tonalizate pe aceleași lungimi de

undă mintală, pot corespunde inconștient și chiar experimental. Posibilitatea comunicării gândurilor și chiar a impunerii lor, contra voinței destinatarilor, este bine cunoscută de ocultiști, ce nu se jenează să o utilizeze pentru implantarea, în inconștientul destinatarilor, a unor proiecte demoniace, de acaparare și dezordine, cazul, de exemplu, al întreprinderii oculte multiseculare, de bombardare telepatică lamaisto-tibetană a Europei, în pragul epocii moderne³⁹. Fără « paratrăznete » protectoare ale emițătorilor de înaltă spiritualitate, ce reușesc să domine situația, ambianța terestră ar putea fi otrăvită de răufăcători și de sataniști, ce acționează uneori cu o tehnică magică foarte puternică și bine pusă la punct, prin intermediul unor forțe astrale savant proiectate, în scop malefic și nefast (lanțuri magice, momente de tăcere, etc.).

Proiecțiile mintale ce se manifestă verbal (discursuri, cântece) sau materiale imprimare (pictură, sculptură, arhitectură, cinema) pot produce efecte importante, mai ales prin repetarea lor periodică. Reclamele obsedante acționează în virtutea legii efectului proporțional cu frecvența și intensitatea repetiției. Rugăciunile repetate sau litaniile acționează în virtutea aceluiași principiu. Servind însă în mod repetat de canale de transmisie, anumite formule și sunete s-au încărcat cu un important potențial de viață și cu vibrații tot mai puternice, care le garantează eficacitatea într-un mod cvasi-magic, cazul vechilor rugăciuni catolice, de exemplu, pronunțate colectiv, vreme de secole, inclusiv într-o limbă necunoscută. Deși credincioșii catolici nu mai vorbesc de mult latinește, Biserica romano-catolică a avut motivele ei pentru a conserva aceste rugăciuni, ca și cântecele gregoriene. Vechile cântece populare, anumite imnuri naționale sau de Stat, (vechiul imn al Imperiului Austro-

9/03/80Attention:—————

³⁹. Cf. Joël Labruyère, *Révolte contre l'Ordre Mondial*, Paris 2010 sau *Kali Yuga — Lumière sur la civilisation de l'Âge Noir*, Editions de l'Île Blanche, 2011. A se vedea mai ales capitolele : Les cœurs de fées du Tibet, Voyage à Shamballa, Channels și Les fumées du Nouvel Âge.

Ungar, al Imperiului Țarist sau al Regatului Român) sunt impregnate de un potențial de emoție candidă, un ideal naiv și elan spiritual ce impresionează și înalță spiritele ascultătorilor binevoitori. Transmise din generație în generație, mantrile sau formulele sanscrite de rugăciune, cuvintele bizare ale vrăjitorilor verifică același principiu de încărcătură magică și lumină astrală intensificată, capabil de a produce efecte fizice foarte puternice.

Oricât ar fi însă ele de eficace, aceste manifestări dominante, auditive și vizibile, nu au monopolul absolut al eficacității. Proiectarea gândurilor-forță pornite dintr-un focar, accentuarea și întărirea lor prin repetiții și completări, cu sau fără acordul grupurilor, colectivităților, chiar popoarelor, influențate și manipulate, pot crea curente irezistibile în astralul acestora, orientându-le spiritele în bine sau în rău. Invers, curente de gândire anarhică, ateistă, egalitară, josnică, născute în creiere demoniace, pot fi lansate, conștient, de membrii unor societăți secrete, experți în magia neagră. Repetate până la saturație, influxurile acestor subiecte diabolice se cuibăresc în spiritetele maselor impresionabile, determinând apariția « egregorelor⁴⁰ »

9/03/80Attention:_____

⁴⁰. In mediile spiritualiste se vorbește mult de egregore, dar literatura ezoterică pe această temă este foarte sumară. Știința spirituală a școlilor de mistere ale antichității învață că omul este constituit din trei centre principale, ce captează și transformă energia cosmică. Primul este al abdomenului, al energiei vitale de bază, motor de acțiune pe plan fizic, centrul instinctelor de conservare și reproducere, parte a planului instinctiv, captând energia acestuia. Al doilea centru este al inimii : centrul dorințelor, emoțiilor, sentimentelor, devoțiunii, dependent de planul astral, de unde captează o energie de frecvență mai înaltă. Al treilea centru, cranian, captează o energie superioară și o transformă în electricitatea vie ce controlează gândirea. Trăim simultan pe cele trei planuri, trecem de la unul la altul prin trăirile noastre. Planurile acestea constituie realitatea în care existăm. Prin activitatea noastră, conștientă sau inconștientă, creem obiecte subtile la fel de reale ca cele materiale, vizibile pentru clarvăzători și captabile de cei sensibili, din anturajul nostru. Prin repetarea unei dorințe, a unui sentiment sau gând, putem da viață unei entități egregorice autonome și autarhice, numită golem. Dragostea, maniile instinctive, emoționale, mintale, determină apariția unui golem individual sau colectiv. Cel colectiv este numit egregoră : creatură energetică produsă de gândirea, dorințele și voința comună a unui grup dinamizat și vivificat prin

malefice, care le pot impinge să comită diverse blestemății, inclusiv ororile și masacrele numite « revoluții », de către prostime și escrocii subtili ce fac pe intelectualii...

Influențele colective puternice și marile mișcări « populare » nu pot fi realizate decât de către un focar mintal individual cu mare putere de exteriorizare, sau de un grup mintal format din indivizi dotați cu putere verbală, magnetism autoritar și un ascendent iradiant, ce îi face apti să manipuleze mulțimile.

În viața curentă, influențele de iradiere mentală diferită se observă în atracțiile și simpatiile ce determină reunirea, prin atracție mentală, a celor de aceeași tendință sau repulsie, de exemplu, resimțită de cei răi contra ideilor nobile și virtuose, respectiv, de cei buni, contra blestemățiilor și a crimelor. De aceea, oamenii drepti, cinstiți, inteligenți, coerenți cu ei înșiși, refuză să se amestece cu gloata parveniților, a canaliilor, de uliți (Eminescu) din toate partidele politice, contestă sufragiul universal, mincinos, umilitor și degradant, resimțind milă pentru « idioții utili » (Lenin) ce votează din cincinal în cincinal, pentru sau contra călăilor ce îi belesc, fără să înțeleagă sau înțelegând tardiv ceea ce este de înțeles. Cei mai sensibili dintre cei drepti și cinstiți resimt o durere organică, rușine, angoasă sufletească, la simpla idee de a se duce pe un stadion unde urlă gloata dezlănțuită. Aceștia refuză să se plimbe pe străzile sau în piețele publice frecventate de travestiții democrației, preferând să se izoleze, să trăiască precum anahoreții, ducând o viață cvasimănăstirească, sacrificând materialitatea dezolantă a unei lumi diabolice, pentru care însuși Christos a refuzat să se roage : « Eu

rituri ce pot merge până la sacrificii umane. Egregora deține o importantă putere ocultă de acțiune. Orice egregoră presupune existența unui grup de oameni uniți printr-o voință și un scop comun. Putem vorbi de egregora unui clan sau trib, club sportiv, partid, asociații umanitare, a unei secte minuscule sau a unei religii de milioane și milioane de fideli. Unii ezoteriști consideră că Bulă este o astfel de entitate golemică sau chiar egregorică, lucru posibil dar insuficient studiat deocamdată. (V. și § VIII. 12).

pentru aceștia Mă rog, nu pentru lume. Mă rog pentru cei pe care Mi i-ai dat, că ai Tăi sunt ». (*Ioan*, XVII, 9).

Prin mintalul emițător-receptor respirăm și trăim deopotrivă viața altora, insuflându-le, nu mai puțin. o parte din propria noastră existență. Fără să o vrea, oamenii inteligenți și buni sunt medicii omenirii, după cum cei corupți, proști sau răi sunt otrăvitori și călăi publici... Există oameni lângă care ne simțim mai buni... respirăm gândurile impregnate de lumina astrală, devenită pentru aceștia atmosfera lor electromagnetică.

Sub pretextul ipocrit și iezuit al libertății individuale, al liberei dispoziții de sine însuși sau chiar al carității creștine, nu trebuie să permitem difuzarea liberă și repetată a apelurilor la sexualitate anormală, obsesia orgiilor satanico-sexuale, ura și lupta de clasă sau de rasă, frenezia dementă a nevoilor inventate, a luxului inutil și degradant, minciunile cele mai flagrante, în vreme ce adevărul istoric (23 August, războaiele, minciuna păcii și altele), principiile de unitate directe și de continuitate, forțele spirituale, aspirația la ordine, corectitudine, puritate, viață simplă și sfântă sunt calomniate sau chiar culpabilizate prin legi și ordonanțe scelerate, prin miș-mășuri guvernamental-mafiote.

Gândurile sunt forțe circulante, un fel de ființe elementare. Din aceasta însă nu trebuie să deducem că obligațiile noastre se reduc la rolul pasiv de receptori ai bunelor influențe, că meritul creatorilor de geniu se limitează la înregistrarea și clasarea celor ce circulă în lumea astrală sau pe Web. Puțin dispus și incapabil să înțeleagă sacrificiul christic, egalitarismul ipocrito-mincinos al dictaturii democrat-parșive și absolute conduce la inventarea de false evenimente, la ascunderea celor reale, la falsificarea adevărului istoric și condamnarea efortului creator al elitelor, la condamnarea ordinii, adevărului și dreptății în toate.

Eforturile pe linia perfecționării spiritual-mintale constituie obligația primordială a fiecăruia. Acest efort de sinteză nu trebuie înțeles într-un spirit îngust. Nu se cuvine să batem tinerii la cap cu *Evanghelia*, cu legiunea lui Codreanu, Garda de Fier, Capitalul lui Marx, Cartea Roșie (Mao), cea Verde (Gaddafi), sexul lui Freud și alte blestemății, lăsându-ne copiii și nepoții să-

și risipească și murdărească tinerețea și vitalitatea cu cercei agățați te miri unde, să-și falsifice caracterul cu doctrine idioate și chiar cu o alimentație nocivă. Nu este suficient să vorbim tinerilor de marii noștri înaintași, Decebal, Golgota lui Iisus și apoi să îi lăsăm să meargă pe stadion sau la concertle rock, în loc să îi îndemnăm la disciplină educativă și exercițiu metodic, ajutându-i să reziste impulsurilor, băuturilor și alimentelor nefaste, ce-i ispită la fiecare colț de stradă, la cantina școlară sau studențească și chiar la mama acasă, care gătește și cunoaște mărcile de prezervative dar nu și clasificarea alimentelor, a diverselor apetituri și puteri digestive, a alimentației. Ordinea sintetică și integrală presupune deopotrivă grija pentru corpul fizic, ca și pentru mintal sau pentru spirit. Vechiul dicton al minții sănătoase într-un corp sănătos este mai valabil ca oricând. Pe de altă parte, tinerii fiind mai ușor influențabili și mai supuși erorilor decât cei vârstnici, rezultă că una din principalele datorii ale părinților și bunicilor este grija permanentă pentru copiii și nepoții lor. Veșnica dezorientare a tinerilor nu este fără legătură cu fatalismul, lenea mintală, plictisul părinților, al bunicilor. De ce o fi zis profetul că « Părinții au mâncat aguridă și copiilor li s-au sterpezit dinții »? (*Ieremia*, XXXI, 29).

V. 6. 8. Spiritul îngeresc marchează intrarea în domeniul spiritului pur. El este locul gândurilor celor mai abstracte, din categoria cea mai înaltă. Ca și cel omenesc, spiritul îngeresc nu este un « suflu », ca suflarea animală. El este gândire pură întoarsă către originea ei, care este Cauza tuturor cauzelor. Spiritul îngeresc pune problema vieții religioase de dincolo de sfera umană, o viață religioasă cu rugăciunile și tainele ei, din care nu pot lipsi ordinea, armonia, frumusețea, bunătatea și, mai ales, Adevărul. Este vorba de o viață mistică, concentrată pe direcția Providenței dumnezeiești, gata pentru orice supunere, orice acceptare, orice sacrificiu. Altfel spus, spiritul și viața îngerească se confundă cu credința absolută în Dumnezeu, încredere în viitor, dorința permanentă de a face binele, pasiunea

pentru Adevăr. Pe scurt, spiritul îngeresc și viața îngerească înseamnă victoria îngerului contra Satanei.

V. 6. 9. Spiritul divin este Dumnezeuul din noi, descris de autori din toate timpurile, Hermes Trismegistul, Pitagora, Marc-Aureliu, Seneca și alții. Din *Epistola către Galateni* aflăm că spiritul divin este Christosul ce trebuie să se formeze în noi : « O copiii mei, pentru care sufăr iarăși durerile nașterii, până ce Christos va lua chip în voi » (*Galateni*, IV, 19). Ap. Ioan consideră că spiritul divin sau Dumnezeuul din noi este viața întru Christos, care a spus : « Eu sunt Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl meu decât prin Mine » (*Ioan*, XIV, 6), lucru repetat și de ap. Pavel : « Căci în El trăim, ne mișcăm și suntem, precum au zis și unii dintre poeții voștri : căci al Lui neam și suntem » (*Fapte*, XVII, 28).

Omul ce este servitorul absolut al Adevărului trezește spiritul divin din el, trăiește în uniune mistică cu Christos, care este una cu Tatăl său. Acest scop suprem al vieții omenești este foarte bine redat de evanghelistul Ioan, în ceea ce numim Rugăciunea lui Iisus pentru Sine, pentru apostoli și pentru toți credincioșii : « Acestea a vorbit Iisus și ridicând ochii Săi la cer, a zis : Părinte, a venit ceasul! Preaslăvește pe Fiul Tău, ca și Fiul să Te preaslăvească. Precum I-ai dat stăpânire peste tot trupul, ca să dea viață veșnică tuturor acelor pe care Tu i-ai dat Lui. Și aceasta este viața veșnică : să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Iisus Christos pe care L-ai trimis. Eu te-am slăvit pe Tine pe pământ, lucrul pe care Mi l-ai dat să-l fac, l-am săvârșit. Și acum preaslăvește-Mă Tu Părinte, la Tine însuși, cu slava pe care am avut-o la Tine, mai înainte de a fi lumea ». (*Ioan*, XVII, 1-5).

« Arătat-am numele Tău oamenilor pe care Mi i-ai dat Mie din lume. Ai Tăi erau și Mie Mi i-ai dat și cuvântul Tău l-au păzit. Acum au cunoscut că toate câte Mi-ai dat sunt de la Tine. Pentru că cuvintele pe care Mi le-ai dat, le-am dat lor, iar ei le-au primit și au cunoscut cu adevărat că de la Tine am ieșit, și au crezut că Tu m-ai trimis ». (*Ibid.*, XVII, 6-8).

« Eu pentru aceștia Mă rog; nu pentru lume Mă rog, ci pentru cei pe care Mi i-ai dat, că ai Tăi sunt. Și toate ale Mele sunt ale Tale, și ale Tale sunt ale Mele și M-am preaslăvit întru ei. Și Eu nu mai sunt în lume, iar ei în lume sunt și Eu vin la Tine. Părinte Sfinte, păzește-i în numele Tău, în care Mi i-ai dat, ca să fie una precum suntem și Noi. Când eram cu ei în lume, Eu îi păzeam în numele Tău, pe cei ce Mi i-ai dat; și i-am păzit și n-a pierit niciunul dintre ei, decât fiul pierzării, ca să se împlinească *Scriptura*. Iar acum vin la Tine și acestea le grăiesc în lume, ca să fie deplină bucuria Mea în ei. Eu le-am dat cuvântul Tău, și lumea i-a urât, pentru că nu sunt din lume, precum Eu nu sunt din lume. Nu Mă rog ca să-i iei din lume ci ca să-i păzești pe ei de cel viclean. Ei nu sunt din lume, precum nici Eu nu sunt din lume. Sfintește-i pe ei întru adevărul Tău ; cuvântul Tău este adevărul. Precum m-ai trimis pe Mine în lume, și Eu i-am trimis pe ei în lume. Pentru ei, Eu mă sfîntesc pe Mine Însuși, ca și ei să fie sfințiți întru adevăr ». (*Ibid.* XVII, 9-19).

« Dar nu numai pentru aceștia Mă rog, ci pentru cei ce vor crede în Mine, prin cuvântul lor. Ca toți să fie una, după cum Tu, Părinte, întru Mine și Eu întru Tine, așa și aceștia în Noi să fie una, ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis. Și slava pe care Tu Mi-ai dat-o, le-am dat-o lor, ca să fie una, precum Noi una suntem : Eu intru în ei și Tu întru Mine, ca ei să fie desăvârșiți întru unime, și să cunoască lumea că Tu M-ai trimis și că i-ai iubit pe ei, precum M-ai iubit pe Mine. Părinte, voiesc ca unde sunt eu, să fie împreună cu Mine și aceia pe care Mi i-ai dat, ca să vadă slava Mea pe care Mi-ai dat-o, pentru că Tu M-ai iubit pe Mine mai înainte de întemeierea lumii. Părinte drepte, lumea pe Tine nu Te-a cunoscut, dar Eu Te-am cunoscut, și aceștia au cunoscut că Tu M-ai trimis. Și le-am făcut cunoscut numele Tău, și-l voi face cunoscut, ca iubirea cu care M-ai iubit Tu să fie în ei și Eu în ei ». (*Ibid.*, XVII, 20-26). Acest efort de acces la viața unitivă în Dumnezeu, pe calea christică a sacrificiului, constituie cea mai înaltă disciplină a vieții.

V. 6. 10. Corpul causal, sau corpul glorios,

sau corpul spiritual. Adunând elementele spiritului îngeresc, ce aspiră la adevărul absolut, cu puterile spiritului divin ce atrag pe oamenii iubitori de sfințenie, s-a descris un *corp spiritual*, care este *corpul de glorie* al apostolului Pavel sau *corpul causal* al anumitor ocultiști. Apostolul Pavel, îl descrie astfel : « Se seamănă (trupul) întru stricăciune, înviază întru nestricăciune. Se seamănă întru necinste, înviază întru slavă, se seamănă întru slăbiciune, înviază întru putere ». (I, *Corinteni*, XV, 42-43).

« Se seamănă trup firesc, înviază trup duhovnicesc. Precum și este scris : "Făcutu-s-a omul cel dintâi, Adam, cu suflet viu ; iar Adam cel din urmă cu duh dăător de viață". Dar nu este întâi cel duhovnicesc, ci cel firesc, apoi cel duhovnicesc. Omul cel dintâi este din pământ, pământesc ; omul cel de-al doilea este din cer. Cum este cel pământesc, așa sunt și cei pământești ; și cum este cel ceresc, așa sunt și cei cerești. Și după cum am purtat chipul celui pământesc, să purtăm și chipul celui ceresc. Aceasta însă zic, fraților : Carnea și sângele nu pot să moștenească împărăția lui Dumnezeu, nici stricăciunea nu moștenește nestricăciunea ». (*Ibid.*, XV, 44-50)

« Iată, taină vă spun vouă : Nu toți vom muri, dar toți ne vom schimba, deodată, într-o clipeală de ochi, la trâmbița cea de apoi. Căci trâmbița va suna și morții vor învia nestricăcioși, iar noi ne vom schimba. Căci trebuie ca acest corp stricăcios să se îmbrace în nestricăciune și acest (trup) muritor să se îmbrace în nemurire ». (*Ibid.*, XV, 51-53)

« Iar când acest (trup) stricăcios se va îmbrăca în nestricăciune și acest (trup) muritor se va îmbrăca în nemurire, atunci va fi cuvântul care este scris : "Moartea a fost înghițită de biruință. Unde îți este, moarte, biruința ta? Unde îți este, moarte, boldul tău?". Și boldul morții este păcatul, iar puterea păcatului este legea. Dar să dăm mulțumire lui Dumnezeu, Care ne-a dat biruință prin Domnul nostru Iisus Christos! ». (*Ibid.*, XV, 54-57).

« Cât pentru noi, cetatea noastră este în ceruri, de unde și așteptăm mântuitor, pe Domnul Iisus Christos, Care va schimba la înfățișare trupul smereniei noastre, ca să fie asemenea trupului

slavei Sale, lucrând cu puterea ce are de a-Și supune Sieși toate ». (*Filipeni*, III, 20-21).

Corpul spiritual sau causal este domeniul spiritului și al cauzelor creatoare din om, receptacol și canal al forțelor spirituale. El este vasul, potirul, graalul permanent unde se reunesc, pe de o parte, toate achizițiile de noblețe și înțelepciune acumulate de individ în cursul vieții sale, toate experiențele efectuate cu ajutorul altor corpuri inferioare, perisabile. Pe de altă parte, tot corpul causal este receptacolul grațiilor divine de sfințenie, al darului clarviziunii și al profeției.

Ap. Pavel a descris aceste influxuri spirituale din Înalt, repartizate fiecăruia conform meritelor sale și funcție de misiunea ce are de îndeplinit : « Așa și noi, cei mulți, un trup suntem în Christos și fiecare suntem mădulare unii altora. Dar avem felurite daruri, după harul ce ni s-a dat. Dacă avem proorocie, să proorocim după măsura credinței. Dacă avem slujbă, să stăruim în slujbă; dacă unul învață, să se sânguiască în învățatură. Dacă îndeamnă, să fie îndemnare ; dacă împarte altora, să împartă cu firească nevinovăție ; dacă stă în frunte, să fie cu tragere de inimă ; dacă miluiește, să miluiască cu voie bună ». (*Romani*, XII, 5-8).

Corpul spiritual este domeniul unde trăiesc subiecții de elită, însetați de exactitate, precizie și adevăr, care grupează într-o sinteză armonioasă faptele de experiență materială, de educație mintală și concordanță spirituală. Gândurile acestora par scânteii de geniu, de inspirație divină. Persistența superiorității spirituale acumulate este asigurată de permanența acestui corp imaterial, diferit de corpurile inferioare, supuse reînnoirii permanente.

Prin intermediul corpului spiritual au loc aparițiile entităților angelice⁴¹ și a celor decedați întru Gloria lui Dumnezeu. Însuși Christos a fost transfigurat⁴², prin intermediul corpului său

9/03/80Attention:_____

⁴¹. *Exod* III, 2; *Luca* XXII, 43; XXIV, 23; etc.

⁴². « Și după șase zile, Iisus a luat cu sine pe Petru și pe Iacov și pe Ioan, fratele lui, și i-a dus într-un munte înalt, de o parte. Și S-a schimbat la față, înaintea

spiritual, și a apărut după moarte. De altfel, învierea a constat într-o materializare corporală veritabilă, lucru dovedit prin faptul că ap. Toma a pipăit urmele cuielor răstignirii, ca și de masa pe care a luat-o împreună cu cei doi, de pe drumul Emausului. (*Luca*, XXIV, 13-52).

Aparițiile nu sunt însă neapărat manifestări de ordin îngeresc sau divin. Există apariții diabolice sau pur și simplu astrale, constatabile în timpul ședințelor de materializare spiritistă, care pot fi miraculoase, fără să fie divine. Extazul și răpirea mistică a spiritelor dincolo de astral și de ambianța pământească, în plin domeniu ceresc, se petrece tot prin intermediul corpului astral, causal sau glorios. Viziunea inefabilă din timpul răpirii a fost descrisă de apostolul Pavel : « Cunoscut un om în Christos, care acum paisprezece ani – fie în trup, nu știu; fie în afară de trup, nu știu; Dumnezeu știe – a fost răpit până la al treilea cer... A fost răpit în Rai și a auzit cuvinte de nespuse, pe care nu se cuvine omului să le grăiască. Pentru unu ca acesta mă voi lăuda; iar pentru mine însumi nu mă voi lăuda decât numai în slăbiciunile mele. Căci chiar dacă aș vrea să mă laud, nu voi fi fără minte, căci voi spune adevărul; dar mă feresc de aceasta, ca să nu mă socotească nimeni mai presus decât ceea ce vede sau aude de la mine. Și pentru ca să nu mă trufesc cu măreția descoperirilor, datu-mi-s-a mie un ghimpe în trup, un înger al Satanei, să mă bată peste obraz, ca să nu mă trufesc. Pentru aceasta, de trei ori am rugat pe Domnul ca să-l îndepărteze de la mine. Și mi-a zis : Îți este de ajuns harul Meu, căci puterea Mea se desăvârșește în slăbiciune. Deci, foarte bucuros, mă voi lăuda mai ales întru slăbiciunile mele, ca să locuiască în mine puterea lui Christos. De aceea mă bucur în slăbiciuni, în defăimări, în nevoi, în prigoniri, în strâmtori, pentru Christos, căci, când sunt slab, atunci sunt tare ». (II, *Corinteni*, XII, 2-11).

Exteriorizarea spiritului până în sfera cerească produce un fel de decondensare și deconcentrare materială foarte puternică,

lor, și a strălucit fața Lui ca soarele, iar veșmintele Lui s-au făcut albe ca lumina. Și iată, Moise și Ilie s-ar arătat lor, vorbind cu el ». (*Matei*, XVII, 1-3).

grutatea este suprimată iar corpul aspirat de energia spirituală ce domină deasupra extremității cefalice, putând învinge gravitația terestră. În astfel de situații, corpul plutește în aer, putându-se ridica la oarecare înălțime, de exemplu la înălțimea turnurilor unei biserici, după unele mărturii greu contestabile. Astfel se explică fenomenele de levitație, pe care le aflăm citind viețile sfinților. Este vorba de răpire, de zbor sau transfer peste sau în ciuda unor obstacole materiale.

În organism, extazul poate produce fie inhibiția generală, cu blocarea manifestărilor vieții organice, fie, dimpotrivă, o supra-excitare însoțită de proiecții fluidice luminoase (aură, globuri și raze luminoase, iluminări, etc.), fie dematerializări cu sau fără mișcările amintite. Unii extatici rămân imobili, alții zboară sau merg prin aer, pe apă.

În cartea sa *Mistica divină, naturală și diabolică*, Görres citează numeroase exemple de fenomene extraordinare : « Forțele motrice, care în viața obișnuită se împart între diversele organe, par reunite sau concentrate, pe timpul extazului, într-o forță generală ce se apropie de craniu, astfel că centrul de greutate al celui în cauză se mută către cap. Puterea greutății terestre ce comprimă mișcările obișnuite sunt și ele diminuate. Sfântul Joseph de Copertino, în extaz, părea fratelui Junipero ușor ca un fulg ; tot așa, Beatrix ne spune că, vreme de o noapte întreagă, după primul ei extaz, a avut impresia că zboară prin aer ». (Vol. II, p. 43). « Noul echilibru, al extazului se exteriorizează prin extrema mobilitate a extaticilor ce plutesc în aer și pe care îi poți pune în mișcare printr-o simplă suflare ». (Vol. II, p. 328).

În anumite cazuri, nu numai că se pierde greutatea, ci pot să apară și alte fenomene, de exemplu imposibilitatea arderii, corpurile sau trupurile în cauză devenind ignifuge. Aflată nesupravegheată și în stare de extaz, Sfânta Caterina de Siena a căzut peste o oarecare cantitate de jar sau cărbuni aprinși, rămânând câțva timp peste ei. În cele din urmă a fost ridicată de cei din apropiere, cu care ocazie nu s-a constatat niciun fel de urmă de ardere, nici pe corpul ei propriu, nici pe veșmintele

ei. Cartea a II-a a *Vechiului Testament* ne pune în fața unui astfel de fenomen : « Iar acolo i s-a arătat îngerul Domnului într-o pară de foc, ce ieșea dintr-un rug; și a văzut că rugul ardea, dar nu se mistuia. Atunci Moise a zis : ”Mă duc să văd această arătare minunată : că rugul nu se mistuiește”». (*Ieșirea*, III, 2-3).

Ceea ce face corpul omului luminos și ușor până la dematerializare este spiritul de puritate și de adevăr, lumina cerească a Sfântului Duh, care îl cuprinde. Lumina sau forța Sântului Duh poate pătrunde în organismul material ce devine imputrescibil după moarte, căpătând pe deasupra un miros plăcut, ce a fost asociat cu sfințenia. Această acțiune a luminii spirituale sau a Sfântului Duh a fost descrisă de Christos în termeni voalați : « Nimeni, aprinzând o făclie, nu o pune în loc ascuns, nici sub obroc, ci în sfeșnic, ca aceia care intră să vadă lumina. Luminătorul trupului e ochiul tău. Când ochiul tău este curat, atunci tot trupul tău e luminat; dar când ochiul tău e rău, atunci și trupul tău e întunecat. Ia seama deci ca lumina din tine să nu fie întuneric. Așadar, dacă trupul tău e luminat, neavând nicio parte întunecată, luminat va fi în întregime, ca și când te luminează făclia cu strălucirea ei ». (*Luca*, XI, 33-36).

Cu sau fără dreptate, se crede că, pe timpul extazului, spiritul lui Dumnezeu adică Sfântul Duh ia locul sufletului și spiritului omenesc, înfrățindu-se cu acestea într-un fel ce nu a putut fi explicat până acum.

Alături de acest extaz supra-natural, mistic sau divin există însă și un alt gen de extaz, căruia i se spune natural, magnetic sau diabolic, așa cum poate fi observat, de exemplu, la somnambuli, la cei hipnotizați sau la drogații ce au absorbit anumite substanțe toxice halucinogene. Într-un astfel de caz, în loc să fie deconcentrate și aspirate, forțele vitale sunt condensate, concentrate sau îngreunate în zona materială, putând da naștere fenomenelor de posesiune demoniacă și, în general, de magie neagră.

V. 6. 11. Conducerea sintetică și ierarhică a celor șapte etaje ale septenarului. – Eșalonate începând cu corpul material

dens și terminând cu lumina pură a spiritului divin, cele șapte zone solidare între ele sunt ierarhizate în grade de densitate și de suveranitate. A abandona una dintre ele sau mai multe, sau a le cultiva cu semințele Răului (păcatului), revine la a dăuna grav evoluției, împlinirii și mântuirii întregului ansamblu. Este deci important să cunoaștem toate datorită sintetice ale omului, mai ales când suntem medici, profesori sau preoți. Nu ne putem limita atenția și îngrijirile la cadavrul mineral, vegetal și animal din om. Ca medic, nu ne putem limita la terapeutică strict materială; ca profesori nu ne putem limita la cultivarea unei ideologii în spiritul elevilor sau al studenților; ca preoți nu ne putem limita la aspectul moral sau dogmatic al unei confesiuni oarecare, fără să ținem seamă că influențele impure ale unui regim alimentar sau ale igienei corporale și spirituale, hiperdogmatizate și partizane, din zilele noastre, au o anumită influență asupra personalității în întregul ei.

Înțelegerea omului pe baza adevăratei științe oculte va conduce medicul, profesorul sau preotul la stabilirea legilor integrale ale vieții sănătoase, fiecare dintre aceștia trăgând concluzia specifică, ce se impune, funcție de propriul lui nivel de evoluție personală, de gradul lui de dăruire pe altarul adevărului sintetic, ce cuprinde deopotrivă bolnavul medicului, elevul profesorului sau credinciosul preotului. Medicul, de exemplu, va ajunge la anumite reguli de sănătate generală și manevre terapeutice specifice pentru bolnav și chiar pentru un om aparent sănătos, dar în care boala (microbul, disfuncțiunile încă invizibile, indolența, indiferența, păcatul) se « coace » deja. În relațiile lor cu bolnavii, elevii sau credincioșii, medicul, profesorul sau preotul trebuie să își pună problema cunoașterii profunde a celor ce le încredințează sănătatea, instruirea și educația lor, sau pur și simplu mântuirea, veșnicia. Nu judecăm și nu condamnăm. Invităm însă medicii, profesorii și preoții să se gândească la aceste lucruri ce ne interesează pe toți, în măsura în care credem că suntem oameni adevărați, întregi nu numai la trup, ci și la suflet și la spirit.

Pe această bază, indiferent de domeniul de activitate al unui specialist sau altul, se va ajunge la o unitate de metodă (nu metodă unică!), la o sinteză fundamentală privind mijloacele de acțiune, fie pentru vindecarea bolnavului sau descoperirea omului viitor din copilul de șase sau șapte ani, ce bate la poarta școlii, fie pentru a-l ajuta pe adultul sau vârstnicul, ce nu și-a înțeles rostul pe lume, să nu-și rateze viața, sau să nu o rateze în întregime, să creeze bune auspicii pentru încarnarea următoare. Viața continuă, indiferent de ce crede sau propovăduiește o religie, doctrină sau ideologie oarecare.

Între cei trei, misiunea medicului este mai ușoară sau în orice caz mai puțin complexă decât cea a profesorului sau a preotului. Este drept, medicul are în mână viața bolnavului, dacă acesta face imprudența să se dea pe mâna lui, înainte de a-i verifica « medicina »! Profesorul trebuie să vadă mai departe decât medicul, să descopere omul de mâine în copilul de azi, și funcție de asta să-l învețe una sau alta, la un nivel sau altul, mai repede sau mai încet. Din acest punct de vedere, nu este ușor de susținut că spitalele sunt chiar spitale, școlile chiar școli, medicii medici, profesorii profesori, bisericile biserici și preoții preoți. Pentru preoți manifestăm oarecare indulgență, ce ar putea fi un păcat, o slăbiciune inoportună. O facem nu pentru ei, ca preoți, ci pentru Dumnezeu, în slujba căruia pretend că se află. Bineînțeles, și preoții și credincioșii trebuie să își pună problema dacă o biserică sau alta poate fi confundată cu Dumnezeu. Când o biserică pretinde că nu există acces la Dumnezeu sau mântuire decât prin mijlocirea ei, s-ar putea să sară peste cal, mai ales că, onorata castă preotească și arhierescă a încetat de mulțisor să fie un exemplu de dăruire, omenie și sfințenie!

Din studierea atentă a septenarului omenesc, adică a omului în întregul lui, fiecare om responsabil, fiecare părinte poate trage unele din concluziile ce se impun. Pentru medic, profesor sau preot, aceste concluzii și practica lor constituie nu numai o datorie morală ci și una profesională, fiecare dintre ei fiind plătit să facă foarte bune servicii, nu mediocre sau rele de-a dreptul. Unitatea metodică amintită implică nu numai o sinteză a

mijloacelor de acțiune ci și apropierea până la identificare cu tulburările morbide ale bolnavului, cu cele de vârstă, anturaj sau temperament ale elevului sau credinciosului. Tulburările morbide ale bolnavului, ca și cele temperamentale sau de creștere ale elevului, se datorează aproape fără excepție unor vicii de conduită a vitalității potențiale și funcționale, unor răbufniri ale sufletului animal, ale temperamentului și caracterului omenesc, unor erori de direcție spirituală generală. Din acest punct de vedere, bolile sunt consecința ignoranței sau a păcatului comis (de noi înșine dar și de părinții și chiar strămoșii mai îndepărtați), ele fiind termenele inevitabile ale scadenței ce vine într-o zi, căci ulciorul nu merge de multe ori la apă ! Bolile sunt consecințele greșelilor comise, ele sunt crizele prin care organismul se vindecă adesea singur, treaba medicului constând în a ajuta organismul, nu în a se pune de-a curmezișul, ca o barieră proastă ! Bolile sunt avertismentele Providenței, pentru care trebuie să mulțumim lui Dumnezeu. Cine înțelege asta nu se mai îmbolnăvește. Dacă moare (ceea ce nu se întâmplă chiar în fiecare zi), înseamnă că i-a venit timpul, altfel spus că trebuia chemat preotul, nu medicul ! Ca și eșecul școlar, bolile sunt avertismente din care trebuie să învățăm. Să învățăm ce ? Să învățăm a ne comporta, a mânca, a ne îmbrăca, a munci și chiar a tăcea, de multe ori, astfel încât să nu ne mai îmbolnăvim. Există oare o astfel de învățătură ? Da, există ! Studierea septenarului ființei umane, înțelegerea unității sintetice și ierarhice a celor șapte etaje ne va ajuta să utilizăm mijloacele naturale de apărare contra bolilor în general, fără să violentăm vreuna dintre cele șapte părți constitutive ale ființei umane, dimpotrivă, pe cât posibil, ajutându-le pe fiecare în parte, astfel încât să ajungem la ceea ce numim unitatea de direcție, de ținută și de țință spirituală.

Septenarul omenesc trebuie studiat și înțeles cu ochii medicului, ai profesorului și apoi ai preotului. Nu însă în ordine democratică, ci în aceea indicată. Medicul va ști cum și în ce fel poate fi dematerializat careul inferior astfel încât treimea superioară să domine în cadrul septenarului. La aceasta nu se

poate ajunge decât prin instruirea spiritului, astfel încât multiplicitatea să fie transmutată sau înțeleasă în unitatea ei, animalul din om să fie înțeles ca om, omul să fie înțeles ca înger, iar acesta ca un copil al lui Christos, unit cu El prin sacrificiul progresiv al căilor și instrumentelor materiale de educație, prin supunerea integrală și entuziastă la Legea Tatălui.

Contrar celor ce ar putea replica unii, nu este vorba de transformarea medicului în profesor sau preot, nici a acestora în medici. Este vorba de o întrepătrundere, nu mai mare decât aceea care există între diversele etaje ale septenarului. Desigur, la un moment dat, medical va ceda în fața profesorului iar acesta în fața preotului. Mai întâi însă, fiecare dintre ei trebuie să își ducă propria lui viață într-o bună ordine sintetică, fără de care nu se va putea bucura de influența necesară pentru a-și dirija aproapele. Iată de ce, vorba cu « să faci ce zice popa, nu ce face popa » nu poate intra în analele înțelepciunii unui om întreg la minte, cu atât mai puțin în acelea ale unui popor. În plus, din cauza contra-selecției îndelung practicate în învățământul teologic, cei mai mulți dintre preoți sunt departe de a fi modele de moralitate, dăruire și iubire pentru aproapele, de erudiție, răbdare, înțelepciune și sfințenie. Pentru un astfel de preot, exigența, justificată, a medicului, de a organiza regimul alimentar al bolnavului altfel decât pretinde tanti Biserica, va fi un amestec în cele sfinte ! Evident, medicul responsabil nu va ține seamă de postul decis orbește, în urmă cu șaptesprezece secole, de către sfinții politruci ai împăratului Constantin. Multe s-au schimbat de atunci în materie de alimentație. Agricultura se face altfel, au apărut alimente modificate genetic, băuturi răcoritoare în care se amestecă tot felul de otrăvuri și substanțe dubioase, inclusiv o pudră obținută prin coacerea și măcinarea resturilor copiilor uciși prin avort de către tovarășii medici. Și medicii, și preoții, și profesorii trebuie să dea cu mătura prin fața cuvioșiiilor, a domniilor lor! Preoții ce vorbesc credincioșilor numai de de banda lui Avraam ar face bine să se ducă în pustie, după țapii ispășitori ai boborului ales, dacă numai atâta știu. Predicile unor astfel de tăiați împrejur la creier scârbesc și

îndepărtează oamenii nu numai de Biserică, ceea ce n-ar fi chiar o pagubă, ci și de învățătura lui Christos. Cele mai multe dintre biserici nu dispun de o învățătură compatibilă cu Adevărul, cu lumea în care trăim. Pretențiile lor de a avea o astfel de învățătură sunt ridicole. Predicile celor mai mulți dintre preoții creștini contemporani îndepărtează mulți credincioși de biserică. Credincioși doresc dovezi acumulate, grupate, ierarhizate, sintetice, solidare, convergente, istorice, științifice, filosofice și de altă natură. Credincioșii s-au săturat să audă numai de Iacob-Israel, Isaia, Neemia și ceilalți magnifici. De exemplu, mulți credincioși se întreabă dacă urmașii lui Burebista și Decebal pot fi, în același timp, și ai lui Avraam, ai lui Moise, ai tovarășilor farisei, care nu numai că l-au judecat, insultat și răstignit pe Christos, acum două mii de ani, dar continuă și astăzi pe drumul tras de vajnicii lor înaintași, răstignitori !

Profesorii nu au dreptul să se ascundă după știința sau obiectul pe care îl predau. Întrucât au pretenția să-i învețe pe oameni, profesorii au datoria să-i cunoască mai întâi, datorie pe care o au și medicii, care pretend că îi pot feri de boli, ba chiar vindeca. Și medicii și profesorii și preoții trebuie să cunoască septenarul omenesc. Altfel cum ne-ar putea vindeca, învăța și îndruma spre mântuire, dacă habar n-au ce este, în ce constă Omul, ființa necunoscută de care vorbea savantul Alexis Carrel, în urmă cu aproape un secol.

Cât privește conduita medicală practică, o terapie nu poate fi clarvăzătoare și eficace dacă medical nu știe că tratând în mod sintetic vizibilul, vitalul, temperamentul, într-un cuvânt fizicul, tratează nu mai puțin invizibilul, instruind bolnavul prin exemplul direct, înnobilând spiritul acestuia, ajutându-l să înțeleagă și să se orienteze, funcție de nevoia lui de cultură sfințitoare, aducându-l, eventual, pe această cale, la înțelegerea nevoii unei practici religioase. Într-un astfel de caz, religia și practica religioasă ar fi instalate în cadrul ordinii prealabile și generale, în care vizibilul și invizibilul, materialul și spiritualul sunt solidare cu întreaga existență.

Reamintim că, în cadrul septenarului omenesc, materia corporală este condusă de către vitalitatea potențială (inegală de la om la om) și funcțională (tot inegală, funcție de igiena și regimul de viață al fiecăruia). Vitalitatea este determinată de către tiparul și planul architectural al corpului astral. La rândul lui, corpul astral este sub dependența instinctivă a sufletului animal ce îi poate imprima (cazul oamenilor puțin evoluți) anumite semnături fizionomice de tip bestial (trăsături animale, poftă și apucături bestiale, mâini masive de brută sau lungi și subțiri ca picioarelele lăcustelor). Cu poftele și instinctele lui, bune sau rele, sufletul animal este controlat și comandat, în principiu, de către spirit, mai exact de către rațiune, parte a spiritului. Acesta, după cum am văzut, primește incitațiile moralizante ale spiritului îngeresc, aflat sub dominația unitivă a spiritului divin.

V. 6. 10. Mărturii concordante despre septenar. – Semnalăm mai întâi cele șapte daruri ale Sfântului Duh. Conform doctrinei Bisericii, care conține multe lucruri bune, Sfântul Duh a fost comunicat omului prin șapte daruri: înțelepciunea, inteligența, forța, cunoașterea sau știința, pietatea și evlavie sau frica de Dumnezeu. Acestor șapte daruri le corespund cele șapte păcate capitale: orgoliul, zgârcenia, pofta sau gelozia, gurmândiza, depravarea sau perversiunea sexuală, furia nervoasă și lenea.

Apropo de concordanțele septenarului, notăm șapte psalmi ai penitenței, șapte taine (botezul, penitența, confirmarea, împărtășania, mariajul, mirungerea, preoția), șapte diviziuni omenești în filosofia tomistă, șapte locuințe în « castelul omenesc » ale sfintei Tereza din Avilla.

Cele șapte diviziuni omenești de care vorbește sfântul Toma d'Aquino în *Suma Teologică* sunt următoarele:

- 1). *Forma elementară*, materia sau corpul fizic.
- 2). *Suflul motor* sau forța vitală a corpului.
- 3). *Sufletul vegetativ* ce primește/înregistrează senzațiile și conduce regenerarea, nutriția, protecția și conservarea corpului.

4). *Sufletul senzitiv sau animal*, comun cu cel al animalelor, care analizează senzațiile și le păstrează în memorie.

5). *Sufletul intelectual inferior* sau sufletul omenesc, instrumentul rațiunii pentru studierea și înțelegerea lumii.

6). *Sufletul intelectual superior*, înrudit cu cel îngeresc, care permite omului o apropiere imperfectă de esența lucrurilor.

7). *Lumina divină* sau sufletul fericiților, care permite înțelegerea deplină a esențelor.

După Toma d'Aquino, omul cunoaște cele cerești și cele divine prin intermediul sufletului intelectual superior și al luminii divine. Diviziunile tomiste corespund septenarului ocult analizat de noi. Sfântul Toma, mare erudit al catolicilor, nu pomenește spiritul omenesc în cadrul septeneraului său. La catolici, la creștini în general, când este vorba de adevăr, totul se petrece ca la poliția secretă. Nici savanții, nici cercetătorii științifici, nici chiar sfinții din calendar nu cunosc adevărul mai bine decât comisarii gândirii, indiferent că aceștia poartă sutană sau epoletă pe umeri. În anii 869-870, cu patru secole înainte de Toma d'Aquino, Biserica mutilase omul, aruncând la gunoi trinitate acestuia și transformându-l într-o ființă binară⁴³, după cum ne arată prima coloană a septenarului nostru (Fig. 7).

9/03/80Attention:_____

⁴³. Cercetători binarității consideră că originile acesteia urcă până la rebeliunea luciferiană și înțelegerea ulterioară, dintre Lucifer (Satana) și Ahriman (Diavolul), spirite antichriste ce nu se confundă. Patru secole după Toma d'Aquino, Francis Bacon inventează limbajul binar, care peste alte trei secole și jumătate va sta la baza computerului. Bacon considera că orice gând, idee, întreaga cultură poate fi exprimată în limbaj binar, printr-o succesiune infinită de « 0 » și de « 1 », ispravă de care este capabil computerul. Limbajul binar rezumă esența inteligenței artificiale, a cărei implementare pe om a început cândva prin educația materialistă, exaltată de tagma lui Bacon dar și de sinoadele ecumenice ale Bisericii. Această implementare culminează cu microcipuirea cerebrală de astăzi. În contextul apropiatei veniri a mult așteptatului Antichrist (cel puțin de către Bisericile jidovite – fără supărare !), mulți, care vor crede în acesta, vor deveni, într-adevăr, ființe binare, formate din trup și suflet, cum a au decis politrucii Bisericii în anii 869-870, cu ocazia celui de al VIII-lea Sinod Ecumenic (Constantinopole). De prisos să adăugăm că viitoarele ființe binare vor fi roboții organici imaginați de politrucii

Sfânta Tereza vorbește de șapte castele sufletești, adică de șapte planuri de acțiune ale omului, în cursul ascensiunii către Dumnezeu. Mai întâi, sprijinindu-se pe legea analogiei și pe evanghelistul Ioan : « În casa Tatălui Meu multe locașuri sunt... » (*Ioan*, XIV, 2), ea ne spune că în sufletul nostru sunt multe încăperi sau locuințe, ca și în cer. Apoi, Sfânta Tereza susține că sufletul celor drepi este un castel, ba chiar paradis, întrucât sunt făcuți după chipul și asemănarea lui Dumnezeu (*Facerea*, I, 26), deși textul biblic citat nu pomenește de castele ci de puterea ce i s-a dat omului, de a stăpâni « peștii mării, păsările cerului, animalele domestice, toate vietățile ce se târăsc pe pământ și tot pământul ». Deși în castelul sufletului s-ar găsi șapte tipuri de locuințe, foarte multe suflete preferă exteriorul acestora, din obișnuința de a trăi la un loc cu animalele și mai ales pentru că se tem să lupte cu demonii ce vor și ei să locuiască exact acolo...

În prima din aceste *locuințe*, sufletele sunt pierdute în lumea largă. Nu însă din cauza locuinței ci datorită animalelor veninoase cubărite acolo, care nu permit omului să vadă lumina.

În cea de a *doua locuință*, sufletele sunt conștiente de existența lui Dumnezeu și de ce așteaptă El de la noi. Ele nu pot însă rezista atacurilor violente ale demonilor, care le atrag către lumea materiei, a plăcerilor. De aici nevoia alegerii atente a celor pe care îi frecventăm, astfel încât aceștia să fie cât mai avansați în viața spirituală.

În cea de a *treia locuință*, sufletele sunt precum tânărul din Evanghelia după Matei (IXX, 16-22), care nu s-a îndurat să își vândă bunurile și să le împartă săracilor, pentru a avea o avere în cer. În această locuință sufletească, trebuie să renunțăm la toate dorințele grosiere, materiale și animale. În termeni ocuți, viața materială a corpului și suflul vital sau corpul eteric, abandonate

luciferiano-ahrimanieni, deghizați în înalți prelați și părinți ai Bisericii, care au sucit și învârtit sinoadele creștine, probabil, dar și cretine, inclusiv faimosul sinod catolic Vatican II (1958-1963). (Cunoscut sub numele de Conciliu Vatican II).

În primele două locuințe trebuie completate prin abandonarea a tot ce privește corpul astral, căci acesta este cea de a treia locuință a Sfintei Tereza, care recomandă viața umilă, în liniște și speranță, sub conducerea unui bun duhovnic sau ghid spiritual.

Al patrulea tip de locuință sufletească este locul pasiunilor și al consolărilor din inimă. Pe plan ocult, este vorba de domeniul pasiunilor sufletului animal, contra cărora sfânta Tereza nu vede decât transformarea acestora în pasiuni spirituale, ce dilată inima, așa cum spune *Psalmul* (CXVIII, 32). Sufletul trebuie să se consacre sfințeniei și consolărilor spirituale, care îl vor umple de înțelepciune divină, față de care cele lumești nu mai contează. Totuși, în acest al patrulea tip de locuință sufletească, suntem încă prea slabi în fața demonilor, din care cauză cei ce sunt în acest stadiu nu trebuie să exagereze cu postul, rugăciunea și ascetismul, duhovnicii și superiorii trebuind să le indice un regim de viață și de muncă cu mâncare și somn suficient, fără prea multă singurătate, ascetism și rugăciuni.

Adevărata muncă de descoperire a comorii ascunse ce zace în noi începe în cel de al cincelea tip de locuință sufletească, în care descoperim cele din viața interioară care ne pot procura bucurii spirituale, lăsându-ne chiar să întrevădem posibilitatea uniunii cu Dumnezeu. Este domeniul în care începem să avem percepția vieții lui Dumnezeu, despre care sfânta Tereza avea o idee destul de avansată, fără să fi făcut studii teologice. La acest nivel, sufletul trebuie să renunțe la tot ce este lumesc, să nu-l mai iubească decât pe Dumnezeu și pe aproapele, într-o totală dăruire și sacrificiu al propriei personalități. Sufletele capabile de acest sacrificiu devin « soțiile spirituale ale lui Dumnezeu ».

În încercarea de a pătrunde în cel de al șaselea tip de locuință sufletească, ce corespunde spiritului îngeresc din septenarul nostru, se pune problema separării totale de lumea materială. Suferințele fizice și morale ce trebuiesc învinse sunt însă atât de mari încât cel în cauză se crede pierdut. Unii suferă din cauza elogiilor primite, pe care le consideră nemeritate. Alții trec prin boli foarte grave sau probleme morale din cele mai penibile.

Sfânta Tereza vorbește de persecuțiile unui duhovnic lipsit de experiență, care considera demoniace intuițiile ei, deovedite ulterior juste, care constau în abandonarea totală, fără niciun ajutor omenesc, nicio consolare. Când totul pare pierdut, Dumnezeu trezește spiritul omului, dându-i o nouă putere. Trezirea aceasta poate avea loc cu iuțeala și liniștea unei stele căzătoare ce alunecă pe cer sau, dimpotrivă, precum tunetul ce umple bolta cerască. Deși slăbit, spiritul simte prezența lui Dumnezeu, care îl întărește. Totuși, chiar și la acest al șaselea nivel, spiritul omului nu trebuie să uite pe Necuratul, ce va trezi voci interioare pentru a-l tulbura. Cei suficient de puternici în credință vor auzi însă o voce : « Nu-ți fă griji, nu te teme. Sunt Eu ! ». Această voce aduce liniștea și odihna reculegerii, dorința unei și mai mari apropieri de Dumnezeu, credința indefectibilă în acesta, spiritul plonjând în certitudinea absolută a triumfului final. Ajuns aici, spiritul omului este pătruns de euforia mariajului mistic, despre care va păstra o amintire neștearsă, fără să o poată însă descrie în cuvinte. La ieșirea din extaz, spiritul simte mai întâi o senzație inexprimabilă de rușine și confuzie, apoi o sete și mai puternică de dematerializare, pentru reintrarea în starea de extaz. Stările de extaz sunt adesea însoțite de fenomenul de levitație, pe care Sfânta Tereza îl descrie astfel : « Pe când încercam să rezist, am simțit o forță extraordinară sub picioarele mele, care m-a ridicat. La început mi-a fost teamă, simțindu-mă ridicată. Oricât ar fi de plăcută o astfel de răpire, eu nu îmi pierdusem simțurile. Mă simțeam ridicată deasupra pământului ».

În astfel de situații se poate produce chiar zborul spiritului devenit arzător și nerăbdător în ale cunoașterii nelimitate. Este vorba de o îmbogățire spirituală greu de imaginat, ce trebuie pusă în corespondență cu ceea ce ocultiștii numesc conștiința cosmică. Ajuns în această stare, spiritul resimte o dorință atât de intensă de a se contopi cu Dumnezeu, încât viața i se pare o caznă, în unele cazuri una plăcută, totuși caznă. În consecință, setea de moarte este atât de puternică încât spiritul imploră moartea cu lacrimi în ochi, rugându-l pe Dumnezeu să pună

capăt exilului pe pământ. Excitația divină este atât de puternică încât orice nouă impresie poate provoca un nou extaz și o nouă levitație.

În fața unor astfel de stări excepționale înțelegem exclamația apostolului Pavel, care a traversat și el astfel de momente de fascinație și beatitudine : « Om nenorocit ce sunt! Cine mă va izbăvi de trupul morții acesteia? » (*Romani*, VII, 24). Se știe ce spune sfântul Pavel despre răpirea întru extaz : « Cunoscut un om în Christos, care acum paisprezece ani – fie în trup, nu știu; fie afară de trup, nu știu, Dumnezeu știe – a fost răpit până la al treilea cer. Și-l știu pe un astfel de om – fie în trup, fie în afară de trup, nu știu, Dumnezeu știe. Că a fost răpit în rai și a auzit cuvinte de nespus, pe care nu se cuvine omului să le grăiască ». (*II Corinteni*, XII, 2-4).

Cea de a șaptea locuință a spiritului, după Sfânta Tereza, este sejurul spiritului divin al ocultiștilor, despre care ea se exprimă astfel : După tot ce s-a spus despre acest itinerariu spiritual, pare imposibil să se mai poată adăuga ceva. Totuși, ar fi o nebunie să credem asta. Măreția lui Dumnezeu fiind fără limite, operele lui sunt fără de hotar. Cine ar putea vorbi despre darurile și milosteniile sale? (...) Când Dumnezeu se milostivește de spiritul ce a suferit și suferă încă din dorința de a-L cunoaște, atunci spiritul acceptat ca logodnică spirituală este introdus în locuința dumnezeiască încă înaintea consumării nunții spirituale. Această locuință dumnezeiască este chiar a șaptea locuință sau diviziune a spiritului, de care vorbesc. După cum Dumnezeu își are locuința sa în cer, tot așa El are și în spirit o locuință, unde locuiește singur. Este vorba de ceea ce putem numi un al doilea cer.

Spiritul în extaz cunoaște cele trei Persoane ale Sfintei Treimi, în unitatea lor, iar deosebirea lui de spiritul dumnezeiesc se șterge aproape cu totul, logodna spirituală din cea de a șasea diviziune sau locuință transformându-se în mariaj sau nuntă mistică. Tot ce se poate spune este că spiritul omului ajuns aici devine una cu Dumnezeu. Apostolul Pavel însuși înțelegea acest

lucru când spunea că «... Cel ce se alipește de Domnul este un duh cu el». (I, *Corinteni*, VI, 17).

De aceea, rugându-se într-o zi pentru apostolii săi, Mântuitorul ceru Tatălui: «Ca toți să fie una, după cum Tu, Părinte, întru Mine și Eu întru Tine, așa și aceștia în Noi să fie una...». (*Ioan*, XVII, 21).

Rezumatul acesta foarte sumar al experienței mistice a Sfintei Tereza corespunde traversării septenarului ocult al constituției omului. Este vorba de cele șapte etape progresive, pe care omul le traversează de la materie la viața pur spirituală, prin ucenicie, învățătură și sacrificiu întru Christos.

Această concordanță este un argument demonstrativ cu privire la adevărul septenarului. Am insistat mai curând pe cazul Sfintei Tereza decât pe acela al Sfântului Toma d'Aquino, întrucât acesta de pe urmă, ca eminent erudit, filosof și teolog, a fost tipul Marelui Inchizitor al lui Dostoievski, al comisarului politic sau politrucului creștin, care, dintr-o disciplină rău înțelegească, sau poate de frică, l-a trădat pe Christos. Sfânta Teresa, dimpotrivă, fără studii, a ajuns la aceleași concluzii cu Sfântul Toma d'Aquino și întregul ocultism, ceea ce nu poate fi întâmplător. Nici ea însă nu pare să fi pronunțat cuvântul «spirit», a cărui rostire a fost practic interzisă printre creștini, până în epoca modernă când, în ciuda materialismului, aceștia au început să citească *Biblia* cu ochii lor.

Iată însă o altă mărturie privind adevărul constituției septenare a omului. Analiza *Apocalipsei* Sfântului Ioan arată că «răpit în spirit», acesta a primit șapte viziuni din partea lui Dumnezeu, într-o ordine din ce în ce mai spiritualizată, fiecare dintre ele fiind formată din șapte elemente ierarhizate într-o progresie regulată ce concordă cu ordinea celor șapte diviziuni ale constituției septenare a omului.

Apocalipsa este un monument de știință ocultă, ca și începutul Evangheliei după Ioan. Într-o formă alegorică și mistică, *Apocalipsa* trece în revistă cele șapte etape și șapte metamorfoze pe care omul trebuie să le traverseze pentru a ajunge la Dumnezeu, expunând neîncetata luptă dintre Bine și

Rău, opoziția dintre acestea în cadrul Universului și al omului. Nu lipsesc triumfurile insolente dar trecătoare ale Necuratului, nici dezastrele sau cataclisme ce înseamnă pedeapsă ori răscumpărare, peripețiile dreptilor față cu cei răi, martirizarea sfinților și a profeților de către adoratorii Diavolului reprezentat de elementul separat prin formarea binarului, la începutul creației, adică elementul feminin ispititor, materializat, instrument al forțelor satanice (o femeie, mare prostituată, împodobită cu bogățiile pământești, călărind un monstru roșu, o metropolă degenerată de o civilizație rău înțeleasă – Babilonul, unde domnește decadența, luxul indecent, îmbogățirea fără limite, turbarea supra-producției și consumației inutile, domnia democrată a instinctelor josnice. Această luptă a Binelui contra Răului este condiția meritului învățării și practicării adevărului, a triumfului final al spiritului individual.

De asemenea, *Apocalipsa* înseamnă descrierea judecăților periodice ale omenirii (anterioare Judecății de pe Urmă), explicarea genezei catastrofelor, a epidemiilor, revoluțiilor, războaielor provocate de viciile de direcție și de rătăcirea omului, cuvenitele reparații în favoarea dreptilor și a martirilor Justiției imanente, certitudinea triumfului final al oamenilor de bine, pedepsirea abjecțiilor, corupției și crimelor. *Apocalipsa* înseamnă și participarea finală, prin uniunea întru Christos, la nunta mistică a Soțului și a Soției (Fecioara Maria, arhetipul ce intervine întru apărare), a Eternului-Masculin și a Eternului-Feminin, a Mielului mistic, Verbului dumnezeiesc sau Christos cu Soția ce revine în Unitatea Tatălui, în orașul sfânt și mistic, Ierusalimul ceresc, cum se spune la sfârșitul celei de a șaptea și ultimă viziuni a *Apocalipsei*.

În ordine, cele șapte septenare ale *Apocalipsei* sunt :

- 1) Șapte scrisori de învățătură materială (alimentație pură, viață spirituală).
- 2) Șapte peceti ale cărții vitalității, ce expune succesiunea vieților în om, pentru a ajunge la viața cerească, divină.

3) Șapte trompete anunțând o primă judecată pentru distrugerea formelor de dezordine de pe pământ și pedepsirea adoratorilor Necuratului, care nu se pocăiesc.

4) Șapte semne sau etape de eliberare ce anunță reluarea celor șapte etaje ale vieții umane, mai bine înarmată, contra obstacolelor vieții animale.

5) Șapte cupe ce varsă pedeapsa peste oamenii ce poartă semnul fiarei, și care nu se pocăiesc.

6) Șapte îngerii sau voci anunțând o ameliorare în evoluția celor șapte etape ale vieții omenești, întrucât a cincea etapă a acestui septenar, etapa sufletului omenesc, domină entuziasmul și beatitudinea spirituală divină.

7) Șapte puteri ale omului transmutate în forțe spirituale divine, ce triumfă în cer.

La începutul Apocalipsei citim: « Fericit cel ce citește și cei ce ascultă cuvintele proorociei... Ioan, celor șapte Biserici, care sunt în Asia : Har vouă și pace de la Cel ce este, Cel ce era și Cel ce vine, de la cele șapte duhuri care sunt înaintea scaunului lui... Eu, Ioan, fratele vostru și împreună cu voi părtăș la suferința... am fost în duh în zi de duminică și am auzit, în urma mea, glas mare de trâmbiță, care zicea : ceea ce vezi scrie în carte și trimite celor șapte Biserici... și întorcându-mă, am văzut șapte sfeșnice de aur. Și în mijlocul sfeșnicelor pe Cîneva asemenea cu Fiul Omului... În mîna lui cea dreaptă avea șapte stele... Și El a pus mîna dreaptă peste mine zicînd : Nu te teme! Eu sunt Cel dintîi și Cel de pe urmă, și Cel ce sunt viu. Am fost mort, și, iată, sunt viu, în vecii vecilor, și am cheile morții și ale iadului. Scrie, deci, cele ce ai văzut și cele ce sunt și cele ce au să fie după acestea. Taina celor șapte stele, pe care le-ai văzut în dreapta Mea, și a celor șapte sfeșnice de aur este : Cele șapte stele sunt îngerii celor șapte Biserici, iar sfeșnicele cele șapte sunt șapte Biserici ». (*Apocalipsa*, I, 3-20).

« Scrie îngerului Bisericii din Efes : Acestea zice Cel care ține cele șapte stele în dreapta Sa, Cel care umblă în mijlocul celor șapte sfeșnice de aur ». (*Ibid.* , II, 2).

Primul septenar al Apocalipsei este acela al celor șapte scrisori. Fiecărui înger care conduce fiecare dintre cele șapte biserici (adică cele șapte sub-diviziuni ale omului) îi este trimisă o scrisoare prin care i se reproșează greșelile, lipsa de vigilență, care îl amenință cu suferința dacă oamenii de sub ordinele sale nu se pocăiesc. El promite fiecărui om care va învinge răul o recompensă și un dar nou, adică pătrunderea în Biserica următoare, altfel spus în fiecare dintre cele șapte etaje din ce în ce mai mai spirituale, ale septenarului creației macro-cosmice universale și micro-cosmice sau umane. Progresia darurilor succesive atribuite fiecărei Biserici ne arată că nu este vorba de biserici în sensul propriu al cuvântului, ci de etapele ce trebuie traversate între lumea materiei și Tronul lui Dumnezeu. Așa trebuie înțeles faptul că după fiecare dintre cele șapte scrisori ni se spune: « Cine are urechi să audă ceea ce Duhul zice Bisericilor ».

Primului înger i se spune : « adu-ți aminte de unde ai căzut... (adică din cer) ... Celui ce va birui îi voi da să mănânce din pomul vieții » (II, 5-7). Altfel spus, corpul fizic, etajul cel mai de jos al septenarului, va fi vivificat.

Celui de al doilea înger i se spune : «... Fii credincios până la moarte și îți voi da cununa vieții » (II, 10), cu alte cuvinte, viața se va muta în corpul astral.

Celui de al treilea înger, care este îngerul corpului astral, i se reproșează că-i lasă pe oameni « să mănânce carnea jertfită idolilor și să se dedea la desfrânări ». Celui ce va învinge « îi voi da din mana cea ascunsă și-i voi da lui o pietricică albă și pe pietricică scris un nume nou, pe care nimeni nu-l știe, decât primitorul ». Altfel spus, biruitorului i se va da o hrană mai puțin materialisantă și o individualizare, asta înseamând « mana cea ascunsă » și « un nume nou, pe care nimeni nu-l știe ».

Celui de al patrulea înger i se reproșează că lasă « pe femeia Izabela, care se zice pe sine proorociță, de învață și amăgește pe robii Mei, ca să facă desfrânări și să mănânce cele jertfite idolilor » (II, 20), refuzând să se pocăiască. Biruitorului i se va da « stăpânire peste neamuri... și steaua cea de dimineață » (II,

26, 28), adică grația Sfântului Duh ce îi va acorda etajul sau spiritul omenesc superior, din cadrul septenarului.

Celui de al cincelea înger, al spiritului omenesc, i se reproșează în mod direct: « Știu faptele tale, că ai nume, că trăiești, dar ești mort » (III, 1) în ce privește învățătura primită, nefiind vigilent și nepriveghind ceea ce era să moară. De nu vei priveghea, voi veni ca un fur și nu vei ști în care ceas voi veni asupra ta » (III, 3). Biruitorul va fi îmbrăcat în veșminte albe iar numele îi va fi păstrat în cartea vieții (spiritul îngeresc), iar Christos va « mărturisi numele lui înaintea părintelui Meu și înaintea îngerilor Lui » (III, 5).

Celui de al șaselea înger (Biserica din Filadelfia) i se spune că se găsește în fața unei uși deschise pe care nimeni nu o poate închide. Unii, de la sinagoga satanei, se vor pleca la picioarele lui, dar el va birui această încercare. I se recomandă să se țină tare, pentru ca nimeni să nu îi ia cununa. « Pe cel ce biruiește îl voi face stâlp în templul Dumnezeului Meu » (III, 12), adică suflet divin « și afară nu va mai ieși și voi scrie pe el numele Dumnezeului Meu și numele cetății Dumnezeului Meu – al noului Ierusalim, care se pogoară din cer, de la Dumnezeul Meu, și numele Meu cel nou. Cine are urechi să audă ceea ce Duhul zice Bisericii ». (III, 12-13).

Cel de al șaptelea înger, al sufletului divin (Laodiceea) este sfătuit : « să cumperi de la Mine aur lămurit în foc, ca să te îmbogățești » (desăvârșirea mării opere de fabricare a pietrei filosofale și a aurului spiritual, în limbajul alchimiștilor) « și veșminte albe ca să te îmbraci și să nu se dea pe față rușinea goliciunii tale, și alifie de ochi, ca să-ți ungi ochii și să vezi » (III, 18), adică să fie una cu Christos, alături de El pe tron, lângă Tatăl. « Celui ce biruiește îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu, precum și eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui. Cine are urechi să audă ceea ce Duhul zice Bisericii ». (III, 21-22).

De remarcat precizia concordanței celor șapte etape din cadrul ascensiunii omului, astfel încât să se împlinească evoluția lui, a microcosmosului, după chipul celor șapte etape din creația

macrocosmosului, în concordanță cu cele șapte diviziuni din septenarul constituției oculte a omului.

Urmează cel de al doilea septenar, în care ni se vorbește de « o carte scrisă înăuntru și pe dos, pecetluită cu șapte peceti... Dar nimeni în cer, nici pe pământ, nici sub pământ nu putea să deschidă cartea, nici să se uite în ea. Și am plâns mult, fiindcă nimeni n-a fost găsit vrednic să deschidă cartea, nici să se uite în ea. Și unul dintre bătrâni mi-a zis : Nu plânge. Iată, a biruit leul din seminția lui Iuda, rădăcina lui David, ca să deschidă cartea și cele șapte peceti ale ei. Și am văzut la mijloc, între tron și cele patru ființe și în mijlocul bătrânilor, stând un Miel, ca înjunghiat, și care avea șapte coroane și șapte ochi, care sunt cele șapte dhuri ale lui Dumnezeu, trimise în tot pământul. Și a venit și a luat cartea, din dreapta Celui ce ședea pe tron » (V, 3-7). Descrierea celor patru animale corespunde celor patru elemente ale Sfinxului și celor patru temperamente de la baza constituției individualității omului, despre care am vorbit la locul cuvenit.

Mielul (Christos) deschise prima dintre cele șapte peceti. « Și m-am uitat și iată un cal alb și cel care ședea pe el avea un arc; și i s-a dat lui cunună și a pornit ca un biruitor, ca să biruiască ». (VI, 2). Este vorba de simbolul omului material din Rai, dinaintea păcatului, armat în vederea luptei pentru viață.

La deschiderea celei de a doua peceti, a apărut un cal roșu, al cărui călăreț avea puterea de a face rău « ca oamenii să se junghie între ei » (VI, 4), după căderea simbolică din Raiul adevărat în cel material. Acesta este simbolul vitalității celui ce a gustat, în Rai, din fructul arborelui cunoașterii Binelui și Răului.

La deschiderea celei de a treia peceti, a apărut un cal negru, al cărui călăreț « avea un cântar în mâna lui », având puterea să măsoare tot ce produce viața vegetală (grâu, orz, etc.). Este vorba de simbolul sufletului vegetativ sau corpul astral, arhitect și constructor al formelor de viață.

La deschiderea celei de a patra peceti a apărut un cal galben-vânat, călărit de către Moarte, adică de sufletul animal ale cărui pasiuni josnice și brutalități feroce antrenează moartea.

La deschiderea celei de a cincea peceti s-au « văzut sub jertfelnic sufletele celor înjunghiați pentru cuvântul lui Dumnezeu și pentru mărturia pe care au dat-o. Cu alte cuvinte, a apărut omul în locul animalelor reprezentate de cei patru cai de culori diferite (patrulaterul inferior din om). Destinul sufletelor omenești este creșterea prin sacrificiul elitelor, ce trebuie să plătească cu viața mărturia lor în slujba lui Dumnezeu și a Adevărului. Când numărul lor va fi suficient, Dumnezeu va judeca și le va răzbuna sângele. Până atunci, li s-a dat « câte un veșmânt alb și li s-a spus ca să stea în tihnă, încă puțină vreme, până când vor împlini numărul... ». (VI, 11).

La deschiderea celei de a șasea peceti « s-a făcut cutremur mare, soarele s-a făcut negru ca un sac de păr și luna întreagă s-a făcut ca sângele ». (VI, 12). Deschiderea celei de a șasea peceti corespunde sfârșitului omenirii și al lumii, Judecării de pe urmă și separării slujitorilor lui Dumnezeu (o sută patruzeci și patru de mii), ce vor trăi o viață îngerească, îmbrăcați în rochii albe, fără să mai cunoască vreo nevoie materială (foame, sete, etc.) « căci Mielul, Cel ce stă în mijlocul tronului, îi va paște pe ei și-i va duce la izvoarele apelor vieții și Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii lor ». (VII, 17).

La deschiderea celei de a șaptea peceti « s-a făcut o tăcere în cer... și am văzut pe cei șapte îngeri care stau înaintea lui Dumnezeu și li s-au dat lor șapte trâmbițe... ». (VIII, 1-2). După deschiderea celei de a șaptea peceti, sufletele divinizate ale dreptilor se vor bucura de pacea și de fericirea cerească.

Remarcăm și de această dată concordanța celor șapte etape ale progresiunii septenarului pecetilor apocaliptice cu cele șapte etape ale septenarului constituției omenești.

Să revenim însă la cei șapte îngeri cu cele șapte trâmbițe, ce vor împlini Judecata de pe urmă și vor dezlănțui meritatele pedepse.

Când a trâmbițat întâiul înger « s-a pornit grindină și foc ... și a ars din pământ a treia parte...». (VIII, 7). Este vorba de moartea adusă de războaiele obișnuite ale oamenilor, nimic de mirare că « iarba verde a ars de tot ».

Când a sunat din trâmbiță cel de al doilea înger « un munte mare arzând în flăcări s-a prăbușit în mare și a treia parte din mare s-a prefăcut în sânge ». (VIII, 8). Este vorba de distrugerea vieții mărilor și a sângelui, a vitalității, moartea prin războiul marin și submarin.

Când a trâmbițat al treilea înger, « a căzut din cer o stea uriașă, arzând ca o făclie, și a căzut peste a treia parte din râuri și peste izvoarele apelor. Și numele stelei se cheamă Absintos... mulți dintre oameni au murit din pricina apelor, pentru că se făcuseră amare ». (VIII, 10-11). Este vorba de schimbarea vegetației în pelin și otrăvirea apelor dulci, pentru care motiv mulți vor muri din cauza alcoolului, chimiei farmaceutice și industriale, etc. Altfel spus, este vorba de distrugerea sufletului vegetativ sau astral.

La trâmbița celui de al patrulea înger, a fost lovită a treia parte din soare, din lună și din stele « ca ziua să-și piardă din lumină a treia parte, și noaptea tot așa » (VIII, 12), viața animalelor devenind imposibilă prin devitalizarea forței soarelui, lunii și stelelor, din care cauză vulturul « care zbura spre înaltul cerului striga cu glas mare : Vai, vai, vai celor ce locuiesc pe pământ... ». (VIII, 13).

Când a trâmbițat al cincelea înger « au ieșit lăcuste pe pământ ... și li s-a poruncit să nu vatăme iarba pământului și nicio verdeață, niciun copac, fără numai pe oamenii care nu au pecetea lui Dumnezeu pe frunțile lor ». (IX, 3-4).

Când a trâmbițat al șaselea înger, « am auzit un glas din cele patru cornuri ale altarului de aur... zicând către îngerul al șaselea : dezleagă pe cei patru îngeri, care sunt legați la râul cel mare, Eufratul ». (IX, 13-14). Este vorba de dezlegarea celor patru îngeri ai celor patru temperamente (spiritul îngeresc). Dizlocarea bazei cuaternare a vieții omenești a antrenat pieirea unei a treia părți dintre oameni, morți prin foc, fum și pucioasă.

Oamenii care nu au murit nu s-au pocăit însă, pe acest fond apărând un alt înger « și în mână avea o carte mică, deschisă. Și a pus piciorul lui cel drept pe mare, iar pe cel stâng pe pământ ». (X, 1-2). Simbol al binarului, arhetip reconstituit, acest înger anunță săvârșirea timpurilor și consumarea viitoare a misterului dumnezeiesc, când va suna cea de a șaptea trâmbiță. În mijlocul acestor distrugerii nu rămân decât doi martori, binarul celor doi măslini și două sfeșnice, pe care nimeni nu le va putea distruge și care vor avea putere peste viața întregului pământ. Totuși, chiar și aceștia vor fi uciși de către fiara urcată din adâncuri, în chiar locul în care a fost răstignit Mântuitorul, întrucât au acționat ca profeți ai adevărului. După trei zile însă vor învia și vor urca la cer, sub ochii inamicilor lor, în vreme ce se va declanșa un cutremur răzbunător de pământ.

La trâmbița celui de al șaptelea înger, s-a deschis sanctuarul lui Dumnezeu din cer pentru a primi *sufletele divinizate* ale servitorilor lui Dumnezeu, ale profeților și sfinților mici și mari, în vreme ce aceia care au murdărit și au stricat pământul au fost stricați la rândul lor.

Aceste etape ale pedepsirii arată că sufletele dreptilor servitori ai Legii, scăpați din primele cinci încercări sunt totuși învinși, chiar uciși, în cadrul etapei îngerești, de către forțele antichristice, după imaginea calvarului și a morții Mântuitorului. Ca și Acesta însă, vor învia cu toții în a treia zi și vor urca la cer, în cadrul celei de a șaptea etape a sufletului divinizat, după Judecata de pe urmă care îi pedepsește pe cei ce au refuzat să se pocăiască.

În urma acestei judecăți apare o viață nouă, care va asigura o mai bună evoluție spirituală, într-un alt ciclu de viață al omenirii. Cea șapte semne anunțatoare ale acestui nou ciclu reprezintă simbolic cele șapte etape ale formării sensului spiritual.

Primul semn sau etapă. Sfântul Duh, adică Fecioara Maria ezoterică, ce are luna la picioarele sale și pe cap o coroană cu douăsprezece stele, dă naștere Christosului esoteric, care va guverna popoarele lumii. Pentru a nu încăpea pe mâinile

balaurului roșu, cu șapte capete și șapte coroane, ce reprezintă spiritul Răului, care va fi învins de Arhanghelul Mihail, Femeia nu se încarnează încă, rămânând în deșert, adică în neant! Înving în cer, de Arhanghelul Mihail, balaurul roșu sau spiritul Răului este izgonit pe pământ, unde va persecuta pe toți drept-credincioșii lui Dumnezeu.

Al doilea semn sau etapă. Creația vieții universale sub forma unei Fiare ce iese din mare, și pe care, necunoscând forțele superioare spirituale, întregul pământ o va adora. Fiara are «zece coarne și șapte capete, iar pe coarnele ei zece cununi împărătești... Și balaurul i-a dat ei puterea lui și scaunul lui și stăpânire mare» (*Apocalipsa*, XIII, 1-2). «Aici este înțelepciunea. Cine are pricepere să socotească numărul fiarei; căci este număr de om. Și numărul ei este șase sute șaizeci și șase» (*Ibid.* XIII, 14).

Al treilea semn sau etapă. Fiara urcă pe pământ și îl străbate de la un capăt la celălalt, făcându-se adorată sub forma unei imagini plastice, care este corpul astral, silind «pe toți, pe cei mici și pe cei mari, și pe cei bogați și pe cei săraci, și pe cei slobozi și pe cei robi, ca să-și pună semn pe mâna lor cea dreaptă sau pe frunte». (*Ibid.* XIII, 16).

Al patrulea semn sau etapă. Pe fondul unui glas din cer, al unui vuiet de ape multe și al bubuitului unui tunet puternic apare un fel de concert de glasuri și alăute ce cântă «o cântare nouă înaintea tronului și înaintea celor patru ființe și înaintea bătrânilor; și nimeni nu putea să învețe cântarea decât numai cei o sută patruzeci și patru de mii, care fuseseră răscumpărați de pe pământ», (*Apocalipsa*, XIV, 2-3), adică servitorii adevărului, cei care nu s-au lăsat copleșiți de comoditățile vieții animale, care au făcut față acestui obstacol, devenind sau rămânând oameni întregi, adevărați.

Al cincelea semn sau etapă. Apar trei îngeri. Primul anunță Evanghelia tuturor oamenilor de pe pământ. Al doilea anunță căderea Babilonului, adică a vieții animale și a instinctelor impudice, lascive, voluptoase, provocante, de care sufletul omenesc nu trebuie să se lase cucerit. Al treilea înger anunță

pedepse pentru toți cei ce vor adora fiara și imaginea ei, fără să îi uite pe cei ce păzesc legea lui Dumnezeu și credința în Iisus Christos: « Fericiți cei morți, cei ce acum mor întru Domnul! Da, grăiește Duhul, odihnească-se de ostenele lor, căci faptele lor vin cu ei... ». (*Ibid.*, XIV, 13).

Al șaselea semn sau etapă este recolta celor drepti, efectuată de Fiul Omului, venit pe un nor alb, « având pe cap cunună de aur și în mână seceră ascuțită ». (*Ibid.* XIV, 14). Recolta înseamnă însă secerișul întregului pământ: « Cel ce ședea pe nor a aruncat pe pământ seceră lui și pământul a fost secerat » (*Ibid.* 16); alți doi îngeri au cules roadele nefaste, « via pământului și strugurii i-au aruncat în teascul cel mare al mâniei lui Dumnezeu. Și teascul a fost călcat afară din cetate și a ieșit sânge din teasc, până la zăbalele cailor, pe o întindere de o mie șase sute de stadii⁴⁴ ». (*Ibid.* XIV, 19-20).

Al șaptelea semn sau etapă. Șapte îngeri, cu șapte cupe ale mâniei, răspândesc cele șapte pedepse și șapte urgii peste păcătoși, în vreme ce, pentru sufletele dreptilor, ale învingătorilor Fiarei, s-a auzit glas zicând : « Să ne bucurăm și să ne veselim și să-I dăm slavă, căci a venit nunta Mielului și mireasa Lui s-a pregătit ». (*Ibid.*, XIX, 7-8). Cât despre Fiară, ea « a fost răpusă, și cu ea proorocul mincinos, cel ce făcea înaintea ei semnele cu care amăgea pe cei ce au purtat semnul fiarei și pe cei ce s-au închinat chipului ei... ». (*Ibid.*, XIX, 20).

Am văzut că *al cincelea septenat al Apocalipsei* este acela al celor șapte cupe de viață veșnică, adică puteri de puritate și de mântuire pentru dreptii slujitori ai adevărului, dar care, în același timp, sunt puteri de distrugere și agenți ai mâniei lui Dumnezeu pentru cei ce amăgesc oamenii, mințindu-i în fel și chip.

Prima dintre aceste cupe se varsă peste pământ și peste corpurile fizice ale oamenilor, producând diverse boli celor cu

9/03/80Attention:—————

⁴⁴. Unitate de măsură a lungimii egală cu 185 de metri, menționată în *Biblie* (Cf. *Biblia sau Sfânta Scriptură*, Ed. Institutului Biblic și de Misiune al BOR, București, 1988).

apucături bestiale, excesiv materiale. A doua cupă este aceea care distruge viața din mări și oceane. A treia cupă contaminează apa dulce și o transformă în sânge, pentru că cei nedrepti au vărsat sângele dreptilor, al sfinților și al profeților. Cea de a patra cupă este vărsată peste soare, care îi va arde și îi va face să sufere pe cei ce trăiesc precum animalele, ignorând sau ironizând pe Dumnezeu și cele sfinte, refuzând să își recunoască greșelile și să se pocăiască. A cincea cupă s-a vărsat peste tronul fiarei din oameni, întunecând diversele regate omenești, adoratorii Fiarei suferind plăgile Domnului și mușcându-și limba. Cea de a șasea cupă este vărsată peste fluvial Eufrat, pe care îl seacă. Acest fluviu, despre care s-a crezut că iese din Rai, este izvorul celor patru temperamente omenești. Secarea Eufratului înseamnă încetarea vieții materiale, singura viață ce rămâne fiind aceea a spiritelor : de o parte cele impure sau demoniace, care fac false minuni și sunt falșii profeți ai unei noi ordini mondiale; de cealaltă parte spiritele pure, ce trăiesc o viață mai mult sau mai puțin îngerească, ce trebuie să rămână treji și să vegheze neconținut, căci Christos va veni pe neașteptate și vai de cei al căror ulei se va termina în candelă chiar atunci. În sfârșit, cea de a șaptea cupă a fost vărsată în înaltul cerului, producând tunete și cutremure teribile de pământ, distrugând marile aglomerații sau « babiloane » și pedepsind spiritele cele rele.

Cel de al șaselea septenar al Apocalipsei este al celor șapte îngeri sau voci. *Primul înger* sau prima voce anunță viziunea *materială* a Babilonului (XVII), marea Desfrânată ce umblă beată de sânge, ca o fiară cu șapte capete și cu zece coarne. Desfrânată împodobită cu aur și alte bogății, avidă de sângele iubitorilor adevărului și al slujitorilor acestuia reprezintă marile metropole moderne, cu cluburile lor de noapte, cu efervescența sexuală, delirul drogurilor și celelalte, ce constituie jugul impus de mai marii pământului în epoca actuală. *Al doilea înger* (XVIII) iluminează pământul cu vestea căderii Babilonului, din care trebuie să iasă cei drepti, adică Poporul Domnului. În acest fel se separă cei ce se întristează de căderea Babilonului de cei

ce se bucură de aceasta. *Al treilea înger* este un alt glas din cer care strigă « ieșiți (din Babilon) poporul meu, ca să nu vă faceți părtași la păcatele (lui) și să nu fiți loviți de pedepsele sortite (lui) ». (XVIII, 4). Se înțelege că astralul babilonian este supra-populat de demoni ce încurajează luxul, supra-producția și supra-consumția industrială și alimentară, care vor conduce, din success în succes la dezastrul final. Se va ajunge la șomaj, lipsuri, foamete, foc, sinucideri, epidemii provocate în mod savant de medicina diabolică. Babilonul va fi distrus pentru că stăpânii lui erau prinții pământului ce ispitiseră, înșelaseră și înecaseră oamenii în plăceri excesive, orgii și orgasm bestial. Cel de *al patrulea înger* « a ridicat o piatră cât o piatră de moară și a aruncat-o în mare zicând : cu astfel de repeziciune va fi aruncat Babilonul, cetatea cea mare, și nu se va mai afla ». De ce Babilonul? Pentru că el este fiara animală și pentru că voia Domnului este să se răzbune astfel sângele vărsat și suferința nedreaptă a celor drepti. *Al cincelea înger* este un glas puternic din cer, « unul de mulțime multă zicând : Mântuirea și slava și puterea sunt ale Dumnezeului nostru » (XIX, 1), popoarele bucurându-se astfel de dispariția fiarei și mulțumind Domnului pentru aceasta. *Al șaselea înger* este tot « un glas ieșit din tron, zicând : Lăudați pe Domnul nostru, toate slugile Lui, cei ce vă temeți de El, mici și mari ». (XIX, 5). Acest glas comandă sufletelor îngerești să îl laude pe Dumnezeu. În sfârșit, al șaptelea înger este « un glas de mulțime multă, ca un vuiet de ape multe și ca un bubuit de tunete puternice, zicând : Aleluia! Pentru că Domnul Dumnezeul nostru, Atotțiitorul, împărățește ». (XIX, 6). Este vorba de mulțimea sufletelor divinizate ce jubilează și care sunt invitate la nunta mistică a Mielului cu Soția Sa.

Aceste șapte descrieri urmează aceeași ascensiune de la pământ la cer, trecând mai întâi prin starea de vitalitate și de suflete inferioare. În acest caz însă, spiritualizarea de ansamblu este mai mare decât în septenarele precedente.

Cel de *al șaptelea și ultim septenar expune* dematerializarea cărnii, distrugerea răului și *triumful deplin al sufletului divin*.

Mai *întâi* se deschide cerul și apare Cuvântul lui Dumnezeu călare pe un cal alb, pe coapsa lui fiind scris « Împăratul împăraților și Domnul domnilor », urmat de armatele cerului, călare și ele tot pe cai albi (XIX, 11-16). În *al doilea rând*, apare un înger « stând în soare » și strigând puternic tuturor păsărilor : « Veniți și vă adunați la ospățul cel mare al lui Dumnezeu »; altfel spus, vitalitatea și carnea oamenilor este resorbită de către păsările cerului. În *al treilea rând*, fiara și falsul ei profet, din fruntea împăraților pământului și a oștirilor acestora, sunt « aruncați de vii în iezerul de foc unde arde pucioasă ». XIX, 20). Apoi un înger a pogorât din cer « cu cheia adâncului și un lanț mare în mâna lui, și a prins pe balaur, șarpele cel vechi, care este diavolul și satana, și l-a legat pe mii de ani » (XX, 1-2), după care va trebui « să fie dezlegat câțeva vreme ». (XX, 3). În *al patrulea rând* vine domnia sufletelor dreptilor care au suferit și au fost martirizați pentru adevăr și pentru Christos. Este vorba de « sufletele celor tăiați pentru mărturia lui Iisus și pentru cuvântul lui Dumnezeu, care nu s-au închinat fiarei, nici chipului ei, și nu au primit semnul ei pe fruntea și pe mâna lor. Și ei au înviat și au împărățit cu Christos mii de ani ». (XX, 4).

În *al cincelea rând*, după miile de ani de împărăție întru Christos, asistăm la învierea cea dintâi a oamenilor, iar « către sfârșitul miilor de ani, satana va fi dezlegat din închisoarea lui și va ieși să amăgească neamurile care sunt în cele patru unghiuri ale pământului, pe Gog și pe Magog... iar numărul lor este ca nisipul mării ». (XX, 8). Fără să fie foarte clară distanța între învierea cea dintâi și Judecata de pe Urmă, aceasta cade în cel de *al șaselea rând*.

În *al șaptelea rând*, apare Cerul cel nou și Pământul cel nou, Noul Ierusalim, cu douăsprezece porți și douăsprezece pietre de temelie, și Lumină dumnezeiască în loc de soare. « Și am văzut cetatea sfântă, Noul Ierusalim, pogorându-se din cer de la Dumnezeu, gătită ca o mireasă, împodobită pentru mirele ei ». (XXI, 2). Evoluția este astfel încheiată, împlinită, iar Christos rostește: « Făcutu-s-a! Eu sunt Alfa și Omega, începutul și sfârșitul. Celui ce însetează îi voi da să bea, în dar, din izvorul

apei vieții. Cel ce va birui, va moșteni acestea și Eu voi fi Dumnezeu lui iar el va fi fiul Meu. Iar partea celor fricoși, necredincioși, spurcați, ucigași, desfrânați, fermecători și închinători de idoli, și a tuturor celor mincinoși este în iezerul care arde, cu foc și cu pucioasă, care este moartea a doua ». XXI, 6-9).

VI. LEGEA RITMULUI

VI. 1. Totul vibrează și trăiește în mod ritmic. La vremea lui, Hermes afirmase că « totul este vibrație, nimic nu este inert, totul vibrează ». Descoperirile științei moderne au confirmat acest postulat al științei oculte antice.

Efectiv, nimic nu este mort cu adevărat. Totul vibrează. În spatele descompunerii specifice morții se ascunde o transformare imaterială ce depășește corpul fizic, făcând parte dintr-o nouă viață. Materiile cele mai dense și cele mai inerte sunt construite din molecule, atomi și electroni în stare de neîncetată vibrație.

În univers, în mediile cele mai variate, totul este mișcare, oscilație, vibrație, rotație, radiație. Aerul, apa, eterul servesc de suport și de vehicul elementelor energiei ce acționează. Manifestările sonore, electrice, magnetice, luminoase ale energiei sunt fenomene ce se reduc la probleme sau chestiuni de unde, iar acestea nu diferă decât prin lungimea lor respectivă și mediul care le vehiculează.

Aparent inertă, materia este constituită din sarcini energetice în mișcare, fiind divizibilă în molecule care sunt o juxtapunere de atomi. La rândul lui, deși infinitezimal, atomul este un mic univers, format dintr-un nucleu sau soare central, încărcat de electricitate pozitivă, în jurul lui învârtindu-se electroni cu electricitate negativă, la viteze comparabile cu viteza luminii. Variațiile acestei viteze dau tăria sau duritatea corpurilor, făcându-le mai greu sau mai ușor penetrabile. Cele peste o sută de elemente chimice, care după teosofi ar fi, în realitate, numai 99), diferă între ele numai prin numărul de electroni din atomii respectivi, sau prin numărul de masă (numărul de neutroni, cazul izotopilor). Spațiile dintre astre nu sunt vide ci pline de atomi, despre densitatea cărora încă se discută. Echilibrul universului pare să se reducă la echilibrul dintre atomii răspândiți în spațiile

immense și cei concentrați în nebuloase, planete, stele și alte corpuri cerești.

Forțele emise în univers sunt undulații comparabile cercurilor concentrice care apar la suprafața apei în care a căzut o piatră. Ondulațiile sau vibrațiile formate din alternanțe ritmice de mișcări, în înaltul cerului sau în fundul pământului, se manifestă numai în anumite condiții, ochilor și urechilor noastre. O lamă metalică flexibilă fixată între fălcile unei menghini, revine, prin oscilații, la poziția inițială, după ce a fost îndepărtată, mai mult sau mai puțin, de aceasta. Dacă numărul de oscilații este de peste zece pe secundă, ele devin invizibile. În caz că oscilațiile sunt între 20 și 30 pe secundă, lama invizibilă produce un sunet. Viteza de transmitere a vibrațiilor variază funcție de mediul de referință. În aer, această viteză este de 340 de metri/secundă, în apă de aproximativ 1000 de metri/secundă, putând ajunge, în fontă, la 4000 sau chiar 5000 de metri/secundă.

Spațiul ce separă două vârfuri ale unei undulații poartă numele de lungime de undă, care în cazul luminii solare poate varia între 0,4 și 0,8 microni, cu următoarele valori specifice : 0,75 microni pentru roșul intens, 0,65 microni pentru roșul mediu, 0,60 microni pentru oranj, 0,55 pentru galben, 0,51 pentru verde, 0,47 pentru bleu, 0,44 pentru indigo, 0,42 pentru violet. Lungimea de undă a infraroșiiilor variază între 0,8 microni și 1 milimetru, iar a razelor « X » de la o sutime de angstromi la 500 de angstromi. Există o mare diversitate de unde radio și de alte unde, cele mai multe nefiind încă descoperite sau insuficient studiate. Cu cât o undă are frecvența mai mare și lungimea de undă mai mică, cu atât puterea ei de penetrare a corpurilor materiale este mai mare. Lumina, de exemplu, nu traversează corpurile opace. Razele « X » care traversează ușor țesuturile moi ale organismului și mult mai greu oasele au o lungime de undă inferioară sutimei de angstrom, putând fi oprite de o foiță de plumb. Razele gama sunt cele mai penetrante, neputând fi oprite decât de un strat de plumb de peste 1 centimetru grosime. Razele cosmice emise de atomii astrali pot traversa straturi de plumb de peste un metru grosime, ceea ce

înseamnă că lungimea lor de undă este extreme de mică, putând fi inferioară la 10^{-8} milimetri.

Capitol important al Fizicii, studiul undelor ne dă o idee despre rolul important al ritmului în organizarea universului, a diverselor forme de viață din cadrul acestuia.

VI. 2. În cadrul vieții organice, totul evoluează ritmic, prin alternanță de contrarii. Viața organică are loc în virtutea legii universale a alternanțelor ritmice, sub influența excitanților ritmici interni sau externi. Printre excitanții exteriori ai vieții omenesci putem nota ritmul de 11 ani al perioadelor de activitate solară maximă, ritmul fazelor lunii, al sevei ce pornește primăvara în plante, al căldurii, secetei sau umidității prin alternanța anotimpurilor, al perioadelor de somn și de activitate, de hrană și de abținere de a mânca, de inspirație și de expirație, sistolă și diastolă, contractare și relaxare ritmică a mușchilor netezi, muncă și repaus, inclusiv cerebral, excitație și inhibiție, iritație și calm, variațiile cotidiene ale temperaturii și ale pulsului, hrană mai azotată vara decât iarna, creșterea și atrofierea țesuturilor prin înaintarea în vârstă.

Întreaga viață a organismului omenesc este o alternanță de contrarii ritmice, în genul mișcărilor fierăstrăului sau al joagărului, tras alternativ într-o parta sau alta, pentru a avansa. Acest exemplu, după cum am văzut, este deja utilizat de Hipocrate.

VI. 3. Echilibrul sănătății se datorează acțiunii excitațiilor alternante alese convenabil din punctul de vedere al cantității și al calității. Ordinea și sănătatea sunt rezultatul unor acte și acțiuni de o regularitate ritmică cât mai perfectă posibil. Pentru îngrijirea unei persoane oarecare, aceasta trebuie plasată nu numai în cadrul general al legilor colective de sănătate ci și în ritmul specific individualității sale, funcție de sex, temperament, vârstă, caracter, categorie de apetit, idiosincrazii, putere de adaptare, etc. Numărul și distanțarea meselor, alegerea și cantitatea alimentelor, ritmul exercițiilor fizice și al repausului trebuie luate în considerație în cadrul reglementării condițiilor de sănătate individuală. Puterea de excitație a alimentelor, a

luminii, temperaturii, curenților de aer, umidității sau uscăciunii trebuie aleasă astfel încât să corespundă capacităților individuale de reacție, fără surmenaj. Alegerea diverselor ritmuri se va face cu evitarea oricăror dizarmonii în cadrul stării noastre humorale și nervoase, știut fiind că din acestea pornesc toate bolile posibile.

Sănătatea este nu numai o chestiune de calitate și cantitate ci și de ritmu. Ritmurile moderate sunt cele mai potrivite pentru întreținerea sănătății. Ne putem îmbolnăvi pentru că mâncăm prea rar sau prea des, prea mult sau prea puțin. Fără să uităm, nu trebuie să mâncăm decât alimentele ce ne convin, alternându-le cât mai judicios, în cadrul ritmurilor săptămânale, sezoniere și altele. Excesul sau insuficiența de hrană, de aer, de apă, de soare, de exerciții fizice conduce la aceleași simptome patologice. De aceea, este foarte importantă căutarea minuțioasă a cauzelor stărilor morbide, atât în ce privește cantitatea cât și calitatea sau măsura, prea multul fiind la fel de dăunător ca prea puținul. Orice boală înseamnă un anumit dezechilibru al ritmurilor de viață, care pot fi corectate prin înlăturarea cauzelor dezechilibrante și introducerea mijloacelor naturale și normale de excitație vitală și nutriție a țesuturilor. Aceste mijloace trebuie alese dar și ritmate corect, condiție indispensabilă pentru revenirea la normal pe toate planurile.

VI. 4. Legea terapeutică de reechilibrare prin alternanța ritmică a contrariilor. Această importantă lege ocultă a ritmurilor naturale trebuie să stea la baza oricărei terapeutici și a oricărui tratat de medicină. Ea constă în regulile manevrelor terapeutice alternante, în îngrijirile dietetice și generale aplicabile stărilor acute și cronice.

Observatorul atent al practicilor medicinei oficiale înțelege că nerespectarea acestei legi antrenează tot felul de complicații, ce conduc la agravarea bolilor și decesul prematur al bolnavilor. În cursul stărilor acute sau cronice, permanentizarea dietei lactate sau de crudități a bolnavului, continuarea fără termen a hidroterapiei calde sau reci, epuizarea lui prin injecții, pilule, examene și analize inutile, fără a-i acorda cuvenitele momente

de liniște și de pace sufletească, înseamnă ruperea ritmurilor naturale de viață și de apărare, împiedicarea eventualelor acțiuni reechilibrante și reparatoare corecte.

O bună regulă ce trebuie reținută, în materie de manevre terapeutice alternante, este că un mod de acțiune oarecare nu trebuie schimbat câtă vreme procură o ameliorare constantă a stării generale. De îndată ce intervine însă o perturbare, trebuie încercat contrariul modului de acțiune ce și-a epuizat temporar posibilitățile curative. Foarte mulți bolnavi, în stare gravă, pot fi salvați printr-o hrănire corect adaptată după o perioadă de post sau dietă specială de zeci de zile. În astfel de cazuri, se vede că starea generală se agravează din cauza denutriției. Multe ameliorări pot fi declanșate prin utilizarea apei calde atunci când cea rece nu mai poate fi suportată, sau invers, respectiv utilizarea pansamentelor seci după cele umede, etc. Astfel de alternanțe sunt totdeauna utile când sunt alese judicios și la momemntul oportun, lucru pe care medicii ca și bolnavii îl remarcă adesea, fără să înțeleagă însă că totul se petrece în virtutea legii oculte a ritmului, în cadrul mișcării permanente care este viața. Puținii medici convingși de acest lucru constată surprinși că astfel de recomandări au fost formulate aforistic, de către Hipocrate și școala lui, cu patru sau cinci secole înaintea de Christos: « Conform legilor naturii, totul este succesiv ridicat, apoi coborât. Ziua și noaptea sunt în mișcare la orice oră ». (Littré, 26, II). Cu riscul de a ne repeata, reamintim exemplul cu mișcările alternante ale joagărului sau fierăstrăului, sau acela al hranei mai întâi împinsă în organism, ale cărei reziduuri sunt apoi respinse afară. În opera lui Hipocrate găsim numeroase exemple de acest fel : « Regimul omului cere să umezim uscatul și să uscăm umidul, să împărțim sau să separăm înainte de a reuni, procurând sănătatea printr-o mulțime de manevre contrarii » (Littré, 32; II); sau : « adesea medical trebuie să facă o vreme un lucru și apoi contrariul acestuia » (Littré; 172; I); « când postul sau dieta severă face rău, trebuie trecut la regimul hrănitor, schimbând relativ frecvent, într-un sens sau altul ». (Littré, 171; I). « Când administrarea de răcoritoare face rău și

produce greață, atunci vom administra băuturi calde; apoi, dacă răul persistă, vom reveni la răcoritoare ». (*Littré*, 171; I), « Dacă febra persistă în organismul slăbit prin dietă lichidă, înseamnă că bolnavul trebuie hrănit mai consistent; dacă după hrănirea lui mai consistentă febra continuă, înseamnă că nu trebuie să o hrănim pe ea, în care caz vom administra bolnavului un laxativ sau un vomitiv ». (*Littré*, 319; VI). « Medicina nu poate fi învățată rapid, pentru că nu există reguli matematice invariabile în tratamentul bolnavilor ». (*Littré*, 172, I).

Chiar și în tratamentul mintal este bine să alternăm suplețea cu rigiditatea, blândețea cu severitatea și rigoarea cu clemența. Apostolul Pavel este un bun exemplu de echilibrare prin alternanță ritmică a contrariilor : « Însumi eu, Pavel, vă îndemn prin blândețea și îngăduința lui Christos, eu care de față sunt smerit între voi, dar în lipsă îndrăznesc față de voi. Vă rog, dar, să nu mă siliți, când voi fi de față, să îndrăznesc cu încrederea cu care gândesc că voi îndrăzni împotriva unora care socotesc că umblă după trup. Pentru că, deși umblăm în trup, nu ne luptăm trupește. Căci armele luptei noastre nu sunt trupești, ci puternice înaintea lui Dumnezeu, spre dărâmarea întăriturilor. Noi surpăm iscodirile minții (...) Și gata suntem să pedepsim toată neascultarea, atunci când supunerea voastră va fi deplină » (II, Corinteni, X, 1-6).

VI. 5. Legea terapeutică a acțiunii bipolare prin contrarii simultane judicios reglate. Toate câte există au doi poli și sunt magnetizate potrivit acestora, ca orice magnet ce are un pol nord sau masculin, încărcat cu electricitate static pozitivă, și un pol sud sau feminin, încărcat cu electricitate negativă. Solenoidele, adică bobinele cilindrice lipsite de miez feromagnetic, au și ele doi poli. Pământul însuși are doi poli, organismul are și el, din multiple puncte de vedere, tot doi poli : capul și picioarele, inima și centrii nervoși, pielea și rețeaua vascular-nervoasă, etc.

Echilibrul rezultă din acțiunea opusă, ușor oscilantă și ritmică, a două forțe contrarii. Acțiunea permanentă într-un singur și unic sens este de neconceput. Exercițiul necesită contra-ponderea repausului, iar acesta nu este benefic decât după

mișcare și efort. Autoritatea statului just întocmit are nevoie de stimulantul libertății persoanei, iar aceasta poate deveni anarhie fără limitele puse de autoritatea justă (când este justă!). Caldul nu există decât în raport cu frigul, iar acesta, la rândul lui cere caldul. Orice forță care acționează implică contrariul său, care reacționează. Fără lupta alternantă a contrariilor, nimic nu se produce, nimic nu avansează. Echilibrul și ordinea rezultă din folosirea contrariilor, altfel se ajunge la anarhie, la revoluții.

Pozitivul opus negativului, caldul opus recelui, hrana opusă postului, exercițiul opus repaosului determină, prin reacție, un curent de viață reechilibrant și accelerant. Acidul opus bazei produce o sare. Recele sau caldul aplicate la un pol al corpului produc un apel pentru degajarea polului contrar, după care urmează o reechilibrare (o compresă caldă la cap, cere scoaterea picioarelor la rece și invers : băile de picioare cu apă caldă, nu pot fi făcute cu căciula pe cap). Puterea de acțiune a oricărui levier are nevoie de imobilitatea și rezistența unui punct de sprijin, pentru a mișca sau înlătura un obstacol.

Câtă vreme conflictul dintre autoritate și libertate rămâne în limitele lui normale și solidare, el asigură atât permanența și progresul indivizilor cât și pe acela al societății. Revoluția este o boală socială ce nu se declanșează decât prin apatia sau egoismul dictatorial al autorității față de abuzurile sau limitările drastice ale libertății. Când una din acestea se comportă extravagant, cealaltă reacționează cu furie. Dintre tiraniile momentane ce rezultă, cea a libertății sau a dictaturii gloatei fără nume este mai bestială, mai crudă și mai atroce decât dictatura autorității, care rămâne dictatura centripetă a unui șef unitiv, chiar dacă este vorba de un șef rău.

Reluarea vieții normale are loc atunci când organismul individual sau social reîntră în limitele măsurii și ale solidarității, în exercițiul simultan al celor două forțe contrare, libertate și autoritate, acționând coerent în sensul evoluției individuale sau sociale.

Caduceul medical reprezintă doi șerpi ce se opun unul altuia, menținând în echilibru verticala vieții. El simbolizează acțiunea

fortifiantă și revigorantă a contrariilor. Când vrem să facem tolerabilă terapia ce va produce un mic dezechilibru în organism, este bine să acționăm, prin contrast, asupra polului opus, lucru valabil în domeniul medical ca și în cel social.

În practica medicală, acest mod de acțiune bipolară este bine tolerat și ameliorează starea generală a bolnavului. De exemplu, aplicarea unei comprese de apă rece pe piept este mai bine suportată dacă picioarele sunt în plasate într-un lighean cu apă caldă; dacă bolnavul este lungit în pat, putem pune la picioarele lui o perniță electrică sau o sticlă cu apă caldă. Tot așa, o baie caldă sau rămânerea prelungită în pat, în stare de febră, este mai bine suportată dacă picioarele sunt scoase la aer, din patul sau apa caldă. Înfășurarea bolnavului în cearșefuri sau prosoape calde, ca și băile de aburi necesită o comprese rece pe frunte. În zilele călduroase de vară, acțiunea soarelui asupra organismului este suportată mai ușor dacă purtăm sandale cât mai aerisite cu puțință. În toate aceste cazuri, dezechilibrul unui agent de acțiune, asupra unui pol al corpului, este corectat printr-un dezechilibru compensator la polul opus. Tot așa, echilibrul bugetar al organismului (aport de hrană, respectiv cheltuieli de energie-viață), atât de important pentru sănătate și pentru obținerea vindecărilor, este o manevră cu acțiune bipolară, acționând mai mult sau mai puțin atât asupra cantității și calității hranei, cât și a cheltuielilor de energie-viață prin exerciții fizice, muncă sau o activitate oarecare. Bolnavii recunosc medicul bun după felul în care acesta știe sau nu știe să echilibreze fiecare organism după capacitățile lui proprii, nu după reglementările aberante ale ministerelor sănătății, ale căror competențe ar trebui reduse la ceea ce militarii numesc intendență.

În sfârșit, având în vedere prezența simultană, în orice societate, a principiilor contrare și complementare, masculine și feminine, remarcăm acțiunea calmantă și relaxantă a femeilor față de deciziile adesea excesive ale bărbaților, obligați astfel să își supravegheze mai atent reacțiile și impulsurile ce s-ar putea exercita în sens dezechilibrant.

VII. LEGEA DE EVOLUȚIE ȘI ADAPTARE

După moda intelectuală a respingerii doctrinei creaționist înguste în favoarea celei evoluționiste, excesiv mecanicistă și materialistă, astăzi se manifestă curentul invers, potrivit căruia doctrina evoluționistă nu ar fi decât o ipoteză perimată, o teorie desuetă ce și-ar fi trăit traiul și mâncat mălaiul. Doctrina monismului ateist și mecanicist al unui Haeckel nu trebuie însă confundată cu marele plan al evoluției, ce pleacă de la Dumnezeu sau Creatorul suprem, ale cărui etape sunt înscrise în înaltul cerului ca și pe pământ, în macrocosm (univers) ca și în microcosm (om). Am văzut că, potrivit Științei oculte, acest plan a fost realizat prin intermediul Cuvântului cosmic, prezent în toate și fără de care nimic nu s-a făcut. Acest plan ierarhizat este condiția și rațiunea de a fi a oricărui progres sau evoluții, atât în cadrul naturii, cât și în acela al omenirii sau culturii, ca și în individul om.

VII. 1. Numai Dumnezeu este imuabil. Întreaga creație evoluează. Totul se schimbă, totul se modifică, totul se transformă în natură ca și în om. În spatele alternativelor constructive și de descompunere, de viață și de moarte, continuă o permanentă acțiune de ameliorare, creștere, expansiune și evoluție, de progres și de spiritualizare. Numai Creatorul suprem poate fi înțeles ca existând în mod permanent și imuabil, întrucât el este perfecțiunea absolută.

Nestatornicia lucrurilor pământești a fost observată de mult, ne-o spune și Ecclesiastul: « Deșertăciunea deșertăciunilor, toate sunt deșertăciuni! Ce folos are omul din toată truda lui, cu care se trudește sub soare? Un neam trece și altul vine, dar pământul rămâne totdeauna! (...) Toate fluviile curg în mare, dar marea nu se umple, căci ele se întorc din nou la locul din care au plecat. Toate lucrurile se zbuciumă mai mult decât poate omul să o spună : ochiul nu se satură de câte vede și urechea nu se umple de câte aude. Ceea ce a mai fost, aceea va mai fi. Și ceea ce s-a întâmplat se va mai petrece, căci nu este nimic nou sub soare. Dacă este lucru despre care să se spună ”Iată ceva

nou!”, acesta a fost în vremurile străvechi, de dinaintea noastră. Nu ne aducem aminte despre cei ce au fost înainte, și tot așa despre cei ce vor veni pe urmă : nici o pomenire nu va fi la urmașii lor ». (*Ecclesiastul*, I, 2-11).

Dumnezeu singur rămâne ceea ce este, fără să datoreze nimic nimănui, numai Lui-însuși, fără să piardă sau să câștige ceva. De altfel, chiar așa s-a definit El însuși : « Eu sunt Cel ce sunt » (*Ieșirea*, III, 14); sau « Căci Eu sunt Domul și nu m-am schimbat... » (*Maleahi*, III, 6); sau «... Înainte de Mine n-a fost Dumnezeu și nici după Mine nu va mai fi! ». (*Isaia*, 43, 10).

VII. 2. Creația este o involuție sau o coborîre, apoi o evoluție, o ascensiune a Spiritului. Involuția este coborîre în materie, și prin aceasta un sacrificiu din partea Cuvântului. De altfel, involuția este sugerată prin însăși ideea căderii în păcat sau a « păcatului originar ». Involuția este o materializare a Cuvântului esoteric sau cosmic care apoi s-a făcut carne, prin încarnarea lui Christos în Iisus, devenit om în vederea sacrificiului răscumpărător. Dimpotrivă încarnarea omului are loc în condiții de imperfecțiune, în vederea dobândirii prin libertate a perfecțiunii, grație unui efort personal de dematerializare progresivă. Evoluția constă într-o lentă muncă de dematerializare a puterilor spiritual-latente. Ea nu este numai a omului și nici numai a ceea ce unii numesc lumea vie. Evoluția privește întreaga creație. Ea începe în regnul mineral, trece prin etapele vegetală și animală, ajunge la om, la viața intelectuală a rațiunii, la renunțarea materială, îngerească, la spiritul ce trebuie să se unească în final cu viața cerească a lui Christos. Acest retur la Unitate nu poate fi decât sacrificiul progresiv al oricărui aspect material ce a servit de instrument al uceniciei spiritului în om. Elanul evolutiv ce a pornit din mineral și a ajuns la om a generat numeroase forme de viață din ce în ce mai complicate. Zoologia și paleontologia ne arată atât etapele ancestrale ale acestui elan evolutiv cât și planul lui, conservat în mod incontestabil în cadrul ordinei naturale a tot ce există.

Această evoluție progresivă a vieții și a spiritului în cadrul transformărilor progressive a întregii creații (minerale, plante,

animale, om) a fost totdeauna recunoscută de către inițiații religiilor egipteană, indiană, caldeană, persană, greacă și altele. Ea constituie baza doctrinei pitagoriciene.

VII. 3. Agenții evoluției. – Evoluția nu este produsul întâmplării și nu are loc fără anumite cauze. Ea nu pornește dintr-un neant pentru a recădea în altul, după o serie de reacții, determinate de cauzele mecanice din mediul ambiant. Adaptarea la mediu este reală, iar concurența și lupta pentru existență constituie un stimulent. Totuși, în plan esențial, evoluția este rezultatul unor incitații sintetice de altă natură, mult mai înalte. Evoluția trebuie înțeleasă ca operă a Spiritului creator, ce acționează prin intermediul Cuvântului și spiritului în tot ce există și mai ales în om, prin voință și libertate, cu ajutorul Providenței protectoare și, în timp, prin adaptare.

Acțiunea lui Dumnezeu în cadrul creației este ceea ce vechii ocultiști numeau Destin sau Necesitate, forță ce împinge ființele să se nască, să crească și să se perfecționeze, să-și merite viața și să moară cu perspectiva unei încarnări mai înalte. Această forță protejează, canalizează, educă, pedepsește, ajută, îndreaptă și răscumpără. Ea trebuie ascultată necondiționat, iar ascultarea a luat forma diferitelor religii ale omenirii. Ea este Providența creștină, de exemplu, în virtutea căreia fiecare se găsește acolo unde îi este locul, funcție de meritele sale, de buna sau reața lui voință de-a lungul existențelor prin care a trecut. Ea acționează prin intermediul grației cerești ce ne împinge pe toți către împlinirea misiunii cu care am venit pe lume. Cei ce își înțeleg mai bine sensul misiunii se supun în totală bună credință grației cerești, pentru care mulțumesc. Aceștia sunt oamenii de elită, ce nu trebuie confundați cu politicienii. Nu aceștia de pe urmă determină evoluția și progresul omenirii către unitatea divină, ci descoperitorii, apărătorii și difuzorii adevărului, oricare ar fi nivelul de instrucție și domeniul de activitate al acestora.

Libertatea este condiția necesară a meritului și al oricărei recompense. Ea constă în voința de a învăța și a cunoaște tot ce poate fi cunoscut, de a găsi și a apăra adevărul, de a alege și de a decide. La început, alegerea și decizia se fac pe o bază relativ

animală, întru satisfacerea plăcerii simțurilor, a orgoliului și egoismului, devenind treptat rațională, intelectuală, spirituală, implicând renunțul la multe lucruri, sacrificarea amorului propriu, condiții indispensabile vieții spirituale supranaturale.

Timpul sau durata vieții permit înțelegerea, progresul și diminuarea greutății moștenirii karmice anterioare, sporirea eforturilor prezente, orientarea în sensul înțelegerii viitorului încarnării în curs sau chiar al celei următoare. De-a lungul anilor, plăcerile se estompează la cei înțelepți, care depun eforturi tot mai mari în sensul aflării adevărului, al satisfacerii dorințelor spirituale. Și în domeniul spiritual, ca și în cel material, erorile rămân posibile și chiar necesare întrucât eșecul și durerea resimțită frânează anumite idei și favorizează altele. Timpul acționează în vizibil și în invizibil, în stare de veghe dar și în cea de somn. Lenta și continua adaptare la mediul exterior, la împrejurări, adversități și dificultăți ne influențează și ne educă, stabilizând perioadele de elan, cele de transformări lente și mutațiile bruște, asupra cărora vom reveni. Faptul evident este însă adaptarea lentă și progresivă. Lumea nu s-a făcut într-o zi ci în șapte (etape), pe care, după cum am văzut, le găsim înscrise la nivelul universului sau macrocosmosului, și la nivelul omului, al microcosmosului. În ultimă instanță, adaptarea nu este a omului vizibil ci a spiritului invizibil din el, care acționează pentru a reuși, pentru a progresa prin propriile sale forțe, folosindu-se de împrejurări și făcându-se servitorul umil al Legii Adevărului, invocând ajutorul Creatorului prin rugăciune, ajutându-se mai ales prin acceptarea ordinii naturale și supra-naturale, prin sacrificarea vanității și a intereselor egoiste pentru cucerirea celor nepieritoare ale vieții imateriale.

Evoluția este de fapt o coborîre în vederea unei ascensiuni viitoare, lucru confirmat de scrierile sfinte ale tuturor religiilor. *Biblia*, de exemplu, vorbește de visul lui Iacob : « Și a visat că era o scară sprijinită pe pământ, iar cu vârful aingea cerul; iar îngerii lui Dumnezeu se suiau și pogorau pe ea. Apoi s-a arătat Domnul în capul scării și i-a zis: ”Eu sunt Domnul, Dumnezeul lui Avraam, tatăl tău, și Dumnezeul lui Isaac. Nu te teme!

Pământul pe care dormi ți-l voi da ție și urmașilor tăi. (...) Iată, eu sunt cu tine și te voi păzi pe orice cale vei merge; te voi întoarce în pământul acesta și nu te voi lăsa până nu voi împlini toate câte ți-am spus”». (*Facerea*, XXVIII, 12-15).

VII. 4. Totul evoluează în cerc. Evoluția este Unitatea ce crează multiplicitatea în vederea întoarcerii conștiente și meritate la Unitate. Această mișcare circulară este figurată întrucâtva de șirul numerelor care, plecând de la unu se multiplică și recad în unitatea decadelor, ce se multiplică la infinit.

Cercul este un mijloc de realizare magică. O mulțime de acte materiale se fac prin propulsie ritmică și se finalizează perfect printr-o mișcare ce se termină în cerc. Pe un ceas cu pendulă, ritmul alternant al balansierului se încheie în mișcarea circulară a acelor pe cadranul orar. Propulsarea ritmică a celor două picioare este transformată de roabă în cercul roatei sale. Vehiculele străbat distanțele grație cercului roților lor, împinse fie de alternanța motrice a mușchilor unui cal fie de cea a pistoanelor unui motor. Lucrurile se petrec la fel și în invizibil. Orice gândire emisă în ritmul vibrațiilor mintale revine la punctual ei de plecare. Acesta explică șocul în retur, din care cauză este important să învățăm a ne feri de ideile negative, ostile, criminale ce se întorc fortificate de sporul câștigat în cursul unui anumit număr de mișcări circulare și lovesc dureros pe cel ce le-a emis, pentru a-l pedepsi, dacă este cazul, totdeauna însă pentru a-l instrui. Dimpotrivă, gândurile și acțiunile bune produc fructele meritului și ale progresului spiritual al celui ce le-a emis și realizat. În cadrul grupurilor omenești, reuniunile în cerc sau în lanț circular sporesc puterea și eficacitatea realizărilor, procedeu utilizat în cadrul practicilor mănăstirești ale diferitelor religii, ca și în reuniunile și ritualurile spirite, masonice, sau de altă natură.

Prânzul sau cina festivă servită circular în jurul unei mese sporește puterea influenței comuniale. De aceea, nu se cuvine să servim masa cu oameni pe care nu-i cunoaștem suficient, cu atât mai puțin cu cei pe care îi cunoaștem ca răufăcători. Cavalerii

Mesei Rotunde aveau un motiv ocult să se intituleze astfel, lucru ce se verifică și pe copiii sau dansatorii ce joacă în cerc, sporind astfel veselia și voia bună generală.

În cadrul simbolismului ocult, șarpele reprezintă forța magnetică universală. Utilizată în sensul binelui și al ordinei, această forță zisă astrală este una dintre puterile magiei albe. Folosită în scopuri exclusiv materiale sau dăunătoare unor persoane, ea devine o forță realizatoare de magie neagră. Când forța fluidică astrală se exercită în sensul răului, șarpele reprezintă diavolul al cărui cap va fi zdrobit de călcâiul Sfintei Fecioare. Când dualitatea forțelor contrarii și alternante se exercită în mod ritmic și judicios pentru a menține echilibrul și sănătatea, ea este reprezentată de către cei doi șerpi ai caduceului lui Hermes. Întors în cerc asupra lui însuși, șarpele sau balaurul ce își mușcă coada (Uroboros), este simbol de evoluție de la Unul ce crează multiplicitatea pe care o împinge în sensul revenirii la Unitatea originală. Este vorba de simbolul de viață eternă ce continuă mai întâi în patrulaterul temperamental, reprezentat de crucea ansă egipteană, ce se termină cu bucla returului la Unitate. În cadrul viziunii deja amintite a lui Iezechiel (I, 15-22), este vorba de același simbol de viață eternă din cadrul celor patru temperamente. După ce amintește de cele patru fiare reprezentate în sfinx, Iezechiel vede câte o roată la fiecare din cele patru fețe ale lor « și duh de viață era și în roți ».

După aceste explicații înțelegem mai bine semnificația puterii uniunii reprezentată de schimbul de inele între cei doi soți, consfințirea acordului de investitură, într-o înaltă funcție eccleziastică, prin inelul pastoral și, mai ales, semnificația de glorie terestră și cerească simbolizată de cercul coroanei de pe capetele regilor, a cununei de lauri rezervată învingătorilor. Printre darurile dumnezeiești pentru Ierusalim, Iezechiel amintește « brățări la mâini și salbe la gât (...) inel în nas, cercei în urechi și pe cap (...) o coroană minunată ». (XVI, 11-12).

VII. 5. Negarea evoluției înseamnă negarea progresului.

Transformările materiale și transmutările spirituale se observă cu ușurință, singurul scop al vieții fiind educarea, învățarea, ameliorarea, mărirea, spiritualizarea, avansarea în sensul mai binelui, al progresului.

Se observă un progres chiar și din punctul de vedere fizic, al formelor omenești. Craniul omului, cu fruntea furtivă sau fugitivă și maxilarul de gorilă, s-a umanizat în cursul evoluției. Există încă indivizi josnici și grosolani ce posedă fețe de brute și diverse caracteristici animale în fizionomia sau în mâinile lor. Totuși, în cursul evoluției, viața a stilizat trăsăturile și formele majorității indivizilor. Nu este greu de observat că beneficiarii acestor adaptări superioare posedă un spirit evoluat. Metamorfoza spirituală este greu contestabilă. Chiar și printre animale, cele cu trăsături fine și distinse dovedesc mai multă inteligență și memorie, inițiativă, sociabilitate, dragoste și devotement pentru stăpâni, care îi acceptă ca un fel de membri ai familiilor lor.

Invers, se observă că regresul organic sau mintal este pathologic, fiind motivat de vicii de conduită spirituală și materială. Cele mai rapide progrese par determinate de respectul și supunerea totală în fața legilor naturale și divine, ceea ce implică sacrificiu și renunțări materiale progresive.

Despre progres s-a vorbit ca despre un pahar, ce nicidecum nu este plin, fiecare preferând fie partea lui plină, fie cea goală. S-a vorbit despre « iluziile progresului », s-a contestat ideea de progres în istorie, mai ales de pe pozițiile unui materialism excesiv, a unui sindicalism proletar cam îngust (Sorel) sau a unui idealism nu foarte deschis ocultismului (Blaga). Progresul poate fi înțeles însă și ca un mesaj invizibil ce traversează omenirea, trecând din mâinile unei națiuni în ale alteia, peste nenumărate destine individuale, vii și morți, ascensiuni, glorii și dezastre epocale. Progresul poate fi înțeles și ca fruct al activității și rezervelor astrale tot mai importante, de care profită generațiile noi ale celor ce s-au încarnat de nenumărate ori în

trecut și care, în ciuda multor aspecte controversate, evoluează către perfecțiunea absolută, către dumnezeire.

Progresul înseamnă și transmutarea răului în bine, a ignoranței în știință, a instabilității în constanță și echilibru, a complicațiilor în simplificări, a multiplicității în unitate, a viciului în virtute, a eroarei în adevăr, a demagogiei catilinaro-politicarde în regalitate spirituală, toate acestea grație eforturilor, dificultăților și încercărilor prin care au trecut generații de oameni de bună credință și bine orientați. Progresul nu înseamnă creșterea aberantă a confortului, nici succesul în diversele întreprinderi sau îmbogățirea materială, el este o continuă lărgire a inteligenței și a spiritului, un acces tot mai deplin la Adevăr.

Progresul înseamnă egalitate în ce privește punctul de plecare și cel de sosire, o egalitate sub semnul inegalității ierarhice a veșnicului prezent, în cadrul căruia fiecare este liber să opteze pentru ritmul și direcția de evoluție sau chiar de involuție. Perfecțiunea nu poate fi concepută în afara lui Dumnezeu iar egalitatea/inegalitatea materială, oricât ar fi de evidentă în imediat, este nu mai puțin utopică în cadrul creației ordonate și ierarhizate, în care progresele se împlinesc prin succesiune lentă, funcție de eforturile, inteligența, capacitatea și meritele spirituale ale fiecăruia. Deșteptarea într-o înțelegere sau conștiința superioară nu este aceeași, identică, egală și echidistantă printre oameni. Alături de acumulările spirituale lente observăm transformările rapide din anumite perioade, în domeniul formelor materiale și al tehnicii. Creația este un imens flux ce pornește din și se întoarce în oceanul divin, valurile acestuia nu sosesc toate în același timp, fiind precedate și urmate de o atmosferă specifică.

Lupta pentru adevăr este generozitatea și altruismul, devotamentul suprem de care putem face dovadă, adevărul fiind izvorul progresului fizic și organic ca și al împlinirii spirituale. Fiecare trebuie să își îplinească misiunea lui funcție de locul pe care îl ocupă în scara evoluției. Elitele instruiesc, atrag și protejează masele mai puțin evolute, iar acestea, la rândul lor, susțin și ajută opera comună, prin solidaritatea și sacrificiul lor

în slujba legilor Naturii și ale lui Dumnezeu. Respectarea sintezei legilor divine și naturale ne-ar aduce ordinea, pacea, fraternitatea și sănătatea, dacă aceste legi ar fi mai bine prezentate, cunoscute și practicate.

VII. 6. Transformismul științific. – Studiind din ce în ce mai îndeaproape natura din cadrul universului și din om, știința modernă a sfârșit prin a descoperi existența evoluției, dând la iveală geologia, zoologia, paleontologia, embriologia, anatomia comparată și alte științe. Aceste diverse subdiviziuni ale științei naturii arată unitatea planului și progresului în cadrul ființelor, o ierarhie și o solidaritate admirabil ordonată în cadrul creației, de la regnul mineral până la om. Din această perspectivă, știința materială confirmă pe cea ocultă. Izvorită însă dintr-un punct de vedere material și experimental limitat, știința materială a ajuns adesea la false reprezentări ale fenomenului evoluției, limitându-se la concepții înguste și ipoteze inadmisibile, ajungând astfel la importante lacune în chiar domeniul celor vizibile, de unde a început dezorientarea, apoi disputele cu negații absurde, într-un sens sau altul. Unii neagă rezultatele evoluției animale vizibile în om. Alții nu recunosc intervenția unei cauze originale și a specificului spiritual omenesc. Expunerea tuturor teoriilor evoluționiste ne-ar obliga să depășim cadrul modest al unui simplu manual de ocultism.

Transformismul materialist și mecanicist consideră că viața a apărut din întâmplare. Hazardul reacțiilor fizico-chimice, într-un fel de zeamă sau aluat primordial, la începutul formării scoarței terestre, ar explica toate transformările produse ulterior în natură și în organismul diverselor ființe, prin acțiunea forțelor exterioare, a adaptării la schimbările de mediu, la puterea mecanică a conflictelor. Foarte la modă într-o vreme, o astfel de viziune este o eroare evidentă, fiind tot mai respinsă de mediile științifice. Speranța că viața ar putea fi creată în laborator este încă de domeniul utopiei. Până acum, laboratoarele au ucis, falsificat și degradat viața, știința actuală fiind în postura ucenicului vrăjitor ce a dezlănțuit forțe pe care nu le poate stăpâni. Baza vieții individuale și sociale nu poate fi triumful

forței brutale, dreptul de a satisface dorințele egoiste, imediate și prin toate mijloacele, pentru a trăi o viață în desfrâu și destrăbălare. Dacă întreaga evoluție a universului a plecat din neant și dacă acesta este ținta tuturor celor ce se petrec în univers, nu ne rămâne, chipurile, decât să ne bucurăm la maxim de fiecare clipă, într-un orgasm planetar debordant. La asta se reduce concepția materialistă a existenței, ceea ce înseamnă un evident faliment moral și refuzul oricărei dimensiuni spirituale.

Reacția la o astfel de viziune a fost însă exagerată și nu foarte înțeleaptă, ideea că teoria evoluției ființelor nu are nicio bază și că transformismul este o iluzie fiind tot o eroare. A pretinde că gândirea este o simplă secreție cerebrală este o eroare la fel de monumentală cu afirmația că întreaga creație ar fi fost bătută în cuie de la bun început, fără niciun fel de rudenie sau solidaritate între diversele specii. Explicațiile lui Darwin (selecția naturală și lupta pentru existență), sau cele ale lui Lamarck (adaptarea la mediu și ereditatea caracterelor dobândite) sunt însă insuficiente pentru explicarea integrală a evoluției.

Aceste teorii au evidențiat anumiți factori secundari ai evoluției, dar nu au ținut cont de necesitatea găsirii cauzei inițiale a operei de creație, ce continuă să acționeze, mai întâi în mod ocult și apoi manifest, în orice transformare. Dintre transformiștii mai cunoscuți, Lamarck sau Geoffroy Saint-Hilaire nu au fost atei, ambii au admis existența lui Dumnezeu, creator al tuturor lucrurilor și animator al evoluției. Credința în Dumnezeu pare însă monstruoasă anumitor spirite științifice, care exagerează lupta pentru existență, în cadrul căreia oamenii s-ar fi devorat ca animalele. Oricât ar fi de adevărat acest lucru, lupta pentru existență nu îndreptățește respingerea existenței lui Dumnezeu, a unei cauze creatoare binefăcătoare. Acești autori nu au înțeles că la baza creației a stat un sacrificiu spiritual, munca și suferința fiind mijlocul cel mai eficient de educație și de progres, în ce privește ieșirea din ignoranță și recunoașterea erorilor. Învățarea și evoluția nu pot fi concepute fără suferința ce avertizează și pedepsește. Pe de altă parte, suferința îndurată de formele animale inferioare nu conduce la reacțiile conștiente

ale oamenilor. Moartea nu limitează câmpul experiențelor și nu împiedică jocul reparator al justiției imanente. Catastrofele individuale și sociale, epidemiile, bolile, rezultă din erorile omenești, răscumpărarea acestora făcându-se prin crizele de curățenie humorală (bolile), învățarea, educația, pedeapsa, respectiv salvarea finală sau mântuirea, în cazul împlinirii convenabile a unei existențe omenești. Înțelegerea motivelor sintetice ale fenomenelor de evoluție nu este însă compatibilă cu limitarea la experiența îngustă a celor ce se petrec în domeniul vizibil, pipăibil. Prizonieri ai specialității lor științifice înguste, materialişti se înfurie când li se vorbește de coordonarea învățăturii fizice cu cea metafizică, a naturalului cu supranaturalul, fără să înțeleagă că prin sectarismul lor aparent științific refuză generalizarea propriilor lor concluzii.

Descoperirea mutațiilor bruște nu de la specie la specie ci în speciile însele este opera experimentală a lui Gregor Mendel. Acestea nu suprimă posibilitatea adaptării lente la mediu, nici selecția naturală, fapte reale bine stabilite de evoluționiști. Ea a adăugat însă un factor complementar la teoria evoluției, fără să reducă importanța celor puse în lumină de Darwin și de Lamarck, nici obligația de a merge până la cauza creatoare inițială. Mutațiile bruște fuseseră de altfel observate încă din secolul al XVIII-lea, inclusiv conservarea ereditară, la animale și oameni, a caracterelor dobândite (de exemplu, polidactilia). În astfel de cazuri se produce un fel de explozie de tendințe latente acumulate în invizibil, analoagă crizelor subite de transformare mintală sau iluminare spirituală, observate în evoluția psihică a anumitor oameni.

Deși reale, mutațiile bruște nu constituie regula generală și nu confirmă ideea că natura procedează numai prin salturi. Oricât ar fi ele de posibile, salturile sunt excepționale. În general, natura procedează prin evoluție lentă

Evoluția și transformările naturii sunt însă o realitate incontestabilă, după cum arată geologia, paleontologia, anatomia comparată, embriologia și antropologia. Creația simultană a tuturor formelor și a tuturor speciilor este contrazisă de geologie

și de paleontologie. Studiul fosilelor din straturile geologice arată o succesiune lentă de forme de la un teren la altul, conform unui plan progresiv și a unei înlănțuiri de complexități potrivit căreia ultimii sosiți sunt solidari cu cei ce i-au precedat, de unde rezultă o organizare vitală și mintală din ce în ce mai perfecționată.

Mai întâi, putem constata că evoluția vieții la suprafața pământului s-a desfășurat așa cum este descrisă în *Cartea Facerii*, din *Biblie*, trecând prin cele patru etape ale cuaternarului, ce se regăsesc în constituția omului și a temperamentelor : bilos (foc sau cer), nervos (pământ), sanguin (aer), limfatic (apă). Creația a fost mai întâi un act de coborîre sau involuție a spiritului în materie, care poate fi reprezentat simbolic prin gestul crucial și vertical de coborîre a mâinii cu care ne închinăm, de sus în jos. Creștinii de confesiune protestantă sau neo-protestantă nu se mai închină, cei mai vechi însă, catolicii și ortodocșii, repetă de două mii de ani acest gest vertical, ce intervine după ce degetul mare, arătătorul și medianul, reuniți în treime, au atins fruntea, sediul simbolic al spiritului, luând de acolo « sămânța » acestuia și difuzând-o în corp. Primul gest, vertical, din semnul crucii, este unul creator și masculin, pronunțat în numele Tatălui și al Fiului, reprezentând pogrîrea Cerului sau a Focului pe pământ. Al doilea gest, orizontal, de la dreapta la stânga, sau invers, este o negație, care ținând « contra » sau făcând obstacol, joacă un rol receptor sau de matrice universală, în numele Sfântului Duh, care este « fântâna vieții » sau forța vitală naturală, existentă pretutindeni, în aer, apă și pe pământ. Dispuse în ordine crucială, cele patru temperamente formează semnul crucii, așa cum îl cunoaștem și îl reprezintă figura 4.

Gestul sau semnul crucii este indicat în *Facerea* biblică, care, în ciuda falsurilor, exagerărilor, cruzimilor și chiar a unor scene incestuale sau la limita pornografiei, exprimă cu exactitate cvazi-științifică ordinea creației, etapele evolutive și regimul alimentar predestinat omului : « La început, a făcut Dumnezeu cerul și pământul. Și pământul era netocmit și gol » (*Facerea* I,

1-2). Evident, este vorba nu de cerul și pământul de astăzi ci de un cer sau un foc și un pământ elementar. Asta pare să spună scribul ce a pus *Biblia* pe hârtie, când afirmă că pământul era netocmit și gol. Separarea aerului de ape și a pământului de cer a fost primul act al creației, o involuție sau o coborîre a spiritului, după care începe evoluția propriuzisă, în sens invers coborîrii efectuate de Creator. Mai întâi apare viața vegetală și acvatică (peștii, reptile) în cadrul oceanului nutritiv original, reprezentând temperamentul limfatic. Urmează creația păsărilor și a vieții atmosferice, adică temperamentul-sanguin, în cadrul căruia începe să se manifeste afectivitatea. Apoi are loc începutul vieții cerebrale, prin apariția mamiferelor, cu temperamentul lor nervos. Abia după asta urmează sinteza unitivă și voluntară realizată în om, ce reprezintă focul eterat al temperamentului bilos, un fel de șef al creației, de încununare a acesteia, întrucât grupează în el toate etapele evoluției. Odată constituit, omul posedă în el însuși succesiunea celor patru temperamente, apărute în ordinea L. S. N. B., evoluția personală ducându-l în final la repetarea inversă a ordinii temperamentale și configurarea Celui după chipul căruia s-a făcut, adică B. N. S. L.

Această ierarhie normală și ideală este înscrisă în configurația anatomică a corpului, de sus în jos: întregul sau unitatea primordială osteo-musculară (bilos), capul (nervos), cutia toracică (sanguin), abdomenul (limfatic).

Studiul celor patru terenuri geologice confirmă aceste etape de evoluție progresivă, din cadrul creației. Terenul primar sau limfatic se caracterizează prin exuberanța vieții în mediul umid (apariția peștilor, vegetația luxuriantă din perioada carboniferă). În terenul următor sau sanguin, apare viața aeriană, devenind și ea exuberantă (saurieni, reptile, păsări monstruoase). Cel de al treilea teren (nervos) consacră domnia regnului mamiferelor, cu preponderența sistemului nervos. În sfârșit, în epoca cuaternară sau biloasă, apare omul, ce sintetizează, unifică și conduce, fără să o știe, întreaga operă de evoluție.

Ordinea creației progressive L. S. N. B. indică formarea embriologică a organelor corpului, proces ce reproduce ordinea

creatoare a evoluției progresive a vieții în lumea animală. Pe plan cronologic, întâi apare tubul digestiv (limfatic), pe baza foi interne, după care urmează aparatul respirator (sanguin). Tubul medular (nervos) se formează într-o perioadă mai avansată de dezvoltare. Protuberanța membrelor (caracter bilos) nu apare decât în a cincea săptămână, segmentele respective în a șasea, iar osificarea lor începe abia în luna a treia.

Cu ocazia studiului cuaternarului, am arătat că în cadrul dezvoltării sale fizice intrauterine, copilul trece prin faza amniotică, de pește; apoi, la naștere, începe viața aeriană (pasăre), deși predominanța limfatică a abdomenului este încă vizibilă. După primii șapte-opt ani, sau chiar mai mult, se dezvoltă sistemul nervos sau viața mintală. Apoi, către sfârșitul adolescenței, apare viața sintetică directoare, motrice și conștientă a omului desăvârșit (bilos). Fiecare om reproduce astfel cele patru etape de evoluție a întregii creații : apă, aer, pământ, foc, care dau naștere celor patru temperamente : limfatic, sanguin, nervos și bilos. Se reproduce astfel, în mod invers, ordinea de involuție, ce devine ordinea de evoluție a individului.

Studiind cuaternarul, am văzut cele patru etape de evoluție psihică, cele patru vârste ale vieții sau patru rase omenești : rasa neagră sau limfatică (pigmentația neagră este o caracteristică a temperamentului limfatic, vizibilă în petele închis-roșiatice ale albilor) ; rasa roșie sau sanguină (Atlânții, Pieile Roșii), rasa galbenă sau nervoasă și rasa albă (Europenii, Arienii). Nu mai revenim asupra acestor lucruri puse în lumină cu ocazia studiului cuaternarului.

Studiul septenarul în constituția mintală a omului a confirmat aceste etape de evoluție, pe care omul le traversează succesiv și se dezvoltă spiritual, debarasându-se mai mult sau mai puțin de materie, de animalitate. Această concordanță a învățăturii oculte cu cea a științelor este foarte demonstrativă cu privire la direcția spirituală a evoluției, adaptărilor și mutațiilor.

Paleontologia a stabilit cu precizie că evoluția s-a făcut în etape, din teren în teren. Invertebratele primitive, de constituție

moale, nu au lăsat urme. Începând însă cu vertebratele, asistăm la etajarea, de jos în sus, a peștilor, batracienilor și reptilelor, a păsărilor gigantice (plesiozauri, ihtiozauri, pterodactili, etc.), a mamiferelor, pe teren terțiar, și apoi a primatelor, antropoidelor și a omului, ce rezumă evoluția etapelor precedente în organismele lor, prezentând o predominanță din ce în ce mai mare a elementului psihic, ce acționează din spatele materiei organice, conducând la dezvoltarea maximă a creierului, instrument al gândirii.

S-au pierdut multe aspecte privind constituția terenurilor geologice, lacunele explicându-se prin eroziunea terenurilor, fosilizarea incompletă, descoperiri parțiale, dezvoltări materiale care, pe moment, s-au făcut prin puseuri succesive progreselor din invizibil, din spiritul diriguitor al evoluției. În ciuda acestor lacune, planul general este evident, etapele lui se derulează în ordinea și în vederea scopului prestabilit de către Creator. În cursul milioanei de ani, speciile au traversat metamorfozele incredibile înscrise în straturile geologice. Ființele respective, ale căror urme le întâlnim, nu au fost create în același timp, succedându-se uneori la intervale considerabile. Eforturile primelor ființe, de construcție individuală și rasială, au fost omologate în invizibil, servind ulterior edificărilor organice superioare, a ființelor complexe ce au urmat.

De la o specie la alta, întâlnim uneori un tip intermediar, de exemplu reptila cu pene numită *arheopterix*, ce face trecerea de la reptile la păsări, fără să mai vorbim de celelalte pterodactile. În cadrul fiecărei specii asistăm la o formare lentă dar progresivă. Calul actual, *Equus*, provine din unghinalul primitiv *Merychippus*, de mărimea unui cățel, care a trecut succesiv prin stadiile identificate: *Eohippus*, *Epihippus*, *Mesohippus*, *Miohippus*, *Parahippus*, *Protohippus* și *Pliohippus*, în cursul cărora și-a mărit talia și atrofiat ghiarele, păstrând numai una, care a devenit copită, celelalte regăsindu-se sub formă de urme osoase atrofiate, fără nicio utilitate.

Planul prestabilit al celor patru membre locomotoare se vede în înotătoarele peștilor, mai întâi simple, apoi lobate și orientate

către diviziune ternară, fără de care picioarele, mai întâi agățătoare, apoi apte pentru mers, nu ar fi putut urma. La anumite șopârle, aceste membre au regresat și s-au atrofiat progresiv. De exemplu, șopârla de ziduri are patru lăbuțe, de care se servește pentru a avansa. Șopârla din Egipt, numită *Sphenops*, are membrele anterioare atrofiate iar la șopârla australiană, *Pygopus*, toate cele patru lăbuțe s-au atrofiat și nu mai servesc. Există însă șopârla *Orvet*, ale cărei lăbuțe au dispărut complet, țesuturile ei păstrând numai urmele sau vestigiile scheletului dispărut al celor patru lăbuțe.

În zilele noastre nu se mai constată transformări importante, lucru de înțeles, întrucât condițiile vieții terestre intense și cataclismice s-au schimbat; pe de altă parte, nu putem afirma cu certitudine că astfel de transformări nu mai au loc. Este suficient să amintim consecințele vegetale, poate și animale, ale exploziilor atomice de la Cernobil și Fukushima, care, de altfel, ni se ascund. Polițiile tuturor vremurilor s-au opus cunoașterii, din care cauză rari sunt oamenii normali ce au încredere în poliție. Contează nu numai faptul că ni se ascund anumite evoluții catastrofice. În primul rând este vorba de durata extraordinară a anumitor metamorfoze, de exemplu aceea de la străvechiul *Equus* la calul actual, ce pare să fi durat aproximativ zece milioane de ani. De altfel, evoluția terenului cuaternar este estimată între 150 000 și un million de ani, iar durata perioadei istorice între șase sau șapte mii de ani, fără să mai vorbim de preistorie, care prilejuiește cele mai extravagante ipoteze.

Transformările unor specii în altele sunt fapte împlinite ce nu mai pot reîncepe, după cum nici fazele evoluției globului pământesc nu se mai pot reproduce sub ochii noștri. După ce a produs nenumărate ființe imperfecte și monstruoase, în epoca terțiară de maximă permisivitate în materie de libertate a creației, epocă de experiențe ale naturii, conservate pe plan ocult și utilizate probabil de organismele apărute ulterior, Providența a împiedicat sau blocat aceste extravagante, restabilind evoluția către dezvoltarea cerebral-mintală, al cărei « terminus », probabil efemer, este omul.

Studiul anatomiei comparate permite înțelegerea motivelor anomaliilor reversive, de exemplu orificiul lui Botal⁴⁵ între cele două cavități superioare ale inimii, ce primesc sângele venos și comunică cu ventricolele, inferioare. Acest orificiu este o persistență specifică inimii reptilelor. Există și alte asemenea persistențe, cazul chisturilor bronhiale la nivelul gâtului, vestigii ale bronhiilor peștilor. Persistența acestor vestigii evolutive confirmă trecerea organismului uman prin etapele evoluției animale, infirmând legenda biblică cu mâna de pământ peste care a suflat Creatorul, povestea cu coasta lui Adam și altele. Se poate obiecta că anumite organe atrofiate au conservat totuși o utilitate restrânsă. Aceasta nu schimbă însă faptul că, într-un stadiu anterior, aveau o utilitate majoră și nu înlătură întru nimic posibilitatea ca într-un stadiu ulterior (!) să dispară cu totul. În general, embriologia confirmă că, în cursul dezvoltării sale, embrionul uman recapitulează aspectele embrionare (nu adulte) ale multor ființe din scara evoluției. Aceste concordanțe sunt pe cât de semnificative, pe atât de incontestabile, pledând în favoarea planului general al evoluției stabilite și conduse de cauza creatoare care este Dumnezeu. Acest plan este executat în cadrul vieții universale, implicând conservarea ocultă și forța vitală ce construiește și păstrează memoria celor construite, conducând, reparând, reproducând și progresând sub direcția și controlul Spiritului universal, pretutindeni prezent prin Cuvântul ce individualizează, lucrând, mai ales pe om, în sensul învățării, prin materia încarnării, în vederea dematerializării/spiritualizării progresive și meritate. Existența acestui plan ocult ce persistă, invizibil, ca un dublu al arhitecturii organice este dovedită de fapte biologice incontestabile. De exemplu, laba tritonulei crește

9/03/80Attention:—————

⁴⁵. Botallo Leonardo, medic italian din secolul al XVI-lea, cunoscut sub numele francizat de Botal, autor al unor cunoscute lucrări în epocă (*De curandis vulneribus sclopetorum*, Lyon 1560, *De lue venerea*, Paris, 1563), doctor personal al lui Carol al IX-lea și al Caterinei de Medicis, partizan mai curând al sângerării, decât al clismelor, subiect de dispută cu Facultatea de Medicină din Paris.

la loc după amputare. La fel și laba crabului. Există deci un plan invizibil, cu funcție de architect și de tipar sau formă pentru materializarea labei pierdute. Se cunosc însă fenomene și mai spectaculoase. Dacă se taie germenii piciorului din spate al unui mormoloc de broască și se grefează în locul lui coada pe cale de dezvoltare a aceluiaș mormoloc, aceasta nu devine coadă ci lăbuță sau picior; invers, dacă se grefează germenul unui picior în locul cozii tăiate, va crește nu un picior ci o coadă. Dacă operația este realizată într-o fază mai avansată a metamorfozei mormolocului, faptul nu se mai produce. Dacă se taie germenii picioarelor și se grefează invers, suprafața anterioară a unuia devine posterioară, iar cea posterioară a celuilalt devine anterioară. Altfel spus, natura repară, în anumite limite, ceea ce omul strică din simplu amuzament « științific », chinuind animalele precum poliția oamenii. În general, știința admite că fenomenele vitale ale animalelor sunt dirijate și reglate de sistemul nervos al acestora (creier, măduva spinării, nervi); în cazurile arătate și în altele însă, este vorba de o memorie ce acționează eficient și perfect, mult înainte ca sistemul nervos și creierul individului respectiv să își făcut apariția. Memoria lăbuței sau a cozii amputate nu se poate găsi într-un « creier » ce nu există încă, nici în nervi, ce nu există nici ei. Autorul din care am cules aceste exemple consideră că organizatorul situat în apropierea blastoporei gastrulei pare să regleze, de la distanță, dezvoltarea acesteia, deși încă nu există niciun fel de sistem nervos⁴⁶.

Pentru o formă trăitoare oarecare, ceea ce determină o schimbare de obișnuință putând antrena o schimbare de formă, în vederea adaptării la noile condiții de viață, nu este un simplu reflex mecanic, nici instinct, ci o determinare inteligentă voită, a unui spirit ce începe a se elibera și a se manifesta tot mai vizibil în ce privește conducerea materiei, După Broom, chiar dacă

9/03/80Attention:_____

⁴⁶. R. Broom, *Les origines de l'homme*, Paris 1934, pp. 201-203. Exemplele următoare sunt extrase din aceeași lucrare.

anumite instincte sunt datorate reflexelor condiționate sau unor îndelungate obișnuințe ereditare, animalul nu este obligat să li se supună, dacă ele i-au devenit defavorabile. Pasărea numită *Dodo* (*Didunculus*), din arhipelagul Samoa, avea obiceiul să își facă cuibul în pământ și a continuat astfel până ce a fost aproape exterminată de către pisici și de porci. Confruntat cu primejdia exterminării totale, *Didunculus* a abandonat vechiul instinct și a început să își construiască cuibul în arbori, ceea ce i-a permis să supraviețuiască. Câinele ce îngroapă un os, pentru a-l mânca mai târziu, se supune probabil unui reflex condiționat. Totuși, când se găsește într-o louință cu ciment pe jos, același câine este capabil să își îngroape osul sub ziarul abandonat al stăpânului, pe care îl aduce dintr-o altă cameră. Într-o astfel de situație, se zice că animalul acționează prin inteligență, nu prin reflex ereditar.

Se pot cita foarte multe cazuri în care animalele își modifică obișnuințele sau instinctele, schimbări ce par voluntare, în vederea adaptării la noile condiții de viață.

Grație reacțiilor humorale, ale anticorpilor, s-au descoperit apropieri și similitudini chimice ale sângelui unor viețuitoare, pe baza cărora s-au putut stabili anumite grade de rudenie. De exemplu, serul extras dintr-un iepure ce a primit o injecție de sânge omenesc precipită atât sângele omului cât și pe cel al unui antropoid, nu însă și pe acela al unei maimuțe cu coadă, ceea ce pledează pentru relativa apropiere a primilor doi și îndepărtarea acestora de cel de al treilea. Putem conchide că omul nu coboară din maimuță, dar rămâne deschisă posibilitatea ca ambii să fi avut un strămoș comun dar îndepărtat. Primatele au dat naștere la o serie de ramuri de ființe cu structură anatomo-fiziologică de fructivore, între care maimuța, antropoidele și omul. Unii paleontologi admit existența unui singur trunchi omenesc original, în cadrul căruia deosebesc mai multe straturi. Printre numeroasele schelete de oameni primitivi, care au fost descoperite, s-a stabilit o gamă progresivă de cranii ce se îndepărtează tot mai mult de cele ale maimuțelor, ajungând la craniile umane ale omului preistoric de Cro-Magnon, care era

deja un artist. Aceste etape pun în evidență mai ales creșterea volumului creierului și reducerea osaturii figurii, în sensul progresului volumului intracranian. Printre craniile antropide descoperite, putem cita pe acela de la Taungs (Africa de Sud, 1924), australopitecul african, de care vorbește același Broom, și ai cărui dinți se apropie mai curând de cei ai omului, decât de cei ai cimpanzeului⁴⁷. Volumul cranian al acestui australopitec este estimat la 750 c. c. Un alt craniu, descoperit în aceeași perioadă în Rodezia (1921), avea un volum cranian de aproximativ 1280 c. c. Craniul de Neandertal, găsit în 1856, lângă Dusseldorf, avea un volum cerebral de aproximativ 1400 c. c., iar cel de la Chapelle-aux-Saints (1908) atinge 1620 centimetri cubi. Craniile de tip Neandertal, cu protuberanța nazală specifică (largă și înfundată), bărbia redusă, fruntea foarte înclinată pe spate, arcadele sprâncenelor excesive, ce trăiau acum aproximativ 50 000 de ani, erau mai apropiate de animalitate decât cei mai inferiori dintre sălbaticii actuali.

Dintre cele două tipuri umane de craniu, cel dolihocéfal (alungit) este mai vechi decât cel brahicefal (scurt, relativ rotund). Dezvoltarea volumului cerebral cranian a avut o cauză spirituală, ce trebuie pusă în legătură cu activitatea mintală tot mai importantă a omului.

Concluzie : în cadrul creației, transformismul mintal a fost cauza celui material. Sub direcția Providenței, creația a continuat neîntrerupt, până la stadiul actual al omenirii, grație aceluiași eforturi de transformare mintală și spirituală, în vederea pregătirii uniunii mistice și spirituale, pe calea deschisă de Christosul încarnat, Mântuitor al întregii creații.

Ideea de evoluție, prin recapitularea de către om a tuturor formelor de viață ce l-au precedat, nu este contrară filosofiei grecești (Aristotel) nici celei medievale (Toma d'Aquino). Concluzia majorității cercetătorilor este că în stadiul actual al științelor vieții, și ținând cont de datele paleontologiei și ale

9/03/80Attention:_____

⁴⁷. *Ibid.*, p. 136-144.

preistoriei, trebuie să acceptăm idea că apariția promptă a unui cuplu uman, corp și suflet, independent de istoria precedentă a vieții este un punct de vedere ce nu poate fi susținut. Unii au însă motive diferite, contrare adevărului, ceea ce constituie o altă problemă, un gen de ocultism de joasă speță și de rea credință, de care nu ne vom ocupa.

VII. 7. Adaptările logice sunt condiția sănătății adevărate și a vindecărilor durabile. Problema adaptării nu există pentru medicina oficială, operă a unor spirite științifice neîmplinite, a teoreticienilor materialști, matematicieni și savanți de laborator, adesea de rea credință dovedită.

Nutriționismul classic se sprijină pe erezia științifică a caloriiilor, excrescență montruasă a sistemului metric, în încercarea de a măsura viața cu ajutorul multiplilor și sub-multiplilor unităților de măsură ale acestuia. Medicina oficială ignoră specificul vitalității, adică al vieții, puritatea fiziologiei și adaptarea ancestrală la alimente. Ea nu ține cont decât de randamentul calorific al alimentelor, fără să acorde aproape nicio importanță faptului că multe dintre cele mai calorifice « alimente » sunt greu suportabile, în limite variabile, de la om la om, din care cauză adesea pot fi considerate în rând cu substanțele toxice (alcool, îndulcitorii de sinteză chimică, grăsimile saturate prin hidrogenare, carnea anumitor pești sau animale, alimente iradiate sau modificate genetic, etc.). Neavând nicio idee despre constituția ternară a organismului uman, nici despre diviziunea septenarului individual, medicina oficială nu cunoaște niciunul dintre semnele ce i-ar permite să stabilească diagnosticul valorii capitalului vital individual și al ameliorărilor posibile, de la caz la caz. Medicina oficială a decretat că toți transformatorii alimentelor, indiferent că sunt atleți sau bolnavi loviți de cașexie, sunt egali din punctul de vedere al capacității digestive și de asimilare, impunând supra-alimentația celor ce nu se pot hrăni, cazul tuturor bolnavilor în stare relativ gravă, indiferent de boală (tuberculoză, cancer, anemii rebele, stări post-operatorii, etc.). Adăugate la substanțele chimice de sinteză capabile adesea să ucidă un cal (cazul chimioterapiei, al tetra- și

penta-terapiei sidaice, etc.), practicile acestea ne pun în fața unor aberații destructive și a unei strategii ucigașe, ce nu ține cont de puterea diferită de adaptare, de la un individ la altul.

Cât privește utilizarea unor mijloace curative benefice în principiu, neținând cont de rezistența individuală și de puterea inegală de adaptare, medicina oficială reușește adesea să le transforme în contrariul lor. Folosite în mod dogmatic și iresponsabil, hidroterapia, helioterapia și diverse produse farmaceutice pot agrava starea bolnavilor. Mulți dintre aceștia, simpli debili, de exemplu, mor cu zile, în mod subit, din cauza violenței medicamentelor toxice, a injecțiilor anti-fiziologice (seruri, produse chimice, vaccinuri, antiseptice) introduse în curentul circulator, contrar legilor de adaptare rasială și energetică.

În cazul bolilor infecțioase, întreaga responsabilitate este atribuită unui anumit microb sau virus, eventual unei insuficiențe glandulare sau disfuncțiuni locale, fără să se țină cont de starea imunității fiecăruia, de consecințele inadaptrii la un regim alimentar aberant, de surmenajele multiple antrenate de viața frenetică și artificială de astăzi.

Dacă practica terapeutică estimează că evoluția progresivă și lentă, prin adaptare la mediu, este perimată și absurdă, tactica mutațiilor bruște prin atacarea în forță a bolilor, ce este preconizată adesea, se traduce prin impunerea unui regim extremist, a unei chimioterapii ce nu ține cont că bolnavul trebuie să suporte și medicamentele, mai mult sau mai puțin toxice, și boala, aceasta fiind, adesea, programul natural de însănătoșire, declanșat de către organism. În astfel de cazuri, inadaptrarea și dezechilibrul funcțional, tulburările ce rezultă (nutriție, devitalizare, cașexie), care adesea conduc bolnavul la cimitir, sunt cauzate nu de boala însăși ci de agravarea ei prin complicațiile generate de eroarea terapeutică, de necunoașterea sau neaplicarea principiului fundamental al vieții naturale ce constă în necesitatea absolută a adaptării lente și progresive. Evoluția depinde și este condusă nu numai de incitațiile voluntare interne ci și de obligațiile de tranziție lentă și

progresivă a obișnuințelor alimentare și de tot felul. Respectarea acestor obligații este condiția esențială pentru menținerea rezistențelor individuale și chiar rasiale, pentru cei ce doresc și speră să aibă urmași. Aplicarea strictă a legii adaptării cu pași mici este condiția esențială de vindecare, indiferent de boală.

Fondată între altele pe știința ocultă și recunoscând în om o ființă mai curând frugivoră decât carnivoră, medicina hipocrato-naturistă preconizează un regim alimentar cu foarte puțină carne sau chiar lacto-ovo-vegetarian, pentru bolnavii mai ușor adaptabili, fără să neglijeze adaptarea lentă prin manevra contrariilor alternante, a schimbărilor lente dar progresive, a meselor mai slabe sau mai hrănitoare, funcție de capacitățile digestivo-asimilatorii și eliminatorii personale, a genului de poftă de mâncare, a diverselor susceptibilități organice și psihice, a căror cunoaștere și aplicare diferențiată face din medicină o adevărată artă.

A proclama aceste adevăruri în fața nu tocmai demnilor măștrii ai pseudo-științei medicale oficiale, a le aduce la cunoștința șefilor societăților vegetariene și a piraților naturiști, a vorbi despre necesitatea tranzițiilor lente în cazul majorității subiecților (cu rarele excepții ale celor capabili de mutații bruște), a încerca să conduci bolnavii conform adaptării raționale și motivate revine la a risca asalturile stupide și injuriile datorate ignoranței, relei credințe și rutinii omenești, greu de învins astăzi, ca și în alte vremuri.

Pătrunderea progresivă a spiritului adevărului în societate nu poate avea loc decât prin intermediul subiecților de elită ce există în toate clasele societății. Transformările spirituale, vitale și fizice create în starea de sănătate materială și mintală a acestor subiecți, prin reformarea logică a obișnuințelor lor, îi va convinge că legile de sănătate preconizate de medicina fondată pe adevărata știință ocultă sunt singurele pe deplin adevărate.

Orice om de bună credință își poate da seama că punerea în ordine materială și vitală, alimentară și igienică, preconizată de medicina hipocrato-naturistă reprezintă, nu mai puțin, o muncă de transformare a caracterului unei personae, de progresie

spirituală a individului în cauză. Rezultatul psihic și spiritual al adaptărilor materiale la o ordine superioară nu trebuie însă proclamat prematur. Nu îl vom explica decât mai târziu, aceloră numai dintre subiecți ce dovedesc bună credință, care își pun ei înșiși întrebările normale și necesare pe marginea îmbunătățirii stării lor de sănătate, ai căror ochi se deschid către concepția unei ordini și a unei sinteze integrale.

Posibilitățile de adaptare materială și mintală sunt foarte inegale de la un subiect la altul iar jocul libertății individuale trebuie atât de bine respectat în incitațiile sale legitime, sub direcția autorității medicale, încât trebuie adoptată regula generală de a nu prescrie nimănui regimul vegetarian, cel mult în mod provizoriu și pentru un motiv medical imperios, precis și urgent. Altfel spus, trebuie procedat astfel încât evoluția psihică și adaptarea fiziologică să-l transforme pe cel în cauză, în mod spontan și liber, ca urmare a înțelegerii prin el însuși a unei anumite experiențe medicale, a suferinței presupuse de orice boală. După cum oricine înțelege, majoritatea oamenilor nu sunt apți decât pentru treptele de jos ale înțelepciunii. Cei ce pot avansa mai mult către puritatea ideală și ordinea absolută, fără tulburări somatice (slăbire pronunțată, pierderea forței fizice și a musculaturii, returnul stărilor morbide) sunt singurii adaptabili unor regimuri mai stricte și capabili să înțeleagă, eventual să primească, dacă este cazul, o învățătură ocultă mai avansată. Foarte rari sunt cei ce pot înțelege și practica înțelepciunea deplină. Aceste diferențe de evoluție și de aptitudini, pentru practica și înțelegerea adevărului sintetic, sunt cunoscute încă de pe vremea filosofilor pitagoricieni și chiar de mai înainte. Pitagoricianului Archytas i se atribuie enunțul următor: «Trebuie ca legea să fie conformă cu natura... Ea nu este puternică decât dacă este în armonie cu cei care i se supun. Mulți oameni nu sunt apți să primească ceea ce prin chiar firea lucrurilor este primul dintre bunurile omenești; aceștia nu sunt în stare să practice decât binele ce îi privește pe ei înșiși și posibil pentru ei. Când se pune problema îngrijirii bolnavilor și a suferinzilor, trebuie ținut cont de acest lucru ». Hipocrate arătase

și el obligativitatea adaptărilor multiple, bazate pe legea evoluției și prescrise cu artă și înțelepciune. « Regimul alimentar trebuie reglat și variat funcție de vârstă, de obișnuințe, de țara unde locuim ». (Littre, 18, II). Sau : « În caz de boală, trebuie schimbat modul de viață. E clar că modul anterior de viață a fost defectuos, fie în întregime, fie în parte, fie în ce privește ceva anume. Pentru a afla ce trebuie schimbat trebuie considerat temperamentul bolnavului, vârsta și constituția lui, anotimpul din cadrul anului, natura bolii; pe această bază, tratamentul se va stabili fie adăugând fie eliminând anumite lucruri, fără să uităm nicio clipă vârsta bolnavului, anotimpul respectiv, constituția lui și natura bolii, înainte de a prescrie vreun remediu sau regim ». (*Ibid.* 17, I). Sau : « Trebuie ca, în cursul bolilor, pentru a manevra corect, să nu pierdem din vedere dispozițiile congenitale, obișnuințele și exigențele țării în care trăim, ale vârstei bolnavului și naturii bolii, ale anotimpului, ale celor ce determină excesul sau insuficiența în nutriție ». (*Ibid.*, 25, I). Sau : « Digerăm cu ușurință alimentele cu care suntem obișnuiți, chiar dacă acestea nu sunt foarte sănătoase prin natura lor. Acceptăm cu oarecare dificultate alimentele sănătoase pe care le consumăm pentru prima dată ». (*Ibid.*, 119, I). Sau : « Un regim rău, mereu același, atât în ce privește băutura cât și mâncarea, este preferabil unei diete excelente, introduse dintr-o dată. Schimbările bruște în alimentație sunt dăunătoare și ocazionează diverse boli ». (*Ibid.*, 117, I). Sau : « Cu toate acestea, uneori întâlnim și contrariul, adică oameni ce nu sunt deloc tulburați de marile schimbări de regim, cauza fiind temperamental lor ». (*Ibid.*, 120, I). Sau : « Efectiv, există oameni ce se acomodează diferit la locuri, regimuri și chiar la boli ». (*Ibid.*, 34 I). Sau : « Având în vedere diversitatea oamenilor, nu trebuie să ne surprindă diferențele dintre ei în ce privește corpul și capacitatea de suportare a suferinței ». (*Ibid.*, 48, I).

În concluzie, « pentru a înțelege corect un bolnav, trebuie să ținem cont de caracterul, temperamentul și obișnuințele lui, unii putându-se conforma mult mai ușor decât alții, în ce privește prescripțiile medicului ». (*Ibid.*, 41, I).

VIII. Legea sintezei și a solidarității ierarhice

VIII. 1. Macrocosmosul este o simbioză și o sinteză ierarhică. Unitatea creatoare este o Treime ierarhizată în trei persoane sau entități, animate, în cadrul aceleiași vieți spirituale, de către Sfântul Duh (Sfântul Spirit). Aceste trei persoane formează o singură și unică natură divină în sinteză.

Pe de altă parte, pretutindeni în univers găsim o Forță eterică și atomică. Sub influxul Spiritului creator, această forță a dat naștere corpurilor vii ale astrelor, planetelor și ființelor ce se organizează în simbioze și ierarhii, reductibile în ultimă instanță la o singură unitate : Energia materială și imaterială.

Toate sunt solidare în univers. Cea mai mică dereglare, comotie sau răsturnare astrală se repercutează asupra întregii mecanici cerești. Solidaritatea de origine, evoluție și scop reglează totul, în cer ca și pe pământ.

VIII. 2. Microcosmosul sau omul este o simbioză și o sinteză ierarhizată. Omul este solidar cu întreaga natură. El este încoronarea naturii terestre, a cărei constituție trinitară se rezumă în el (corp, viață, spirit), în cadrul cuaternarului celor patru temperamente, care sunt manifestarea unității individuale de direcție (*bilos*) ce se exercită în conducerea inteligenței *nervoase* (a spiritului) a vieții *sanguine* și a nutriției materiale, *limfatice*. Omul rezumă cele șapte « zile » sau etape evolutive ale creației. Cum le rezumă? Le rezumă în cadrul vieții sale minerale, *fizice*, materiale, prin *sufletul* de viață ce îl însuflețește, prin *viața vegetativă* sau sufletul care îl fac să crească, să se fortifice până la vârsta adultă, și care îl mențin apoi, conform unui plan ocult de formație și întreținere, dincolo de schimbările materiale neîncetate, din corpul său fizic. Cele șapte etape ale creației sunt rezumate și de *sufletul sau viața animală* instinctivă, axată pe nevoi organico-senzuale, pe *sufletul intelectual inferior*, frământat de dorința cunoașterii, *sufletul intelectual superior*, însetat de adevărul divin, de *lumina spirituală* de origine, pe care o purtăm în noi, încercând să o înțelegem, să o punem în fruntea experiențelor noastre

materiale, fără de care nu ne-am merita viața, adică am pierde-o, cel puțin parțial. Aceste șapte puteri solide sunt ierarhizate sau sintetizate în om, ca și în opera creației. Viața organică se repercutează asupra mintalului, spiritul ordonând și frânând tendințele și pasiunile noastre animale. Orice discordanță la nivelul uneia dintre cele șapte componente simbiotice ale septenarului dezechilibrează întregul ființei umane, prin durerea sau suferința resimțită, declanșând reacții instructive, curative și de apărare.

VIII. 3. Organismul fizic este o sinteză de organe ce trăiesc în simbioză ierarhică. Fiecare organ din corpul nostru este o federație de celule grupate sub conducerea locală a unei entități imateriale (*archée*⁴⁸), animată de o viață specifică : (hormoni, secreții interne și externe), lucrând solidar cu direcția unitară a spiritului, adică voința individuală ce acționează liber, sub protecția Providenței divine ce ne atrage, ne educă și ne conduce.

În cadrul vieții organice, sistemele, organele și chiar celulele sunt solidare cu viața întregului, lucrând în sensul misiunii unitare de conservare, direcție și scop. Spiritul comandă corpul, decide mișcarea membrilor, reglementează alimentația, funcțiile cardio-respiratorii și excretorii, prin intermediul sistemului nervos vegetativ. Când un organ întâmpină anumite dificultăți, întregul organism se mobilizează solidar pentru a-l ajuta, după regula toți pentru unu, unu pentru toți. Dacă un rinichi este atins sau distrus, celălalt rinichi se hipertrofiază pentru a-l înlocui și garantează viața întregului organism. Forța de vindecare naturală este o putere salvatoare a vieții. Ea protejează, repară, întreține,

9/03/80Attention:_____

⁴⁸. Termen creat de Van Helmont (Jan Baptist), medic și chimist flamand (1577-1644), discipol al lui Paracelsus, după care funcțiile fiziologice ale organelor sunt reglate de sufletele secundare, numite « *archées* », de a căror armonie depinde sănătatea și viața organismului. Neînțeleș de contemporani și de posteritate, nu este exclus ca, înțelegându-și erorile colosale, știința medicală să îi dea dreptate într-o zi.

organizează și coordonează organele, în vederea conservării și bunului mers al unității întregului organism.

VIII. 4. Omul este solidar cu natura. – Omul este parte a naturii, care i-a construit instrumentul corporal și i-a edificat instinctele, voința, inteligența și alte instrumente de exercițiu al spiritului și rațiunii sale. El este solidar cu mediul din care provine corpul său fizic, fiind obligat să trăiască cu aer pur, cu alimente naturale bine alese, lumină solară și apă curată, cu rol precis în circulația și purificarea organismului. Dacă omul se îndepărtează de natură, încălcând legile acesteia și ale individualității sale, trăind în mod artificial, în atmosfera viciată a marilor orașe, hrănindu-se cu alimente modificate genetic sau infectate chimic, disprețuind exercițiul natural și locuind în condiții puțin salubre, el rupe astfel rădăcinile vieții sale și sinteza mijloacelor lui de existență și de progres. În consecință, va cădea bolnav, va degenera, compromițând astfel nu numai existența lui individuală ci și pe aceea a descendenților lui, deja născuți sau care nu se vor naște. În astfel de cazuri, singurul remediu eficace și durabil este reîntoarcerea în sânul naturii, revenirea la ordinea, sinteza și solidaritatea cu aceasta, supunându-ne legilor ei, supliment necesar al supunerii în fața legii supra-naturale.

VIII. 5. Natura este solidară cu omul. – Între om și natură, influențele sunt permanente și reciproce, între ei având loc schimburi de tot felul, acțiuni și reacțiuni. Când omul nu se ridică împotriva ordinii și legilor naturale, ambientalul lui de zi cu zi este plăcut, reconfortant și chiar paradiziac, impresie pe care fiecare o resimte când vine în contact cu un picior de plai sau gură de rai, cum spuneam pe când nu se vorbea nici de societate socialistă multilateral dezvoltată⁴⁹, nici de mondialism

9/03/80Attention:_____

⁴⁹ . Deceniile de « comunism » sunt împărțite de specialiști în mai multe etape: etapa dictaturii proletare, a ascuțirii luptei de clasă, a transformării socialiste a economiei, a desăvârșirii construcției socialiste și altele. În martie 1965, când Ceaușescu a preluat puterea, după moartea lui Gheorghiu-Dej, România se găsea în faza, oficială, de desăvârșire a construcției socialiste. Prin 1969-1970, propaganda ceaușistă a lansat termenul de « societate socialistă multilateral

sau imperialism iudeo-american. Dimpotrivă, când omul trăiește în mod artificial, înconjurându-se cu lucruri de care nu are nevoie, trăind într-un lux nefiresc și dăunător, nutrind sentimente de ură și plănuiind nedreptăți pentru alții, el răstoarnă ordinea naturală a lucrurilor și face operă demoniacă, ce îl paralizează, îl otrăvește și distruge viața din jurul lui. El distruge astfel armonia între diversele puteri ale naturii, multiplică germenii malefici (ce pot declanșa epidemii), rupe echilibrul (anomalii sezoniere, foamete, șomaj, cataclisme), fiind obligat, mai devreme sau mai târziu, să își simplifice viața, să renunțe la tot ce este superfluu, să revină la ordinea naturală și divină. Deși în fruntea religiilor luciferiene actuale sunt instalați răufăcători dintre cei mai malefici, scrierile sfinte păstrează totuși bunul exemplu și, pe ici pe colo, chiar Cuvântul lui Dumnezeu. Profetul Osea vede lucrurile de parcă ar fi contemporanul nostru : «... Nu mai este credință, nici iubire, nici cunoaștere de Dumnezeu în țară. Toți jură strâmb, mint,ucid, fură și sunt desfrânați ; săvârșesc fapte silnice iar sângele vărsat curge peste sânge. Pentru aceasta, țara e în mare jale, iar cei ce o locuiesc sunt fără vlagă (...) Poporul va pieri pentru că nu mai cunoaște pe Domnul ». (*Osea*, IV, 2-6). *Leviticul* ne avertizează și el : « De veți umbla după legile Mele și de veți păzi și împlini poruncile Mele, vă voi da ploaie la timp, pământul și pomii își vor da roadele lor (...) voi trimite pace pe pământul vostru și nimeni nu vă va tulbura; voi goni fiarele sălbatice și sabia nu va trece prin pământul vostru (...) De nu mă veți asculta și nu veți păzi aceste porunci ale Mele (...) atunci și Eu am să mă port cu voi așa : voi trimite asupra voastră groaza, lingoarea și frigurile, de care vi se vor secătui ochii și vi se va istovi sufletul; veți

dezvoltată », prezentat ca foarte mare contribuție teoretică și revoluționară, a Geniului Carpaților și a Dunării Gândirii, evident, la edificarea comunismului în lume. Contribuție-necontribuție, după douăzeci de ani, marea găselniță ceaușistă și-a dat obștescul sfârșit la zidul Târgoviștei. Nu se știe când, nici la care zid, va da ortul popii și mai marea găselniță iudeo-americană a Noii Ordini Mondiale. Se zice însă, nu fără oarecare dreptate, că istoria se repetă, deși, pe de altă parte, rare ori ea a reușit să învețe ceva pe cineva !

semăna semințele în zadar și vrăjmașii voștri le vor mânca ». (Leviticul, XXVI, 3-6, 14-16). Aceleași amenințări figurează în capitolul V din *Iezechiel*, fără să mai vorbim de cataclismele ordinii naturale, declanșate de viciile oamenilor, despre care ne avertizează *Apocalipsa*.

VIII. 6. Condițiile vieții normale sunt sintetice și solidare.

Pentru a se menține în bună ordine și în stare de sănătate, omul trebuie să respecte ansamblul cuaternar de legi spirituale, vitale, materiale și individuale⁵⁰. Legile vieții sănătoase trebuiesc înțelese și din această perspectivă ocultă, fără de care omul renunță la condiția umană, comportându-se de parcă ar fi un animal sau o mașină. Unii chiar teoretizează în acest sens, spunând că omul este un « mamifer », că locul lui este între acestea, sau că omul este o « mașină », locul lui fiind într-un garaj ! Orice neglijență în aplicarea legilor spirituale, vitale, materiale și individuale dereglează ritmul normal al vieții și echilibrul forțelor din om, producând dezordine humorală și boli. Necesitatea organizării sintetice a vieții personale este una din marile obligații impuse omului atât de medicina hipocrato-naturistă cât și de știința ocultă.

VIII. 7. Terapia ocultă și naturistă este o sinteză de îngrijiri solidare, corect ierarhizate într-un decalog al sănătății. Bolile locale depind de starea generală proastă a humorilor din organism. Există o unitate patogenică, legată de violarea legilor sănătății, și o unitate morbidă esențială, ce se manifestă prin anumite sindromuri de aptitudine morbidă și prin afecțiuni terminale, acute sau cronice. De fiecare dată când un dezechilibru se produce în corp, acesta se datorează unui viciu de direcție sau de lipsă de sinteză. Corecțiile, remediile și terapia prescrisă trebuie să țină cont de această obligație de ierarhie și de sinteză. Corpul nu poate fi sănătos dacă spiritual este orientat rău, dacă nu respectăm legile lui, între care credința și dragostea de adevăr. Fără să se știe prea bine cum, minciuna din creier și răul din suflet pot conduce la diverse boli specifice. Mijloacele

9/03/80Attention:_____

⁵⁰. Despre aceste legi se va vorbi pe larg la § IX. 3.

de sănătate izolate și pe fond de minciună, răutăți și alte blestemății produc cel mult ameliorări trecătoare. Nimic nu se poate vindeca numai prin regim alimentar, hidroterapie sau helioterapie, numai prin droguri farmaceutice alopate sau homeopate, chiar însoțite de cura mintală a doctorului Coué.

Ideea de sinteză trebuie introdusă în fiecare compartiment de reglementare a vieții. În materie de regim alimentar de exemplu, după alegerea corectă, pe plan fiziologic, a alimentelor, trebuie ca meniurile să fie sintetice, altfel ele vor fi dezechilibrante, conducând treptat la anumite carențe. Un alt exemplu simplu, este acela al exercițiilor fizice, necesare și recomandabile din prima până în ultima zi de viață. Oricare ar fi starea noastră de sănătate, sinteza exercițiilor fizice înseamnă executarea mișcărilor naturale, grupate într-o solidaritate funcțională : mers, alergat, sărit, cățărat, înot, așa cum sunt expuse acestea în *Bătrânețea verde*⁵¹. Abțibildurile ministerelor sănătății vorbesc adesea de faimoasa minte sănătoasă, într-un corp sănătos, fără să ne spună că, dacă mintea nu este sănătoasă, dacă, de exemplu, ea este contaminată de minciună, eroare, răutăți și alte metehne spiritualo-mintale, nici corpul nu poate fi sănătos.

VIII. 8. Viața familială, socială și națională trebuie organizată în spirit de sinteză și de solidaritate, sub direcție unitară, continuă și stabilă. Legile sintetice de sănătate individuală cuprind o componentă ce se întinde până la organizarea familiei în ordine și solidaritate. Tatăl stimulează, seamănă, crează și conduce. Mama formează, canalizează, frânează, organizează. Copii realizează, propagă, stimulează elanul general. Toți membrii familiei trebuie să fie solidari între

9/03/80Attention:_____

⁵¹. Au fost identificate mai multe exemplare din această lucrare inedită și, se pare, incompletă, purtând semnătura doctorului S.S. Gabian. După toate semnele este vorba de o altă lucrare a doctorului Bulă, scrisă sau măcar concepută, în bună parte, pe când funcționa ca medic S.S. pe Frontul de Est, adversarii încercând să-l compromită, în fața forurilor germane, ca fost simpatizant S.A., în Batalioanele de Asalt ale lui Ernst Röhm, lichidate la 30 iunie 1934. (Nota redacției finale).

ei. Sănătatea lor nu poate fi deplină decât dacă trăiesc în comunitate de spirit, într-o sinteză de iubire și îngrijiri reciproce compatibile cu locul și putința fiecăruia, direcția spiritual-unitară presupunând o anumită unitate religioasă, morală și materială. O lipsă în cultura spirituală, o neregulă în igiena, conduita intelectuală sau alimentația tuturor sau numai a unuia dintre membrii familiei provoacă, mai devreme sau mai târziu, dezorganizarea și boala întregii familii. Buna înțelegere și armonia familială sunt foarte importante, tatălui și mamei revenindu-le grija supravegherii atente și pline de iubire a copiilor, mai ales când unul dintre aceștia riscă să se îndepărteze sau să cadă bolnav.

Aceleași reguli se impun și la nivel național. Șeful (unic) trebuie să proclame obligațiile de sinteză (necesitatea religiei, organizarea muncii, știința alimentației, satisfacerea nevoilor legitime, viața naturală, direcția solidară a diferitelor organizații profesionale și non-guvernamentale, respectul libertăților legitime, educația fizică generală nu sportul de performanță, afacere și escrocherie ce abrutizează societatea.

În ce privește viața solitară, în afara uniunii mistice religioase și a sacrificiului de sine, ea este o disfuncțiune și o anomalie, întrucât suprimă efortul de sinteză ierarhică și avantajele solidarității, lucru observat de foarte multă vreme : « Mai fericiți sunt doi laolaltă decât unul, fiindcă au răsplată bună pentru munca lor. Căci dacă unul cade, îl scoală tovarășul lui. Dar vai de cel singur care cade și nu este cel de-al doilea ca să-l ridice. Asemenea, când doi se culcă se încălzesc, iar unul cum s-ar putea încălzi? Și dacă unul este luat fără de veste, cel de-al doilea sare pentru el, căci sfoara pusă în trei nu se rupe degrabă ». (*Ecclesiastul*, IV, 9-12).

VIII. 9. Sinteza individuală corectă este condiția fundamentală de ordine, sănătate și pace pentru toți. – După cum sănătatea individuală nu rezultă decât din respectul ansamblului legilor naturale și supranaturale ce reglează viața omului, sănătatea poporului nu se obține decât printr-o serie de restricții și măsuri disciplinare în spirit de sinteză, ierarhizate cu

socoteală. Epidemiile, mizeriile, războaiele și revoluțiile sunt boli sociale ce provin din ignoranța și neaplicarea legilor sintetice de sănătate individuală, din lipsa de solidaritate dintre autoritatea legitimă și libertatea necesară.

Condiția esențială pentru crearea unei ordini internaționale este realizarea prealabilă a ordinii naționale, iar aceasta nu poate rezulta decât din ordinea însumată a familiilor și a indivizilor.

Viața în turm comunisto-socialistă, chibuțnico-falansteriană, concentraționară-Gulag sau Guantanamo, cu furia ei contra elitelor, lupta de clasă, legea pumnului și atotputernicia poliției secrete este o viață instinctuală, de mușuroi, de tip animal. Observatorii animalelor constată că grija principală a acestora, cu excepția perioadelor de rut, este împărțirea bunurilor pământului, într-o sumbră utopie egalitaristă, șefii de haită sau regina mușuroiului bucurându-se de partea leului!

Viața socială unitară și ierarhică, ce respectă particularitățile și superioritățile individuale, condusă conform legilor naturale și supranaturale, aspirând la realizări spirituale cât mai înalte, este condiția capitală de stabilitate atât în ce privește sănătatea cât și pacea universală.

VIII. 10. Sinteza necesară dintre solidaritate și libertate, în ciuda opoziției și contradicției lor aparente. – Pentru ca autoritatea necesară a unui șef, rege sau președinte să fie eficace, binefăcătoare și permanentă, acesta trebuie să acționeze solidar cu libertatea cetățenilor, respectându-le aspirațiile legitime, protejându-i, instruindu-i și educându-i în spiritul idealului de adevăr general și sintetic, frânând impulsurile anormale sau josnice, fără să cadă nici în dezinteres sau abandon, nici în dictatură, tiranie și abuzuri polițienești. Vom relua această chestiune când ne vom ocupa de societățile secrete.

VIII. 11. Solidaritatea spirituală finală întru Christos. – Scopul final al vieții și al întregii existențe fiind atingerea Adevărului absolut, adică răsplata vieții veșnice, în împărăția lui Christos (a lui Alah sau a altor dumnezei), câtă vreme suntem pe lumea asta se impune apropierea reciprocă prin intermediul materiei, sacrificarea egoismelor deplasate, viața conștientă cât

mai în spiritul celor scăpați din ciclul încarnărilor repetate, în sinteză unitivă cu Christos și, prin intermediul lui, cu Dumnezeu Tatăl. După cum am arătat și după cum o spune el însuși, Christos este drumul vieții, fiind una cu Tatăl, în cadrul Sintezelor Unitive reconstituite. Aceste principii esențiale sunt exprimate în *Evanghelia* după Ioan (cap. XIV), după cum am arătat deja.

VIII. 12. Sintezele invizibile: suflete grupuri, omenire, egregore. – *Sufletele-grupuri* se plasează printre entitățile colective de ființe (entități) individuale, fuzionate și sintetizate într-o comunitate astrală de caractere și de forțe ale unei colectivități. Poate fi vorba de o comunitate bazată pe originea, dorințele, limba, pasiunile, viciile sau orice tendințe comune. Forța acestor entități este dată de solidaritatea celor ce le compun. Unitatea lor de direcție este mai curând ocultă decât materială. Printre aceste entități, unele sunt naturale, formând curente de evoluție a ființelor; altele sunt artificiale și chiar efemere, creatoare de forțe-de-gândire specifice în cadrul omenirii, așa numitele egregore.

Viața colectivă a sufletelor-grupuri se observă mai ales în cadrul etapelor inferioare ale sufletelor animale. Este vorba de moduri de viață elementară și primitivă, în care individualitatea membrilor abia pronunțată este redusă la o sclavie mașinală dedicată în special conservării persistenței colective a asociației, cazul furnicilor, albinelor și al altor insecte. Fiecare grup de ființe însuflețite posedă un suflet de grup sau colectiv. Când un astfel de grup dă naștere unor colonii, fiecare dintre acestea posedă sufletul său secundar de grup.

Sistemul politic communist, ce urmărea satisfacerea egalitară și la nivelul cel mai de jos a nevoilor corporale ale majorității indivizilor, transformați în sclavi, cu o viață spirituală, individuală sau colectivă, aproape nulă, este o regresivitate a omenirii la nivelul de viață al turmei sau mușuroiului. Sistemul actual, cu indivizi prevăzuți cu cipuri electronice plantate în corpul lor sau chiar în creier, cu număr personal de identificare, de la naștere până la moarte, reprezintă o robie mai gravă decât Gulagul sovietic, Auschwitzul german și alte modele de viață

concentraționară. Cu alte cuvinte, așa numitele revoluții din fostele țări socialiste, din anii 1988-1989, au fost un fel de cădere din lac în puț. Oamenii au fugit de dracu și au dat peste unchiul Sam, tatăl lui scump !Unii cred că astfel de sisteme nu sunt aplicabile decât popoarelor puțin evolute, Negrilor și diversilor sălbatici, care suportă tirania și sclavia fără să se revolte. Vorba vine, întrucât nu o mai suportă nici ei. Mai mult ne-am înnegrit noi ! Comunismul ceaușist a fost și nu prea a fost « comunism ». Post-comunismul actual se dovedește însă un adevărat comunism. Unul științific, cum spunea Marx, Lenin, Stalin și ceilalți, științifico-diabolic, dialectic ! Cum-necum, comunismul de tip sovietic și post-comunismul iudeo-american arată că orice popor poate fi aproape oricând victima oricărei sclavii sau tiranii (Excepție fac Afganii și alte câteva popoare!). Așa s-au petrecut lucrurile în Franța sau Rusia, pe vremea așa numitelor revoluții respective, așa se petrec lucrurile și în România, sub ochii noștri : vechii sclavi comuniști au devenit sclavi americani, fumează țigări americane, privesc la tembelizor curve americane, mănâncă pop-corn american, se salută americaneste, utilizează hârtie foarte igienică americană, inclusiv în cărțile cumpărate din fostele librării. Până în zilele noastre, adică în acest început al celui de al XXI-lea secol, cu excepția unor perioade scurte și excepționale, s-ar fi putut spune că viața umană în comunitate nu este posibilă decât sub formă religioasă, cu sacrificiile implicate de aceasta. Potrivit acestei concepții, devenită obsoletă în anii din urmă, popoarele cele mai evolute ar fi acelea în care indivizii sunt respectați iar asociațiile acestora se dovedesc capabile de inițiative corecte din punct de vedere moral și acceptate de către societate. De origine anglo-americană și iudeo-occidentală, vampirismul politic actual tinde să reducă societatea la nivelul mușuroiului planetar, condus dintr-un astral manipulabil cu mijloacele tehnice actuale, Casa Albă și alte căsuțe, albe și ele, comandamentele militaro-masonico-atlantice fiind simple relee pământești, încredințate unor entități pământene bine stăpânite de Diavol. Bunii creștini cred în existența acestuia, ceea ce ne scutește să-i dedicăm un

capitol special, de critică a diabolologiei în numele vreunei teologii sau al altor considerații.

Omenirea este o entitate de grup ce sintetizează permanent în astral entitățile secundare ale raselor și popoarelor ce o constituie. Fiecare popor posedă propriile sale entități în astral, formate din caracteristicile și însușirile triburilor, clanurilor și familiilor, ele însele creații de sinteză androgină ce se multiplică și încearcă să se reîncarneze. Ne putem reprezenta omenirea ca un fel de creier colectiv al oamenilor, în cadrul căruia fiecare dintre aceștia este o simplă celulă. Orice om ce se naște primește un ansamblu de dispoziții ereditare, care se schimbă în bună măsură la fiecare generație, din care cauză rari sunt părinții sau bunicii ce se recunosc în mentalitatea copiilor sau a nepoților lor. În epoca noastră de mașinism, electronică și automatisme, copiii vin pe lume cu un gust pronunțat pentru astfel de lucruri, cu o frenezie, în fața computerelor, inimaginabilă până în ultima vreme. Noii născuți ai animalelor sălbatice, venite în contact cu omul și tendințele mortalo-vânătoarești ale acestuia, nu se mai apropie de om decât în mod excepțional, adică drogate cu un fel de «medicamente» foarte compensate, manifestând neîncredere, agresivitate și fugă ca de Dracul! Animale domestice aduc ziarele și corespondența stăpânului, se feresc de automobile, privesc tembelizorul fără să înjure, deschid ușa stăpânilor, traversează strada pe verde, trag apa WC. Nu-i exclus, după cum spun gurile rele, ca cele mai emancipate să-și fi luat cartea de membru de partid, la PSD, PDL, sau alt PCR.

De-a lungul vieții sale, omul participă la viața sintetică a omenirii precum frunza în arbore. El primește anumite forțe din partea acesteia, dăruindu-i altele, după cum frunza contribuie la viața arborelui prin ceea ce culege din atmosferă, primind din partea acestuia prinosul rădăcinilor.

Pe arborele omenirii, crengile cele mai de jos, cele mai atrofiate și mai apropiate de dispariție sunt adesea ramurile care au servit altă dată la progresul și gloria genului uman, dar al căror timp a trecut. În astfel de cazuri, poate fi vorba fie de popoare primitive, din care cândva s-au desprins alte popoare,

fie de ultimii reprezentanți ai unor popoare în plină glorie acum o mie sau două mii de ani. « Crengile » superioare, ce se îndreaptă către lumina Unității originale, constituie elita. Dacă elita se materializează excesiv și dezechilibrează arborele vlăguit, cazul Germanilor în secolele XIX și XX-lea, ea riscă ceea ce elitele au riscat totdeauna : gelozia, invidia și furia mediocrilor, canaliilor și a leneșilor, proști dar mulți, cum se zice! Individul ce trăiește necorespunzător din punct de vedere omenesc, nu face altceva decât să otrăvească omenirea, atât pe lumea asta, cât și în astral sau invizibil, fiind purtător și difuzor de gemeni malefici. Viața lui ratată este o pacoste pentru omenire, cei dreپți din cadrul acesteia trebuind să răscumpere, prin suferința și sângele lor, după exemplul lui Christos, influențele nefaste ale celor care, ca piatra la gâtul înecatului, trag omenirea către straturile inferioare ale astralului.

Cu excepția falsei elite politice actuale, printre cei mai periculoși otrăvitori ai entității omenirii astrale, ce acționează ca vrăjitori sau magicieni negri, putem socoti savanții și în general intelectualii, demenți sau corupți de către cleptocrația criminală, profesorii ce își mint elevii, cu sau fără intenție, preoții ce l-au trădat pe Christos și au transformat bisericile în cluburi de noapte și alte cuibușoare de nebunii duhovnicești, medicii, mai ales, ce contaminatează prin inoculări « vaccinale » corpul fizic al pacienților, provocând regresii astrale și adevărate pacte satanice de sânge. Bineînțeles, este vorba de practicanții medicinei oficiale, care, la nivelul ei (ocult) foarte înalt, urmărește deliberat exterminarea drastică a omenirii. Lucrurile acestea se cam știu, dar vor fi știute și mai bine dacă le vom repeta ! Printre procedeele medicinei oficiale, inadmisibile din punct de vedere ocult, putem enumera transplantul de orice organe, între care cele genitale sunt de-a dreptul grotești, ca și transfuziile de sânge recoltat de pe tineri, de care profită bătrânii milionari ce vor să-și prelungească sejurul în lumea aceasta. Injecțiile intravenoase de seruri și diverse secreții hormonale animale sunt la fel de condamnabile și de altfel injustificabile din punct de vedere medical. Demența medicală oficială actuală

este probabil principala pârghie de degradare și distrugere a omenirii, pe termen mediu. ! Ea contaminează omenirea pe plan fizic și astral, generalizând demența, depravarea și perversiunile sexuale, pregătind regresii, violențe și atrocități ce vor necesita catastrofe de neutralizare și răscumpărare.

După așa numita moarte, elementele superioare ale corpului mintal și achizițiile personale ale individului însoțesc spiritul acestuia, iar elementele inferioare ale vieții lui materiale și astrale se topesc în sinteza astrală invizibilă a colectivității respective. Pentru explicarea funcționării sufletelor-grupuri sau a sintezelor astral-colective, a consecințelor ce decurg din acestea pentru indivizi și din indivizi pentru acestea, unii ocultști utilizează comparația găleții pline cu apă, din care fiecare nou născut își umple paharul personal, mai mic sau mai mare, la venirea pe lumea fizică. În cursul vieții, acesta va colora într-un fel sau altul conținutul paharului, pe care, la moarte îl va goli în aceeași căldare. Toți colorăm într-un fel sau altul conținutul paharului umplut la naștere, toți modificăm, în bine sau în rău, conținutul căldării în care ne golim paharul, când murim.

Aceste fapte de ocultism confirmă nocivitatea anumitor sugestii și gemeni distrugători răspândiți în cadrul entităților umane naționale, colective și individuale, de exemplu mania sexual-aberantă, apologia crimei, ura de clasă, minciunile și pornografiile din presa zilnică, istoria și cărțile mincinoase, cinematograful, teatrul, vedetele, stadioanele, etc. Guvernele ce permit și stimulează această invazie sunt lipsite de clarviziune, condamnând adevăratele elite ale popoarelor la noi și noi sacrificii, pentru a asigura, totuși, triumful adevărului și al dreptății asupra puterilor malefice, după redresările, judecățile și ispășirile parțiale ce se văd pretutindeni în istorie.

Acumulate în astralul omenirii, semințele binelui constituie baza progresului generațiilor viitoare. Grație capitalului bunelor achiziții constituite în astral, orice generație este solidară cu generațiile care au precedat-o, orice om este solidar cu întreaga omenire, după cum spune și evanghelistul : «... În aceasta se

adeverește cuvântul : că unul este semănătorul și altul secerătorul. Eu v-am trimis să secerăți ceea ce voi n-ați muncit; alții au muncit și voi ați intrat în munca lor ». (*Ioan*, IV, 37-38).

Egrogurile sunt entități astrale formate din forțe vitale invizibile, grupate în colectivități și orientate în sensul unei anumite ordini de idei. Egrogurile naturale sunt forțe colosale, ce pot fi uneori creaturi gigantice și teribile, capabile să dezlanțuiască convulsii și catastrofe ce pot distruge regiuni întregi. Este vorba de « geniile » de care vorbeau ocultiștii antici, de Veghetorii Cerului, ai ocultiștilor mai apropiați de noi, de Titanii sau Enaciții *Vechiului Testament*⁵². Când aceștia sunt scoși din pepeni, sau când servesc de instrumente de reechilibrare și răscumpărare a viciilor omenesti, ei declanșează catastrofe teribile

În cer, egrogurile dirijează stelele și protejează popoarele iubitoare de Dumnezeu și oamenii drepti. Este vorba de cele nouă puteri, mai mult sau mai puțin cunoscute : Îngerii, Arhanghelii, Tronurile, Dominațiile, Principatele, Virtuțile, Puterile, Heruvimii și Serafimii. Potrivit legendei care circula printre menestrellii din Turingia, (sec. XIII), Cavalerii Sfântului Graal trimit din când în când câte un Lohengrin⁵³ pe pământ, pentru a-i proteja pe cei drepti și a-i pedepsi pe cei răi.

9/03/80Attention:_____

⁵². Enaciții sau Anaqiții, populație primitivă a Palestinei : « În vremea aceea s-au ivit pe pământ uriași, mai cu seamă de când fii lui Dumnezeu începuseră a intra la fiicele oamenilor și acestea începuseră a le naște fii : aceștia sunt vestiții viteji din vechime », *Facerea*, VI, 4. V. Maurice Vernes, « *Les populations primitives de la Palestine* » în *Essais bibliques*, Paris 1891, pp. 263 și următoarele. *La Grande Encyclopédie*, vol XV.

⁵³. Personaj al legendei germane povestită de Conrad von Würzburg și apoi de Wolfram von Eschenbach în *Parzival*. Unele aspecte ale legendei provin din poemul francez *Cavalerul lebedelor*, ce continuă literatura de curtoazie, pe tema căutării Graalului. Fiu al lui Parzival, Lohengrin apără ducesa Elsa de Brabant, pe care o eliberează din mâinile inamicilor și cu care se căsătorește, după ce aceasta îi promite că nu-l va întreba despre originea sa. Ducesa însă își uită promisiunea, iar Lohengrin urcă la ceruri în nacela lebedelor, temă reluată de Richard Wagner în opera *Lohengrin* (1850).

În cadrul Omenirii, egregorele sunt curenți invizibili de forță astrală, creați de influențele bune sau rele, ce pot provoca fie elanuri sublime sau eroice, fie revoluții diabolice, aceeași putere de emisie mintală, vivificată de aceeași electricitate omenească, putând fi utilizată în sensul binelui (magie albă), sau în sensul răului (magie neagră), după cum vom vedea. Prin emiterea unor forțe dominante de gândire (creaturi elementare, după cum am văzut), orice grup omenesc, animat de aceeași tendință sau idee, constituie o putere astrală (invizibilă) de forțe egregorice, adică un spirit de corp. Orice grup de oameni, orice companie militară, regiment sau chiar asociație posedă propria sa putere invizibilă, propria sa stare de spirit. După cum această putere egregorică se bazează pe principii complete sau incomplete, adevărate sau false, bune sau rele, ea va prezenta virtuți sau vicii materiale ce îi vor asigura fie gloria și perenitatea, fie distrugerea.

Pe planul concret în care trăim, creatorul egregorei este un om cu o idee clară, voință puternică, mare putere de sugestie și capabil să își vitalizeze gândirea, care știe să acționeze logic, precis, continuu, repetitiv, stăpânind arta de a-și manevra la infinit modul de expresie, păstrând secretul principiilor sale și cristalizând în jurul lui o comunitate de gândire, un număr mai mic sau mai mare de oameni atrași, antrenați, sugestionați și unificați prin voința sa. Acumularea forțelor individuale ale celor din grup sporește și mai mult puterea creatorului egregorei, capabil să imprime comunității o vibrație la unison. Egregora își « hrănește » șeful cu propria sa viață, proiectată ca acțiune în retur. Actorul pe scenă, oratorul într-o adunare, vedeta de pe stadion sunt creatori de egregore pe care le animă și de la care primesc noi forțe prin șocul de retur. Odată stabilită comunitatea de gândire și de efort, delirul de inspirație și de execuție circulă de la șef la mulțime, « hrănind » în invizibil elanul șefului. Cântecele, aplauzele, rugăciunile, invocațiile, aclamațiile intensifică puterea de acțiune a egregorei.

Când o astfel de entitate rezultă din forțe individuale sau directoare malefice, precum ura de clasă, egalitarismul, satisfacerea neconținută a tuturor poftelor și viciilor, orgoliul

dominației (inclusiv sportivă), setea de cuceriri militare sau comerciale, crime, hoții, ea este capabilă să împingă mulțimea la fapte necugetate : rebeliune, răscoală, revoluție, război, etc. În astfel de situații, instinctele animale de cruzime sunt amplificate de forța egregorică ce transformă indivizii aparent normali în demenți buni de legat.

Dimpotrivă, o egregoră creată de un om dotat cu o adevărată putere spirituală, ce respectă legile naturii și le servește pe cele supranaturale, deși va atrage probabil un număr mai mic de indivizi, din diversele păături sociale, aceștia vor constitui o elită dotată cu o putere invizibilă incalculabilă, ce va putea mobiliza și transforma mulțimea în sensul binelui și al adevărului. O astfel de egregoră acționează precum drojdia în aluat sau chiagul în laptele pentru brânză.

Deși necunoscut, ridiculizat și respins, un drept între drepti, adică un sfânt, ce poate fi lipsit de orice putere fizică, determină curente formidabile de orientare și de protecție în omenire, fiind ajutat de puterile providențiale ale celor nouă egregore cerești, cu care este unit întru Christos. Mulți sfinți și-au protejat astfel aproapele în suferință prin puterea egregorelor cerești care i-au ajutat. La noi, unul dintre aceștia, pare să fi fost arhimandritul Justin Pârvu, starețul fondator al complexului mănăstiresc Petru Vodă.

IX. LEGEA FINALITĂȚII

IX. 1. Scopul vieții – Scopul imediat al vieții constă în a o trăi într-o cât mai perfectă ordine de corp, suflet și spirit, pentru a merita și a obține sănătatea corporală, pacea sufletească, protecția cerească, creșterea spirituală, bucuria și armonia întru perfecțiune.

Scopul mai îndepărtat și ideal este sfințirea printr-o viață tot mai spirituală și din ce în ce mai puțin materială, pentru a putea aspira la viața unitivă cu Cuvântul lui Dumnezeu, din care am purces și în care trebuie să ne întoarcem, făcându-ne, prin sacrificiul personal, slujitorii Legii lui Dumnezeu. Întoarcerea în Unitatea divină este scopul suprem al vieții omenesci, căci totul vine de la Dumnezeu și trebuie să se întoarcă la Dumnezeu, totul pleacă din Sfânta Treime și trebuie să se întoarcă la ea, totul își are originea în Principiul fără de principii și trebuie să se întoarcă la acesta.

Întoarcerea la Unitatea divină constă în participarea la Lumina și Gloria cerească, după cum spune Christos însuși, prin gura evanghelistului : «...Părinte, a venit ceasul! Preaslăvește pe Fiul Tău, ca și Fiul să Te preaslăvească... Eu Te-am preaslăvit pe Tine pe pământ ; lucrul pe care Mi l-ai dat să-l fac, l-am săvârșit. Și acum, preaslăvește-Mă Tu, Părinte, la Tine însuși, cu slava pe care am avut-o la Tine, mai înainte de a fi lumea... Și slava pe care Tu Mi-ai dat-o, le-am dat-o, le-am dat-o lor, ca să fie una, precum Noi, una suntem ». (*Ioan*, XVII, 1, 4, 22).

IX. 2. Mijloacele perfecțiunii : supunerea în fața Legii, sacrificiul personal și pasiunea pentru Adevăr. – Ansamblul legilor universale, supra-naturale și naturale, formează Codul Perfecțiunii. Încălcarea acestor legi înseamnă intrarea în dezordine, suferință, insatisfacții, lipsuri materiale, situarea în afara luminii și adevărului. Respectul acestor legi, sacrificarea a tot ce este degradant și căutarea perfecțiunii în toate constituie plasarea în bună ordine și armonie cu Natura și cu Dumnezeu.

« Legea Domnului este fără prihană », zice psalmistul (XVIII, 18, 8), iar Matei spune și el « Fiți... desăvârșiți, precum Tatăl vostru Cel ceresc desăvârșit este ». (V, 48). Calea perfecțiunii este renunțarea și sacrificiul, ne-o spune Christos însuși prin condeiul evanghelistului Matei : « Dacă voiești să fii desăvârșit, du-te, vinde averea ta, dă-o săracilor, și vei avea comoară în cer; după aceea, vino și urmează-Mi ». (*Matei*, XIX, 21). Calea Perfecțiunii este însă și dragostea de aproapele, sacrificiul în favoarea acestuia : « Acestea vi le-am spus, ca bucuria Mea să fie în voi și ca bucuria voastră să fie deplină. Aceasta este porunca Mea : să vă iubiți unul pe altul, precum v-am iubit Eu. Mai mare dragoste decât aceasta nimeni nu are, ca sufletul lui să și-l pună pentru prietenii săi » (*Ioan*, XV, 11-13). Calea perfecțiunii este și pasiunea pentru adevăr, cultul acestuia în orice ocazie și în toate cele : « Tu te-ai pogorât pe muntele Sinai, le-ai grăit din înălțimea cerurilor și le-ai dat porunci drepte ; legi ale adevărului, învățături și orânduiri minunate » (*Neemia*, IX, 13), sau : « Doamne, cine va locui în locașul Tău? (...) Cel ce are adevărul în inima sa ». (*Psalmi*, XIV, 1-2). Sau : « Încordează-ți arcul (...) pentru adevăr, blândește și dreptate ». (*Psalmi* XLIV, 5-6). Sau : « Până la moarte luptă-te pentru adevăr, și Domnul Dumnezeu se va lupta pentru tine » (*Înțelepciunea lui Sirah*, IV, 30). Sau : « Dar voi acum căutați să mă ucideți pe Mine, Omul care v-am spus adevărul » (*Ioan*, VIII, 40), sau : « Dar pe mine, fiindcă spun adevărul, nu mă credeți » (*Ioan*, VIII, 45), sau : « Eu sunt Calea, Adevărul și Viața » (*Ioan* XIV, 6), sau « Iar când va veni acela (Mângâietorul), Duhul Adevărului vă va călăuzi la tot adevărul... » (*Ioan*, XVI, 12), sau : « Eu spre aceasta M-am născut și pentru aceasta am venit în lume, ca să dau mărturie pentru adevăr; oricine este din adevăr ascultă glasul meu » (*Ioan*, XVIII, 37), sau : « Dragostea... nu se bucură de nedreptate, ci se bucură de adevăr » (*Corinteni*, XIII, 5-6), sau : « ... Roada luminii e în orice bunătate, dreptate și adevăr » (*Efesenii*, V, 9), sau : « Stați deci tari, având mijlocul vostru încins cu adevărul și îmbrăcându-vă cu platoșa dreptății », (*Efesenii*, VI, 14), sau « Lumina a venit în lume, dar

oamenii au iubit întunericul mai mult decât lumina, căci faptele lor erau rele... Iar cel ce lucrează adevărul vine la lumină, ca să se arate faptele lui ». (Ioan III, 19-21).

Calea perfecțiunii este o sinteză de ordin supranatural și natural, care cuprinde deopotrivă cele spirituale și obligațiile fizico-materiale. Această sinteză se rezumă în trei Decaloguri: Decalogul Vechiului Testament sau al lui Moise, Decalogul Noului Testament și Decalogul adevăratei medicine naturiste, fondată pe ordinea materială hipocratică și pe cea spiritual-creștină.

IX. 2. 1. Decalogul lui Moise. Conform tradiției israelo-iudaice, Decalogul ar fi fost transmis de Dumnezeu lui Moise, pe muntele Sinai, după izgonirea din Egipt. *Vechiul Testament* prezintă două versiuni ale Decalogului israelo-iudaic. Prima în *Ieșirea*, XX, 1-17 și a doua în *Deuteronom* V, 1-21. Așa cum se prezintă în cele două versiuni biblice, Decalogul este mai dezvoltat decât prescurtările cu care suntem obișnuiți, putând avea pe alocuri un caracter ușor diferit. De exemplu, cea de a șaptea poruncă « Nu vei fura! » ar fi putut fi tradusă prin « Nu te vei atinge de libertatea aproapelui », în care caz porunca respectivă ar viza mai ales libertatea sau sclavia acestuia, nu furtul relativ neînsemnat, al unui măr dintr-un pom, al unui ou, sau chiar al unui bou! Decalogul iudaic începe ca o revelație a lui Dumnezeu cu privire la el însuși : « Eu sunt Domnul Dumnezeul tău, care te-am scos din pământul Egiptului, din casa robiei ». Apoi urmează poruncile cunoscute :

Să nu îți faci alți Dumnezei afară de Mine. Să nu îți faci chip cioplit nici vreo înfățișare a celor ce sunt sus în cer, sau jos pe pământ, în apă sau sub pământ, să nu te închini lor, nici să le slujești..., Să nu iei numele Domnului Dumnezeului tău în deșert..., Să păzești ziua odihnei, să nu faci în ziua aceasta niciun lucru, nici tu, nici fiul tău, etc., Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, Să nu ucizi, Să nu fii desfrănat, Să nu furi, Să nu faci mărturii mincinoase, Să nu poștești femeia aproapelui, nici țarina, robul sau roaba lui, nici boul sau măgarul lui (*Ieșirea* XX, 1-17, *Deuteronom*, V, 1-21).

IX. 2. 2. Decalogul creștin. În Evangheliile, Iisus face pe unul dintre fariseii ce îl ispiteau să rezume Decalogul lui Moise : « Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău din toată inima și din tot sufletul tău, iar pe aproapele tău ca pe tine însuși » (*Luca*, X, 27). În sensul larg, israelo-iudaic, *Legea* consta în ansamblul prescripțiilor ce rezultă din dezvoltarea *Decalogului*, ansamblu ce formează *Pentateuhul* sau primele cinci cărți din *Vechiul Testament*. Importanța acordată *Legii* de vechii Israelo-Iudei, complexitatea și întinderea acesteia au condus la tendința unui conformism minuțios, cu accentul mai mult pe punctualitatea, precizia și voința de fier a credinciosului, decât pe dragostea de Dumnezeu. Astfel, mântuirea apărea ca fiind datorată mai ales propriilor eforturi și merite ale credinciosului, nu lui Dumnezeu.

La vremea lor, profeții s-au ridicat contra acestei tendințe « legaliste », pe care a condamnat-o și Christos : « Să nu socotiți că am venit să stric *Legea* sau proorocii; n-am venit să stric, ci să împlinesc ». (*Matei*, V, 17). Mântuitorul reamintește sensul profund al *Legii* și al *Decalogului*, dragostea de Dumnezeu și de aproapele, condamnând pe cei ce falsificau lucrurile : « Vai vouă cărturarilor și fariseilor fățarnici! Că semănați cu mormintele cele văruiate, care din afară se arată frumoase, înăuntru însă sunt pline de oase de morți și de toată necurăția ». (*Matei*, XXIII, 27). Christos condamnă pe cei ce dându-și aerul că respectă litera *Legii* și a *Decalogului*, încalcă de fapt spiritul acestora. (*Matei*, V, 5-7, 17-48, *Luca* VI, 20-29, XII, 20).

Unele pasaje din apostolul Pavel pun în cauză și chiar condamnă anumite aspecte ale *Legii* în general, nu ale *Decalogului*, mai restrâns și mai precis : « Pentru aceasta, El (sângele lui Christos) este mijlocitorul unui nou testament, ca prin moartea suferită spre răscumpărarea greșalelor de sub întâiul testament, cei chemați să ia făgăduința moștenirii veșnice ». Pavel nu este însă foarte precis, ba chiar contradictoriu pe alocuri, idea unui nou testament pare abandonată sau uitată când ne spune că : « *Legea* e sfântă și porunca e sfântă și dreaptă și bună ». (*Romani*, VII, 12). Ca și condamnarea lui Christos, condamnarea pronunțată de apostolul

Pavel vizează nu Legea israelo-iudaică ci aceea iudeo-fariseică : încrederea excesivă a omului în el însuși, încredere ce trece peste faptul că mântuirea nu îi este dată omului prin propriile sale forțe, ci prin credința sa, care este un dar de la Dumnezeu : « Neamurile care nu căutau dreptatea au dobândit dreptatea, însă dreptatea din credință; Iar Israelul, urmărind legea dreptății, n-a ajuns la legea dreptății. Pentru ce? Pentru că nu o căutau din credință, ci ca din faptele legii. S-au poticnit de piatra poticnirii ». (*Romani*, IX, 30-32). « Deci tot așa, și în vremea de acum este o rămășiță aleasă prin har. Iar dacă este prin har, nu mai este din fapte; altfel harul nu mai este har. Iar dacă este din fapte, nu mai este har, altfel fapta nu este faptă ». (*Ibid.*, XI, 5-6). Acest dar sau har ne-a fost dat prin Christosul mort și înviat : « M-am răstignit împreună cu Christos și nu eu mai trăiesc, ci Christos trăiește în mine. Și viața mea de acum, în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, Care m-a iubit și s-a dat pe Sine însuși pentru mine. Nu leapăd harul lui Dumnezeu, căci dacă dreptatea vine prin Lege, atunci Christos a murit în zadar ». (*Galateni*, II, 20-21). Pe de o parte, apostolul Pavel afirmă că, prin crucea lui, Christos ne-a eliberat de Lege⁵⁴ : «... Frații mei, și voi ați murit Legii, prin trupul lui Christos, spre a fi ai altuia, ai Celui ce a înviat din morți... Căci pe când eram în trup, patimile păcatelor, care erau prin Lege, lucrau în mădularele noastre, ca să aducem roade morții. Dar acum ne-am desfăcut de Lege, murind aceluia în care eram ținuți robi, ca să slujim întru înnoirea Duhului, iar nu după slova cea veche ». (*Romani*, VII, 4-6); sau : « Iar înainte de venirea credinței noi eram păziți sub Lege, fiind închiși pentru credința care avea să se descopere, astfel că Legea ne-a fost călăuză spre Christos, pentru ca să ne îndreptăm din credință. Iar dacă a venit credința, nu mai suntem sub călăuză ». (*Galateni*, III, 23-25). Pe de altă parte, apostolul Pavel se întreabă : « Desființăm deci noi Legea prin credință? Nicidecum! Dimpotrivă, întărim Legea ». (*Romani*, III, 31).

9/03/80Attention:_____

⁵⁴. Adică de Legea iudeo-fariseică, pe care a combătut-o și Christos.

Raportul între Lege și credință nu este foarte clar : « Socotim că prin credință se va îndrepta omul, fără faptele Legii. Oare Dumnezeu este numai al Iudeilor? Nu este El și Dumnezeul Păgânilor? Da și al Păgânilor. Fiindcă este un singur Dumnezeu, Care va îndrepta prin credință pe cei tăiați împrejur și prin credință pe cei netăiați împrejur ». (*Romani*, III, 28-30). Cum rămâne însă cu mai vechile prevederi ale Legii, de exemplu : « Ascultă dar, Israele : hotărârile și legile care vă învăț eu astăzi să le păziți în veci, ca să fiți vii, să vă înmulțiți și ca să vă duceți să moșteniți acel pământ pe care Domnul Dumnezeuul părinților voștri vi-l dă în stăpânire. Să nu adăugați nimic la cele ce vă poruncesc, nici să lăsați ceva din ele, păziți poruncile Domnului Dumnezeului vostru, pe care vi le spun eu astăzi ». (*Deut.*, IV, 1-2). Sau : « Când Domnul Dumnezeuul tău te va duce în pământul la care mergi ca să-l moștenești și va izgoni de la fața ta neamurile cele mari și multe și anume : pe Hetei, pe Gherghesei, pe Amorei, pe Canaanei, și pe Iebusei – șapte neamuri care sunt mai mari și mai puternice decât tine – și le va da Domnul Dumnezeuul tău în mâinile tale și le vei bate, atunci să le nimicești, să nu faci cu ele legământ și să nu le cruți. Să nu te încruscești cu ele. Pe fiica ta să nu o dai după fiul lui, și pe fiica lui să nu o iei pentru fiul tău... ». Dacă Heteii, Ghergheseii, Amoreii și ceilalți « Păgâni » trebuie distruși, cum rămâne cu Dumnezeul Păgânilor, despre care vorbește *Noul Testament*. La întrebarea dacă *Noul Testament* împlinește sau nu *Decalogul*, pe care îl putem numi al Iubirii aproapelui, răspunsul nostru este afirmativ. Problema constă în faptul că Legea iubirii aproapelui, din cele Zece porunci, este contrazisă de o multitudine de pasaje din *Vechiul Testament*. În *Deuteronom*, de exemplu, Cele Zece Porunci (vechea Lege a Iubirii) sunt mai întâi afirmate, apoi negate printr-o serie de amendamente și chițibușării iudaice, care le transformă în contrariul lor, într-o Lege a Urii, în numele căreia Christos a fost respins, arestat, judecat răstignit și insultat, de atunci, vreme de încă două milenii. De două mii de ani, Biserica ce își zice creștină, împopoțonându-se ca Mireasă a lui Christos, refuză să taie acest nod gordian, din care cauză,

probabil, va trebui să piară, pentru a face loc adevăratei Biserici a lui Christos. Evanghelistul ne previne însă că nu trebuie să ne temem : « căci nimic nu este acoperit care să nu iasă la iveală și nimic ascuns, care să nu ajungă cunoscut ». (*Matei*, X, 26).

Atât în vechiul israelo-iudaism cât și în creștinism se observă tendința de a ajunge, cu mesajul poruncilor respective, neapărat la un *Decalog*, buchet de « *Zece porunci* », nici mai mult, nici mai puțin. La vremea lui, Sf. Augustin le-a împărțit pe acestea în două părți, una de trei porunci privitoare la Dumnezeu, cealaltă de șapte, privitoare la aproapele. Există diverse alte împărțiri și interferențe între respectivele porunci, aranjate invariabil să iasă zece. Totuși, fără a se scoate sau adăuga ceva, acestea pot fi grupate în douăsprezece, paisprezece sau șaisprezece porunci. Mântuitorul acceptă reducerea lor la o singură frază, în care deosebim două porunci: 1) iubește pe Dumnezeu din toată inima și din tot sufletul tău; 2) iubește-ți aproapele ca pe tine însuși. Tendința de a cădea neapărat pe numărul zece este de natură ocultă, zece fiind reductibil la unu, care, după cum am văzut, este numărul Unității Divine de origine. Tendința ocultă a fost prezentă peste tot în Antichitate, mai ales în bazinul mediteranean. Nu este deci de mirare că, cu aproximativ cinci secole înainte de Christos, școala ezoterico-medicală a lui Hipocrate vorbea de un decalog al sănătății, pe care îl întâlnim uneori sub numele de *Decalogul lui Hipocrate*.

IX. 3. Decalogul lui Hipocrate (sau al sănătății) cuprinde următoarele zece idei sau cerințe, cărora le putem spune foarte bine porunci, grupate în trei legi materiale, trei legi vitale, trei legi spirituale și o lege de unificare și adaptare individuală.

IX. 3. 1. Legi materiale :

1). Să ne hrănim simplu, țărănește, sobru, cu alimente cât mai pure, schimbându-ne cât mai rar obișnuințele.

2). Să facem în fiecare zi un minim de exerciții fizice, mai ales sub formă de mers pe jos.

3). Să supraveghem eliminarea regulată și rapidă a resturilor alimentare din corp, încetinirea activității intestinale fiind un grav semnal de alarmă cu privire la starea generală de sănătate.

IX. 3. 2. Legi vitale :

4). Pe cât posibil, să trăim în afara orașelor, la munte, la mare, sau la câmpie, în locuri cu aer cât mai pur.

5). Să ne vivificăm regulat organismul, consumând zilnic o doză moderată de alimente vegetale crude (grâu încolțit sau germe, salate, legume, fructe).

6). Să ne fortificăm rezistența naturală prin băi regulate nu numai cu apă, ci și băi de aer liber și de soare, pe cât posibil.

:

7). Ocupațiile, treburile sau obligațiile noastre zilnice să le îndeplinim regulat, ritmic, cu bucurie și cât mai perfect posibil.

8). Să căutăm a ne înțelege semenii și a-i iubi cu adevărat, să respectăm și să iubim mediul nostru ambiental și întreaga natură, căutând cu răbdare și regularitate orice bine sau progres posibil în relațiile cu semenii și cu întregul univers.

9). Oricare ne-ar fi religia, să credem în Dumnezeu și să facem din El pivotul întregii noastre vieți, obligându-ne să fim totdeauna dreapți și pe linia adevărului.

IX. 3. 4. Lege de unificare și adaptare individuală :

10). Fiecare trebuie să încerce a deveni propriul său medic, propriul său profesor și propriul său preot (!), reformându-se pe sine însuși, refuzând terapiile simptomatice-farmaceutice, după urechea preinșilor medici oficiali, refuzând minciunile falselor școli, falșilor profesori, falselor biserici și falșilor preoți.

Comparația celor trei serii de porunci este net favorabilă decalogului hipocratic. Fără pretențiile decaloagelor israelo-iudaice sau creștine, care, cel puțin în anumite perioade, au fost impuse cu mijloace dictatoriale și teroriste, cele zece porunci hipocratice reprezintă o cale mai sigură către perfecțiune, decât celelalte două serii, cu toată pretenția acestora de a fi rupte din gura lui Dumnezeu. Deși este mult mai complet, decalogul hipocratic nu are această pretenție. El privește omul în totalitatea

lui, corp, suflet, spirit și unitatea acestora, din orice individ uman. Cele trei legi spirituale rezumă în mod satisfăcător decalogul israelo-iudaic și cel creștin. După cum am văzut, Christos însuși a rezumat decalogul israelo-iudaic în două porunci. Decalogul hipocratic nu este o simplă lege de sănătate a corpului fizic, cum unii vor fi tentați să creadă. Prin legile lui vitale și prin cele spirituale, decalogul hipocratic atinge întregul septenar omenesc, lucru ce nu se poate spune despre celelalte două decaloage. Înțelegem astfel reacția de respingere a iudeo-creștinismului de către mulți Greci și Romani culți, din primele secole creștine, în frunte cu împăratul Iulian⁵⁵ (331-363).

Decalogul hipocratic pune în lumină două căi de atingere a Perfecțiunii : una rapidă și alta normală, progresivă și sintetică.

IX. 3. 5. Calea rapidă sau abruptă. Mulți dintre sfinții omenirii nu au cunoscut amănunțit legile de mai sus, unii dintre ei nu știau probabil să citească, nu cunoșteau ocultismul, nu trecuseră prin mulțimea experiențelor vieții, nu experimentaseră toate decepțiile lumii, nu cunoscuseră și nu respectaseră regulile medicale din decalogul hipocratic. Aceștia au avut însă puterea de a se lansa direct în Absolut, de a depăși dintr-un singur elan toate obstacolele posibile și de a se ridica dintr-un foc până la Marele Tot, nedorind nimic altceva decât uniunea cu Acesta, într-un formidabil efort de privațiuni radicale : castitate, sărăcie, sacrificiul întregii vieți, dificultăți fără număr. Aceasta este calea sfinților, despre care a vorbit cândva Nae Ionescu, în cursul său 9/03/80Attention:_____

⁵⁵. Pentru Elena Petrovna Blavatsky, împăratul Iulian a fost ultimul Preot Solar, ultimul împărat inițiat în misterele existenței. Biserica creștină, l-a asasinat la propriu și la figurat, etichetându-l « apostat », căci Iulian iubea prea mult adevărul pentru a accepta fabulele iudeo-creștine de care nu ne-am debarasat încă. Biserica a acceptat papii, prelații, împărații și comandanții de oști ce au ucis popoare și distrus civilizații, după tipicul holocaustico-ucigaș din *Deuteronom*, îngăduință prelungită până astăzi. BOR nu a condamnat crimele comunismului, nici crimele celor ce au zăvorât ușile Catedralei din Timișoara (în fața celor secerați de mitralierele complice ale creștinismul lor luciferian), nici crimele celor care s-au pus în locul lui Ceaușescu, pentru a face numai rău, pentru a lichida și Românii și România.

de *Metafizică imediată*. Genul acesta de viață sau aproape se întâlnește în regimul anumitor mănăstiri și mai ales al anumitor pustnici și anahoreți. Toți aleargă în stadion, ne spune apostolul Pavel, dar numai unul i-a premiul : « Și oricine se luptă, se înfrânează de la toate. Și aceia, ca să ia o cunună stricăcioasă, iar noi, nestricăcioasă. Eu, deci, așa alerg, nu ca la întâmplare. Așa mă lupt, nu ca lovind în aer. Ci îmi chinuiesc trupul meu și îl supun robiei; ca nu cumva, altora propovăduind, eu însumi să mă fac netrebnic ». (I *Corinteni*, IX, 25-27).

Rezervată unei elite, această cale este plină de primejdii. Cel ce se lansează din orgoliu, vanitate, megalomanie sau sete de absolut, fără a dispune de resursele de adaptare necesare, riscă să se îmbolnăvească grav, să își piardă mințile și chiar viața. Adesea, între sublim și ridicol sau derizoriu nu este decât un pas. Nu calea rapidă sau abruptă este recomandabilă majorității oamenilor, ci calea normală, progresivă și sintetică.

IX. 3. 6. Calea normală, progresivă și sintetică. – Pentru a avansa în viață fără prea multe șocuri și momente de imobilism, este important să posedăm nu numai principii juste și reguli bune ci mai ales să urmărim sinteza completă a condițiilor ce trebuie îndeplinite pentru a ne păstra sănătatea trupească și mintală. Altfel corpul ar putea deveni o greutate prea mare pentru spirit, vitalitatea ar putea să nu fie pe măsura eforturilor, spiritul rău orientat ar putea să distrugă corpul.

Ceea ce contează este transformarea individului printr-o reformă integrală. Această transformare a omului material în om spiritual, printr-un ansamblu de reguli de epurare metodică, constituie marele mister ocult, marea operă ce trebuie împlinită, reformă individuală ce trebuie să se bazeze pe cuaternarul⁵⁶

9/03/80Attention:—————

⁵⁶. Dicționarele folosesc cuvântul cuaternar numai în sensul de perioadă sau eră geologică. Noi îl folosim și în acela de ceva « care se bazează pe patru » principii, nu numai puncte sau linii, cazul geometriei, ce dispune de cuvinte ca patrat și altele. Se vorbește de cuadratură (cvadratură), dar a cercului, nu a patratului ! Aceeași problemă se pune cu cuvântul « unitiv », utilizat de noi dar inexistent în dicționare. Cuvintele, unit, unitar au o conotație diferită de unitiv, care arată acțiunea și rezultatul unirii voite, căutate prin mari sacrificii.

legilor vieții sănătoase⁵⁷, schițat *in nuce* în chiar decalogul hipocratic. Conform acestor legi, viața vizează dematerializarea corpului și ascensiunea progresivă a spiritului prin cultul religios indispensabil, buna direcție a caracterului și a temperamentului, puritatea sufletului, bunătatea, dreptatea, educația voinței, ordinea, disciplina naturală bine înțeleasă, hrana sobră și pură, curățenia humorală, rezistența corporală. Mulți oameni bine orientați asupra unuia dintre aceste puncte nu pot beneficia de toate avantajele posibile din cauza neglijării aplicării totalității legilor sănătății ce reglează fiecare parte a septenarului individual. Este vorba de un mare secret, mult mai mare decât pare la prima vedere. Aparent, a ști să te educi, să te formezi și antrenezi prin măsuri de sinteză, practică de sinteză, disciplină de sinteză și etape progresive nu pare a fi ceva extraordinar. Dacă ținem însă cont că scopul acestora este atingerea lui Dumnezeu, a Ordinii integrale, a Unității supreme și a Sintezei tuturor adevărilor înțelegem că deși nimic nu este foarte complicat, nici imposibil, lucrurile acestea nu sunt chiar la îndemâna oricui, din primul foc, fără o înțelegere prealabilă și o pregătire din multiple puncte de vedere.

IX. 4. Viața mistică. – Orice instrument și orice forță se poate folosi în sensul binelui sau al răului. Forța spirituală a

9/03/80Attention:_____

⁵⁷. Dezvoltarea cuaternarului legilor sau regulilor vieții sănătoase cere o lucrare aparte. Este vorba de legile materiale, vitale, spirituale și de unificare, schițate în decalogul hipocratic. Potrivit medicinei hipocrato-naturiste, iată câteva legi pentru fiecare din aceste patru categorii. **Legi materiale** : legea absorbției, a elaborării, a eliminării, a adaptării, a exercițiilor fizice zilnice, a adaptării potrivite, lente și ritmice, etc. **Legi vitale** : Legea eredității și a forțelor vitale înăscute, legea debitului forțelor vitale, legea recuperării forțelor vitale de funcțiune, legea castității, a vitalizării pulmonare, digestive, cutanate. **Legi spirituale** : Legea ierarhiei, a finalității, a libertății, a funcționării mintale, a necesității unei religii, a dreptății și adevărului, a încrederii, a controlului adevărilor, a perfecțiunii execuției, a optimismului invincibil, a stăpânirii de sine, etc. **Legi de unificare și adaptare individuală** : legea variației adaptabilității, a distincției temperamentale, a împrejurărilor de rasă, vârstă, sex, specificitate humorală, a capacității metabolice individuale.

omului poate funcționa în sensul îngeresc sau în cel demoniac. Forța vitală sau puterea magnetică permite fie realizări onorabile și meritorii, de magie albă, fie realizări perverse, de magie neagră. Tot așa, forța musculară poate fi pusă în serviciul binelui sau al răului, după cum aspirațiile intelectuale pot viza un ideal fals, ori unul nobil. Viața ce caută uniunea cu o anumită ordine a lucrurilor poate fi numită viață mistică. Ordinea aceasta poate fi însă una înaltă sau, dimpotrivă, josnică. Altfel spus, viața mistică nu este neapărat o viață unitivă întru Dumnezeu. Există o mistică divină și o mistică diabolică⁵⁸.

9/03/80Attention:_____

⁵⁸. Folosirea termenilor de Satana, satanic, satanism, Diavol, diabolic poate să pară contradictorie, mai ales când scriem numele Satanei cu literă mare... Cele spuse despre egregoră rezolvă această aparentă incoerență. Nu trebuie neapărat ca Diavolul, Satana, chiar și Dumnezeu, să existe ca atare, în sensul stării civile sau al sistemului metric (domiciliu, părinți, talie, culoarea ochilor, cazier judiciar, etc.). De vreme ce aceste noțiuni există în mințile oamenilor, ele au produs și produc efectele lor. Confuzelor idei comuniste antice le-au trebuit mii de ani pentru a produce stalinismul și gulagul sovietic, a căror realitate a fost contestată cu aceeași tărie, de unii, ca și existența lui Dracu, sau a lui Dumnezeu, de către alții. Din fericire, sau poate din păcate, gulagul sovietic a fost o întreprindere omenească. A rezistat doar câteva decenii și costat o sută sau două sute de milioane de vieți omenești... Diavolul ar fi conceput gulagul pe principii umaniste, democrate, antifasciste, conform cu drepturile omului. De altfel, deși pare incredibil, un astfel de gulag sau iad se construiește sub ochii noștri, ce nu vor încă să vadă. Mai devreme sau mai târziu, vor vedea însă și orbii orbilor. Așa a fost și cu gulagul sovietic, de care am scăpat ca de Dracu ! Cum vom scăpa însă de Ta-su? Pe vremuri, se știe, oamenii cu cap preferau iadul comunist, nu cel capitalist. În cel capitalist, totul mergea strună, cazanele cu smoală funcționau impecabil, păcătoșii își plăteau păcatele la milimetru. Dimpotrivă, în iadul comunist toate mergeau pe dos. Când era smoală, nu erau cazane; când erau cazane, nu era smoală; când era și smoală și cazane ori nu era curent electric ori dracii aveau congres drăcesc și chemau păcătoșii să-i aplaude, după care îi reabilitau. Într-o carte întreagă, Lenin se întreba *Ce-i de făcut?* Informatica i-a dat răspunsul. Ca și gulagul, iadul nu poate fi decât american, cu draci microcipuiți din coarne până în vârful cozii. Aia din Siberia sau de la Auschwitz au fost niște ageamii. Trăiască America, viitorul luminos al întregii omeniri !

Viața dirijată către un ideal material de fericire ilimitată, de succes, reușită, bogăție, aspirație și acces nelimitat la toate plăcerile este o viață mistică diabolică. Setea de plăceri neconținute și de satisfacții cu orice preț, voința individuală sau colectivă de dominație orgolioasă, dorința de a străluci, de a se da în spectacol, de a se afișa cu orice preț, de a fi admirat, de a plăcea pentru a se amuza, adorarea științei materialiste, a ateismului revoluționar, a credinței naive în bunătatea de la sine înțeleasă a naturii sunt tot atâtea aspecte ale vieții mistice diabolice. Optimismul pueril și sistematic, ce predispune la efort minim, neglijență, abandon și eroare este un alt aspect al misticei diabolice. Viața mistică poate consta în negarea pură și simplă a răului, fără a extirpa rădăcinile acestuia din noi înșine, dimpotrivă cultivându-le și întreținându-le. Speranța norocului nemeritat, căutarea cu orice preț a succesului, neacceptarea sacrificiului, refuzul dificultăților, revolta în fața disciplinei și a renunțării constituie un alt aspect al aceleiași vieți mistice diabolice, ca și șarlataneria științelor oculte ce promet adeptilor marea cu sarea, secrete extraordinare, magnetism personal, reușita prin fraudă. În cadrul medicinei oficiale, mistica diabolică se manifestă prin refuzarea de către aceasta a obligațiilor de sănătate, credința ipocrită (pentru unii), naivă și oarbă (pentru alții) în virtuțile produselor farmaceutice, acceptarea și impunerea terapiilor ce atentează la integritatea corporală a bolnavilor și a celor sănătoși, obligați, uneori prin legi scelerate, să accepte în corpul lor substanțe sau corpuri străine, germeni, micro-organisme, spionaj electronic liliputan. Nu mai vorbim de transfuziile sanguine, grefele de organe, mulțimea serurilor toxice și de origine animală, etc. Culmea vieții mistice diabolice este abandonul total de noi înșine, când duhul necurat « se duce și ia cu sine alte șapte duhuri mai rele decât el și, intrând, sălășluiesc aici și se fac în cele de pe urmă ale omului aceluia...» (*Matei*, XII, 45), punând stăpânire pe întregul septenar al acestuia. Pe scurt, viața mistică diabolică este o viață fără țel nici Dumnezeu, viață de înșelăciuni, iluzii și blestemății, prin care devenim membrii ai corpului mistic al

Satanei, servitori ai spiritului de dezordine. În sensul evanghelic al cuvântului, lumea este majoritatea celor, trăitori din minciună, fraudă și înșelatul aproapelui, lumea pofticioșilor, ariviștilor și geloșilor, a celor gata oricând să calce peste oricâte cadavre pentru a se îmbogăți, lumea posedărilor demonului, ce urăsc adevărul și comit nedreptăți peste nedreptăți, martirizând pe cei drepti. Intr-un cuvânt, lumea este multitudinea oamenilor ajunși servitorii Diavolului. Să nu uităm că « nimeni nu poate să slujească la doi domni, căci sau pe unul îl va urî și pe celălalt îl va iubi, sau de unul se va lipi și pe celălalt îl va disprețui; nu puteți să slujiți lui Dumnezeu și lui mamona » (*Matei*, VI, 24, *Luca*, XVI, 13), « Pentru că ce-i va folosi omului dacă va câștiga lumea întreagă, iar sufletul său îl va pierde? ». (*Matei*, XVI, 26, *Marcu* VIII, 36, *Luca* IX, 25).

Viața mistică divină este viața în supranatural, cu dominația instinctelor animale și a pasiunilor senzuale, viața ca servitor al Legii lui Dumnezeu, permanent atent și la datorie, gata oricând de orice sacrificiu pentru adevăr și dreptate. Desigur, viața mistică divină există și în cadrul Naturii, în care caz ea conduce la dematerializare progresivă, sobrietate și puritate de regim, renunțarea la tot ce este superfluu. Viața mistică divină implică traversarea unor așa numite morți mintale, care sunt tot atâtea renunțări ce ne eliberează din lanțurile materiale, facilitând munca intelectuală și ascensiunea spirituală. La unii subiecți de elită, foarte adaptabili, aceste morți successive ale dorințelor și nevoilor pot antrena o supraviețuire incredibilă, însoțită de creșterea puterii creatoare, cu un regim alimentar extrem de redus, care ar ucide pe cei mai puțin evoluți. Cei mai sfinți dintre aceștia ajung să trăiască fără altă hrană pentru corp și pentru suflet decât Sfânta Împărtășanie, în comuniune zilnică.

De asemenea, viața mistică este viața din supranatural ce menține spiritul pe linia Golgotei, a crucii, o viață de renunțare (fizică și psihică) la orgasmul efemer al vanităților lumii, de eliberare din lanțurile materiei, de îmbogățire spirituală. Este vorba de o viață de meditație, liniște, simplitate și înțelepciune, departe de agitație și de tumult, viață de muncă și datorie

împlinită în credință, dincolo de orice adversitate, neînțelegere, violențe, boală și medici. O astfel de viață implică credința de nezdrușcinat în Providență, în triumful final al justiției imanente și al adevărului veșnic, acceptarea continuă a oricăror riscuri, în scopul învățării și răscumpărării. Efortul de a se pune în acord cu Providența este totdeauna necesar, căci aceasta ajută pe cei ce se ajută singuri, lucrând neîncetat la progresul spiritului lor. Viața mistică în Dumnezeu este înțelegerea și clarviziunea acțiunii permanente, educatoare, protectoare și profetică a Providenței, în jurul nostru și în noi înșine, percepția cauzelor evenimentelor, suferințelor, încurajărilor, bolilor și bucuriilor ce sunt tot atâtea dezaprobări și solicitări ale Prea Înaltului. În tot ce nu depinde de noi, abandonul în fața voinței Cerului este normal și firesc, voința proprie trebuind să cedeze pasul în fața celei divine. Aceasta înseamnă acceptarea unor teribile sacrificii, inclusiv imitarea Mântuitorului pe Muntele Măslinilor, când este trădat de Iuda, insultat, lovit, scuipat, chinuit și răstignit de poporul zevzec pe care venise să-l salveze.

Viața mistică divină și deplină este în uniune cu voința Cerului, în acord cu Legea și cu Sacrificiul, uniune ce ne introduce în corpul mistic al lui Christos, participând la viața sa unitivă cu Tatăl. «Învăță-mă să fac voia Ta, că Tu ești Dumnezeul meu. Duhul Tău cel bun să mă povățuiască la pământul dreptății». (*Psalmi*, CXLII, 10). «Și întinzând mâna către ucenicii Săi a zis : Iată mama Mea și frații Mei. Că oricine va face voia Tatălui Meu Celui din ceruri, acela îmi este frate și soră și mamă». (*Matei*, XII, 49-50, *Marcu* III, 35). «Iisus le-a zis : Mâncarea Mea este să fac voia Celui ce m-a trimis pe Mine și să săvârșesc lucrul lui». (*Ioan* IV, 34). «Eu sunt pâinea vieții; cel ce vine la Mine nu va flămânzi și cel ce crede în Mine nu va înseta niciodată. Dar v-am spus vouă că M-ați și văzut și nu credeți. Tot ce-mi dă Tatăl, va veni la Mine; și pe cel ce vine la Mine nu-l voi scoate afară; pentru că M-am coborât din cer nu ca să fac voia Mea, ci voia Celui ce M-a trimis pe mine. Și aceasta este voia Celui ce M-a trimis, ca din toți pe care Mi i-a dat Mie

să nu pierd pe niciunul, ci să-i înviez pe ei în ziua cea de apoi ». (Ioan, VI, 35-39).

IX. 5. Caritatea este luptă pentru Adevăr. – Caritatea este marea cale mistică, cel mai puternic mijloc de acțiune pe care Christos ni l-a revelat. Caritatea însă, acest cuvânt magic pe care îl folosim corect sau incorect, trebuie definită și explicată, pentru ca sensul ei profund și veritabil să fie înțeles. Mai întâi, ea nu este pur și simplu datul de pomană, nici dragostea ce trebuie dăruită amicilor și inamicilor deopotrivă, nici anathema aruncată cu stângăcie celor ce condamnă cu curaj perversitatea și josnicia oamenilor. Caritatea este ceva mai nobil, mai vibrant, mai riguros și mai copleșitor, ea este lupta neîncetată, sacrificiul personal pentru Adevăr.

Manualele de catehism definesc caritatea ca o virtute supranaturală prin care îl iubim pe Dumnezeu mai mult decât orice pe lume, iar pe aproapele ca pe noi înșine. Pentru copii, definiția este destul de abstractă, iar pentru adulții ce recunosc scheletul ei evanghelic este incompletă. Evanghelia spune clar că « aproapele » înseamnă orice om, inclusiv inamicii noștri, că trebuie să iertăm celor ce ne-au ofensat, să miluim când se poate. Caritatea nu înseamnă recitarea infinită și papagalicească a unei formule precum « Doamne Iisuse Christoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește pe robul tău... », cum ne învață Pelerinul rus. Ca și dicționarele, manualele creștine de catehism nu spun aproape nimic despre caritate, deși aceasta este considerată un fel de sinteză a întregului creștinism, neputând fi confundată cu datul de pomană și recitarea unei formule care, oricât ar fi de sublimă, nu reprezintă totuși un act, un fapt. Iar fără fapte, credința este moartă!

Caritatea este sinonimă cu actul chistic, cu sacrificiul personal, cu dăruirea pasionată de sine însuși, a vieții la limită și din toată inima, pentru adevăr, pentru dreptate, pentru tot adevărul și toată dreptatea. Caritatea înseamnă, proclamarea, imitarea și adorarea lui Dumnezeu, unirea cu El. Altfel spus, caritatea completă și veritabilă nu este sacrificiul mut și neputincios ci unul tumultuos, năpraznic, detașarea supra-

omenească și eliberarea totală de orice urmă de egoism omensc. În sensul ei deplin, caritatea este o stare de viață întru Christos, care El însuși s-a sacrificat într-o totală dăruire mistică pentru noi. Nu este de mirare că unii văd în caritate un fel de « nebunie a Crucii ».

Caritatea este o stare morală de stabilitate inebanlabilă întru adevăr și dreptate, stare prin care ne identificăm cu tot ce este adevărat, bun și drept, cu riscul represaliilor, persecuțiilor și chiar al morții. O astfel de stare extraordinară pare supra-omenească. Acesta este însă sensul depășirii de sine și al ordinii christice, semnul de recunoaștere al discipolilor inițiați ai Mântuitorului, ce se identifică astfel imediat. Mântuitorul a spus « Poruncă nouă vă dau vouă : să vă iubiți unul pe altul ». (*Ioan*, XIII, 34). Dacă rămânem însă la acest fragment de prescripție christică, nu sesizăm cu adevărat profunzimea poruncii, căci deși nu a fost practică foarte stăruitor în Antichitate (ca, de altfel, nici astăzi!), dragostea de aproape a fost recomandată și de alte religii, precum budismul, fără să mai vorbim de autori și personalități păgâne, Pitagora, Hipocrate, Seneca, Marc-Aureliu, Zamolxis și alții. Ceea ce lipsea autorilor păgâni și celorlalte religii este precizat de Christos la sfârșitul explicației sale : « Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul. Întru aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii mei, dacă veți avea dragoste unii față de alții ». (*Ioan*, XIII, 34-35). Cu alte cuvinte, Christos spune să vă iubiți unii pe alții, așa cum v-am iubit eu, luând asupra Mea răscumpărarea greșelilor voastre, sacrificându-mă și dându-mi viața pentru triumful adevărului și al dreptății. Înainte de a-l da pe mâna Iudeilor, Pilat întreabă pe Christos : « Așadar, Tu ești împărat? Răspunsul Iisus : Tu zici că Eu sunt împărat. Eu spre aceasta M-am născut și pentru aceasta am venit pe lume, ca să dau mărturie pentru adevăr; oricine este din adevăr ascultă glasul Meu ». (*Ioan*, XVIII, 37).

Pilat însă, ca orice funcționar agnostic, din spatele ghișeului, exclamă îndată : « Ce este adevărul? ». Adevărul însă este ceea ce este adevărat în orice timp și în orice loc. Adevărul este Dumnezeu însuși. A mărturisi adevărul înseamnă a-l iubi, a se

sacrifica pentru el din dragoste pentru Dumnezeu care este adevărul absolut. Adevărul înseamnă însă și a-i iubi pe cei ce îl poartă pe Dumnezeu în ei, adică omenirea.

Caritatea este domeniul spiritual suprem, în care domnește adevărul, dreptatea și bunătatea, realizate prin sacrificiul personal al orgoliului și al egoismului, umilința, iubirea și pasiunea nelimitată pentru cele adevărate și drepte. Aversiunea pentru nedreptate și minciună este tot caritate.

Lucru surprinzător și stupefiant, atunci ca și acum, caritatea se adaugă altor daruri dumnezeiești, precum acela al limbilor sau al profeției, al clarviziunii intuitive, al științei profunde. Cu riscul de a-i nemulțumi pe unii, putem spune că ea este chiar mai mult decât credința capabilă de a muta munții din loc, dăruirea către săraci a întregii averi de care dispunem, acceptarea morții pe rug sau a oricărui sacrificiu. Caritatea este o stare interioară supra-omenească, o stare psihică ce depășește individualitatea și omenirea într-un sacrificiu total, tangibil și vizibil ce face să domnească pacea divină în domeniul ceresc, acolo unde nu există pasiuni personale nici interese, poftă, nerăbdare, mânie, ură și tendință la rău. Adevărata caritate este permanența unei stări de spirit într-un adevăr și abandon în seama dreptății lui Dumnezeu. Ea este înțelegerea și încorporarea adevărului și a dreptății în esența și unitatea lor divină. Care este cea mai mare binefacere pe care o putem dori, pe lumea asta, atât pentru sine însuși cât și pentru aproapele? Această binefacere supremă este orientarea continuă pe calea adevărului, adică echilibrul perfect între sănătatea materială și cea spirituală, puterea de a fi just față de aproapele, așa cum am dori ca acesta să fie față de noi înșine.

Această înțelegere a carității va uimi creștinii de suprafață, pentru care ea se ruzumă la două lucruri : 1) a da de pomană unele bunuri, bani și cuvinte de clacă, adesea gratuite și 2) a lăsa răul din lume să acționeze în continuare, fără a-l denunța și a lupta contra lui, chipurile în numele spiritului de caritate creștină. Care ierarh al Bisericii, care funcționar sau magistrat al Statului actual, ce își zice România, a protestat de pe poziția ce ocupă în fruntea Bisericii sau a Statului contra crimelor,

minciunilor și insultelor holocaustice la adresa poporului nostru, contra blestemățiilor din întreaga perioadă istorică de după 23 August 1944? Nimeni! În frunte cu bărboșii ierarhi ipocriți și plini de o falsă cuvioșie, Biserica oficială este o bandă de mormoloci vicioși, cu veleități manageriale și de marketing, aducătoare de bani. Ce putem spune despre guverne? Bandă nesfârșită de lichele, dușmani ai neamului, ai adevărului și ai lui Dumnezeu, unul mai trădător, mai incapabil și mai murdar decât celălalt. Curat murdari, ar zice Caragiale. Dacă din această bandă de nemernici și de infami ar trebui să indicăm măcar unul care să fi făcut și bine țării, cine ar putea alege un altul mai demn, mai patriot decât Împușcatul de la Târgoviște?

Iată ce ne spune apostolul Pavel : « De aş grăi în limbile oamenilor şi ale îngerilor, dar caritate nu am, făcutu-m-am armă sunătoare şi chimval răsunător. Şi de aş avea darul proorociei şi tainele toate le-aş cunoaşte şi orice ştiinţă, şi de aş avea atâta credinţă încât să mut şi munţii, iar caritate nu am, nimic nu sunt. De aş împărţi toată avuţia mea şi de aş da trupul meu ca să fie ars, iar caritate nu am, nimic nu-mi foloseşte. Caritatea rabdă îndelung, caritatea este binevoitoare, ea nu pizmuieşte, nu se laudă şi nu se trufeste. Caritatea nu face nimic necuviincios, nu caută ale sale, nu se aprinde de mânie, nu gândeşte răul, *nu se bucură de nedreptate ci se bucură de adevăr*⁵⁹». (I Corinteni, XIII, 1-6).

9/03/80Attention:_____

⁵⁹. Bibliile ortodoxe, protestante și ecumenice înlocuiesc sistematic cuvântul caritate cu acela de dragoste sau iubire. Aceste cuvinte nu sunt însă sinonime, nici măcar foarte apropiate. *Dicționarul de Sinonime*, al lui Ilie Barangă și Lucian Pricop (București, Cartex, 2000 și 2007) indică « afecțiune, atașament, iubire, amor, simpatie, pasiune » ca sinonime pentru « dragoste », respectiv « generozitate, bunătate, dărnicie, omenie, noblețe » pentru « caritate ». Pasajul citat din I *Corinteni* (și altele de-a lungul *Bibliei*) nu este deplin inteligibil decât dacă vorbim de « caritate », în sensul arătat de noi, nu de « dragoste », care înseamnă și amor, și dragoste de arginți, de tutun, etc. În pasajul citat, *Biblia de la Ierusalim*, tradusă în franceză de Școala Biblică din Ierusalim, folosește exclusiv cuvântul « caritate », cum am procedat și noi. De altfel, dragostea dintre mire și mireasă, dintre soți, dacă nu evoluează în sensul carității, ori ajunge la divorț, ori devine un chin, o înșelătorie

Caritatea permite înțelegerea îndemnului la viață sfântă : « Fiți dar următori lui Dumnezeu, ca niște fii iubiți și umblați întru iubire precum și Cristos ne-a iubit pe noi și S-a dat pe Sine pentru noi, prețios și jertfă lui Dumnezeu, întru miros cu bună mireasmă ». (Efeseni, V, 1-2). De pe pozițiile iubirii sau dragostei, acest lucru nu este însă totdeauna posibil fără să se ajungă la luarea în pustie a modelului christic, cazul asociațiilor homosexuale din Occident, care argumentează că Mântuitorul a avut doar apostoli, nu și de « apostolițe ».

« Caritatea să vă fie nefățarnică. Urâți răul, alipiți-vă de bine. Iubiți-vă în cinste, unii pe alții, în iubire frățească, dați-vă întâietate unii altora. (...) Binecuvântați pe cei ce vă prigonesc, binecuvântați-i și nu-i blestemați. Bucurați-vă cu cei ce se bucură; plângeți cu cei ce plâng. (...) Nu răsplătiți nimănui răul cu rău. Purtați grijă de cele bune înaintea tuturor oamenilor. Dacă se poate, pe cât stă în puterea voastră, trăiți în bună pace cu toți oamenii. Nu vă răzbunați singuri, iubiților, ci lăsați loc mâniei (lui Dumnezeu), căci scris este : “A mea este răzbunarea; Eu voi răsplăti, zice Domnul”. Deci dacă vrăjmașul tău este flămând, dă-i de mâncare; dacă îți este sete, dă-i să bea, căci

reciprocă între soții ce se « dragostesc » separat, fiecare pe cont propriu, eventual în grupuri largite, chiar și prin sfintele mănăstiri. Originea carității ar putea fi compatibilă cu o doză de dragoste sau iubire, în sensul celor nu foarte exigenți sau evoluți, care pierd din vedere generozitatea, bunătatea, dărnicia, pasiunea pentru adevăr, mai ales, fără de care pasajul citat din I *Corinteni* pierde mult din profunzimea lui. Traducerea textelor de orice fel nu este cel mai simplu lucru, *traductore-traditore* putând fi citat oricând. În cazurile greu de tranșat, traducerea mai bună este aceea care nu sărăcește și nu îngustează mesajul textului de tradus. În pasajul citat, înlocuirea cuvântului dragoste cu acela de caritate dă mesajului apostolic întreaga lui noblețe și profunzime. Desigur, caritatea înseamnă pentru mulți și dragoste, mai curând însă în sensul de milă, milostenie, pomană, pamanageală, la limită chiar cerșetorie. Să nu coborâm la nivelul cerșetorilor din fața bisericilor, care agresează credincioșii cu strigătura nu foarte creștină, « dă-mi, mâncați-aș, cinci lei ! ». Fără sacrificiu nu poate fi vorba de caritate, iar în dragostea de toate zilele, adesea domină egoismul.

făcând aceasta, vei grămădi cărbuni de foc pe capul lui. Nu te lăsa biruit de rău, ci biruiește răul cu binele ». (*Romani*, XII, 9-21).

Iisus a dorit « să nu mai fim copii duși de valuri, purtați încoace și încolo ci profesând adevărul în caritate⁶⁰, să creștem întru toate pentru El, Care este capul, Christos ». (*Efesenii*, IV, 14-15). Evanghelistul subliniază « să nu iubim cu vorba, numai din gură, ci cu fapta și cu adevărul. În aceasta vom cunoaște că suntem din adevăr... ». (I, *Ioan* III, 16-19). Că o recunoaștem sau nu, lipsită de fundamentul adevărului, al sacrificiului întru acesta, iubirea devine aproape exclusiv o problemă personală, o problemă de sex, în cel mai bun caz de *kundalini*!

Oamenii ce s-au ridicat și chiar revoltat în numele adevărului și al dreptății, care prin sacrificiile consimțite au dat exemplu în ordine materială și spirituală, care au făcut sacrificii pentru a-și lumina semenii, pentru a-i ajuta să progreseze în ordine spirituală, sunt modele nu atât de iubire, pe care avem impresia că o pricepem, gândindu-ne la anumite lucruri. Aceștia sunt modele de adevărată caritate, de adevărați creștini, cazul lui Giordano Bruno, al lui Galilei, Jan Huss, al sutelor de mii de Catari din Evul Mediu, cazul lui Robert Faurisson, al lui Ernst

9/03/80Attention:—————

⁶⁰. Aceeași înlocuire abuzivă și sistematică a termenului de caritate cu acela de iubire. Consultând *Dicționarul de Nume Biblice și Concordanță biblică*, (Metanoia, Oradea, 2006) am constatat că termenul de caritate nu apare niciodată, în vreme ce termenii dragoste, iubire, a iubi, iubit, iubitor apar de câteva sute de ori. Nu este de mirare că dragostea fără rigoare și spiritul de sacrificiu presupus de caritate a condus la caricaturizarea iubirii și nesfârșitele crime comise de Biserică în numele Crucii, al lui Christos al Iubirii! Nu ne referim numai la dragostea înțeleasă ca onanie ecumenic instituționalizată la Geneva sau în alte părți, ci mai ales la faptul că în numele iubirii creștine, chipurile, toate bisericile au binecuvântat toate întreprinderile criminale, militare, din toate timpurile. Nu este vorba numai de Inchiziție, de uciderea a milioane de Piei Roșii, Asiatici și Africani vânduți ca sclavi, cu binecuvântarea Bisericii, etc. Nimic nu s-a schimbat după cele două Războaie mondiale. Dimpotrivă! Biserica Ortodoxă Română își are codițele și complicitățile ei printre mercenarii criminali din Afganistan sau Irak.

Zundel și al altor câteva sute de creștini neștiuți, ce zac astăzi în temnițele democate ale Germaniei învinse, ocupate și tăiată cerebralicește împrejur, ale Austriei, Franței, Elveției, Belgiei și a altor țări ce se gargarisesc cu democrația spumegândă și mincinoasă, aplaudată și de câțiva nedemni Întâi Stătătorii ai ipocritei Bisericii Ortodoxe Române !

Această noțiune nouă de sacrificiu individual ca mijloc de ascensiune personală, de progres colectiv și de răscumpărare, este un element creștin prin excelență. El răspunde întru totul poruncii de dragoste absolută pe care Christos a repetat-o în mod insistent : « Poruncă nouă dau vouă : Să vă iubiți unul pe altul. Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul ». (*Ioan*, XIII, 34). La întrebarea ce poruncă este mai mare în Lege, Christos a răspuns : « Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău. Aceasta este marea și întâia poruncă. Iar a doua, la fel ca aceasta, Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși. În aceste două porunci se cuprind toată Legea și prooroci ». (*Matei*, XXII, 37-40). « Binecuvântați-i pe cei ce vă prigonesc, binecuvântați-i și nu-i blestemați » (*Romani* XII, 14), după cum am mai arătat, « fiți buni între voi, milostivi, iertând unul altuia, precum și Dumnezeu v-a iertat vouă, în Christos ». (*Efesenii*, IV, 32).

Necesitatea *sacrificiului personal*, nu substitutiv, este un element capital și o noutate, adusă de creștinism. Adevărat ai zis că « a-L iubi (pe Dumnezeu) din toată inima, din tot sufletul, din tot cugetul și din toată puterea și a iubi pe aproapele tău ca pe tine însuși este mai mult decât toate arderile de tot și decât toate jertfele ». Christos aprobă acest lucru, pe care îl spusese chiar el, răspunzând cărturarului respectiv că « Nu ești departe de împărăția lui Dumnezeu »! (*Marcu* XII, 33-34), idee ce revine în alte două pasaje, cel puțin : « Ci grăiesc vouă că mai mare decât templul este aici. Dacă știți ce înseamnă : Milă voiesc, iar nu jertfă, n-ați fi osândit pe cei nevinovați, că Domn este și al sâmbetei, Fiul Omului ». (*Matei* XII, 6-8). Sau : « Că milă voiesc, iar nu jertfă, și cunoașterea lui Dumnezeu mai mult decât arderile de tot ». (*Osea*, VI, 6).

În spiritul lui Christos, dăruirea sacrificială de sine însuși, în sensul carității, pentru triumful adevărului și al dreptății, trebuia să înlocuiască sacrificul animalelor, lucru ce reiese clar din citatele precedente. Până atunci, sacrificiile practicate în scop religios erau ofrande materiale și mai ales sacrificii de substituție, inspirate de magia neagră. Popoarele primitive și sălbaticii și-au sacrificat vreme îndelungată prizonierii și sclavii. Vechii Israelieți și Iudei practicau sacrificiul țapului ispășitor și al animalelor în general, deși profeții s-au opus practicilor sângeroase ce transformaseră templul din Ierusalim în cel mai mare abator din Antichitate (*Psalmi*, IXL, 9-10, *Isaia* I, 11-12, *Jeremia* VI, 20, *Osea* VI, 6).

Dându-și sângele și viața pe Cruce, din dragoste și pentru răscumpărarea oamenilor, reînnoind zilnic acest sacrificiu, în cadrul Liturghiei, Mântuitorul ne-a arătat puterea și importanța sacrificiului personal, punând capăt sacrificiilor de substituție și uciderii de animale, cuprinzându-le și pe acestea sub umbrela protecție a carității creștine.

Caritatea ne obligă să fim atenți, prevenitori, plini de bunătate și generoși cu cei slabi, cu cei necăjiți sau bolnavi, cu copiii, orfanii, văduvele, bătrânii și chiar cu animalele sau mediul ambiant. Caritatea ne obligă să recunoaștem și calitățile sau virtuțile, nu numai defectele sau viciile aproapelui, să facem diferența între adevăr, eroare sau minciună, să recunoaștem adevărurile pe care adversarii noștri se întâmplă să le apere. Disputele cu adversarii trebuie evitate, pe cât posibil; oricât ar fi de aprige disputele inevitabile, nu trebuie niciodată să utilizăm argumente *ad hominem*. În astfel de situații vom rămâne la nivelul principiilor, combătând greșeala, nu pe cel ce greșeste. Regula generală este să stăm pe cât posibil în plan secundar, să ne exprimăm cât mai impersonal posibil, să evităm orice vrăjmășie sau ură, să nu fim ranchiunoși cu adversarii și inamicii eventuali, să nu recurgem la justiția omenească decât în ultimă extremă, după epuizarea căilor de dezaprobare discretă : « De-ți va greși fratele tău, mergi, muștră-l pe el între tine și el singur. Și de te va asculta, ai câștigat pe fratele tău. Iar de nu te

va asculta, ia cu tine încă unul sau doi, ca din gura a doi sau trei martori să se statornicească tot cuvântul. Și de nu-i va asculta pe ei, spune-l Bisericii, iar de nu va asculta nici de Biserică, să-ți fie ție ca un păgân și vameș⁶¹ ». (*Matei XVIII, 15-18*).

Dacă cineva comite o greșală importantă în public, caritatea nu ne împiedică să reacționăm deschis, dimpotrivă, ea fiind cultul adevărului, al sacrificiului de sine, al ordinei și dreptății, nu politețea sau milostenia rău înțelese. Apostolul Pavel i-a reproșat public apostolului Petru o anumită duplicitate sau chiar ipocrizie : « Dar când am văzut că el nu calcă drept, după adevărul Evangheliei, am zis lui Chefa (Petru) înaintea tuturor : Dacă tu, care ești Iudeu, trăiești ca păgânii, și nu ca Iudeii, de ce silești pe păgâni să trăiască ca Iudeii? ». (*Galateni, II, 12-14*).

Putem critica făcătorii de dezordini fără să îi urâm și chiar fără să îi numim, cu excepția celor care îndeplinesc un eventual mandat de autoritate. Desigur, detestăm viciul, dar nu trebuie să ne umplem sufletul de ostilitate și ură contra celor vicioși. În orice situație trebuie să iertăm ofensele, să nu ne supărăm pe cei care, cum a spus Christos pe cruce, nu știu ce fac. Nu trebuie să ne lăsăm enervați sau exasperați de violențele cotidiene, nici de trădările cele mai odioase. Putem chiar să ne binecuvântăm călăii, ce ne ajută să dobândim anumite merite prin suportarea în Justiției, a chinurilor sau torturii, a perchezițiilor polițienești și a teroarei judiciare. Încercările de acest fel ne procură ocazia unui progres în domeniul astral.

Totuși, răbdarea și caritatea față de persoanele de rea credință au limitele lor. În niciun caz nu trebuie să lăsăm impresia că suntem neutri, indulgenți, că aprobăm lucruri pe care de fapt le condamnăm. Desigur, sub nicio formă și pentru niciun motiv nu

9/03/80Attention:—————

⁶¹. Aparent evanghelică, procedura este tipic iudaică, specifică societății în care reprezentanții celor câteva secte se întâlneau în cadrul aceleiași autorități supreme, sanhedrinul, recunoscut de farisei, saduchei, esenieni și chiar de teroriștii zeloți. Cum s-ar putea aplica această procedură astăzi, când în orice societate sau țară există o sumedenie de biserici, toate creștine, fiecare cu sanhedrinul ei, botezat în fel și chip?

trebuie să nutrim ură pentru nimeni. Suntem însă obligați să ne opunem difuzării înșelătoriilor, șarlataneriilor, erorilor și minciunilor hocolaustice și din alte domenii ale științei șoatice. În niciun caz nu trebuie să fim căldicei : « Știu faptele tale; că nu ești nici rece, nici fierbinte. O, de ai fi rece sau fierbinte! Astfel, fiindcă ești căldicel – nici fierbinte, nici rece, am să te vărs din gura mea ». (*Apoc.* III, 15-17). Caritatea nu ne obligă să fim sistematic timorați și blegi. Evanghelistul ne îndeamnă să îndrăznim : « În lume necazuri veți avea, dar îndrăzniți. Eu am biruit lumea ». (*Ioan*, XVI, 33). Sau : « Din zilele lui Ioan Botezătorul până acum, împărăția cerurilor se ia prin străduință și cei ce se silesc pun mâna pe ea ». (*Matei*, XI, 12).

A căuta, a proclama și a apăra adevărul contra ipocriților, a șarlatanilor, bandiților și calpuzanilor este operă de caritate, întrucât astfel se protejează sănătatea și integritatea morală a celor ignorați și ușor influențabili, care ar ajunge victimele minciunii, erorilor și sugestiilor condamnabile. Tăcerea în fața minciunii este complicitate și trădare a adevărului. A fi caritabil înseamnă a fi în război permanent pentru combaterea tuturor minciunilor și erorilor cunoscute, mai ales a acelor din domeniul politicei, al istoriei, al medicinei, al științelor, devenite criminale în zilele noastre. Se poate chiar spune că unele foarte justificate violențe de limbaj sunt semințe de pace, întrucât astfel se demască o lucrare diabolică și se avertizează ignoranții, ce ar putea fi duși de nas. « Dar vă îndemn, fraților, pentru Domnul nostru Iisus Christos și pentru iubirea Duhului Sfânt, ca împreună cu mine să luptați... ». (*Romani*, XV, 30). Sau: « Să vă purtați numai în chip vrednic de Evanghelia lui Christos, pentru ca fie venind eu și văzându-vă, fie nefiind de față, să aud despre voi că stați într-un duh, nevoindu-vă împreună într-un suflet, pentru credința Evangheliei ». (*Filipeni*, I, 27). Acesta este însuși exemplul Mântuitorului, care i-a muștrat pe farisei și pe cărturari cum muștrăm noi, astăzi, întreaga Academie « Română » și întreaga intelectualitate pentru faptul de a suporta, fără să crâcnească, minciunăria criminală de după 23 August 1944,

asasinarea ultimului Român din fruntea României libere⁶², ca și minciunile de după 22 decembrie 1989, în frunte cu mai noua *Gogoriță hocolaustică și diabolică*, recent demascată de un curajos cercetător științific⁶³. După cum Cristos a muștrat Ierusalimul ce ucidea proorocii și a prezis dărâmarea lui, mulți critică astăzi Bucureștiul ce ucide poporul Român și Daco-România, pe care a vândut-o străinilor : « Atunci a vorbit Iisus mulțimilor și ucenicilor săi, zicând : Cărturarii și Fariseii au șezut în scaunul lui Moise. Deci toate câte vă vor zice vouă, faceți-le și păziți-le; dar după faptele lor nu faceți, că ei zic, dar nu fac. Că leagă sarcini grele și cu anevoie de purtat și le pun pe umerii oamenilor, iar ei nici cu degetul nu voiesc să le miște. (...) Și le place să stea în capul mesei la ospete și în băncile dintâi în sinagogi. Și să li se plece lumea în piețe și să fie numiți de oameni : Rabi. Voi însă să nu vă numiți rabi, că unul este învățătorul vostru Christos, iar voi sunteți frați. Și tată al vostru să nu numiți pe pământ, că Tatăl vostru unul este, Cel din ceruri. Nici învățători să nu vă numiți, că învățătorul vostru este unul : Christos. Și care este mai mare între voi, să fie slujitorul vostru. Cine se va înălța pe sine se va smeri, și cine se va smeri pe sine se va înălța ». (*Matei XXIII*, 1-12).

« Vai vouă, cărturarilor și fariseilor fățarnici! Că închideți împărăția cerurilor înaintea oamenilor; că voi nu intrați, și nici pe cei ce vor să intre nu-i lăsați.

Vai vouă cărturarilor și fariseilor fățarnici! Că mâncați casele văduvelor și cu fățarnicie vă rugați îndelung; pentru aceasta mai multă osândă veți lua.

9/03/80Attention:—————

⁶² . Este vorba de mareșalul Ion Antonescu, al cărui nume, se pare, nu e bine să fie pronunțat prea tare, Europa fiind cu ochii pe noi încă de pe vremea lui Cașavencu. Noroc că peste Europa mincinoasă, homosexualizată, mincinosă, degenerată și setoasă de sângele altora, vine o Africă tânără și un Islam încă viguros. Natura are oroare de vid și de degenerați. Cultura însă îi suportă, ba chiar le linge fundul, mai ales prin orașele-lumină.

⁶³ . Cf. Vasile Zărnescu, *Gogorița holocaustică*, București, 2014.

Vai vouă cărturarilor și fariseilor fățarnici! Că înconjurați marea și uscatul ca să faceți un ucenic, și dacă l-ați făcut îl faceți fiu al gheenei și îndoît decât voi.

Vai vouă călăuze oarbe care ziceți : Cel ce se va jura pe temple nu este cu nimic legat, dar cel ce se va jura pe aurul templului este legat. Nebuni și orbi! Ce este mai mare decât aurul sau templul care sfințește aurul? Ziceți iar : Cel ce se va jura pe altar cu nimic nu este legat, dar cel ce se va jura pe darul ce este deasupra altarului este legat. Nebuni și orbi! Ce este mai mare, darul, sau altarul care sfințește darul? Deci cel ce se jură pe altar se jură pe el și pe toate câte sunt deasupra lui. Deci cel ce se jură pe temple se jură și pe el și pe cel care locuiește în el.

Vai vouă cărturarilor și fariseilor fățarnici! Că dați zeciuială din izmă, din mărar și din chimen, dar ați lăsat părțile mai grele ale Legii : judecata, mila și credința; pe acestea trebuia să le faceți și pe acelea să nu le lăsați. Călăuze oarbe care strecurați tântarul și înghițiți cămila!

Vai vouă cărturarilor și fariseilor fățarnici! Că voi curățiți partea din afară a paharului și a blidului, iar înăuntru sunt pline de răpire și de lăcomie. Fariseule orb! Curăță mai întâi partea dinăuntru a paharului și a blidului, ca să fie curată și cea din afară.

Vai vouă cărturarilor și fariseilor fățarnici! Că semănați cu mormintele cele văruite, care pe din afară se arată frumoase, înăuntru însă sunt pline de oase de morți și de toată necurăția. Așa și voi, pe din afară vă arătați drepti oamenilor, înăuntru însă sunteți plini de fățarnicie și de fărădelege.

Vai vouă cărturarilor și fariseilor fățarnici! Că zidiți mormintele proorocilor și împodobiți pe ale dreptilor. Și ziceți : De am fi fost noi în zilele părinților noștri, n-am fi fost părtași cu ei la vărsarea sângelui proorocilor. Astfel dar, mărturisiți voi înșivă că sunteți fii ai celor ce au ucis pe prooroci. Dar voi întreceți măsura părinților voștri. Șerpi, pui de vipere, cum veți scăpa de osânda gheenei? De aceea, iată Eu trimit la voi prooroci și înțelepți și cărturari; dintre ei veți ucide și veți răstigni; dintre ei veți biciui în sinagogi, și-i veți urmări din

cetate în cetate. Ca să cadă asupra voastră tot sângele dreptilor răspândit pe pământ, de la sângele dreptului Abel, până la sângele lui Zaharia, fiul lui Varahia, pe care l-ați ucis în templu și altar. Adevăr grăiesc vouă, vor veni acestea toate asupra acestui neam.

Ierusalime, Ierusalime, care omori pe prooroci și cu pietre ucizi pe cei trimiși la tine; de câte ori am voit să adun pe fii tăi, după cum adună pasărea puii săi sub aripi, dar nu ați voit. Iată casa voastră vi se lasă pustie. Căci vă zic vouă : De acum nu mă veți mai vedea, până când nu veți zice : Binecuvântat este Cel ce vine întru numele Domnului». (*Matei XXIII, 13-39*).

« Și ieșind Iisus din templu, s-au dus și s-au apropiat de El ucenicii Lui, ca să-I arate clădirile templului. Iar El, răspunzând, le-a zis : Vedeți toate acestea? Adevărat grăiesc vouă : Nu va rămâne aici piatră pe piatră, care să nu se risipească ». (*Matei, XXIV, 1-2*).

În aceeași Evanghelie după Matei, vorbind unui mare număr de Farisei și de Saduchei, Sf. Ioan Botezătorul li s-a adresat astfel : « Pui de vipere, cine v-a arătat să fugiți de mânia ce va să fie? ». (*Matei, III, 7*). « Pui de vipere, cum puteți să grațiți cele bune, odată ce sunteți răi? Căci din prisosul inimii grăiește gura ». (*Matei XII, 34*).

Când cuvintele nu erau de ajuns, Iisus scotea cu biciul profanatorii din templu : « Și erau aproape Paștile Iudeilor, și Iisus S-a urcat la Ierusalim. Și a găsit șezând în templu pe cei ce vindeau boi și oi, și porumbei și pe schimbătorii de bani. Și, făcându-și un bici din ștreanguri, i-a scos pe toți afară din templu, și oile și boii, și schimbătorilor le-a vărsat banii și le-a răsturnat mesele. Și celor ce vindeau porumbei le-a zis: Luați acestea de aici. Nu faceți casa Tatălui Meu casă de negustori ». (*Ioan, II, 13-16*).

În ce-i privește pe apostoli, Christos folosea limbajul cel mai sever, pentru a-i menține pe calea Adevărului. Spunându-le că trebuie să meargă la Ierusalim, să pătimească multe « de la bătrâni și de la arhierii și de la cărturari și să fie ucis, și a treia să învieze..., Petru, luându-l deoparte, a început să-L

dojenească, zicându-I: Fie-Ți milă de Tine, să nu Ți se întâmple Ție aceasta. Iar El, întorcându-se a zis lui Petru : Mergi înapoia Mea, satano! Sminteală Îmi ești, că nu cugești cele ale lui Dumnezeu, ci cele ale oamenilor». (*Matei XVI, 21-23*).

Unei Cananeene, a cărei fiică era stăpânită de un demon, socotind că nu este trimis « decât către oile cele pierdute ale casei lui Israel », Iisus îi răspunde că « nu este bine să iei pâinea copiilor și s-o arunci câinilor. Dar ea a zis: Da Doamne, dar și câinii mănâncă din firimiturile care cad de la masa stăpânilor lor. Atunci, răspunzând, Iisus i-a zis: O femeie, mare este credința ta, fie ție după cum voiești. Și s-a tămăduit fiica ei din ceasul acela ». (*Matei, XV, 24-28*).

Este adevărat că Iisus a spus « întoarce sabia ta la locul ei, că toți cei ce scot sabia, de sabie vor pieri ». Se pare însă că nu este vorba de o poruncă cu caracter general, ci de ceva aplicabil funcției de împrăjurări, întrucât a adăugat întrebându-se : « Altfel cum se vor împlini Scripturile, că așa trebuie să fie? ». (*Matei, XXVI, 52-54*).

Dăruirea de sine pentru împlinirea carității la toate nivelele ierarhiei umane este luptă cu sabia, nu ipocrizie pacifistă. « Nu socotiți că am venit să aduc pace pe pământ; n-am venit să aduc pace, ci sabie. Căci am venit să despart pe fiu de tatăl său, pe fiică de mama sa, pe noră de soacra sa, și dușmanii omului (vor fi) casnicii lui. Cel ce iubește pe tată ori pe mamă mai mult decât pe Mine nu este vrednic de Mine; cel ce iubește pe fiu ori pe fiică mai multe decât pe Mine nu este vrednic de Mine. Și cel ce nu-și ia crucea și nu-Mi urmează Mie nu este vrednic de Mine. Cine ține la sufletul lui îl va pierde, iar cine-și pierde sufletul lui pentru Mine îl va găsi. Cine vă primește pe voi, pe mine mă primește, și cine Mă primește pe Mine primește pe Cel ce m-a trimis pe Mine. Cine primește un prooroc în nume de prooroc, plată de prooroc va lua, și cine primește pe drept în nume de drept, răsplata dreptului va lua. Și cel ce va da de băut unuia din aceștia mici numai un pahar cu apă rece, în nume de ucenic, adevărat grăiesc vouă : nu va pierde plata sa ». (*Matei, X, 34-42*).

Pentru servitorii adevărului și discipolii fervenți ai lui Christos, pacea materială, în lumea materială, nu este posibilă. Pentru aceștia nu este posibilă decât pacea spirituală, în uniune și dragoste cu Christos. « Pace vă las vouă, pacea Mea o dau vouă, nu precum dă lumea vă dau eu. Să nu se tulbure inima voastră, nici să se înfricoșeze ». (*Ioan XV, 27*). « Precum M-a iubit pe Mine Tatăl, așa v-am iubit și eu pe voi ; rămâneți întru iubirea Mea ». (*Ioan, XVI, 9*). « Dacă vă urăște pe voi lumea, să știți că pe Mine mai înainte decât pe voi m-a urât. Dacă ați fi din lume, lumea ar iubi ce este al său; dar pentru că nu sunteți din lume, ci Eu v-am ales pe voi din lume, de aceea lumea vă urăște. Aduceți-vă aminte de cuvântul pe care vi l-am spus : Nu este sluga mai mare decât stăpânul său. Dacă M-au prigonit pe Mine, și pe voi vă vor prigoni; dacă au păzit cuvântul Meu, și pe al vostru îl vor păzi. (...) Tată... Eu pentru aceștia Mă rog; nu pentru lume Mă rog, ci pentru cei pe care Mi i-ai dat... ». (*Ioan XV, 18-21 și XVII, 9*).

« Atunci când vor zice : pace și liniște, atunci, fără de veste, va veni peste ei pieirea, ca și durerile peste cea însărcinată, și scăpare nu vor avea. (...) De aceea, să nu dormim ca și ceilalți, ci să priveghem și să fim treji (...) îmbrăcându-ne în platoșa credinței și a dragostei și punând coiful nădejdi de mântuire ». (*I, Tesaloniceni, V, 3, 6, 8*).

Desigur, ne putem ierta inamicii, în spirit, dar de la această obligație mistică de acceptare a răului nu trebuie să decurgă fraternizarea cu dușmanii și simpatia cu asasinii, nici relații de încredere cu politicarzii demențiali, curvele vampirizante și ceilalți șefi de partide. A ne proteja de un inamic și a ne ține la distanță de el, câtă vreme nu s-a pocăit, nu înseamnă a-l urî. Obligația iertării și a reluării relațiilor normale după pocăință este net expusă în Evanghelie : « De-ți va greși fratele tău, dojenește-l și dacă se va pocăi, iartă-l. Și chiar dacă îți va greși de șapte ori într-o zi și de șapte ori se va întoarce către tine, zicând : Mă căiesc ! Iartă-l ». (*Luca, XVII, 3-4*).

Unii sunt înclinați să considere din perspectiva carității recomandarea următoare : « Nu judecați, ca să nu fiți judecați ».

Aici însă este vorba de un sfat de prudență contra calomniilor, a clevetirilor, a orbirii egoiste și a tendinței de a nu ne vedea propriile greșeli. Urmarea textului respectiv este clară: « Căci cu judecata cu care judecați veți fi judecați, și cu măsura cu care măsurați, vi se va măsura. De ce vezi paiul din ochiul fratelui tău, și bârna din ochiul tău nu o iei în seamă? » (*Matei*, VII, 1-4).

Nu se pune problema să nu judecăm, ci să judecăm în umilință și în spiritul adevărului, după ce ne-am judecat cu severitate pe noi înșine. « Nu judecați după înfățișare, ci judecați judecată dreaptă ». (*Ioan*, VII, 24). Apostolul Pavel repetă și el acest lucru, adresându-se judecătorilor imorali, cărora le enumeră mai întâi viciile : « Plini fiind de toată nedreptatea, de desfrânare, de viclenie, de lăcomie, de răutate; plini de pizmă, de ucidere, de ceartă, de înșelăciune de purtări rele, bârfitori, grăitori de rău, urîtori de Dumnezeu, ocărîtori, semeți, trufași, lăudăroși, născocitori de rele, nesupuși părinților ». (*Romani*, I, 29-30). Acestora li se adresează apostolul, când spune, ceva mai încolo : « Pentru aceea, oricine ai fi, o, omule, care judeci, ești fără cuvânt de răspuns, căci, în ceea ce judeci pe altul, pe tine însuți te osândești, căci aceleași lucruri faci și tu, care judeci. (...) Și socotești tu, oare, omule care judeci pe cei ce fac unele ca acestea, dar le faci și tu, că tu vei scăpa de judecata lui Dumnezeu? ». (*Romani* II, 1-3). Apostolul dezvoltă această idee și cu alte ocazii : « Omul firesc nu primește cele ale Duhului lui Dumnezeu, căci pentru el sunt nebunie și nu poate să le înțeleagă, fiindcă ele se judecă duhovnicește. Dar omul duhovnicesc toate le judecă, pe el însă nu-l judecă nimeni ». (*I, Corinteni*, II, 14-15), sau : « Toate să le încercați, rețineți ce este bine » (*I, Tesaloniceni*, V, 21).

Pentru a incita la stăpânire de sine și sacrificiul orgoliului în fața injuriilor, adesea este citat pasajul următor din *Evanghelia* după *Matei* : «... Cui te lovește peste obrazul drept, întoarce-i și pe celălalt. Celui ce voiește să se judece cu tine, și să-ți ia haina, lasă-i și cămașa ». (*Matei*, V, 39-40). De aici nu rezultă însă că trebuie să ne lăsăm masacrați în caz de legitimă apărare, nici că în caz de furt trebuie să rămânem în pielea goală. Ceea ce

contează în acest gen de recomandări este mai curând spiritul, decât litera lor. Ele urmăresc să ne facă să înțelegem și să acceptăm uneori sacrificiul cel mai mare cu putință, pe această lume. Când Christos a fost el însuși insultat și lovit, pe Golgota, El nu a întors celălalt obraz, ci a ridicat capul și a ținut piept trimisului marelui preot, care îl palmuise, arătând că a venit în lume pentru a mărturisi adevărul : « Dacă am vorbit rău, dovedește că este rău, iar dacă am vorbit bine, de ce Mă bați? ». (*Ioan*, XVIII, 23).

Evanghelistul Matei ne avertizează și el că Tatăl din cer « face să răsară soarele peste cei răi și peste cei buni, și trimite ploaie peste cei dreapți și peste cei nedreapți ». (*Matei*, V, 45). Nu este vorba însă de neutralitate sau indiferență în fața binelui și a răului, ci de egala distribuție a mijloacelor de existență, între cei ce se comportă corect și cei răi, pentru ca și aceștia de pe urmă să se poată pocăi și îndrepta.

Chiar atunci când este acordată de către Mântuitorul în persoană, iertarea ofenselor și a greșelilor nu anulează legea cauzei și a efectului, adică nu zădărnicește consecințele păcatului și necesitatea ispășirii. În cazul vindecărilor miraculoase, când Mântuitorul, de exemplu, spune celui vindecat « Mergi și nu mai păcătuie », este vorba de deplasarea păcatului bolnavului, de preluarea lui de către Christos. Tot așa, când cineva iartă dușmanului, ba chiar îi dă să bea și să mănânce, dacă acestuia îi este foame și sete : « ...făcând aceasta, vei grămădi cărbuni aprinși de foc pe capul lui ». (*Romani*, XII, 20). Cu alte ocazii, apostolul Pavel accentuează și nuanțează ideea : « A Mea este răzbunarea; Eu voi răsplăti... Domnul va judeca pe poporul Său ». (*Evrei*, X, 30).

Dușmanul căruia îi iertăm trebuie să obțină răscumpărarea și din partea ordinii providențiale și a legii ineluctabile a justiției imanente. Unele greșeli sau păcate pot fi crime monstruoase, ce necesită sancțiunii necruțătoare. Gravitatea păcatelor contra copiilor și contra Spiritului este subliniată în mod special de către Evanghelii : « Iar cine va sminti pe unul dintre aceștia mici care cred în Mine, mai bine i-ar fi lui să i se atârne de gât o

piatră de moară și să fie afundat în adâncul mării ». (*Matei*, XVIII, 6), Sau : « Celui care va zice cuvânt împotriva Fiului Omului, se va ierta lui; dar celui care va zice împotriva Duhului Sfânt, nu i se va ierta lui, nici în veacul acesta, nici în cel ce va să fie ». (*Matei*, XII, 32).

Păcatul contra Sfântului Duh sau Spirit este revolta contra Luminii și Adevărului, după ce am fost învredniciți de Dumnezeu cu Lumina Lui sau după ce am aflat pe o cale oarecare adevărul într-o chestiune sau alta. Lucifer însuși s-a revoltat în felul acesta, ajungând un demon și un spirit al răului, deși fusese unul dintre locotenenții lui Dumnezeu.

Pentru oamenii de bună credință, bunătatea și milostenia cerului sunt fără limită. Pentru cei diabolici însă, care după erorile și rătăcirile mai mult sau mai puțin inerente, prin care trecem aproape toți, nu țin cont de avertismentele caritabile, nici de răul sau suferința produsă altora sau naturii nevinovate, care persistă în erorile și păcatele lor, fiind chiar mândri de ele, pentru aceștia ispășirea este proporțională cu gradul de gravitate și împietrirea păcătoșeniei lor. De aceea, cei clarvăzători și cei ce au înțeles un adevăr batjocorit de alții, au datoria să demaște minciuna, nu să tacă mâlc, chipurile din spirit de caritate. Minciunile istorice din zilele noastre, nedreptățile comise de câștigătorii războaielor contra anumitor popoare nevinovate de crimele ce li se pun în cârcă, trebuiesc demascate fără cruțare. Adevărata caritate creștină constă în respectul și afirmarea adevărului, care în ultimă instanță înseamnă dragoste de Dumnezeu. Degeaba ne rugăm pentru una sau alta, când suntem preoți de exemplu, sau arhieriei ai Bisericii, dacă nici nu ne trece prin gând să apărăm Românii păstoriți de insulta acuzării de crime pe care nu le-a comis. În zilele noastre, este vorba mai ales de falsa crimă numită « holocaust » sau « șoa », pe care nu a comis-o nimeni, în timpul ultimului război mondial, nici Românii, nici Nemții, nici Ungurii sau Japonezii, nimeni! Eventual, învingătorii ! La Dresda, de exemplu, în februarie 1945. La Hiroshima și Nagasaki, în august 1945. Mai mult, dacă își pun mintea la contribuție, inginerii și tehnicienii, oricare le-ar

fi specialitatea, vor înțelege rapid că uciderea a milioane de oameni, prin inexistentele, de altfel, camere de gazare, fără urme, nici în scripte, nici pe teren, este o imposibilitate. Cei care de peste șaptezeci de ani luptă contra acestei minciuni diavolești, cum o numește curajosul cercetător român, amintit mai sus, fac operă creștinească și caritabilă, deși Bisericii încăpute pe mâini diavolești nu-i pasă de asta. Acești apărători ai adevărului și ai lui Dumnezeu sunt persecutați în lumea de astăzi. Împotriva lor s-au creat legi scelerate speciale și în Germania, și în Franța, Italia, Spania, Elveția sau Austria, Ungaria, Rusia... Deși nu sunt fervenți atașați vreunei credințe și nu merg aproape niciodată la vreo Biserică, oameni ca Robert Faurisson în Franța, Silvia Stolz și alții în Germania sunt apărători neclintiți ai adevărului, așa cum ne-o cere *Învățătura lui Isus*, fiul lui Sirah (*Ecclesiasticul*) : « Până la moarte luptă-te pentru adevăr, și Domnul Dumnezeu se va lupta pentru tine ». (IV, 30). Sau : «... Eu sunt Dumnezeul tău, Eu întăresc dreapta ta și îți zic ție : “Nu te teme, căci Eu sunt ajutorul tău”». (*Isaia*, XLI, 13).

IX. 6. Sacrificiul ocupă un loc foarte important printre mijloacele ce permit împlinirea misiunii noastre în lume. Act fundamental al vieții și rădăcină a tuturor virtuților, sacrificiul este o foarte importantă sursă de sănătate fizică și de progres spiritual, constituind baza realizării oricărui proiect omenesc. Nimic nu este posibil fără sacrificiu. Fără cunoașterea profundă a noțiunii de sacrificiu, cunoașterea și supunerea în fața legilor naturale și supranaturale, acceptarea unui șir nesfârșit de renunțări nu este decât o simplă constrângere revoltantă. Refuzul bucuriilor materiale, stăpânirea instinctelor animale și efortul de dematerializare progresivă, în vederea progresului spiritual, par simple obligații derutante pentru cel ce nu a înțeles sensul și semnificația sacrificiului. Dimpotrivă, aceste obligații devin clare, normale și necesare pentru cel ce a înțeles originea și scopul sacrificiului în natură.

Dicționarele definesc sacrificiul ca ofrandă rituală adusă divinității, renunțare voluntară la ceva prețios, ființă sau lucruri

ce ne aparțin, pentru binele sau în folosul cuiva sau ceva, jertfire de sine, devotament. Dictionarele nu ne spun însă că prin actul sacrificial se recunoaște puterea și dreptul divinității nu numai asupra a ceea ce posedăm, ci chiar și asupra noastră înșine. La această definiție trebuie să adăugăm explicația ocultă a sacrificiului : prin ofranda sacrificială, omul imită actul inițial al Creatorului, care este un sacrificiu de sine însuși. Omul ce sacrifică unul dintre bunurile sale, sau chiar pe sine însuși, se comportă după exemplul lui Dumnezeu. Singura diferență este că sacrificiul lui Dumnezeu a fost pe de-a-ntregul al lui și numai al lui, câtă vreme sacrificial omului este o restituire a unui ceva, prealabil primit de la Dumnezeu.

IX. 6. 1. Creația divină este un sacrificiu permanent reînnoit. Nimic nu apare din nimic. Universul cu lumile lui, cu legile sale de gravitație, evoluție și progres, ce se manifestă în spatele modificărilor, distrugerilor și reconstruirilor materiei cosmice, implică existența unei idei directoare, creatoare și legislative, care este Dumnezeu, Cel ce furnizează planul și materia de execuție a oricărui sacrificiu, fiind în același timp și scopul existenței universale, minerale, vegetale, animale, umane sau altele. Efortul divin de creație a fost o dăruire de sine generoasă, din partea lui Dumnezeu, dăruire ce continuă încă, împiedicând recăderea universului în haos. În actul creației, Dumnezeu s-a dăruit pe sine prin intermediul Fiului sau al Cuvântului, care avându-l în el pe Tatăl și pe Sfântul Duh, s-a materializat în tot ce există, după cum aflăm din primele versete ale Evangheliei după Ioan : « Toate prin El s-au făcut, și fără El nimic nu s-a făcut din ce s-a făcut. Întru el era viață, și viața era lumina oamenilor ». (*Ioan*, I, 3-4). Sacrificiul prin care Creatorul se dovedește simultan preot, victimă, instrument de elaborare și scop final este un act de iubire. Fără să piardă nimic, Creatorul s-a dăruit, a coborât în creație, a intrat în relativ, deși a rămas absolut. Unicul a creat astfel multiplicitatea, Perfecțiunea a creat imperfecțiunea, cel drept a creat posibilitatea nedreptăților și a sacrificiului său personal, în vederea răscumpărării creaturii.

Fiind liberă, aceasta a fost liberă și să greșească, de unde nevoia răscumpărării prin sacrificiul Mântuitorului pe cruce.

IX. 6. 2. Permanența sacrificiului în Natură. – Dumnezeu a creat după chipul și imaginea sa. De aceea, Natura și în special studiul ei atent și aprofundat amintesc la tot pasul faptul creației și al sacrificiului creator. Viața nu poate să apară și să continue în natură fără sacrificiul permanent al altor vieți, ce colaborează în simbioză sau sunt absorbite ca alimente. Soarele hrănește sau întreține întreaga noastră galaxie. Prin substanța sa, pământul dă viață vegetalelor, animalelor și oamenilor. Sciziparitatea, ouăle, concepția și nașterea viețuitoarelor sunt acte de sacrificiu. Viața minerală se sacrifică în favoarea celei vegetale, care la rândul ei se sacrifică în favoarea vieților animală și umană. Animalele se devorează între ele. În cadrul etapelor inferioare ale vieții, aceste distrugerii sunt inconștiente, nedureroase. Sacrificiul animal implică durerea și suferința atunci când prezența omului tulbură mecanismul natural. Sacrificiul animalelor inocente pare să justifice ideea inexistenței binelui în Natură. Am văzut însă că Natura nu se confundă cu ceea ce se vede în mod normal. Sacrificiul unor animale în favoarea altora produce anumite compensări și redresări în plan ocult, justiția providențială manifestându-se prin apariția a noi și noi forme de viață, aspect ce nu trebuie ignorat când explicăm evoluția speciilor. La nivelul vital inferior, din lumea animală, conștiința suferinței nu a atins nivelul omenirii evolute și caritabile. S-a observat că oamenii mai puțin dezvoltăți pe plan cerebral și spiritual prezintă o sensibilitate mult mai mică la durere. Deși animalele nu resimt suferința la fel ca omul, totuși acesta are datoria morală de a atenua pe cât posibil orice suferință animală. Când oamenii vor înțelege că este în interesul lor să se alimenteze fără sacrificarea sângeroasă a animalelor, aceasta va însemna un mare progres pentru omenire, realizat printr-un sacrificiu din partea acesteia. Omul ce refuză să ucidă animalele, pentru a se hrăni cu cadavrele lor, este animat de un mai înalt spirit de justiție, de caritate și de dăruire de sine. Acesta ar fi un prim pas pe linia încetării sacrificiilor sângeroase a oamenilor de către

oameni, cazul războaielor. În legătură cu acestea, putem spune că cei ce omoară astăzi cei mai mulți oameni, indiferent de pretext, sunt cei mai puțin civilizați sau cei mai sălbatici oameni care au existat vreodată.

Distrugerea animalelor între ele, canibalismul, războaiele, sclavia, crimele, consumul de carne constituie polul negativ al sacrificiilor din Natură. În cadrul regnurilor inferioare, aceste sacrificii sunt inconștiente, deci legitime. În cazul oamenilor însă, ele ar trebui să înceteze și probabil vor înceta odată, pe măsura înțelegerii de către omenire a cruzimii inutile și a ispășirilor negative ce rezultă în astral. La oamenii superiori, acest lucru se vede prin sacrificiul pozitiv al pasiunilor și poftelor lor, al instinctelor animale, orgoliului, stupidității și altor aberații.

Sacrificiul va exista însă totdeauna, întrucât el face parte din ordinea naturală și divină. El va fi însă sublimat și va conduce omenirea de la iadul material la raiul spiritual.

IX. 6. 3. Sacrificiul este intrinsec și congenital omului. Ideea și practica sacrificiului a însoțit toate popoarele, din toate timpurile și locurile, sălbatice ca și civilizate. Innăscută omului, noțiunea de sacrificiu a devenit conștientă prin acțiunea complementară a sentimentelor de recunoștință și de teamă a omului primitiv sau civilizat față cu binefacerile primite (plăcerea primăverii, recolte abundente, bucuria soarelui, etc.), dar și a temerilor ce îl frământă (cutremure, frig, trăznete, întunericul eclipselor, boli, războaie pentru pace, etc.). Bănuind existența unor forțe invizibile în fața acestor manifestări vizibile ale binelui sau ale răului, oamenii au ajuns să mulțumească pentru cele bune și să se teamă de cele rele. În ambele cazuri, ei au oferit forțelor oculte o parte din ceea ce considerau ca cel mai prețios pentru existența lor (băuturi, alimente, obiecte prețioase, vieți animale sau umane. Aceasta este originea celor două mari direcții sacrificiale : sacrificiile de cerere sau de mulțumire și sacrificiile de ispășire.

IX. 6. 4. Sacrificiul religios este o necesitate socială. Din toate timpurile, oamenii au simțit mai mult sau mai puțin clar

necesitatea unirii lor cu Dumnezeu, acționând după chipul și exemplul acestuia, prin sacrificii personale, dar și prin participare la forța divină sau consumarea victimelor sacrificate, sacre sau zeificate. Riturile religioase necesitate de împlinirea sacrificiilor, constituiau nu numai un ajutor pentru cei ce participau la ele ci și o protecție eficace pentru comunitatea respectivă, ajutându-i pe oameni să-și înțeleagă mai bine pasiunile și să reziste în fața acestora. Vechile popoare din istorie au realizat cu destulă greutate și imperfecțiune necesitatea renunțării la sacrificiile sângeroase. Din acest punct de vedere, nu se poate spune că popoarele din zilele noastre au ajuns prea departe. Se vorbește mult pe această temă, se scriu studii, dar trecerea la practică este dificilă. Practica arată că cele mai mari abatoare care au existat vreodată sunt cele din zilele noastre, cele mai sângeroase războaie, cea mai mare rătăcire științifică, cea mai mare ipocrizie religioasă, cea mai mare ură de aproapele la fel. Prin sacrificiul simbolic din cadrul sfintei liturghii, creștinismul pare să fi împlinit perfect ideea de sacrificiu fără sânge. Din păcate, încă de la începutul secolului al IV-lea, creștinismul s-a pus în serviciul răului, binecuvântând, fără excepție armatele și războaiele asasine ce l-au solicitat, șefii Bisericii asmuțind adesea popoarele, unele contra altora. Nu trebuie să ne lăsăm impresionați de faptul că unii papi sau arhieri și-au făcut un fel de gimnastică ipocrită din sărutul pământului sau spălatul picioarelor săracilor. Cocoțat în fruntea Bisericii, tovarășul Diavol știe cum trebuie să procedeze.

IX. 6. 5. Sacrificiul în Antichitate. Sacrificiul a fost cunoscut și practicat de toate religiile și popoarele Antichității. Cu timpul, progresul moral general, al ideilor de ispășire și răscumpărare s-a adăugat și a sporit teama și recunoștința inițială, conducând la sacrificii din ce în ce mai complicate, mai solemne, mai secrete și adesea mai sângeroase. S-a ajuns la sacrificii propitiatoare⁶⁴, de mulțumire, de ispășire și de

9/03/80Attention:_____

⁶⁴. Prin care se crede că spiritele divine devin propice omului.

purificare. Ofranda consta adesea în alimente sau produse naturale (făină, aluat copt fără drojdie, fructe, miere, ulei, tămâie, smirnă), ființe vii ce erau sacrificate (păsări, țapi, berbeci, viței, boi și chiar oameni (prizonieri, diverși vinovați, inocenți desemnați de către preoți sau prin tragere la sorți, adulți dar și copii). Cel mai eficace sacrificiu era considerat holocaustul, care consta în arderea completă a celor sacrificați. Dacă anumite părți din victimele sacrificate erau destinate consumului preoțimii, sacrificiul avea o valoare mai mică, luând o altă semnificație rituală, de exemplu dorința sau participarea efectivă la forța divină, considerată prezentă în timpul ceremoniei cu dansuri, cântece, etc. În acest caz, sacrificial lua una din cele două forme de sacrificiu⁶⁵ comunial, de comuniune. În acest gen de sacrificii, victima este mai întâi « divinizată », pusă într-un oarecare raport cu divinitatea, prin meșteșugul ritual al preotului. După uciderea, eventual arderea victimei, participarea la forța divină considerată prezentă se făcea fie prin stropirea participanților cu sângele victimei, fie prin mâncarea unei părți infime din aceasta, fie prin ambele.

Sacrificiul de ispășire, de răscumpărare sau purificare era făcut cu scopul de a oferi divinității un nevinovat în locul vinovatului. În cursul ritualului, preotul lua simbolic păcatele vinovatului (ale comunității, sau ale celor de față), asupra lui, apoi le transfera asupra victimei prin punerea mâinilor pe capul acesteia. De la caz la caz, animalul-victimă astfel « încărcat » sau pus sub păcat era gonit în deșert (unde ajungea pradă demonilor, cazul țapului ispășitor la Iudei) sau ars, eventual

9/03/80Attention:_____

⁶⁵. Cealaltă formă de sacrificiu comunial constă într-o operație de magie neagră sau vrăjitorie, practică nu numai de popoarele sălbatice ci, chiar și în zilele noastre, de către sectele satanice sau ereziile unor religii oficiale, ce practică pe ascuns sacrificii omenestii. De la caz la caz, victimele acestor sacrificii (în general bărbați, inclusiv nou născuți) sunt insultate și chinuite, sângele lor fiind colectat cu grijă, înainte ca ele să își dea sufletul, cu mâinile în cruce, eventual să fie consummate, parțial sau în întregime, într-un fel sau altul, de către participanți sau de alți coreligionari, nu sunt totdeauna la curent cu aceste detalii.

mâncat de participanți. Uneori, în astfel de situații, anumite fenomene naturale neobișnuite se puteau produce, acestea putând fi obținute la fel de bine de vrăjitorul unui trib de sălbatici sau de vreun arhiepiscop satanic în cadrul cine știe cărui ritual drăcesc secret, la care participă adesea șefi de state și guverne, bancheri, savanți scrântiți și alți săriți de pe fix din cadrul actualei elite diabolice mondiale.

Fără excepție, aceste sacrificii sângeroase sunt operații de magie neagră, prin care o vină anumită este transferată asupra unui inocent, contra voinței acestuia. De regulă, inocentul este o persoană sau un grup limitat de persoane. În mod excepțional însă, inocentul sacrificat într-un fel sau altul, pe bucăți, în foi de viță, la capătul ștreangului învingătorilor de la Nuremberg, Praga, Budapesta, Tokyo sau Bagdad poate încarna un popor întreg, cum înțelege orice cunoscător lucid al istoriei. Sacrificiile de acest gen nu se adresează lui Dumnezeu ci unor entități inferioare, egregorelor forțelor răului, doritoare să se manifeste material fie prin parazitarea ființelor vii, fie înfruptându-se din vitalitatea și sângele răspândit al acestora, și din onoarea lor terfelită pe nedrept!

Ofrandele de produse naturale (tămâie, smirnă, alimente, etc.), oferite divinităților pentru a le câștiga protecția sau neutralitatea, prin vivificarea substanțelor folosite, sunt mai puțin condamnabile decât sacrificiul de vieți animale sau omenești. Antice sau contemporane, sacrificiile de acest fel au fost și sunt pline de sălbăticie, egoism, cruzime, ipocrizie, lașitate. Practicanții unor astfel de sălbăticii nu au înțeles că cele bune ca și cele rele, cu care venim în contact, sunt consecința și pedeapsa pentru faptele noastre individuale sau colective, actul prin care se spera ca divinitatea să devină propice neputând fi eficace decât dacă cel sau cei vinovați regretă sincer răul comis. Regretul, umilința, dorința de ispășire și răscumpărare a greșelii sunt însă inexistente sau insuficiente în cadrul acestor sacrificii. Cumpărarea unor bunuri de sacrificat, a unui animal, eventual desemnarea unui nevinovat pentru a fi sacrificat, nu puteau constitui un act de sacrificiu, renunțare și ameliorare spirituală

personală, nu răspundeau ideii de sacrificiu veritabil. Cei ce au comis sau comit astfel de fapte știau și știu că un nevinovat poate fi substituit vinovatului și că, cu cât victima este mai inocentă, de rang ori valoare morală mai înaltă, cu atât sacrificiul va avea mai multă eficacitate. În astfel de cazuri, victima nevinovată sacrificată (copil, vreo tânără, precum Ifigenia, adulți încoronați ca Ludovic al XVI-lea și Nicolae al II-lea, zecile de mii de preoți din Rusia comunistă) putea să atragă favoarea divină la începutul unei expediții militare sau al unui război, deși consimțământul ei nu era liber, nici spontan. Sugestia impusă, constrângerea și barbaria erau și sunt încă la originea unor astfel de sacrificii monstruoase. Cei ce au comis sau comit astfel de « sacrificii » nu regretă nimic și nu se gândesc să se amelioreze. Ei comit nu numai o nedreptate ci chiar o crimă, atât prin suferința neconsimțită a celui nevinovat cât și prin tulburarea evoluției lui personale, datorită morții premature și sarcinii malefice cu care este încărcat pe nedrept.

IX. 6. 6. Sacrificiul de sânge nu are valoare decât dacă este îndeplinit spontan, prin renunțare spirituală personală, avizată și persistentă. – Vechile sacrificii nu acționau decât prin eficacitate vitală, nu prin eficacitate spirituală. Sacrificatorii știau că sângele conține sufletul sau forța vitală naturală individuală și că această vitalitate fluidă era asimilabilă de către entitățile oculte. De aceea, ei nu ofereau niciodată sacrificii din carne deja moartă. Victimele lor erau totdeauna în viață iar sângele lor răspândit sau utilizat cu schepsis. Nu se cunoaște decât un singur caz, în care sângele este păstrat în vederea unor utilizări ulterioare, de magie neagră. Moise știa foarte bine că prin consumarea sângelui animalelor, oamenii pot incorpora caracteristicile și instinctele inferioare ale acestora. De aceea, pentru evitarea contaminării oamenilor cu instinctele bestiale ale animalelor, el a interzis consumul alimentar al sângelui, pe care Biserica creștină îl permite cu o regretabilă inconștiență !

Pe de altă parte, ineficacitatea spirituală a sacrificiilor iudaice este formulată de Isaia în termenii următori : « Ce-mi folosește mulțimea jertfelor voastre? – zice Domnul. M-am săturat de

arderile de tot (holocausturi!), de berbeci și de grăsimea vițelilor grași; nu mai vreau sânge de tauri, de miei și de țapi. (...) Nu mai aduceți daruri zadarnice! Tămâierile îmi sunt dezgustătoare; lunile noi, zilele de odihnă și adunările de sărbători nu le mai pot suferi. Însăși prăznuirea voastră e nelegiuire. (...) Sărbătorile voastre sunt pentru Mine o povară. Ajunge! Când ridicați mâinile voastre către Mine, Eu îmi întorc ochii aiurea, și când înmulțiți rugăciunile voastre, nu le ascult. Mâinile voastre sunt pline de sânge; spălați-vă, curățați-vă! Nu mai faceți rău înaintea ochilor Mei. Încetați odată! Învățați să faceți binele, căutați dreptatea, ajutați pe cel apăsător, faceți dreptate orfanului, apărați pe văduvă ». (*Isaia*, I, 11-17).

Sacrificiul de sânge nu poate dobândi o adevărată putere decât dacă este vărsat printr-un act de renunțare și de eroism personal, spontan, care face din el un sacrificiu veritabil și complet. Faptul de a oferi propria sa viață în sacrificiu, pentru a salva un vinovat, sau pentru a apăra casa, familia, patria, o ființă în pericol, este un sacrificiu legitim, eficace și admirabil. Dimpotrivă, sângele nevinovat vărsat în mod criminal prin fanatism religios, ură, agresiune sau răzbunare asigură triumful spiritual al victimei, al ideii pe care aceasta o reprezintă, încărcând karma ucigașilor și profitorilor cu o sarcină de blestem și ispășire imprescriptibilă.

Circonciziunea rituală practică de Jidani, de popoarele musulmane și de semințiile negre din Africa, reprezintă sacrificiul unei părți pentru păstrarea întregului și confirmarea unei alianțe cu anumite forțe oculte. Ea trebuie înțeleasă ca un sacrificiu sângeros, între celelalte.

Diversele tipuri de societăți contemporane practică pe scară largă sacrificiul de sânge, adesea fără să conștientizeze acest lucru. De cele mai multe ori, funcția sacerdotală a preoților sacrificatori și a călăilor a fost preluată de chirurgi, de tortionarii legali ori tolerați din majoritatea polițiilor, a serviciilor secrete, judiciare, a asociațiilor secrete, mișcărilor revoluționare, etc. În foarte multe cazuri, bisturiul chirurgical intervine fără o necesitate vitală reală, neîndeplinind în acest caz decât oficiul de

sanctiune dureroasă pentru o viață condusă necorespunzător, bolnavul neștiind sau nevoind să se corecteze prin alte sacrificii naturale și normale : renunțarea voluntară la vicii, plăceri morbide, excesive, perverse. Sacrificiul sângeros și inconștient al unei intervenții chirurgicale inutile are însă consecințe și pe plan ocult. Este vorba de ofranda suferinței acceptată de cel în cauză, bolnav sau nu, pierderea de sânge și postul alimentar pre- și post-operatoriu. Fie ea inutilă sau chiar dăunătoare, din punct de vedere medical, orice intervenție chirurgicală reprezintă o dăruire de sine, cu valoare reparatorie și purificatoare în plan astral ca și în plan fizic. În astfel de cazuri, ameliorarea ce se constată adesea este mai curând rezultatul unei răscumpărări pe plan general decât al intervenției locale, pe un organ sau altul. Dacă sacrificiul se limitează la simpla intervenție (inclusiv ablațiunea unui abces sau flegmon, extragerea unor corpuri străine, eliminarea țesuturilor mortificate prin traumatism sau infecții), fără punerea în funcțiune a altor renunțări corectoare, ameliorarea consecutivă va fi trecătoare. Lucrul este de înțeles întrucât în ciuda intervenției chirurgicale, regimul general de viață nu s-a schimbat, aceleași erori sunt comise în continuare, iar rezultatul nu poate fi decât recidiva, agravarea bolii inițiale, eventual transformarea ei într-o altă afecțiune, ce poate fi urmată de un șir întreg de complicații, până la moarte.

Războaiele și revoluțiile trebuiesc înțelese tot ca sacrificii sângeroase, ce se declanșează ca pedepse purificatoare, de răscumpărare sau de salvare. Dacă oamenii ar accepta sacrificiile individuale de viață dreaptă, simplă și naturală, de regim pur și igienă corectă, ei nu ar mai fi victimele freneziei orgasmului material exorbitant și aberant, ce conduce adesea la sporirea și întreținerea urii, a neînțelegerilor între popoare. În astfel de cazuri, pe lângă sacrificiul material al sângelui, consecința normală a ispășirii greșelilor omenești, apare sacrificiul spiritual al instinctelor josnice, al consumului exagerat de alimente, al erorilor de genul egoismelor și orgoliilor ce cauzează neînțelegeri și dezordini între popoare. Prin lipsurile pe care populația le îndură pe timpul războiului

sau ca urmare a revoluțiilor, se ajunge la sacrificii colective de redresare, care sunt mai curând consecințele greșelilor și erorilor omenești, decât ale fatalității. Chiar și epidemiile sunt consecințele erorilor omenești, la fel cele mai multe inundații, probabil chiar și cutremurele. În general, merităm tot ceea ce ni se întâmplă.

IX. 6. 7. Magia neagră și continuarea sacrificiilor aberante și monstruoase din Antichitate și din zilele noastre.

Înlocuirea actelor de devotement prin pactul între două sau mai multe feluri de sânge amestecate și transfuzate, pentru a obține vindecarea unei afecțiuni, revine la a înlocui o legătură spirituală printr-un lanț material degradant, ceea ce reprezintă operă de vrăjitorie de speță josnică, analoagă cu ritul comunial din pactele de alianță, practicate de triburile sălbatice. A evita un efort de disciplină sau un sacrificiu de răscumpărare pentru a obține un bun oarecare sau pentru a se debarasa de o incomoditate (de exemplu un neg) sau o boală (posesiune) prin transfer magic pe un arbore, plantă, animal sau om înseamnă substituirea altuia în locul celui interesat, sacrificând viața sau sângele unei ființe nevinovate prin încărcarea ei cu o influență nefastă, de care nu este responsabilă întru nimic. Este vorba de o cruzime, lașitate, de un act barbar și egoist, care ne obligă și ne încătușează, în loc să ne elibereze, ne înjosește în loc să ne ridice. Practicile medicale și farmaceutice de opoterapie și seroterapie, transfuzie sanguină și transplant de organe aparțin magiei negre, operând substituții, lașități și sălbăticii, cu consecința degradării fizice și înjosirii spirituale, transferând altuia obligația de reconstituire a țesuturilor distruse sau a funcțiunilor compromise, prin identificarea și înlăturarea cauzelor ce le-au produs. Efectele greșelilor și erorilor omenești nu pot fi ispășite sau răscumpărate decât prin înlăturarea sau corectarea cauzelor ce le-au produs și reformarea întregii vieți, adică prin înțelegere, renunțare și sacrificiu personal liber consimțit.

IX. 6. 8. Sacrificiul lui Christos. După cum se știe, Christos a propovăduit blândețea și bunătatea, respingând orice formă de

suferință inutilă. Substituindu-se sacrificiilor antice, prin sacrificiul permanent de el însuși, Christos și apoi creștinismul a pus capăt omorurilor religioase sacrificiale de oameni și de animale. După cum proorocise Isaia (cap. 53), Christos s-a oferit victimă ispășitoare pentru răscumpărarea omenirii. Prin învățătura și prin exemplul lui personal, prin dăruirea de sine, Christos i-a învățat pe oameni sacrificiul de renunțare și răscumpărare personală. Acest sacrificiu a fost conceput ca unul permanent, sacrificiu al Cuvântului în cadrul Creației, operă de ajutor providențial continuu, în cadrul omenirii, prin instituirea tainei Împărtășaniei, în cursul ultimei Cine împreună cu apostolii. Acest sacrificiu este reînnoit de Biserică cu ocazia fiecărei liturghii, credincioșii fiind încurajați să participe la sacrificiul divin prin propriile lor renunțări. Sacrificiul simbolic al pâinei și al vinului, în cadrul liturghiei, a fost ales de către Christos ca reprezentare mistică a corpului și a sângelui său. Acest sacrificiu este consacrat de către preot, devenit apt a efectua această taină în urma sacrificiilor sale personale (supunere, jurăminte religioase, discreție, posturi, viață sfântă, etc.). Odată efectuat ritualul transsubstanțierii, trupul și sângele lui Christos sunt prezentate credincioșilor, care le consumă prin comuniune sau împărtășanie. Comuniunea sau celebrarea Cinei celei de Taină și a Sfintei Împărtășanii este considerată de Biserică o taină de maximă importanță.

Pe de altă parte, Christos nu a vrut ca Împărtășania să rămână un simplu act ritual, mai curând actoricesc sau fariseic, lucru pe care-l aflăm din Evanghelia după Matei : « Deci dacă îți vei aduce darul tău la altar și acolo îți vei aduce aminte că fratele tău are ceva împotriva ta, lasă darul acolo, înaintea altarului, și mergi întâi și împacă-te cu fratele tău și apoi, venind, adu darul tău ». (*Matei*, V, 23-24). Christos nu a vrut ca sacrificiul Împărtășaniei să fie o ofrandă formală, precum sacrificarea animalelor de către preoții-măcelari. Împărtășania trebuia să fie sacrificiul eficace al Fiului adresat Tatălui, sub forma unui act de caritate inteligibil pentru cei umiliți și obidiți, după cum ne informează tot evanghelistul Matei : « Căci flămând am fost și

Mi-ați dat să mănânc, însetat am fost și Mi-ați dat să beau; străin am fost și M-ați primit. Gol am fost și M-ați îmbrăcat; bolnav am fost și M-ați cercetat, în temniță am fost și ați venit la Mine. Atunci dreptii Îi vor răspunde, zicând : Doamne, când Te-am văzut flămând și Te-am hrănit? Sau însetat și Ți-am dat să bei? Sau când Te-am văzut străin și Te-am primit, sau gol și Te-am îmbrăcat? Sau când Te-am văzut bolnav sau în temniță și am venit la Tine? Iar Împăratul, răspunzând, va zice către ei : Adevărat zic vouă, întrucât ați făcut unuia dintr-acești frați ai Mei, prea mici, Mie Mi-ați făcut ». (*Matei*, XXV, 35-40).

Sacrificiul de substituție, obligatoriu pentru victimă, este crud, egoist, barbar, ineficace și insultător pentru atât pentru sacrificatorul devenit măcelar și asasin, cât și pentru Dumnezeu, care nu agreează astfel de sălbăticii. Acestui gen de sacrificiu aberant, Christos i-a opus propriul lui sacrificiu de substituție, sacrificiu liber consimțit, de răscumpărare voluntară prin chiar sângele și viața sa. Acest sacrificiu a fost dat ca exemplu întregii oameniri, pentru ca indivizii și popoarele să îl imite, renunțând ei înșiși la sângele și viața lor, dăruindu-se înșiși, din dragoste și din caritate, pentru a-și salva frații, prin căutarea, găsirea și afirmarea necondiționată a adevărului. După Christos, acest sacrificiu a fost consimțit de numeroși sfinți și martiri, ce s-au oferit victime ispășitoare voluntare, pentru apărarea adevărului sau pentru a-și salva semenii pe plan material și spiritual.

IX. 6. 9. Sacrificiul individului pentru colectivitate. – În general, individul nu poate trăi fără ansamblul familial, sătesc, național, rasial, uman. Când este rău, individul nu-și face rău numai lui însuși, otrăvind deopotrivă familia, colectivitatea, societatea din care face parte. Prin virtuțile și sacrificiile lor voluntare, prin renunțarea la orgiile lumii și respectul luminat al ordinii naturale și supranaturale, înțelepții, oamenii de bine și sfinții sporesc prestigiul familiei, al țării lor și al omenirii. Cei ce se apropie de perfecțiune, trăiesc adesea ignorați și aproape ascunși de ceilalți, pe care îi apără prin activitatea, rugăciunile scrierile și meditațiile lor, protejându-i, îmbogățindu-i și salvându-i, prin sacrificiul voluntar și neștiut de nimeni, pe cei

mai puțin sensibili la adevăr, la bine și la frumos. În corpul omenirii pare să se petreacă ceea ce medicina observă la unii pacienți, al căror organism suferă în întregul lui când un organ este viciat, situații în care alt organ se sacrifică, putem spune, pentru salvarea organismului, preluând asupra lui arderea sau eliminarea unor reziduuri devenite toxice, eliminarea unor microbi sau îndeplinirea unor funcțiuni vitale. Astfel de situații se întâlnesc adesea în cazul bolilor organelor pereche, rinichi, plămâni, ochi, urechi, ovare, testicule, mâini sau picioare. Această operație de redresare și de răscumpărare, adică de sacrificiu al unei părți pentru salvarea întregului este atât de evidentă uneori încât individul în cauză înțelege ce se petrece, neputându-se vindeca decât printr-o intervenție logică și conștientă, făcând să înceteze sacrificul organului suprasolicitat prin reforma generală a unei vieți dezordonate : prea mult tutun pentru plămâni, prea multă bere și băuturi pentru rinichi, prea multe alte abuzuri, lipsa unui ideal de viață, etc. Vindecarea afecțiunilor locale prin reforma sintetică a întregii vieți este caracteristica terapeutică generală a adevăratei medicine, ce se ocupă de bolnav în întregul lui, nu numai de un ochi, un organ sau un deget, la limită. Dimpotrivă, medicina oficială este aproape totdeauna în contrasens terapeutic, neocupându-se decât de bolile locale ce măresc sacrificiul individual al organelor obligate să suporte întreaga ispășire inevitabilă în cazul vieții dezordonate. Neglijăm, de exemplu, îngrijirile dentare care cer un efort minim, uitând că ele pot avea repercursiuni asupra întregului organism, mai ales asupra inimii. Medicul oficial ce concentrează efortul său terapeutic asupra organului bolnav, imită sacrificatorii antici, care sacrificau inocenți (organul afectat de boală). Dimpotrivă, medicina hipocrato-naturistă impune reforma și disciplina întregului organism, făcând ca răscumpărarea sau sacrificiul de răscumpărare să cadă în sarcina spiritului individual, care nu a știut, nu a vrut sau nu a putut să își utilizeze corect și în cele mai bune condiții corpul-instrument de care se servește, pentru a progresa, a evolua. Acționând

astfel, medicina hipocrato-naturistă obține adevărata vindecare, de lungă durată.

În societate, ca și într-un organism, sănătatea nu poate fi reală și efectivă decât grație eforturilor permanente și susținute ale organelor sau indivizilor, ce lucrează sub direcția luminată și rațională a organismului colectiv, supus firii lucrurilor în toate părțile lui, obligat, cu alte cuvinte, la sacrificii reciproce, atât din partea indivizilor cât și din partea guvernului sau a autorității.

IX. 6. 10. Mesele colective sunt sacrificii unificatoare ale convivilor reușiți în jurul aceluiași alimente. – Sacrificiile antice se terminau adesea printr-un banchet ritual (sacrificiu comunal), în cadrul căruia părți din produsele vegetale sau animale sustrase focului sau lichide ce nu au fost răspândite prin stropire erau consummate de către participanți. Se realiza o punere a tuturor convivilor sub aceeași influență a forțelor oculte, ce îi unifica în una și aceeași entitate spiritual-religioasă, comuniunea realizată astfel putând deveni cu timpul o egregoră, prin repetare și accentuarea disciplinei.

De remarcat că Iisus Christos și-a instruit apostolii cu privire la perpetuarea sacrificiului său, prin intermediul simbolurilor mistice ale pâinii și vinului, în timpul Cinei celei de Taină, moment solemn cu care ocazie a pronunțat cuvintele rituale și a executat gesturile sacre cunoscute. Așa a fost instituită taina Eucaristiei, ce aduce asupra credincioșilor influxul spiritual și de viață al sufletului lui Christos, într-o comuniune de sacrificiu mereu reînnoită, mereu alta și totuși aceeași.

Cea mai banală dintre mesele noastre este tot un sacrificiu, în cadrul căruia energiile naturale, elaborate de viețile inferioare minerale, vegetale și animale, sunt sacrificate mai întâi prin pregătirea lor prealabilă, apoi prin consumul efectiv. Efortul vital de progres și ameliorare al ființelor minerale, vegetale și animale, schimbările moleculare realizate prin fierbere, coacere sau alte procedee, mai ales în corpurile albuminoide, ne sunt puse în față, pentru a fi asimilate și incorporate, așa cum jertfele sunt puse în fața divinității, cu ocazia sacrificiilor. Osatura corpului nostru, organele, viața și sângele ne sunt astfel

reconstituite zi după zi, prin viața altor ființe, sacrificate pentru profitul nostru. Acest sacrificiu admisibil, întrucât este inevitabil și nedureros, cazul vegetalelor sau al alimentelor elaborate de animale (ouă, produse lactate, miere), devine un sacrificiu crud, atroce, revoltant, anormal și nuizibil, dacă implică masacrarea animalelor și răspândirea sângelui acestora, fără ca această baie de sânge să fie neapărat necesară vieții noastre. Cu totul alta este situația eschimoșilor de la Cercul poar sau a sălbaticilor din mijlocul junglei. Între altele, sacrificarea animalelor pentru hrană înseamnă coborîrea noastră la nivelul de viață, cultură, civilizație și simțire al sălbaticilor. Se știe că omul poate trăi fără să mănânce niciodată carne sau pește, fără să se murdărească cu sângele altor viețuitoare, fără să încorporeze imperfecțiunile toxice și influențele astrale și mintale ale cadavrelor acestora. Pe de altă parte, avantajele morale și fizice ale regimului vegetarian sunt și ele de înțeles, fiind vorba de un sacrificiu mai puțin crud, de o mai mică ofensă la adresa vieții universale. Efortul de a ne abține de la consumul de carne contează și el ca sacrificiu personal, mai valoros decât o simplă abținere, cu o ocazie sau alta, deși acestea au și ele importanța lor. Cu cât sacrificial personal este mai mare, cu atât viața noastră se desfășoară mai conform cu actul inițial al Creației divine, cu atât ne apropiem mai mult de Creatorul nostru.

Actul de sacrificiu și comuniune al meselor noastre trebuie să ne incite gânduri de reculegere și mulțumire către Dumnezeu, care prin sacrificiul altor creaturi, ne pune la dispoziție alimentele ce ne întrețin viața. Cuvintele de mulțumire sau rugăciunea către Dumnezeu, recunoașterea compatibilității corpului nostru cu alimentele consumate și binecuvântarea acestora constituie un gest minim de igienă spirituală, pe care nu trebuie să-l uităm niciodată. Scurta rugăciune de începutul și sfârșitul mesei nu trebuie să fie fariseică, cu aluzii erudite la mana cerească din pustie, la înmulțirea pâinilor, peștilor și a vinului, la nunta din Cana, etc. Rugăciunea cu prilejul meselor intime dintre membrii unei familii, trebuie să sublinieze ideile de sobrietate și puritate. Nu se cuvine să risipim alimentele

oferite, mai ales că alți oameni, undeva în lume, resimt lipsa lor. Pe de altă parte, chestiunea salubrității personale nu trebuie uitată niciodată la începutul unei mese. Problema ce se pune depășește chestiunea umplerii stomacului, cât și până unde, care nici ea nu trebuie uitată. De fiecare dată trebuie să privim bine alimentele, să învățăm a le cunoaște, pentru a nu ne încorpora influențele maladive și ale acelorora dintre ele care sunt excesiv de excitante, impure, agresive, iritante, modificate genetic.

Subliniem chestiunea meselor în tovărășia unor convivi necunoscuți, ce se pot dovedi spirite grosolane, uneori de-a dreptul infernale, vampiriste, acaparatoare. Consumul comun al sângelui, al țesuturilor aceluias animal sau a acelorasi produse vegetale, la aceeași masă, produce o comuniune mutuală invizibilă între convivi, o participare și impregnare într-un spirit sacrificial evident, chiar dacă nu suntem conștienți de această lucruri. În astfel de situații, anumite gânduri și influențe plutesc în aer, lucru vizibil pentru cei ce nu se lasă antrenați de un apetit pantagruelic. De aceea, nu trebuie să uităm că este preferabil să ne înălțăm pe noi înșine mâncând la masa dreptilor și a înțelepților, evitând, pe cât posibil influențele perturbatoare și contaminante de la mesele și banchetele dominate de spiritele vampirizante, de lipsa de discernământ în alegerea convivilor. Nu trebuie să invităm pe oricine la mesele noastre, nu trebuie să mâncăm cu orice convivi. Orice sacrificiu presupune un minim de unitate spirituală prealabilă, a participanților. Încălcarea acestei reguli este vizibilă într-o biserică și de-a dreptul jenantă la o masă familială sau între prieteni.

Oamenii de astăzi au uitat aceste lucruri, cunoscute bine de strămoșii noștri. Primii creștini le discutau îndelung, nefiindu-le indiferentă ideea vegetarismului, justetea consumului unui animal parțial sacrificat pe altar, starea de spirit a Iudeilor ce participau la astfel de mese, posibilitatea sau imposibilitatea contaminării comuniale cu viciile și erorile acestora sau ale unor păgâni. Iată ce spune apostolul Pavel despre asta : « Că o pâine, un trup suntem cei mulți; căci toți ne împărtășim dintr-o pâine. Priviți pe Israel după trup : Cei care mănâncă jertfele nu sunt ei,

oare, părtăși altarului? Deci ce spun eu? Că ce s-a jertfit pentru idol e ceva? Sau idolul este ceva? Ci (zic) că cele ce jertfesc neamurile, jertfesc demonilor și nu lui Dumnezeu. Și nu voiesc ca voi să fiți părtăși ai demonilor. Nu puteți să beți și paharul Domnului și paharul demonilor; nu puteți să vă împărtășiți și din masa Domnului și din masa demonilor ». (I, *Corinteni*, X, 17-21).

IX. 6. 11. Practica sacrificiului personal. – Viața omului este o operă de creație permanentă. Ca atare, ea nu poate fi viață omenească adevărată, adică o sursă de progres și neconținută apropiere de adevărul dumnezeiesc decât dacă are loc pe canevassul eforturilor continue de perfecțiune, care înseamnă sacrificiu continuu. Legea de progres spiritual implică obligația sacrificiilor pur senzuale. Pe de altă parte însă, simpla sănătate corporală, care nu este chiar o nimica toată, nu poate fi obținută decât prin efort de cunoaștere, disciplină alimentară și igienică, ce se opune poftelor și tentațiilor, reprezentând, cu ale cuvinte, un sacrificiu.

Ce viitor are omul ce refuză orice sacrificiu, adică mănâncă ce-i vine la socoteală, bea ca o gaură și fumează ca un furnal, satisfăcându-și excesiv instinctele senzuale, nu numai cel sexual ci și lenea, bârfa, minciuna, imoralitatea, libertinajul? Mai întâi, pentru că un astfel de om nu a sacrificat niciunul dintre instinctele animale, este normal să trăiască precum animalul, fără rațiune și bolnav pe deasupra. Desigur, animalul nu suferă și nu cade bolnav din cauza instinctelor lui, întrucât știe totdeauna unde să se oprească. Se constată însă că instinctele oamenilor decăzuți în condiția animală sunt fără de limită. Chiar și astfel de oameni se îndreaptă, nu însă înainte de a îndura o sumedenie de tulburări fiziologice, de a fi adunați de printre aulolaci, de a traversa pedepsele dureroase ale sacrificiilor sângeroase chirurgicale, de a fi total dezgustați de viață și de ei înșiși. Întrucât nu au acceptat să sacrifice nimic, au ajuns în situația să se sacrifice pe ei înșiși. Neînțelegând necesitatea și logica sacrificiilor mărunte, de zi cu zi, au sfârșit prin a se sacrifica pe de-a-ntregul, corp, vitalitate și spirit.

În problemele de viață, nu se poate trișa. Cine vrea totul, absolut totul, ajunge la nimic. Cine vrea toate plăcerile posibile devine incapabil de vreuna, pierzându-le pe toate. Dimpotrivă, cine se privează de cele rele câștigă sănătate, pace sufletească, ascensiune intelectuală și spirituală. Viața este o scufundare în materie, ce deschide posibilitatea experimentării, a educării și emancipării spirituale. În sensul ei authentic, viața omenească nu este decât operă de dematerializare, de sacrificii materiale pe altarul spiritului. Această dematerializare este atât de avansată în cazul unora dintre înțelepți și sfinți, ce și-au impus totalitatea sacrificiilor de renunțare terestră, încât corpul lor fizic ajunge să nu se mai supună totdeauna gravitației universale, să își piardă greutatea. În astfel de cazuri, sub influența altor atracții dominante, fluidice, vitale, spirituale, se pot produce fenomenele de levitație, clarviziune sau bilocație, despre care aflăm câte ceva din biografiile și viețile sfinților.

Sănătatea fizică și mintală, pacea spirituală nu pot fi reale și durabile decât dacă sunt cucerite și meritate prin sacrificii de regim, renunțarea la alimentele excesiv de putrescibile (vânat, porc, mezeluri, slănină) sau excitante (răcoritoare fermentate incorect, alcool, coca-cola, cafea, tutun), fără să se uite sacrificiile de igienă (combaterea lenei, a tendinței de « a fi în treabă » oricând, în orice), exercițiile fizice zilnice, băile de apă, aer, soare, lumină, cu socoteală însă, ceea ce înseamnă respectul poruncii păgâne niciodată abolite: « Cunoaște-te pe tine însuși ».

Sănătatea intelectuală se obține prin disciplină și constrângeri care sunt adevărate sacrificii (studiu regulat și metodic).

Sănătatea morală presupune îndeplinirea obligațiilor față de sine însuși, cu stăpânirea elanurilor senzuale necontrolate.

Omul nu poate trăi sănătos și din plin condiția umană decât dacă își sacrifică egoismul, dăruindu-se pe sine celorlalți, familiei mai întâi, îndeplinindu-și obligațiile față de soție, copii, părinții și semenii lui. Omenirea nu poate trăi și progresa în pace și securitate decât într-o solidaritate permanentă și sacrificii mutuale, regula generală fiind că fiecare trebuie să dea celorlalți mai mult decât primește sau decât pretinde.

Sănătatea spirituală se construiește pe renunțări și sacrificii materiale. Castitatea, abținerea de la anumite lucruri, refuzul plăcerilor nesănătoase, al excesului de bogăție și de confort sunt sacrificii ce măresc valoarea spirituală a oricui. Cel ce a deprins sacrificarea egoismelor, gândindu-se la consecințele gândurilor și acțiunilor sale asupra altora, cel ce-și stăpânește orgoliul și vanitatea, care renunță la dorințele ilegite și își moderează ambițiile, îndeplinindu-și datoriile sale, ajunge să trăiască într-o ordine integrală, deplin supus direcției providențiale alese de fapt de el însuși. Cel ce se pliază astfel voinței Creatorului, prin supunerea completă la toate legile naturale și supranaturale, este recompensat printr-o sănătate de invidiat, bucurie interioară și fericire spirituală inexprimabile.

IX. 6. 12. Programul inteligent de viață sănătoasă implică sacrificii binefăcătoare și indispensabile. – Viață religioasă, cultura caracterului, educația voinței, regim alimentar sănătos și igienă corectă sunt practici sacrificiale binefăcătoare, pe care un om inteligent trebuie să le accepte și să le cultive. O simplă privire asupra lor arată că împlinirea unuia dintre ele ajută automat și la împlinirea celorlalte. Odată eliberat de servitutea unei pasiuni sau de o falsă nevoie, ne dăm seama că de fapt am sacrificat o plăcere mediocră și deprimantă, asigurându-ne în schimb o libertate și un progres real, material și spiritual, o bucurie durabilă. De aceea, sacrificiile de care vorbim nu sunt privațiuni inadmisibile, implicând suferințe de natură să conducă la întristare și pesimism. Dimpotrivă, regulile sintetice de sănătate fizică, morală și spirituală produc o ușurare, o stare de euforie fizică evidentă, o satisfacție și o înțelepciune ce se rezumă în bunurile de neprețuit care sunt sănătatea corporală și pacea sufletească sau spirituală.

IX. 7. Marele mister și marea operă. – Subiect foarte derutant și tulburător pentru unii ocultişti și societăți secrete, marele mister sau marele secret este pur și simplu munca de evoluție personală până la viața unitivă în Dumnezeu, pe calea Christosului-Cuvânt din noi, întronizat de noi înșine în noi, în deplină supunere și ascultare. Anihilarea oricărei voințe proprii

conduce la o stare de eliberare, în cadrul căreia necesitățile omenești de discernământ al principiilor și regulilor, al obligațiilor și sacrificiilor se fac spontan și automat, pe fondul vieții divine de care ne-am apropiat foarte mult, în uniune mistică profundă. La acest nivel, datoria se cheamă bunul plac, întrucât nu mai există nicio posibilitate de a comite ceva rău.

De asemenea, marele mister este evoluția solidară a individului și a colectivității, elitele trebuind să preceadă, să deschidă și să arate calea, să instruiască și să clarifice, să ajute pe cei slabi sau care nu reușesc să țină pasul, să conducă mulțimea încă oarbă și surdă, ce are nevoie să fie îndrumată și luminată de clarvăzători, de inițiați și de drepti, pentru a transforma progresiv inegalitatea prezentă și inevitabilă (întrucât fiecare se găsește la nivelul lui pe scara lui Iacob), într-o egalitate de fuziune spiritual-terminală.

Marea operă este construcția simbolică și cabalistică a Templului perfecțiunii spirituale, în noi înșine și în societate. La vremea lor, această operă a fost încercată de maniheeni, de bogomili, catari, cavalerii templieri, apoi de francmasoni. Primii au pierit în condiții relativ cunoscute, pentru probabila împlinire a unei « scripturi » deocamdată necunoscute. Templierii și francmasonii par să fi demarat insuficient pregătiți, conspiratori și egalitari în planul material concret, în loc să combată deschis minciuna oficială a bisericii luciferiene, să apere pe față libertățile fundamentale ale omenirii, recunoscute de toate religiile precreștine, cu excepția iudaismului. În același timp, cazul templierilor, aceștia au rămas supuși atât unității directe a Bisericii nedemne cât și dinastiei franceze reprezentată, atunci, de încarnarea regală satanică a lui Filip cel Frumos.

Marea operă este alchimia de sine însuși, de care am vorbit în capitolul IV (legea unității), adică transmutarea greutăților în ceva imponderabil, a defectelor în calități, a discordanțelor în ritmuri armonioase, prin abandonarea oricăror impurități și aspecte prisoselnice. Marea operă este transformarea plumbului material și mizerabil în aur spiritual, cum spuneau alchimiștii. Ea este sacrificiul omului material în favoarea unei a doua

nașteri, în lumea spiritului. Mântuitorul reproșa fariseilor și doctorilor iudei necunoașterea acestei legi de renaștere spirituală, despre care evanghelistul Ioan ne dă o excelentă idee : « Răspuns-a Iisus și i-a zis: Adevărat, adevărat zic ție. De nu se va naște cineva de sus, nu va putea să vadă împărăția lui Dumnezeu. Iar Nicodem a zis către El : Cum poate omul să se nască, fiind bătrân? Oare poate să intre a doua oară în pântecul mamei sale și să se nască? Iisus a răspuns : Adevărat, adevărat zic ție: De nu se va naște cineva din apă și din Duh, nu va putea să intre în împărăția lui Dumnezeu. Ce este născut din trup, trup este; și ce este născut din Duh, duh este. Nu te mira că ți-am zis: Trebuie să vă nașteți de sus. Vântul suflă unde voiește și tu auzi glasul lui, dar nu știi de unde vine, nici încotro se duce. Astfel este cu oricine e născut din Duhul. A răspuns Nicodim și i-a zis : Cum pot să fie acestea? Iisus a răspuns și i-a zis: Tu ești învățătorul lui Israel și nu cunoști acestea? Adevărat, adevărat zic ție, că noi ceea ce știm vorbim și ce am văzut mărturisim, dar mărturia noastră nu o primim ». (*Ioan*, III, 3-11).

Principalele mijloace sau căi de realizare a marii opere sunt cele deja amintite : supunerea în fața legilor naturale și supra-naturale, caritatea, sacrificiul, calea abruptă, calea normală mai înceată, progresivă și sintetică. La acestea putem adăuga postul.

IX. 8. Posturile. – Posturile multiple sunt mijloace abrupte și prețioase de dematerializare și ascensiune spirituală. Este vorba de postul verbal sau tăcerea, de secretul față de cei incapabili sau puțin evoluți, de « porcii » în fața cărora mărgăritarele nu trebuiesc aruncate. Există desigur și postul alimentar sau alte abstinence, precum castitatea, renunțarea la vanitate, la lux.

Obligația tăcerii este una dintre cele patru recomandări conținute în enigma sfînxului: a ști, a voi, a îndrăzni și a tăcea.

Recomandările tăcerii sunt abundente în Biblie. « Pus-am gurii mele pază, când a stat păcătosul împotriva mea. Amuțit-am și m-am smerit și nici de bine n-am grăit și durerea mea s-a înnoit. (...) Amuțit-am și n-am deschis gura mea, că Tu ești Cel care m-ai făcut pe mine ». (*Psalmi*, XXXIX, 1-2, 13). Sau : « Cei înțelepți au ascuns știința, iar gura celui fără de socotință

este o nenorocire apropiată ». (*Pilde*, X, 14). Sau : « Ca în toate Bisericile sfinților, femeile voastre să tacă în biserică, căci lor nu le este îngăduit să vorbească, ci să se supună, precum zice și Legea ». (I, *Corinteni*, XIV, 34). Sau : « Descoperă Domnului calea ta, nădăjduiește în El și El va împlini. Și va scoate ca lumina dreptatea ta și judecata ca lumina de amiază. Supune-te Domnului și roagă-L pe El. (...) Că brațele păcătoșilor se vor zdrobi, iar Domnul întărește pe cei drepti ». (*Psalmi*, XXXVI, 5-6, 17). Sau : « Bine este să aștepti în tăcere ajutorul Domnului ». (*Plângeri*, III, 26).

În cadrul disciplinei mănăstirești, tăcerea joacă un rol foarte important. Solitudinea și liniștea sunt la onoare printre călugări, pentru care oratorii și vorbăreții sunt adevărate calamități. Dimpotrivă, cuvântul adevărat și direct lovește necruțător.

Urletele lumii în care trăim au pătruns în inima munților, împiedicând reculegerea și munca oamenilor, difuzoarele, megafoanele, tembelizoarele, radioul dovedindu-se adevărate instrumente diabolice.

Tăcerea poate fi o putere : « El însă nu i-a răspuns niciun cuvânt ». (*Matei*, XV, 23). Sau : « Și la învinuirile aduse Lui de către arhieriei și bătrâni, nu răspundea nimic. Atunci i-a zis Pilat : Nu auzi câte mărturisesc ei împotriva Ta? Și nu i-a răspuns lui niciun cuvânt, încât dregătorul se mira foarte ». (*Matei*. XXVII, 12-14).

A ști să rămâi în liniște absolută, să îți stăpânești reacțiile este o forță. Mântuitorul a proclamat adesea că el nu face decât voința Tatălui : «...Cele ce am auzit de la El, eu acelea le grăiesc în lume. Și ei n-au înțeles că le vorbea despre Tatăl». (*Ioan*, VIII, 26-27). Sau : «...Eu n-am vorbit de la Mine, ci Tatăl... Mi-a dat poruncă ce să spun și ce să vorbesc ». (*Ioan*. XII, 49).

În cadrul călugăriei se renunță la numele personal. Unul dintre secretele puterii este de a nu vorbi niciodată în numele tău propriu, ci în numele unui principiu. În cadrul direcției invizibile a evenimentelor omenești, înțelepții, sfinții necunoscuți și

oamenii drepti au puteri de răscumpărare, de protecție și de direcție ce depășesc pe cele ale vedetelor de pe scena lumii.

După cum am arătat, printre celelalte mijloace de renunțare ce conduc la sporirea puterilor spiritului, postul alimentar negru și alte abstinence sunt foarte importante. Mântuitorul a postit patruzeci de zile în pustiu. (*Matei*, IV, 2). Apostolilor care nu reușiseră să gonească un demon, Mântuitorul le-a răspuns : «... Acest neam de demoni nu iese decât numai cu rugăciune și cu post ». (*Matei*, XVII, 21; *Marcu*, IX, 29). Postul este echivalent cu un sacrificiu material, după cum aflăm din multe surse inițiatice. Cel ce postește oferă propriul său sânge și propria sa grăsime. Privarea de hrană slăbește corpul și provoacă o febră ce arde în trupul omului și care poate fi oferită ca jertfă lui Dumnezeu. Postul sau abținerea cea mai de seamă este renunțarea la carne și la pește. Pentru cei care se pot adapta permanent sau în cea mai mare parte regimului vegetarian, aceasta este o sursă de puritate humorală, de rezistență fizică și de putere spirituală.

O abținere foarte importantă este cea sexuală, prin castitate în cadrul căsătoriei (cazul catarilor, după ce făceau un număr de copii) sau jurământ de feciorie, în viața călugărească. Abținerea sexuală face parte dintre mijloacele de ascensiune spirituală rapidă, ale căii abrupte. Instinctul sexual este singurul a cărui satisfacere poate fi suprimată fără inconveniente de sănătate generală. Nu putem evita necesitatea de a respira, de a bea sau de a mânca decât cel mult pe o perioadă strict limitată. Dimpotrivă, despotismul sexual poate fi învins prin casitate totală și permanentă. Amintim însă cuvintele apostolului: « Dacă însă nu pot să se înfrâneze, să se căsătorească. Fiindcă mai bine este să se căsătorească, decât să ardă. Iar celor ce sunt căsătoriți, le poruncesc, nu eu, ci Domnul : Femeia să nu se despartă de bărbat! (...) Tot așa, bărbatul să nu-și lase femeia » (*I, Corinteni*, VII, 9-11). Când cineva nu este suficient de apt renunțărilor radicale, vidul creat în el, fără suficientă barieră mintală și fără transmutație vitală, poate determina un aflux de incitații ce îi populează excesiv ambianța de forțe de gândire,

dorințe și larve (incubi, sucubi⁶⁶), putându-se ajunge la diabolizarea celui care și-a exagerat posibilitățile proprii.

Semnalăm și alte abținente utile : renunțarea la ambițiile ilegite, la nevoile exagerate, dorințe și considerații de ordinal deșertăciunilor omenești, nevoia de afecțiune sau de aprobare, de bogăție, confort, lux, de avantaje inutile ce constituie piedici materiale pe drumul dematerializării, al detașării spiritului de trup, al spiritualizării.

IX. 9. Judecățile și îndreptările. – Lumea nu este rezultatul întâmplării. Viața nu se desfășoară fără legi, fără îndrumare permanentă, fără un scop precis. Prin intermediul Providenței, Dumnezeu ne conduce, ne avertizează, ne solicită, ne trezește și ne protejează, ne purifică, ne sancționează. Deși sunt liberi, oamenii nu pot trăi prea mult fără să fie conduși, fără dreptate, în dezordine permanentă. După perioade mai mici sau mai mari de rătăcire colectivă și brambureală democrat-revoluționară sau mondialistă, oamenii sunt obligați să revină asupra greșelilor lor, prin sancțiuni ce încurajează pe cei buni și pedepsesc pe cei răi.

În cursul vieții, când consecințele ignoranței sau erorilor acumulate devin insuportabile, apar inconvenientele, dureri și boli ce avertizează și impun modificarea condițiilor de existență prin necesarele perioade de refacere. Dacă aceste avertismente nu sunt luate în seamă, dacă durerea este păcălită cu calmante sau excitante ce ocolesc problema fără să o resolve, atunci se declară o limită de toleranță organică ce pune întreg organismul în stare de criză de curățenie și de receptivitate infecțioasă. Altfel spus, în astfel de situații se declară o boală mai mult sau mai puțin gravă, ce corespunde nevoilor de purificare și de ordine ale organismului, scopul ei ocult fiind trezirea mintală și transformarea spirituală, mai ales pentru cei ce dovedesc suficientă bunăvoință și dorință de înțelegere a cauzelor stării în

9/03/80Attention:_____

⁶⁶. Incubii sunt demoni masculi ce violează femeile în timpul somnului, iar succubi sunt demoni femele ce întrețin relații abuzive cu bărbații, pe timpul somnului acestora.

care au ajuns. Dimpotrivă, cei care nu vor să țină seamă de nimic, nici de dureri, nici de alte avertismente, care refuză purificarea și se opun eventualelor măsuri corecte indicate de un prieten sau de medic, care se revoltă astfel contra necesității absolute de a progresa prin învățarea criteriilor de ordine și suportarea sancțiunii pentru neglijențele trecute, aceștia cad din complicație în complicație și din recidivă în recidivă, în boli din ce în ce mai severe. În final, când pofta de mâncare și de viață a dispărut iar forțele vitale s-au epuizat complet, când se pune problema anumitor infirmități sau chiar a morții, de voie sau de nevoie bolnavul acceptă anumite sacrificii, supunându-se legilor naturale și supranaturale ale vieții. În caz contrar va suporta sacrificiul total al descompunerii cadaverice, așa numita moarte, plus repercusiunile karmice pentru următoarea încarnare.

Lucrurile se petrec cam la fel și în colectivitățile mai mici sau mai mari, inclusiv la nivelul întregii omeniri. Când, în libertatea ei, o societate o ia razna, când oamenii se animalizează pe zi ce trece și cad în ateism, în anarhia pasiunilor, fomism patologic și persecutarea celor dreپți, când autoritatea nu este la înălțimea misiunii sale, șefii, bogații și puternicii abuzând de cei slabi și lipsiți de putere, când oamenii au uitat de înțajutorare, când depravarea, dezordinea și ura de clasă se dezlănțuie, când legile naturale și supranaturale sunt călcate în picioare, atunci se declară judecățile și pedepsele inevitabile. Când avertismentele repetate nu sunt înțelese iar măsurile de îndreptare refuzate, când în ciuda profețiilor clarvăzătorilor și a suferințelor generale răul este pe punctul de a triumfa, atunci se declară cataclisme, inundații, cutremure de pământ, epidemii, revoluții, războaie ce pun în lumină justetea sancțiunilor prevestitoare, zădărnicia orgoliilor omenesti și necesitatea restabilirii echilibrului. Sacrificiile de sânge ale vinovaților și (aparent) nevinovaților pedepsesc și conduc la o redresare oarecare, forțele spirituale batjocorite încep să se manifeste, putând apărea eroi, imitatori conștienți sau inconștienți ai lui Christos, ce iau asupra lor greșelile și rătăcirea generală, după o acalmie mai lungă sau mai scurtă putând apărea un elan spiritual aproape supraomenesc.

Omul are însă libertatea de a uita și de a recidiva, din care cauză se și spune că prinde greu și uită repede. Mai devreme sau mai târziu, o altă generație va refuza din nou ordinea durabilă și respectul legilor, curenții alternanți de redresare și de decadentă manifestându-se permanent în istorie. *Apocalipsa* descrie lupta forțelor binelui și ale răului pe pământ, judecățile periodice ce zdrobesc pe cele din urmă și impun respectul dreptății și al adevărului, pregătind triumful final al vieții unitive întru Christos. Hermes însuși vorbește de astfel de lucruri, ceea ce ne arată că răul de pe lume există din totdeauna, deși fiecare generație a avut tendința de a se crede cea mai oropsită de la facerea lumii. Corul demonilor, spune Hermes, « execută ordinele Zeilor, provocând furtuni și uragane, metamorfozele focului și cutremurelor de pământ, pedepsind impietatea prin foamete și prin războaie ». (*Hermes Trismegistul*, p. 268).

Anumite pasaje din *Biblie* confirmă realitatea acestor judecăți periodice, arătând inevitabilitatea pedepselor și semnificația răscumpărărilor. Apostolul Petru ne spune că Dumnezeu « n-a cruțat lumea veche, ci a păstrat numai pe Noe, ca al optulea propovăduitor al dreptății, când a adus potopul peste cei fără credință ». (II, *Petru*, II, 5). Sau : « ...În zelul Meu, în văpaia urgiei Mele am zis : Cu adevărat în ziua aceea va fi un mare cutremur în țara lui Israel. (...) Și îi voi pedepsi cu ciumă și vărsare de sânge; voi vărsa asupra lui și a taberilor lui, și asupra multor popoare care sunt cu el, ploaie potopitoare și grindină de piatră, foc și pucioasă » (*Iezechiel*, XXXVIII, 19, 22), iar « Popoarele (...) vor cunoaște că neamul lui Israel a fost dus în robie pentru nedreptatea lui ». (*Ibid*, XXXIX, 23).

Isaia profetizează în același sens : « ...Când îndreptările Tale vor fi pe pământ, cei ce locuiesc lumea vor învăța ce este dreptatea » (*Isaia*, XXVI, 9), idee pe care o regăsim și în Psalmi : « Străpunge cu frica Ta trupul meu, că de judecățile Tale m-am temut » (*Psalmi*, CXVIII, 120), sau : « Viu va fi sufletul meu și Te va lăuda și judecățile Tale îmi vor ajuta mie ». (*Ibid.*, 175). Sau : « Iată îți vine sfârșitul! Trimite-voi împotriva ta mânia

Mea, și te voi judeca după căile tale și după toate ticăloșiile tale te voi pedepsi ». (*Iezechiel*, VII, 3).

Judecățile și îndreptările revin la fiecare pagină a Bibliei : « Temeți-vă de Dumnezeu și dați Lui slavă, că a venit ceasul judecății Lui... » (*Apoc.* XIV, 7), sau : « ...Toate neamurile vor veni și se vor închina înaintea Ta, pentru că judecățile Tale s-au făcut cunoscute » (*Ibid.*, XV, 4), sau : « Și am auzit pe îngerul apelor zicând : Drept ești Tu, Cel ce ești și Cel ce erai, Cel Sfânt, că ai judecat acestea » (*Ibid.*, XVI, 5), sau : « Și a venit unul dintre cei șapte îngeri, care aveau cele șapte cupe, și a grăit către mine zicând : Vino să-ți arăt judecata desfrănatei celei mari, care șade pe ape multe » (*Ibid.*, XVII, 1), sau : « Spre judecată am venit în lumea aceasta, ca cei care nu văd să vadă, iar cei care văd să fie orbi ». (*Ioan*, IX, 39).

Din studiul legii sintezei și al solidarităților ierarhizate am văzut că greșelile și erorile omenirii se repercutează asupra întregii existențe. Odată sosită vremea judecății, peste bolile oamenilor se juxtapun cele ale întregii firi, ale pământului întreg, într-o operă de sacrificiu, ispășire și răscumpărare colectivă, cum citim în *Deuteronomul* : « Iar dacă nu vei asculta glasul Domnului Dumnezeului tău și nu te vei sili să împlinești toate poruncile și hotărârile Lui, pe care ți le poruncesc eu astăzi, să vină asupra ta toate blestemele acestea și să te ajungă : Blestemat să fii tu în cetate și blestemat să fii tu în țarină; Blestemat să fie grânarele tale și cămările tale; Blestemat să fie rodul pântecului tău și rodul pământului tău, rodul vacilor tale și rodul oilor tale; Blestemat să fii tu la intrarea ta în casă și blestemat la ieșirea ta din casă ». (*Deut.*, XXVIII, 15-19).

« Cerurile tale, care sunt deasupra capului tău, să se facă aramă și pământul de sub tine fier. În loc de ploaie, Domnul să dea pământului tău praf și pulbere, care să cadă din cer asupra ta până te va pierde și până vei fi prăpădit ». (*Ibid.*, 23-24).

« Cu femeie să te logodești și altul să se culce cu ea; casă să zidești, și să nu trăiești în ea; vie să sădești, dar de ea să nu te folosești ». (*Ibid.*, 30). « Roadele pământului tău și toate ostenelile tale să le mănânce un popor pe care tu nu l-ai

cunoscut, iar tu să fii strâmtorat și chinuit în toate zilele. Din pricina celor ce-ți vor vedea ochii tăi, îți vei ieși din minți. Domnul te va lovi cu lepră rea peste genunchi și peste fluier și din tălpile picioarelor tale până în creștetul capului tău, de care nu te vei mai putea vindeca ». (*Ibid.*, 33-35).

« Vei semăna multă sămânță în țarină, dar puțină vei culege, pentru că o vor mânca lăcustele. Vii vei sădi și le vei lucra, dar nu le vei culege, nici nu vei bea vin, pentru că le vor mânca viermii. Măslini încă vei avea în toate ținuturile tale, dar cu untdelemn nu te vei unge, pentru că măslinile tale vor cădea. Fii și fiice vei naște, dar nu-i vei avea, pentru că vor fi luați în robie. Toți pomii tăi și roadele pământului le va strica rugina ». (*Ibid.* 38-42).

« De nu te vei sili să împlinești toate cuvintele legii acesteia, care sunt scrise în cartea aceasta și nu te vei teme de acest nume slăvit și înfricoșător al Domnului Dumnezeului tău, atunci Domnul te va bate pe tine și pe urmașii tăi cu plăgi nemaiauzite, cu plăgi mari și nesfârșite și cu boli rele și necurmăte. Va aduce asupra ta toate plăgile cele rele ale Egiptului, de care te-ai temut și se vor lipi acelea de tine. Toată boala și toată plaga scrisă și toată cea nescrisă în cartea legii acesteia, o va aduce Domnul asupra ta, până vei fi stârpit. Puțini din voi vor rămâne, deși veți fi fost ca stelele cerului, pentru că n-ați ascultat glasul Domnului Dumnezeului vostru ». (*Ibid.*, 58-62).

« Rândul de oameni care va urma, copiii voștri care vor fi după voi, străinul care va veni după țară depărtată și toate popoarele, văzând pedepsirea pământului acestuia și bolile cu care îl pustiește Domnul, Văzând pucioasa și sarea și că tot pământul este zgură, încât nici nu se seamănă, nici nu rodește și nu răsare pe el niciun fir de iarbă, ca de pe urma Sodomei, Gomorei, Admei și Țeboimului, pe care le-a stricat Domnul în mânia Sa și în iușimea Sa, Vor zice : Pentru ce a făcut Domnul așa cu țara aceasta? Cât de mare este aprinderea mâniei Lui. Atunci vor răspunde : Pentru că au părăsit legământul Domnului Dumnezeului părinților lor, pe care Acesta l-a încheiat cu ei, când i-a scos din pământul Egiptului ». (*Ibid.*, XXIX, 22-25).

« Când vor veni asupra ta toate cuvintele acestea, binecuvântarea și blestemul, pe care ți le-am spus eu, și le vei primi în inima ta în toate popoarele printre care te va împrăștia Domnul Dumnezeuul tău, Și te vei întoarce la Domnul Dumnezeuul tău Și, cum ți-am poruncit eu astăzi, vei asculta glasul Domnului Dumnezeuului tău, tu și fii tăi, din toată inima și din tot sufletul tău, Atunci Domnul Dumnezeuul tău va întoarce pe robii tăi și se va milostivi asupra ta și iar te va aduna din toate popoarele printre care te-a împrăștiat ». (Ibid., XXX, 1-3), « iar tu te vei întoarce și vei asculta glasul Domnului Dumnezeuului tău și vei împlini toate poruncile Lui pe care ți le spun astăzi. Domnul Dumnezeuul tău îți va da cu prisosință spor la lucrul mâinilor tale, la rodul pământului tău, că se va bucura Domnul Dumnezeuul tău din nou de tine, cum s-a bucurat de părinții tăi, și-ți va face bine ». (Ibid., (8-9).

Din *Zohar* aflăm că pe când oamenii respectă poruncile lui Dumnezeu, pământul se îmbunătățește și produce tot felul de bucurii, pentru că Șehina⁶⁷ este prezentă pe pământ, ceea ce face ca toate cele din Înalt și toate cele de jos să fie pătrunse de bucurie. Când oamenii uită însă de Dumnezeu și de poruncile lui, ei gonesc Șehina din lume, în care caz pământul se strică. Odată plecată din lume, Șehina este automat înlocuită de un spirit rău.

Purtătorii adevărului și alți oameni drepti dețin o enormă putere protectoare : « Cutreierați ulițele Ierusalimului, uitați-vă, cercetați și căutați prin piețele lui : nu cumva veți găsi vreun om, măcar unul, care păzește dreptatea și caută adevărul? Căci eu aş cruța Ierusalimul... ». (*Jeremia*, V, 1).

Sesizarea legăturii dintre diversele fețe și aspecte ale lumii ușurează înțelegerea faptului că sănătatea durabilă, individuală

9/03/80Attention:_____

⁶⁷. Cuvânt ce desemnează divinitatea sau prezența divină ca immanentă lumii, în general, dar și în anumite locuri, de exemplu în casa unde bărbatul și femeia trăiesc în bună înțelegere. Noțiunea de Șehina nu apare în *Biblie*, ci în literatură talmudică. Cf, *Dicționar encyclopedic de Iudaism*, București, Hasefer, 2000.

și colectivă, nu este posibilă fără supunerea totală în fața ordinii legilor naturale și supranaturale. Când o boală se declară, singurul remediu posibil este reîntoarcerea la respectul legilor încălcate, lucru nu totdeauna simplu pentru cel răătăcit și pierdut în suferință. Mulți au aflat pe pielea lor ce face medicina oficială într-o astfel de situație. Ignorând atât legile sănătății cât și necesitatea progresului spiritual, ea organizează nu numai suferința inutilă și moartea prematură a imprudenților ce s-au dat pe mâna ei, ci adevărate căsăpelnite și înșelătorii colective ce conduc societatea la degenerare treptată și pieire sigură. Prin vaccinuri, seruri, diverse substanțe chimice care excită fără să suprimă cauzele reale ale răului, medicina oficială transformă bolile infecțioase acute în boli cronice diatezice, față de care fiecare are o sensibilitate mai mică sau mai mare (tuberculoză, cancer, diabet, dar și boli sociale : divorțul, crimele, prostia, răutatea, nebunia publică⁶⁸, revoluțiile, războaiele). Respectarea legilor spirituale, vitale, materiale și individuale este singura cale de cultivare a sănătății și combatere a bolilor, singurul mijloc de progres, pace și prosperitate a fiecăruia în parte și a societății în ansamblul ei.

IX. 10. Moartea. Moartea nu este decât un sfârșit aparent, o ruptură a legăturilor materiale ale spiritului, abandonarea de către acesta a unui instrument devenit impropriu pentru învățare și experimentare. Nu mai puțin, moartea reprezintă pagina de pe urmă a întoarcerii la pământ a elementelor materiale, minerale, vegetale și animale, din corpul nostru fizic. Această întoarcere a

9/03/80Attention:_____

⁶⁸. « Să moară și capra vecinului », vorba celui căruia i-a murit vaca, arată că lucrurile nu merg tocmai bine și încă de mult. Ca întotdeauna, Biserica este vinovată și pentru asta. Nu pentru că ar fi făcut ceva, ci pentru că nu a făcut ceea ce ar fi trebuit să facă. Într-o lungă viață de om, nu am întâlnit preot care să combată această vorbă de rușine și ocară, în predicile lui duminicale. În schimb, toți sunt cu Avraam în sus, Moise în jos, Isaia dăntuiește, Israel în clin, Iuda pe mânecă... Bieții creștini s-ar face taoiști, budiști, orice, numai să scape odată de murdăria iudeo-creștină ce le umple urechile, creierul și sufletul de două mii de ani.

avut loc tot timpul vieții, metabolismul unui om activ, cu un corp de aproximativ 70 de Kg eliminând zilnic peste 3 kg de deșeuri și reziduuri (transpirație, scurgeri lacrimale sau de altă natură, diverse expectorații, urină, materii fecale).

Dislocarea elementelor septenarului uman nu este subită. Pentru cei ale căror dorințe și obișnuințe senzuale au fost dominante, dezintegrarea sau descompunerea septenarului este extrem de dificilă. Se cunosc numeroase cazuri de perseverență a unor « cochilii » vitale sau de altă natură, un fel de entități efemere (elementare) în căutarea unor rezerve vitale posibile, pe care le-ar putea absorbi, sau a unor organisme din care spiritul-gazdă lipsește momentan (somn natural sau provocat, transă hipnotică, etc.) și pe care le-ar putea acapara. Anumite « apariții » după moarte sunt astfel de resurgente, uneori vizibile, ale celor trecuți în astral sau invizibil, apariții posibile prin condensarea de forțe astrale. Carul sufletului sau corpul astral al teosofilor conduce sufletele pure către viața unitivă; dimpotrivă, corpul mental al celor răi, adică insuficient dematerializați și spiritualizați, îi îngreunează și îi conduce către infernul poftelor și pasiunilor senzuale, pe care nu le mai pot materializa.

Îngroparea directă, în contact cu pământul, permite detașarea în voie a vieților elementare ce pot fi încă atașate corpului material, dar și momificarea artificială ce poate înlănțui o vreme dublul astral. Înhumarea sau incinerarea nu trebuie să aibă loc decât după trei zile pline de la constatarea morții, adică cel puțin 72 de ore. Conservarea anormală a unor cadavre de vampiri (sânge lichid după moarte, creșterea părului sau unghiilor vreme îndelungată) arată influența persistentă a dublului diabolic asupra elementelor fizice. Este vorba de o conservare analoagă celei a sfinților și dreptilor, al căror miros plăcut și stare de imputrescibilitate dovedesc acțiunea persistentă a purității supranaturale ce îi animă, într-un fel, și care rămâne atașată corpului decedat vreme foarte îndelungată. În legătură cu acest subiect nu au fost însă întreprinse niciun fel de cercetări sistematice.

Nașterea reprezintă eliberarea corpului, dublată de înlănțuirea spiritului în acest corp. Dimpotrivă, moartea este eliberarea spiritului, dublată de începutul disoluției corpului material. În general, nașterea și moartea intervin unde și când trebuie, conform dublului joc al necesității providențiale și al libertății individuale. Moartea pe pământ înseamnă nașterea spiritului în lumea invizibilă; invers, nașterea unui copil, în lumea materială, este dublată de « moartea » unui spirit în lumea cealaltă. Comunicarea între cele două lumi este însă continuă, chiar dacă nu suficient de clară, de intensă și de organizată, cum pretind sau cum ar dorii unii.

Vreme de peste opt sute de ani după Învierea și Înălțarea la ceruri a lui Christos, Biserica primilor creștini a admis reîncarnările repetate, fără de care scopul spiritual al vieții ar fi practic imposibil, ceea ce ar însemna eșecul Creației. În următoarele decenii, forțat de progresul cunoașterii, creștinismul va fi probabil nevoit să revină asupra acestui aspect, ca și asupra multor altor rătăcirii și erezii sinodale!

IX. 10. Reîncarnarea. Moartea este o necesitate în vederea reluării vieții, fie într-un corp aparținând aceleiași categorii de ființe, în ordinea evoluției, fie, în cazul omului și după un lung șir de reîncarnări, într-un corp spiritual, glorios, incoruptibil. La asta pare să se refere apostolul Pavel când spune : « Nebun ce ești! Ce semeni tu, nu dă viață dacă nu va fi murit. Și ceea ce semeni nu este trupul ce va să fie, ci grăunte gol, poate de grâu, sau de altceva din celelalte. Iar Dumnezeu îi dă un trup, precum a voit, și fiecărei semințe un trup al său. Nu toate trupurile sunt același trup, ci unul este trupul oamenilor și altul este trupul dobitoacelor și altul este trupul păsărilor și altul este trupul peștilor. Sunt și trupuri cerești și trupuri pământești; dar alta este slava celor cerești și alta a celor pământești ». (I, *Corinteni*, XV, 36-40).

Dincolo de moarte există aceleași inegalități, determinate și meritate prin eforturile din timpul vieții. Inegalitățile de după moarte nu pot fi decât analoage celor corporale și psihice, existente la nașterea în viața pământească. Oricare ar fi meritele

și nemeritele celor morți, spiritele lor continuă să trăiască pe o treaptă sau alta de viață spiritual unitivă prin și întru Christos. Ceilalți, ne spune evanghelistul Matei, sunt pedepsiți să ardă în flăcările iadului : « Adevărat zic vouă, întrucât ați făcut unuia dintr-acești frați ai Mei, prea mici, Mie Mi-ați făcut. Atunci va zice și celor de-a stânga : Duceți-vă de la Mine, blestemaților, în focul cel veșnic, care este gătit diavolului și îngerilor lui ». (*Ibid.*, XXV, 40-41).

După marea schismă de la 1054, creștinismul orthodox nu admite existența purgatoriului, lucru ce trebuie să fi fost diferit cel puțin până la Sinoduul VIII ecumenic de la Constantinopole (869-870). După exemplul vechii religii egiptene, purgatoriul constă în șirul reîncarnărilor, reprezentate în imaginea simbolică a crucii cu buclă (crucea-ansă), bucla de la partea superioară a crucii figurând reînnoirea vieții după moarte :

« Dar, iată, s-a făcut seară...
Tatăl ceresc îmi pune faptele pe taler
Și mă judecă iară,
Eu tac, pentru că îmi simt buzele uscate:
Într-adevăr, am fost hrănit cu viață din Eternitate...
Într-adevăr, trăiesc întru Djed
Și, după moarte, am o viață plină de har,
La fel ca și Ră, în fiecare zi, renăscându-mă iar⁶⁹ ».

Sau:
Sunt zeul Atum
Din oceanul de odinioară răsar,
Peste abisurile cerului treând tot mai rar.
Totuși, iată, pe Tărâmul Morților,
Mi s-a păstrat locul meu:
Poruncesc spiritelor sfinte, nepătrunse,
Ale căror sălașe sunt ascunse,
Precum și celor ce-l slujesc
Pe Zeul cu două capete de Leu.
Când străbat cerul în Barca lui Khepra
Aceștia, toți, încep a cânta...

9/03/80Attention:—————

⁶⁹. *Cartea morților egipteni* (Papirusul Ani), Herald, București, 2007, trad. Maria Genescu, cap. XXXVIII: Pentru a putea trăi și respira.

Un suflu nou de viață mă face mai întreg;
 Prin el, așezat în Barca lui Ră,
 Puteri magice dobândesc...
 Ră durează drumuri pentru mine
 Și îmi deschide Porțile lui Gheb.
 Îi iau cu mine pe toți cei care trăiesc
 Închinându-se Zeului-Bun și puternic; dacă vor
 Îi conduc și pe cei ce-au rămas în gropile lor
 zeii Horus și Seth.
 Pe regii pământeni tot eu îi călăuzesc,
 Căci pe Tărâmul Morților, când vreau intru și ies;
 Gâtlejul meu este sănătos și curat;
 Navighez în Barca zeiței Maat;
 Trec mai apoi în Barca lui Ră
 Și ajung în palatele cerești ale acestui zeu,
 Printre zeii ce-i stau alături și-l urmează mereu...
 Iată-mă, trăind, după moarte, toate zilele ce vin
 Și mă simt viguros și senin,
 Ca Zeul cu două capete de Leu:
 Strălucesc la fel ca un crin din rubine,
 Mă răspândesc pe pământ și-l umplu de mine,
 Căci sunt zeul celor Două Țări, pe nume Hotep⁷⁰.

Aceeași idee se regăsește și în *Bardo Tödol*, *Cartea Morților Tibetană*. După cum embrionul uman traversează toate formele structurilor organice de la amibă până la om, în starea de după moarte, embrionul spiritual, « cunoscătorul » sau principiul de cunoaștere experimentează în mod analogic condițiile existenței spirituale pure, înaintea unei alte reîncarnări în materie. *Cartea Morților Tibetană* este mai precisă, procesele embrionare interdependente, fizicul și spiritul, cu achizițiile lor evolutive și involutive, fiind în număr de patruzeci și nouă, adică septenarul omenesc la pătrat.

Conform doctrinei hermetice, prin abandonul și sublimarea pasiunilor omenești, renașterea sau reîncarnarea conduce la viața unitivă în Dumnezeu, prin intermediul Cuvântului, diverse texte hermetice fiind foarte instructive din acest punct de vedere :

9/03/80Attention:_____

⁷⁰. *Ibid.* Variantă. Hotep este un alt nume al zeului Osiris.

« În cele cu caracter general pe care mi le-ai spus, tu mi-ai vorbit, Tată, în mod enigmatic despre divinitate, fără să îmi descoperi sensul cuvintelor tale, când mi-ai spus că nimeni nu poate fi salvat fără să se reîncarneze. După cuvintele ce mi-ai spus în pasajul muntelui, dorind să aflu ce este reîncarnarea, ce îmi este mai necunoscută decât toate celelalte, mi-ai spus că îmi vei transmite aceasta când voi deveni străin lumii. În consecință, îmi pregătesc gândirea să devină străină iluziilor lumii. Conducă-mă deci, după cum mi-ai promis, la inițierea ultimă a reîncarnării, fie prin voce, fie pe o cale ascunsă ». (*Hermes Trismegistul*, p. 87).

« Ce să-ți spun, fiule? Nu am de spus decât că o viziune inefabilă s-a produs în mine. Prin mila lui Dumnezeu, am ieșit din mine însumi și am îmbrăcat un corp nemuritor; nu mai sunt același, m-am născut în inteligență. Asta nu se învață prin elementul model, cu ajutorul căruia vedem. De aceea, nu mă mai interesează prima mea formă compusă, nici dacă sunt colorat, tangibil sau măsurabil. Sunt străin acestor lucruri. Mă vezi cu ochii tăi și gândești la un corp, la o formă vizibilă. Nu cu ochii pot fi văzut acum, fiule ». (*Hermes Trismegistul*, p. 89).

« Nu ai nevoie decât de inteligență, pentru a înțelege nașterea în Dumnezeu. Nu-ți fă griji, fiule, dorința ți se va împlini, voința ta își va atinge țelul. Pentru a naște în Dumnezeu, trebuie să adormim senzațiile corporale. Curăță-te, scapă din ghiarele călăilor orbi ai materiei. Primul este ignoranța, al doilea este tristețea, al treilea nesocotința, al patrulea este senzualitatea, al cincelea nedreptatea, al șaselea zgârcenia, al șaptelea eroarea, al optulea pofta, al nouălea viclenia, al zecelea mania, al unsprezecelea temeritatea, al doisprezecelea răutatea. Acești doisprezece comandă încă unui număr și mai mare... Cunoști, fiule, calea regenerării. Când decada este completă, nașterea ideală se împlinește, cel de al doisprezecelea călău este gonit și ne naștem întru contemplație. Miluitul cu nașterea în Dumnezeu este eliberat de senzațiile corporale, recunoaște elementele divine ce îl compun și se bucură de o fericire perfectă ». (*Hermes Trismegistul*, p. 91-92).

« Dintre toate cele posibile, trimite-i lui Dumnezeu sacrificiul fiule, dar nu uita : prin intermediul cuvântului. Mă bucur, fiule, că ai primit fructele adevărului, germenii nemuririi. Învață de la mine să sărbătorești tăcerea, fără a descoperi cuiva regenerarea ce ți-am transmis ». (*Hermes Trismegistul*, p. 98).

Ceva mai departe, în același *Hermes Trismegistul* citim: « Întoarcerea la cer este refuzată celor ce au trăit în necredință. Acestora le este impusă migrarea în alte corpuri, de care nu scapă decât sufletele dreptilor. Urmarea acestora ne conduce la speranța eternității viitoare a sufletului, consecință a vieții sale în această lume ». (*Ibid.* p. 120).

Cu toată cenzura sinagogală și bisericească, în textul *Bibliei* întâlnim pasaje ce confirmă reîncarnarea, adică revenirea spiritelor noastre în lumea aceasta : « Iar tu vei trece la părinții tăi în pace și vei fi îngropat la bătrâneți fericite. Ei însă se vor întoarce aici, în al patrulea **veac** (neam, generație⁷¹) de oameni ». Sau : « ... lua-vei duhul lor și se vor sfârși și în țărână se vor întoarce. Trimite-vei duhul tău și se vor zidi (plăsmui) și vei înnoi fața pământului ». (*Psalmi*, CIII, 30-31).

Apostolii formulează ipoteza determinării vieții actuale de către o existență anterioară, atunci când, în legătură cu un orb din naștere, îl întreabă pe Mântuitor : « Învățătorule, cine a

9/03/80Attention:_____

⁷¹. Edițiile catolice și protestante ale *Bibliei* redau cuvântul « veac », din acest pasaj, prin acela de *neam* sau *generație*, ceea ce face mesajul inteligibil, arătând că este vorba de reîncarnare, la a patra generație sau al patrulea neam. Tendința Bisericii de a-și îndoctrina credincioșii este de aceeași natură cu cea a cluburilor, a partidelor politice și a guvernanților. Din faptul că toată lumea pretinde că deține adevărul și că fiecare se crede în posesia « adevărului », nu rezultă că acesta nu există. În cazul de față, nu este vorba de un « adevăr absolut », greu de imaginat, ci de o banală chestiune de traducere cinstită : confuzia între « veac » și « generație » sau « neam » nu este posibilă. Dacă traducătorii și editorii *Bibliei* ortodoxe s-au pretat la semănarea confuziei și inducerea în eroare a fidelilor și a cititorilor, înseamnă că și în Biserică există cenzori și politrucii. Nici nu se putea altfel, în acest vesper de rabini ddeghizați în preoți ai lui Christos! Când va veni Mântuitorul, cu biciul lui divin, să-i scoată și pe aceștia din templu?

păcătuiește; acesta sau părinții lui, de s-a născut orb? ». (*Ioan*, IX, 2). Ipoteza reîncarnării este formulată încă odată de apostoli și chiar confirmată de Christos : « Și ucenicii l-au întrebat, zicând : Pentru ce dar zic cărturarii că trebuie să vină mai întâi Ilie? Iar El, răspunzând, a zis : Ilie într-adevăr va veni și va așeza la loc toate. Eu însă vă spun vouă că Ilie a venit, dar ei nu l-au cunoscut, ci au făcut cu el câte au voit... ». (*Matei* XVII, 10-12). Profetul Ilie venise odată, fără să fie recunoscut, iar Mântuitorul ne asigură că va reveni. Iată încă un pasaj ce nu poate fi înțeles decât din perspectiva reîncarnării : « Nu vă amăgiți : Dumnezeu nu Se lasă batjocorit; căci ce va semăna omul, aceea va și secera. Cel ce seamănă în trupul său însuși, din trup va secera stricăciune; iar cel ce seamănă în Duhul, din Duh va secera viață veșnică ». (*Galateni*, VI, 8-9).

După cum am mai spus, vreme de opt secole creștinismul a recunoscut repetatele reîncarnări, condamnate apoi de al optulea Sinod ecumenic. La trei secole după moarte, amintirea împărătesei Teodora umbrește deciziile acestui sinod. Ce interes avusese ea în această chestiune? Fiică a unui împlânzitor de urși, Teodora fusese o curtezană celebră, înainte de a deveni împărăteasă, în care calitate a exercitat o mare influență asupra împăratului Justinian, pe care, cu ocazia unei insurecții, l-a ajutat să-și păstreze tronul. Drept recompensă împăratul i-a lăsat mână liberă în problemele religioase și în altele.

Datorită trecutului ei de curtezană, reîncarnarea și legea karmei puneau oarecare probleme slăvitei împărătese, ce nu-și mai amintea numărul celor cărora le descoperise bărbăția. Având mână liberă în teologie și în altele, precum Elena Ceaușescu în materie de chestiuni « academice », Teodora a înțeles că ștergerea reîncarnării din realitate anulează automat și legea de compensație a karmei, în care caz poate dormi liniștită și relua de la zero instrucția bărbăției altor sute și mii de masculi. În felul ei, Teodora nu se înșela : Biserica decretase de mult că ce leagă ea, pe pământ, legat rămâne și în cer, iar ce dezleagă, dezlegat rămâne. Christos nu ar îndrăzni, chipurile, să iasă din cuvântul arhierilor însutanați. Pe de altă parte,

procedura de iertare a păcatelor, prin spovedanie, generalizată și impusă de faimoasa curtezană-împărăteasă și teoloagă îi garanta un cazier karmic mai virgin decât virginitatea. Aceasta trebuie să fi fost jocul teologic al Teodorei și linia ideologică ce i-a supraviețuit, dar care a mutilat nu numai creștinătatea ci și o bună parte din restul omenirii.

Vreme de opt secole bune, creștinismul a recunoscut reîncarnarea, admisă de toate religiile, înțelepții și inițiații vremii. Părinți ai Bisericii precum Marcion (asupra căruia vom reveni), Clement Alexandrinul (150-215) sau Origene (185-254) propovăduiau reîncarnarea, prezentă în filosofia și spiritul vremii, dar și în propovăduirea orală a lui Christos. Curios este că Biserica i-a condamnat pe aceștia, la mai multe secole după moartea lor. Terenul condamnării reîncarnării a fost bine pregătit de împărăteasa-curtezană Teodora. În 543, cu ocazia unui colocviu imperial, un fel de congres al culturii bisericești, o echipă de gălăgioși călugări palestinieni luă inițiativa judecării textelor semnate de Origene sau numai atribuite acestuia. Atunci a avut loc o primă anatemizare a reîncarnării, pronunțată de câțiva călugări excitați și alți trepăduși în sutană, fără prezența papei sau a reprezentantului acestuia, eveniment unic în secolul V. După moartea Teodorei, în 547, s-a dovedit falsitatea textelor pe care fusese judecat Origene. Cu toată cuvioșia lor aparentă, călugării falsificau documentele ca și securiștii zilelor noastre. Condamnarea sau anatemizarea lui Origene, de către politrucii Teodorei, a rămas însă pronunțată. Era vorba de o decizie politică a Bisericii. Caracterul general al acesteia trebuie înțeles din perspectiva interzicerii vechilor școli de mistere, inclusiv a Academiei platoniciene, interzisă în 529, după aproape nouă secole de existență. Pe de altă parte însă, inclusiv în secolului al IX-lea, reîncarnarea încă era propovăduită în Biserică și în afara ei, inclusiv de kabala iudaică, pentru care omul este format din treimea corp fizic, corp astral și spirit, acesta de pe urmă fiind elementul fundamental și nemuritor.

Numeroase pasaje biblice obscure devin inteligibile din perspectiva reîncarnării, acceptată de întreaga lume, atât înainte

cât și după Christos. Ce vrea să spună apostolul Pavel când rostește : « Cel ce seamănă cu zgârcenie, cu zgârcenie va și secera, iar cel ce seamănă cu dărnicie, cu dărnicie va și secera » ? (II, Corinteni, IX, 6); sau : « Cei ce seamănă cu lacrimi, cu bucurie vor secera ». Unii vor spune că este vorba de secerișul din viața veșnică. La aceasta răspundem că, potrivit doctrinei creștine actuale, în viața veșnică nu se mai pune problema niciunui seceriș, în sensul de activitate omenească. Ajunși acolo, drept-credincioșii bisericii actuale sunt ca la pușcăriile de lux din zilele noastre : obligați să mănânce ce li se dă, să cânte ce li se spune să aplaude « prelungit », ca la sfintele Congrese PCR, ale lui Ceaușescu, eventual mai din vârful degetelor, ca la Națiunile Unite, la Bruxelles sau vreun alt sfânt Bordel nord-atlantico-atomic din zilele noastre. Pentru doctrina bisericească, mortul este mort și nimic nu mai depinde de el. Dimpotrivă, potrivit doctrinei reîncarnărilor repetate, niciunul dintre oameni nu este sortit iadului sau suferinței veșnice. După un număr mai mic sau mai mare de reîncarnări, ne învrednicim toți de grația divină. Unii o mai repede, alții mai încet. Normal : nu suntem și nu putem fi egali, cum pretinde Biserica. Chestiunea egalității în fața lui Dumnezeu sau a unor foruri omenești este una din ereziile creștinismului traficant de părinții Bisericii și de sinoadele ecumenice. Egalitatea nu poate fi concepută decât ca ficțiune matematică. În natură, ca și în cultură, nu există două lucruri identice, egale !

Cu ocazia uneia dintre cele șapte judecăți, *Apocalipsa* (XVII-14) distinge între cei ce au participat la isprăvile Fiarei și credincioșii lui Christos, ai Dumnezeului adevărat. Dintre aceștia de pe urmă, toți credincioșii lui Christos și toți « chemați », nu toți vor fi « aleși ». Toți sunt pe calea împlinirii, a mântuirii, nu însă neapărat la capătul ei. Evanghelistul Matei spune clar «... mulți sunt chemați, dar puțini aleși » (XXII, 14). Nu poate fi vorba de chemarea celor ce s-au închinat Fiarei, ci a celor aflați pe calea mântuirii, deși puțini dintre ei străbătut-o în întregime. În lumina reîncarnării și a observației evanghelistului Matei, obscurul pasaj din capitolul XVII al *Apocalipsei* devine

inteligibil. Altfel ne mai putem juca de-a teologia încă două mii de ani, fără altă ispravă decât încă două milenii de ipocrizie vaticană, o duzină de noi sfinți inchizitori în calendar, să vadă popoarele că biserica-i în treabă. Aflatul acesta în treabă este una dintre pietrele de moară la gâtul ei, alături de apa din puiă, pe care o bate cu grație, de iubitul dolarilor falsificarea lui Christos, Tanacu, depravarea mănăstirească, etc.

IX. 12. Iadul. Potrivit doctrinei Bisericii Iadul există, ba chiar este veșnic, fiind diferit de astral, locul unde sălășluiesc spiritele, cele mai multe dintre acestea așteptând viitoarea reîncarnare. În epoca noastră de indulgență vinovată, în care multe popoare sunt conduse de cei mai mari criminali și răufăcători care au existat vreodată, care cred și despre care se crede că vor rămâne nepedepsiți, e bine să știm că legea șocului în retur și aceea a talionului aparțin ordinii naturale și supranaturale. O crimă ce pare să rămână nepedepsită va fi mult mai greu de răscumpărat decât o alta de aceeași gravitate, care a fost pedepsită și ispășită imediat, cazul lui Ceaușescu, căruia, probabil, deja i s-a pregătit dosarul de sfânt mucenic!

Cel ce face binele este sfințit din interior, precum pământul care, după ce a primit sămânța, este favorizat de o ploaie bună. Cel ce face rău altuia, își face și lui însuși, răbindu-se în interior, dezorganizându-se singur, punându-se în imposibilitate de comunicare cu Dumnezeu, singura forță a binelui. Cine face rău, și-l face sie însuși, cu mâna sa.

Religiile, filosofiele, înțelepții ne învață că judecata lui Dumnezeu este de temut. Martirii adevărului sunt răsplătiți cu fericirea raiului iar făcătorii de rău primesc o pedeapsă aspră dar justă. Fără recompensă și pedeapsa divină, nu este posibilă niciun fel de morală, nici în teorie, nici în practică.

Iată ce spune apostolul Pavel : «... Disprețuiești tu bogăția bunătății Lui, a îngăduinței și a îndelungii Lui răbdări, neștiind că bunătatea lui Dumnezeu te îndeamnă la pocăință? Dar după învârtoșarea ta și după inima ta nepocăită, îți aduni mânie în ziua mâniei și a arătării dreptei judecăți a lui Dumnezeu, care va fi răsplata fiecăruia după faptele lui : Viață veșnică celor ce, prin

stăruință în faptă bună, caută mărire, cinste și nestricăciune. Iar iubitorii de ceartă, care nu se supun adevărului, ci se supun nedreptății : mânia și furie. Necaz și strâmtoare peste sufletul oricărui om care săvârșește răul, al Iudeului mai întâi, și al Elinului; dar mărire, cinste și pace oricui face binele : Iudeului mai întâi, și Elinului. Căci nu este părtinire la Dumnezeu ». (*Romani*, II, 4-11). Iată ce spune și evanghelistul Ioan : «...Vine ceasul în care toți cei din morminte vor auzi glasul Lui. Și vor ieși cei ce au făcut cele bune, spre învierea vieții, iar cei ce au făcut cele rele, spre învierea osânde ». (*Ioan*, V, 28-29). « Căci dacă păcătuim de voia noastră, după ce am luat cunoștință despre adevăr, nu mai rămâne, pentru păcate, nicio jertfă. Nu rămâne decât o înfricoșată așteptare a judecății și iuțimea focului care va mistui pe cei potrivnici » (*Evrei*, X, 26-27), « În văpaie de foc osândind pe cei ce nu cunosc pe Dumnezeu și pe cei ce nu se supun Evangheliei Domnului nostru Iisus. Ei vor lua ca pedeapsă pieirea veșnică de la fața Domnului și de la slava puterii Lui ». (*II Tesaloniceni*, I, 8-9). « Și mulți dintre cei ce dorm în țărâna pământului se vor scula, unii la viață veșnică, iar alții spre ocară și rușine veșnică. Și cei înțelepți vor lumina cu strălucirea cerului și cei care vor fi îndrumați pe mulți pe calea dreptății vor fi ca stelele în vecii vecilor » (*Daniel*, XII, 2-3), «... și vor fi chinuiți acolo, zi și noapte, în vecii vecilor ». (*Apocalipsa*, XX, 10).

Pentru a explica aceste amenințări cu chinurile veșniciei, teologia catolică anterioară Sinodului Vatican II recurgea la argumentația următoare :

1. Recompensa fiind veșnică, pedeapsa trebuie să fie tot veșnică.

2. Dumnezeu fiind bunătatea în persoană, El nu și-ar putea condamna creaturile la chinuri fără de sfârșit. Nu El închide însă păcătoșii în Iad ci aceștia, încăpățânați și din propria lor păcătoșenie, separtându-se de Dumnezeu, n-au de ales decât Iadul – în chiar virtutea libertății lor de alegere. Nu putem însă condamna nici regreta libertatea de care ne bucurăm, întrucât asta ar însemna inclusiv condamnarea fericirii neprihăniților.

3. Înfruntat și ofensat printr-un păcat mortal, pedeapsa Dumnezeului veșnic nu poate fi decât veșnică.

De remarcat însă că Dumnezeu îi cere omului să își ierte dușmanii, inclusiv pe aceia care persistă veșnic în dușmănie. Se vede că Dumnezeu ne cere, nouă, să iertăm. El nu iartă însă ! Asta pune niște probleme! În acest punct, teologii scot tromful, sau argumentul autorității : a-i cere lui Dumnezeu ceea ce ne învață Tatăl Nostru (*Și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri*) este o blasfemie. Totuși, Tatăl Nostru nu este orice rugăciune, autorul ei fiind chiar Christos ! Suntem în fața unei probleme insolubile pentru dogmatismul iudeo-creștin bimilenar, ce ar putea fi reformat, într-o zi, cu logica lui Frege, Carnap, sau alta. De același dogmatism suferea partidul comunist și suferă încă marea democrație, pe care americanii o propovăduiesc cu bombe atomice pe bază de uraniu spălăcit sau diminuat. Cei mai în vârstă știu că partidul comunist și secretarul lui general nu puteau greși. Doamne ferește ! Tot așa, dogma democrației nu poate fi suspectată de vreo imperfecțiune. Sfânta Americă vegheză.

4. După moarte, păcatul mortal nu poate fi ispășit, chiar dacă păcătosul își regretă greșeala. Pocăința lui vine prea târziu, după ce, prin moarte, pedeapsa, inițial revizuibilă, a devenit veșnică. Părăsind corpul material, sufletul nu mai poate să își schimbe orientarea morală, să se dezică de păcatele sale. Teologii pretind că păcătosul însuși persistă în a se menține pe poziția în care l-a surprins moartea. Trebuie să-i credem și pe teologi, care, ca și comuniștii, colegii lor de dogmatism, au cele mai bune intenții. Și unii și ceilalți au aspirat să fericească omenirea cu forța. De altfel, sfântul Talmud ne asigură că de n-ar avea câțiva inimoși rabini pe lângă el, Dumnezeu ar fi obligat să închidă Raiul ! Pe de altă parte, să nu uităm, discutăm nu de păcătoșii ce persistă în păcat, chiar și după moarte, ci de cei care, ajunși pe lumea cealaltă, și-au regretat păcatul și s-au pocăit, precum Iliescu și banda lui iudeo-creștină, după ce i-au asasinat pe soții Ceaușescu, pe fideliile acestora și cele câteva mii de Români, picate la eroism ca musca în lapte. Nu se poate pretinde că

veșnicia pedepsei decurge din veșnicia persistenței în păcat, de vreme ce, păcătosul s-a pocăit, după moarte. Pe de altă parte, întrucât, pe pământ, Românii i-au iertat pe păcătoșii Iliescu, Neulander-Roman, Constantinescu, Brucan și ceilalți iudeo-comuniști pocăiți și revoluționari CIA-KGB, oare Dumnezeu, acolo sus, n-ar putea face și el un gest, precum mormolocii lui credincioși, de pe pământ?

Suntem în fața unui punct dificil pentru întregul creștinism. Potrivit textelor biblice, de care nu ne putem despărți cu una, cu două, ori bunătatea lui Dumnezeu este departe de a fi infinită, ori *Biblia* este o carte scrisă de oameni. În acest ultim caz, inspirația « divină » a celor ce au scris *Biblia* devine relativă și discutabilă. Cine ne-ar putea garanta care anume dintre pasajele biblice provin de la Dumnezeu, Dumnezeire, Christos, și care provin de la oameni, fie ei Super-Patriarhi, precum Moise, Super-Profeți ca Daniel, Super-Apostoli ca Pavel, care nu l-a văzut niciodată pe Christos, fiind suspectat de punere în scenă, pe Drumul Damascului. Nimeni nu contestă substanța pasajelor de sfințenie din Biblie, în legătură cu care se pune doar problema provenienței lor adevărate. Pe de altă parte, ce ne facem cu miile de pasaje biblice care ne îndeamnă la o ură ce-i pune cu botul pe labe pe Satana, Lucifer și toți dracii lor. Este vorba de pasaje ce fac apologia crimei, propovăduind nu doar uciderea războinicilor, ci și a femeilor, a copiilor, a bătrânilor, ca în Fâșia Gaza din zilele noastre ! Deuteronomul conține numeroase pasaje ce fac din el cartea cea mai rasistă și mai criminală care a fost scrisă vreodată. Rasismul lui Arthur de Gobineau, al lui Chamberlain, Lapouge, al continuatorilor lor din prima jumătate a secolului trecut, este floare la ureche pe lângă rasismul celor ce au redactat *Deuteronomul*, care încă își continuă lecțiile de sfânt rasism democrat, dând note la purtare întregii omeniri, ba chiar și lui Dumnezeu. De-ar fi numai *Deuteronomul* în cauză, ar fi deja foarte grav. La o privire mai atentă, o bună jumătate din *Vechiul Testament* nu are însă nimic de-a face cu Dumnezeul Iubirii. După toate semnele, cel puțin jumătate din *Vechiul Testament* a fost scris de oameni avizi de

sânge, de teologi sau de scribi, pe care îi numim « politrucii ». De ce tocmai politrucii? Pentru că exact așa au procedat politrucii lui Stalin și ai celorlalți stalinuți, cum li se spune între Chitila, Buftea și Butimanu. Stalin nu putea greși. Toată lumea știe asta ! Este vorba de o axiomă, de o dogmă. Partidul Comunist, al clasei muncitoare, nici el nu putea greși. Doamne ferește ! Într-un cuvânt, Stalin și partidele comuniste erau considerați un fel de « Dumnezei », precum Statele Unite, FMI-ul sau Consiliul Europei de azi. Niște dumnezei până la care bineînțeles, te pot mânca stalinuții, comisarii, securiștii, politrucii locali, primul secretar, secretarul II, (propaganda), secretarul III, (organizarea), și așa mai departe. Politrucii, scribii sau « apostolii » din jurul lui Stalin și ai stalinuților scriau un fel de teologie, mai exact o diabolologie sau demonologie. Profesorii de marxism-leninism, de socialism « științific » erau fie impostori, fie « duhovnicii Satanei », fie ambele. Principial vorbind, este greu de găsit vreo diferență între politrucii stalinuști, sfinții scribi care au redactat cea mai mare parte din *Biblie* și profesorii de marxism-leninism, mai ales cei tăiați împrejur pe lângă creier și alte organe centrale ale puterii de stat, pe tronul lui David !

Pasajele dumnezeiești din Sfânta Scriptură se explică și ele, întrucât provin din doctrine și religii dispărute, nu însă fără urme. Înțelepții egipteni de altă dată, vechii Sumerieni, Asiro-Babilonienii, Perșii, Grecii, Chinezii, Indienii s-ar recunoaște în acele pasaje dumnezeiești, problemele din jurul textelor sacre din *Biblie* fiind cauzată de multi-milenaraa lor pritoceală de către sfinții leviți și alți politrucii în sutană, înainte ca proza lor să ne fie prezentată literă dumnezeiască a-mai-prima-ntâi !

După cum am spus, această problemă depășește manualul nostru de Ocultism pentru bunii creștini. Acei buni-creștini ce reușesc să deschidă ochii, aspirând să devină mai puțin buni⁷²,

9/03/80Attention:_____

⁷². Despre un astfel de creștinism, mai puțin bun, găsim informații utile pe situl <http://www.spfc>, ultimele patru litere însemnând *sagesse payenne foi chrétienne* – înțelepciune păgână, credință creștină.

trebuie să o facă pe cont propriu, ca orice lucru serios pe lumea asta. Citatele biblice utilizate de noi sunt cu adevărat sau foarte probabil dumnezeiești. După cum am văzut, ele confirmă alte texte foarte vechi, precum cele ale lui Hermes Trismegistul.

Suferința și chinurile veșnice ale păcătoșilor ajunși în Iad reprezintă o pedeapsă pură, fără niciun fel de support sau complement educativ, cum este cazul celor mai multe dintre pedepsele pronunțate de justiția omenească, cel puțin în vremea din urmă. Justiția omenească pronunță încă destule condamnări la moarte, nu însă și la chinuri veșnice. Ferocitatea, sadismul, cruzimea fără de limite se întâlnesc și ele în istorie, fără însă ca vreo pedeapsă pronunțată cândva de vreun tribunal omenesc să prevadă chinurile veșnice ale creștinismului, religia iubirii aproapelui! Vorba vine ! Ferește-mă Doamne de Aproapele, că de cei depărtați mă feres singur ! Cu excepția condamnărilor la moarte, justiția omenească din secolul XX, de exemplu, pretinde, cel puțin în teorie, că pedepsele pronunțate împotriva vinovaților urmăresc ameliorarea și recuperarea acestora pentru societate. Trebuie să ne punem cenușă pe cap, pentru că justiția omenească dă lecții de iubire Dumnezeului biblic? În general, când elevii sau ucenicii își depășesc maestrul sau învățătorul, suntem în fața unui fapt laudabil. Orice părinte dorește să fie întrecut de copilul lui, orice profesor se străduiește ca elevii lui să îl depășească. Ori omul a ajuns într-adevăr să îl depășească pe Dumnezeu, ori scribii și politrucii *Bibliei* trebuiesc trimiși la plimbare.

Doctrina creștină despre « Iad și chinurile veșnice » este una dintre cele mai mari barbarii ce au traversat vreodată un creier omenesc. Din această cauză, în niciuna din ipostazele ei, nu o putem atribui lui Dumnezeu. Ea provine din creierile teologilor religiilor monoteiste, între care, găsim totdeauna un număr mai mic sau mai mare de sadici, de oameni cruzi și de psihopați și de complexați. Cruzimea și sadismul unora ca Robespierre, Saint Just, Lenin, Stalin, Grunberg-Nikolski, Emil Țurcanu și alții, cunoscuți sau necunoscuți, nu mergea până la chinuirea veșnică a celor încăpuți pe mâinile lor. Oricât ar fi fost revoluționarii de

setoși de sânge, oricât ar fi fost de cruzi Attila, Gingis-Han și alții, victimele lor nu puteau fi depozitate de perspectiva fericirii ntru eternitate. Iadul și chinurile veșnice sunt monopolul teologiilor monoteiste, lucru ce ve șoca mulți credincioși, mai ales pe cei suferinzi de miopie cronică metafizico-religioasă și general omenească.

Cum ar putea fi explicată sau motivată veșnicia Iadului, a unui sadism și a unei cruzimi ce nu vor înceta niciodată? Cum se explică faptul că Dumnezeu, bunătatea și generozitatea infinită, care știe tot, trecutul, prezentul, viitorul, a creat totuși atâția oameni care au murit, mor și vor muri în stare de păcat, fiind destinați suferinței veșnice? Față cu spectacolul dracilor ce împing cu furca, înapoi în smoala clocotindă, pe cei gata să scape, cum de nu l-a apucat groaza pe Dumnezeu, care nu poate fi un sadic, un călău, un vampir, precum cel puțin unii dintre preoții și politrucii lui de pe pământ? Răspunsul este că nu Dumnezeu a condamnat oamenii la suferința veșnică. Aceasta este rodul otrăvit al creierelor teologilor psihopați, ale căror cuvioase complexe ar trebui analizate mai de aproape. Aceștia au uitat că, în ordine pământească, cel puțin, niciun om nu a cerut viața. Cei ce nu au citit încă acest manual sunt îndreptățiți să creadă că ne-am născut fără să fim întrebați dacă vrem să ne naștem, fără să ni se ceară consimțământul. După acest prim volum al manualului nostru, se înțelege însă că, de fapt, venirea pe lume se pregătește încă de pe celălalt tărâm, după cum, în vederea plecării din lumea actuală, mulți oameni fac anumite pregătiri : unii își cumpără loc de veci la cimitir, alții semnează contract cu pompele funebre, își fac testamentul, își împart averea, aspiră să devină Ælfi nemuritori, etc.

Pe de altă parte, din perspectiva noastră omenească, teologia creștină suferă de un alt inconvenient de neînțeles : cum am putea fi de acord ca un criminal, precum Stalin, de exemplu, ce și-a petrecut viața persecutând, torturând și asasinând câteva zeci de milioane de victime, ar putea totuși evita Iadul, printr-un regret de ultimă oră, o secundă înaintea morții? Invers : cum putem accepta ca un om drept, cu o viață plină de lucruri

frumoase, chiar admirabile, ar putea ajunge în Iad pentru că, în ultima sa zi de viață a comis o crimă sau un « păcat mortal »?

Cin poate crede că Dumnezeu, izvorul oricărei înțelegeri, bunătați și milostenii, a putut accepta ideea suferinței, a cruzimii și a torturii de-a lungul întregii veșnicii, de parcă ar fi fost egalul Diavolului? În calitate de mandatar al Iadului, de Maestru al suferințelor și al cruzimii, Diavolul joacă rolul lui de Diavol! Numai creierele bolnave ale teologilor l-au putut imagina pe Dumnezeu capabil să tolereze chinurile veșnice ale Iadului. În zilele noastre, un om sănătos la minte nu poate accepta ideea de suferință și de pedeapsă veșnică, fără niciun scop, nici speranță de răscumpărare. Pe lumea asta, cel puțin, care este departe de a fi perfectă, suferința nu este eternă! Ea este un avertisment, pentru a ne ajuta să înțelegem, să învățăm, să ne purificăm, în vederea eliberării, a vieții și fericirii veșnice.

Toate aceste întrebări ne ajută să înțelegem că oamenii nu se nasc egali. Unii se bucură de o remarcabilă stare fizică, intelectuală și morală, chiar de sfințenie, trăind o viață de adevăr și de dreptate. Alții vin pe lume cu grave probleme de sănătate fizică și mintală, infirmi sau idioți, într-un mediu ce îi va predispune celor mai abjecte impulsuri.

Cum am putea imagina că teroarea Iadului poate fi o sperietoare la fel de indispensabilă celor predispuși la rău, dar care nu au avut niciodată șansa de a vedea și de a înțelege binele, ca și celor sfinți, capabili să îndure martiriul în slujba unui adevăr pe care l-au înțeles și la care aspiră din iubire?

X. În loc de încheiere

X. 1. Iar Omul l-a creat pe Dumnezeu unic... Povestea martirilor creștini din primele secole este adânc înrădăcinată în ignoranța publică. Pe atunci, executarea condamnaților era un spectacol apreciat, aplaudat, bisat, nu mai puțin « civilizatoriu » decât anumite imagini cu care tembeliziunile publice otrăvesc astăzi copiii și chiar adulții. În țara « drepturilor omului », cum gângăvesc miliardele de naivi, la Paris și în alte centre de oareșce, cândva, execuțiile publice prin ghilotinare s-au perpetuat vreme de treizeci de ani după ultimul război mondial. Nu mai vorbim de execuțiile condamnaților prin scaun electric, injecții letale, spânzurare, camere de gazare, călăi-roboti, tribunale electronice și alte mijloace născocite de cei care, pe exterminarea creștinească⁷³ a Pieilor Roșii, au construit democrația cea mai cinică și agresivă care a existat vreodată. Execuțiile de peste ocean sunt impecabile din punct de vedere tehnic, ca tot ce face America – măcar că nu face numai tehnică, cum cred cei ce spun că mai bine ar face pe tehnică ! Sub diverse forme și pretexte, execuțiile ei continuă pe microfrecvențe și microunde, devenind, pe alocuri, abatoare umane, ca în Afganistan, Vietnam, Belgrad,

9/03/80Attention:_____

⁷³. Considerăm că exterminarea Pieilor Roșii a fost de fapt o întreprindere creștinească. De ce? Pentru că alături de carabină, pistol și nelipsitul Whisky, aproape orice cow-boy avea în bagajele sale Biblia, o cartă de rugăciuni și alte ustensile necesare uciderii autohtonilor sau deturnării lor spirituale, în sens creștin. La fel au stat lucrurile în Canada, America de Sud și în alte părți ale lumii. Creștinii anglicani și quakerii au scris o pagină din cele mai barbare ale istoriei, exterminând aproape complet Americanii adevărați. Spaniolii și Portughezii, după furia începuturilor, au renunțat să extermine complet Incașii, Aztecii și ceilalți Indieni din America de Sud. Dimpotrivă, în America de Nord, vreme de mai multe secole, vânătoarea de Indieni a fost un fel de sport creștinesc. Nu național, întrucât nici astăzi nu este sigur că există o națiune americană. Nu național ci barbar...

Bagdad, ețetera. Motive, justificări se găsesc. De aceea s-au construit jucării ca Pactul Nord-Atlantic, fostul Pact de la Varșovia, Națiunile Unite și altele. După una din obișnuitele lui ieșiri nocturne în astral, un mucalit (sau poate, vorba apostolului, Dumnezeu știe), povestea cum a prezentat Ahriman, adepților lui, pe tărâmul celălalt, înființarea Națiunilor Unite, în 1945, la San Francisco. « Am înfipt Jakin și Boaz în adâncul platformei californiane », ar fi zis Ahriman, introducându-și tacticos, delicat și telegenic degetele mari între arătătoarele și mijlociile celor două mâni. Apoi fu cuprins de un hohot sardonic, mai-mai să se scufunde California în generosul și mult răbdătorul Pacific.

*

*

*

Până către începutul secolului al IV-lea, Imperiul Roman i-a considerat pe Creștini o simplă sectă iudaică, în concurență și luptă pe viață și pe moarte cu celelalte secte din viesparul palestinian, mai ales cea fariseică. Adăugate la politica oficială romană, rezumată în maxima *divide et impera*, calomniile, denigrările și turnătoriile reciproce nu scuză dar explică abuzurile de putere, care, atunci, ca și acum, se terminau adesea prin execuții publice. Statul chinez contemporan își execută condamnările pe stadion, în fața a zeci de mii de spectatori. În materie de civilizația uciderii suntem inventivi, nu glumă !

Cei mai mulți dintre martirii creștini ai primelor secole au fost victimele turnătoriilor și mașinațiunilor adversarilor lor, iudei, ca și ei, iubitori-admiratori ai spectacolului chinurilor și morții publice, pe Golgota, în Templu, oriunde. Tot problemă de civilizație. Unii zic lipsă de civilizație, de iubire a aproapelui, din care, cum ar spune Marx, Inchiziția catolică a făcut o excelentă armă de supunere și de ucidere a omului de către om. Nu însă oricum, ci într-o mai mare glorie a lui Dumnezeu !

Edictul din Milano (313) a marcat sfârșitul timidelor persecuții anti-iudeo-creștine. Pe parcursul următoarelor decenii, acestea vor deveni persecuții anti-păgâne foarte energice, începute sub împăratul Theodosiu (379-395), al cărui Edict din

Salonic (380) a făcut din creștinism unica religie a Imperiului Roman, păgânii fiind scoși în afara legii. În cele aproape șapte decenii, dintre edictul din Milano și cel din Salonic, vechiul Imperiu Roman a devenit un imperiu iudeo-creștin, un fel de colonie iudaică, după cum Statele Unite, de astăzi, sunt un fel de colonie israeliană, dacă nu cumva termenul de iudaic este mai potrivit. Devenită oficială, noua și pretinsa religie a iubirii nu a făcut un secret din aspirațiile și talentele ei iudeo-inchizitoriale. Mult înaintea proclamării lui oficiale ca religie unică a imperiului, creștinismul se manifesta la Roma precum Tcheka lui Dzerjinski în Moscova leninistă. În acest context trebuie înțeleasă încercarea nereușită a împăratului Iulian (361-363), de a restabili echilibrul și armonia socială a imperiului, nu prin interzicerea creștinismului, ci reautorizând păgânismul, religia vechilor *paganus*, a țăranilor romani care, cu plugul și cu spada, făuriseră imperiul, ce depășise deja vârsta de o mie de ani. Tentativa lui Iulian, de restabilire a libertății de conștiință a popoarelor din imperiu a fost însă un eșec, împăratul fiind asasinat, pe la spate, de către un centurion creștin din propria lui gardă pluri-confesională, în timpul unei bătălii contra Persilor.

Remarcabila ipocrizie creștină a făcut din acest împărat un « apostat ». Iulian a fost însă un filosof de talia lui Marc Aureliu, care îl precedase cu două secole pe același tron al Romei. Se știe că Iulian a lăsat scrieri de mare valoare, în care demasca « mașinațiile Galileenilor », pe care niciodată nu i-a numit « creștini ». Scrierile lui au fost însă distruse și falsificate de Biserică, ștergându-se astfel urmele « viciilor » monoteismului ce dezgustaseră și îngroziseră Romanii, nu numai pe împăratul asasinat la vârsta de 32 de ani. Fidel spiritului antic de toleranță pentru toate credințele, împăratul Iulian nu s-a opus lui Christos, ci inovației iudeo-bisericești, constnd în alegerea și impunerea ca « unic și singur adevărat » a unui anumit dumnezeu, eliminarea celorlalte divinități și persecutarea credincioșilor respectivi. Persecuțiile sângeroase contra păgânilor nu începuseră încă la data urcării pe tron a lui Iulian (361). Ele vor veni însă curând, confirmând clarviziunea și temerile lui, pe deplin justificate. Cu

ocazia promulgării edictului din Salonic, împăratul Teodosiu a dispus masacrarea, într-o singură zi, a 15 000 de păgâni, cetățeni romani, deținuți în cercul orașului. Noua religie a « iubiri de aproapele » își arăta colții iudeo-iubitori, crescuți din vechea intoleranță levito-deuteronomică, de care creștinismul nu a putut sau nu a vrut să se separe. Grecii și Romanii începură să înțeleagă că nu este glumit cu acest sângeros dumnezeu al iubirii iudeo-creștine. Desfășurarea ulterioară a evenimentelor a arătat că reciproca versului din rugăciunea *Tatăl Nostru* este și ea valabilă, masacrul păgânilor din Salonic fiind urmat de un holocaust ceresc. Biserica aplica, după nevoi, fie versul cunoscut « precum în cer așa și pe pământ », fie pe acela mai puțin cunoscut, « precum pe pământ, așa și în cer »! La vremea lor, Marx și comunismul au procedat la fel, răsturnând exploatarea omului de către om și instaurând una exact invers ! Două religii sau două idolatrii ?

Cu șaptesprezece secole înainte, revolta teologică monoteistă, a faraonului Amenofis al IV-lea (1375-1354), soțul frumoasei Nefertiti, cunoscut sub numele, adoptat, de Akhenaton, nu reușise să aștearnă uitarea peste numele zeilor egipteni. Sub următorul faraon, Tutankamon, Amon și ceilalți zei își regăsesc locurile de cinste în temple. Amenophis-Akhenaton considera că Dumnezeuul său, nu unic ci suprem, este părintele plin de bunăvoință al celorlalți zei și divinități sau puteri cerești. Dumnezeuul setos de sânge, gelos și exclusiv este invenția Iudeilor, divinitatea tribalo-rasială a acestora promovându-se prin metode staliniste la rangul de Dumnezeu unic, dictatorial politruc suprem al întregului Univers. Desigur, de atunci au trecut secole peste secole. În raport cu adevărul, care este etern, timpul nu are însă nicio valoare. Infamia de mii de ani rămâne infamie, iar adevărul pierdut, uitat sau îngropat, vreme de mii de ani, rămâne tot adevăr. Nu există Dumnezeu mai adevărat decât Adevărul, acesta fiind unul din aspectele esențiale ale Dumnezeirii, cum o spune chiar Christos în versetul din Ioan XIV, 6, pe care l-am citat de mai multe ori : « Eu sunt Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl meu decât prin mine ». Christosul

cosmic, Cel din totdeauna, este o realitate divină. Contestată de unii, necunoscută de alții, încarnarea istorică a lui Iisus este o realitate omenească, cu imperfecțiuni și aspecte contestabile ! Nu trebuie să ne mire că este contestată de unii.

Cum s-a ajuns ca un idol tribal oarecare să fie considerat Dumnezeu Suprem? Cum se face că această credință nefirească, barbară, atunci ca și acum, a putut fi impusă în fața credinței generale într-o ierarhie cerească de vârstă imemorială, credința Imperiului roman? Cum se face că Romanii, atât de mândri de bogăția, cultura și puterea lor, s-au lăsat convertiți precum Pigmeii ajunși pe mâna Europeanilor, veniți să-i ferească cu cioburile colorate și lanțurile sclaviei moderne, precum cei ce-l aplaudau pe Ceaușescu, precum intelectualii fără se creier, nici coloană vertebrală, ce îl adora pe Stalin? Chestiunea a fost larg dezbătută de istoricii ultimelor două milenii, fără să fie explicată. De orice fel ar fi ele, faptele sau fenomenele trebuie să fie explicate. Constatarea lor exactă este condiția prealabilă oricărei explicații.

Privind mai de aproape scurta perioadă istorică în cadrul căreia moftul iudeo-creștin ajunge religia oficială a Imperiului Roman, suntem obligați să constatăm că noua religie nu s-a putut impune înainte de distrugerea pluralismului divin anterior. Deși contrar ordinii universale, pe care o caricaturizează într-o imagine pe măsura și pe gustul gloatei, monotesimul a reușit această performanță. Plantele sălbatice și ideile barbare sunt mai viguroase decât cele de cultură, decât ideile civilizatorii.

Natural și armonios, vechiul păgânism integrase toate puterile cerești într-o ierarhie universală, a cărei sursă centrală continuă să rămână misterul sau scopul final al oricărei inițieri spirituale. Monoteismul, dimpotrivă, s-a dovedit exclusiv și dictatorial până la teroare și crime fără număr, invenția lui teologică constând în fabricarea unei imagini sau caricaturi a sursei centrale a puterilor cerești, pe care diversele religii au numit-o în fel și chip. Că îi spunem Dumnezeu, Marele Anonim, Alah sau altfel, asta n-are importanță, lucru înțeles și subliniat de către filosofie. Religiile însă, precum cluburile sportive, au

nevoie de suporteri, de fideli ce cântă Aleluia, sărută mâna papei și poala popii, vin la biserică cu coliva-n brațe, tremură ca penticostalii și așa mai departe. Monoteismul este obligat să țină cont de limitele, ignoranța, lenea și îndărătnicia gloatei pe care aspiră să o convertească-pervertească. Gloata, o știe toată lumea, se gândește cu predilecție la sex, burtă, confort, distracții... În condițiile date, era aproape o fatalitate ca Sursa Supremă a Universului să devină o imagine pe gustul și măsura ei. Imaginea Sursei Supreme sau a lui Dumnezeu nu poate fi însă decât o caricatură, un idol, cum spun teologii – cam același lucru. Teologii monoteiști s-au străduit să facă o « idee », din această imagine sau caricatură, ideea Dumnezeului unic! Aplauzele atâtor popoare, creștinate, musulmanizate, tăiate împrejur la creieri, cum spun socialiștii radicali și revoluționari, nu dovedesc nimic. De ce? Pentru că nu este nimic de dovedit. După patru mii de ani de iudaism, două mii de ani de creștinism și aproape un mileniu și jumătate de islamism, nu știm nimic în plus despre Sursa Supremă, Dumnezeul Unic, Alah, Iahve, Marele Anonim sau oricum l-am numi. Orice nume i-am da, oricum l-am descrie, revine la a-l caricaturiza. Pentru a arăta neputința noastră de a-l « înțelege », Blaga l-a numit Marele Anonim și nu numai așa. Putem însă iubi și fără să înțelegem, ba chiar iubim mai bine fără să pricepem. Cine numără foile plăcintei sfârșește prin a nu o mai mânca. Cine încearcă să priceapă iubirea sfârșește adesea prin a iubi, dacă nu ca ghilotina, cel puțin puțin precum își iubește copiii faimoasa « Văduvă » a francmasonilor.

Oricum i-am spune ideii, imaginii sau caricaturii teologico-monoteiste a Marelui Anonim, aceasta nu poate fi decât o însușire iluzorie a Dumnezeirii sau Sursei Supreme. Teologia monoteistă nu putea fabrica decât o proiecție exterioară nouă înșine, monoteismul fiind semnul sau indicația sigură a prăbușirii omului în fundul ignoranței celei mai sublimă, specifică Vârstei Negre pe care o traversează omenirea, așa numita Kali Yuga, din concepția unui politeism ce ar putea fi studiat mai de aproape. Ideea sau imaginea-caricatură teologică a Dumnezeului Unic nu poate fi decât o cristalizare a egoului fiecăruia în materie.

Prăbușirea lui în materie fiind continuă și fără de limite, omul « rupt » sau separat de cer, inconștient de el însuși, de septenarul pe care l-am studiat, se agață de orice, ca înecatul de pai. Catehizându-l, învățându-l, dresându-l să proiecteze în afara lui imaginea sau caricatura lui Dumnezeu, teologia monoteistă îi oferă paiul. Credinciosul profan, ce își divinizează astfel propriul ego, face din acesta centrul realității sale subiective, făcând imposibilă orice altă divinitate. El își oferă astfel perspectiva restructurării propriului ego, ceea ce îl poate conduce fie la integrism și extremism religios, fie la banalul ateism. Când credinciosul monoteist ajunge suficient de sigur pe el, aceasta înseamnă evacuarea sau eliminarea oricărei dimensiuni spirituale din egoul său, spiritualul fiind retrogradat la rangul de superstiție. Altfel spus, mai devreme sau mai târziu credinciosul monoteist devine ateistul și securistul modern, agentul secret al « Octogonului », cum se laudă unii, oameni a căror religiozitate se reduce fie la fotografierea diverselor imagini-caricaturi « dumnezeiești », pentru albumul personal de amintiri securiste, fie la transformarea bisericilor în colhozuri, grajduri, cluburi de noapte sau caldarâm sub șenilele nivelatoare ale buldozerelor democrației iudaice din Palestina furată.

Retrospectiva mileniilor de monoteism dezvăluie procesul prăbușirii omenirii în materie, Vârsta Neagră actuală este un proces ale cărui etape pot fi puse în evidență. Mai întâi, precum în cazul faraonului Akhenaton, se alege o divinitate, promovată apoi și cocoțată deasupra celorlalte. Etapa următoare este distrugerea tuturor divinităților, cu excepția celei alese. A treia, penultima etapă a procesului, este identificarea egoului personal (pleonasm admis, cum spune Paul Goma) cu divinitatea preferată și unică. Genul acesta de « religiozitate » este un fenomen de masă printre suporterii echipelor de fotbal, mai ales, fiecare microbist fiind animat de egoul construit de el în jurul echipei divinizate. Teologii funcționează exact pe calapodul microbistic, din care cauză nu se pot înțelege între ei decât pe bisericuțe sau cluburi, precum suporterii sportivilor. Altfel spus, precum microbiștii, teologii își au și ei echipele sau cluburile lor. A patra

și ultima etapă constă în abandonarea imagino-caricaturii « dumnezeului unic », în locul căreia este promovat și instalat « omul unic », pierdut ca bășica lui Oparin⁷⁴ în oceanul materiei. Bineînțeles, găselnița iudeo-creștină servea strategia politică a împăraților Constantin cel Mare și Teodosiu, care nu au înțeles că pruncul din scutece s-a născut mort. În consecință, imperiul pe cale de implozie a mai dăinuit o vreme, sub respirația artificială a ideologiei unice și de import. Succesul relativ al acestei operații de reanimare artificială nu se datorează lui Christos ci ideologiei totalitare impuse popoarelor cu forța legiunilor, după cum ideologia bolșevică, la fel de unică și totalitară, a fost impusă popoarelor grație acelorași finețuri teroristo-democratice și militare, al căror moștenitor de pe urmă, după Stalin și banda iudeo-leninistă, a ajuns Unchiul Sam. Să-i fie de bine ! Cum au plătit Rușii, vor plăti și ceilalți, cum a pierit imperiul sovietic va da ortul popii și celălalt. Idolatria iudeo-creștină are vocația prăbușirii imperiilor și uciderii popoarelor, nu a învierii lor, cum credea Corneliu Zelea-Codreanu, ce a plătit sfânta lui naivitate cu prețul câtorva milioane, probabil, de vieți și destine românești.

Ideea de ordine mondială s-a născut în contextul istoric în care casta politică romană a impus, prin forță, un « dumnezeu unic », interzicând orice altă referință religioasă. La drept vorbind, a fost vorba de o victorie a iudaismului monoteist, primul exterminator al păgânismului ancestral, primul care a impus o dogmă exclusivă prin forță și teroare deuteronomică. În rest, de aproape șaptesprezece secole, omenirea asistă la meciul în cadrul dogma iudaică de acum treizeci de secole a devenit ideologia dominantă a întregii lumi. Vasta și monumentală întreprindere ideologizatoare planetară și-a avut începuturile ei, relativ modeste, pe care viitorul nu va întârzia să le pună sub lupă. Originea buldozerismului ideologizator actual a constat în simpla deturnare a scrierilor sacre și mitologice sumero-babiloniene și feniciene, urmată de adaptarea lor la contextul

9/03/80Attention:_____

⁷⁴. Oparin (Aleksandr Ivanovici, 1894-19??), biochimist sovietic, autor al unei teorii despre evoluția materiei și apariția vieții pe pământ.

istorico-biblic al « poporului ales », agent planetar al imagino-caricaturii « Dumnezeuului unic ». Teologiile ulterioare creștinomusulmane nu au făcut decât să-l anticipe pe Walt Disney, transpunând pe notele credinței imagini nu foarte depărtate de rășoiul-profet Donald, simpaticul Mikey Mouse, Pinocchio, Alba-ca-Zăpada sau Alice în Țara Minunilor.

Precum Emirul din *Noaptea de Decembrie* a lui Macedonski, creștinii de ieri, de azi, mai ales cei de mâine, sfârșesc și vor sfârși nu cu ochii pe Mecca, ci pe iluzoriul Israel sau Ierusalim, despre care preoții și teologii creștini vorbesc ca în transă, de două mii de ani. Unii însă vor pricepe că teologia s-a dovedit incapabilă să înțeleagă intervenția puterilor oculte, fără de care mașinațiunea totalitară iudeo-creștinomusulmană nu ar fi depășit frontierele unui banal și inofensiv Disneyland între Meca și Medina.

Vechea ordine păgână a fost guvernată de ierarhiile spirituale luciferiene, care au stabilit și controlat buna desfășurare a ciclului civilizațiilor antice. Noua ordine mondială își etalează, astăzi, pagina de pe urmă, nu sub bagheta ierarhiilor spirituale luciferiene ci sub aceea a puterilor materialisto-ahrimaniene, ce domină eșichierul terestru și astral din cadrul actualei Vârste Negre pe care o traversăm.

Germenul iudaic de ideologie totalitară monoteistă a dat naștere altor două ideologii, la fel de totalitare : creștinismul și islamul. Trei religii sau ideologii ale « Cărții »! Trei agenți-parteneri în veșnică adversitate, chiar dușmănie! Trei Doamne, și toate trei! Nu mai puțin, cele trei sunt pe deplin și deopotrivă înhămate la același car al tiraniei gândirii unice. Pe tabla de șah mapamondică urmărim ba avansul unui cal creștin năvălaș, dar cam fără potcoave, ba acela înfuriat al unui nebun musulman sau al Estere, lăuza stearpă iudeo-jidănească, cu doi sau trei ași pe mâneca nelipsitului Mardoheu, ce-i dă caii la apă și muscă la iapă. Cal, nebun regină, toți avansează în pasul de dans al mult simatei și iubitei religii a cărții : doi pași la dreapta-ntr-un picior, apoi trei la stânga lor, nu ca la *Nunta Zamfirei* ci ca în tangoul leninist : un pas înapoi, doi înainte ! Catolicismul s-a crezut

totdeauna buricul universal al pământului, moștenire a imperialismului roman. Fără grația ipocrită și finețurile subțiri ale diplomației Vaticanului, Islamul nutrește aceleași iluzorii pretenții universaliste. Ca părinte iubitor, strămoș imparțial și bancher al amibilor, iudaismul se crede obligat să domine cele două erzațuri monoteiste, ce pendulează între buiestru și nărăvaș. Oricum am lua-o însă, pentru românul imparțial, ce s-a săturat să pupe orice în peața Independenței, sinistra aventură monoteistă sau « Dumnezeu unic » se confundă cu balaurul din poveste. Trei capete, toate trei otrăvite, chiar dacă nu chiar de când cu întâlnirea fortuită cu acel cineva, de i-a sucit mințile și l-a dat la întors, prostindu-l pe Avraam să-și pocească frumusețea de falus.

Cum am putea însă admite că Dumnezeul Suprem, Marele Anonim sau Sursa universală a oricărei frumuseți, iubiri sau forțe s-ar putea confunda cu zisele ideologiei totalitare despre « singurul Dumnezeu adevărat »? Acesta nu poate fi decât o fantasmă omenească, prea omenească, ar spune Nietzsche! Sursa divină supremă nu poate fi monoteistă, câtă vreme din inima ei largă și-au tras existența nenumăratele universuri, mulțimea planetelor, a stelelor locuite. cu ale căror elite sovieto-americanii și alți impostori democrați ai omenirii întrețin contacte discrete, ce încep să iasă la lumină! Ar putea fi adevărat că Dumnezeu l-a creat pe om după chipul și asemănarea lui. Dumnezeu însă nu poate fi limitat la niciun chip sau asemănare. El poate lua oricând orice chip și orice asemănare, posibilă sau imposibilă, din perspectiva noastră. Fără să contestăm că Dumnezeu l-a creat pe om după chipul și asemănarea Lui, cât privește « Dumnezeul unic », omul l-a creat pe acesta după chipul și asemănarea lui, de om ! Acest Dumnezeu unic nu este decât un voal, cum ar spune Elena Han-Blavatski, în spatele căruia se ascund egregorele sectare ce agită marionetele sacre numite Moise, Iisus, Mahomed, fără nicio legătură cu Christosul cosmic sau « Întâiul Născut ». Cât despre cei trei și puzderia de mititei, înainte și după ei, este vorba de o chestiune de politică planetară locală. Suntem în fața unei banale intrigării politice. Banală nu pentru că ar fi lipsită de însemnătate ci pentru că nu are nimic sacru în ea.

Dacă nu ținem neapărat să ne închinăm lui Ahriman, maestrul ocult al acestei mașinațiuni ce strică socotelile lui Lucifer, ar fi cazul să înțelegem nu numai limitele, rușinea și pericolozitatea consfințită istoricește a monoteismului, ci mai ales absurditatea lui. Desigur, teologii își vor pune ochelarii pe nas, ne vor recita latinește, în ebraică, greacă veche sau arabă, scâldându-și neputințele în erudiție stearpă, fără să ne spună cine altul decât acest Ahriman ar putea fi cel care s-a împopoțonat cu titlul de « Dumnezeu unic », uzurpându-l pe Dumnezeuul Sprem și stricând socotelile arendașului post-adamic, Lucifer.

Cât despre Christosul cosmic, « Fiul lui Dumnezeu » sau pur și simplu Christos (nu Iisus), acesta a fost și este un deplin mister, mesajul său fiind trădat și falsificat de către cei ce se cred îndreptățiți să vorbească în numele Lui. Nu avem însă nevoie de studii teologice pentru a înțelege că « Fiul lui Dumnezeu » sau Christos a ajuns ostatecul dumnezeului tribal și rasial al Iudeilor, pe care venise nu să-l taie împrejur, ci de pe listă! De pe orice listă. Pentru că nu-i însă absolut sigur și că, la ora actuală, nu satul arde ci întreaga lume, nu e momentul să ne pieptănăm ca babele, inventând încă o teologie, construind încă vreo două-trei catedrale ale mântuirii neamului de ultimii gologani din buzunare. Din perspectiva atemporală a Dumnezeirii, Iahve trebuie să fi fost șters « de pe listă ». Ca dovadă, mersul istoriei s-a accelerat vertiginos, după cum « Iisus i-a zis (lui Iuda) : Ceea ce faci, fă mai curând! » (Ioan, XIII, 27). Într-adevăr, de-a lungul erei zise creștine, decadența Vârstei Negre s-a accelerat considerabil, ceea ce este o bună pregătire pentru viitoarea încarnare a dumnezeului Ahriman. De-a lungul acestei ere de pregătire a apoteozei ahrimaniene, omenirea a fost și este testată, judecată și clasată. În curând, ea va fi separată în două grupuri inegale : pe de o parte mulțimea celor ce se vor închina lui Ahriman, dumnezeul materiei, pe de altă parte, minoritatea celor ce vor profita de această încercare pentru a-și dovedi atașamentul față de adevăratul Christos și adevărata ordine chistică. Christos știa foarte bine că cele de după Golgota vor accelera procesul istoric de prăbușire a omului în materie. De aceea, i-a spus lui

Iuda, adică Iudeilor : « Ceea ce faci, fă mai curând ! ». Ca urmare a accelerării istoriei, a prăbușirii omului în materie, Ahriman a fost obligat să iasă din naftalina galactică, unde-și rodea unghiile încă de pe vremea lui Zoroastru.

Pe acest teren, omul a fost recurs totdeauna la supoziții mai mult sau mai puțin plauzibile, lucru normal din perspectiva noastră, « anormală », de dumnezei în pană ontologică. Condițiile actuale nu ne permit să înțelegem strategia ultimă a lui Christos și a altor dumnezei răscumpărători, care, cu diverse ocazii, au coborât și s-au întrupat în materie. În ce scop? Probabil același cu cel al lui Christos. De vreme ce divinitățile antice s-au retras fără să reziste în fața totalitarismului monoteist, putem conchide că le sunase ceasul la orologiul cosmic. Cum se face că « Dumnezeu unic » al Iudeilor s-a impus strămoșilor noștri Daci, nu se știe în ce condiții. Preoții lui Zamolxis par să-și fi făcut bagajele precum predicatorii americani și comisarii de la Bruxelles, ce vin în vizite de lucru ca Ceaușescu, freacă mangalul pe ici și pe colo, dau indicații prețioase și obligatorii, apoi, după vânătoreala rituală cu Țiriac, o șterg fără să-i ducă portocale creștinești lui Adrian Năstase, la Jilava, care în cârdășie cu ei a ajuns după gratiile acesteia. Ce putem crede despre asta?

Potrivit tradiției și normelor vremii, anticii nu concepeau că o credință se putea opune alteia. În consecință, popoarele păgâne ale Europei nu au înțeles primejdia monoteismului iudeo-creștin, aparent inofensiv. Picat din cer sau venit pe aripile Sfântului Duh, orice nou dumnezeu era o surpriză agreabilă pentru păgâni, în cel mai rău caz, indiferentă pentru unii. Cei mai mulți dintre ei erau atât de puri și de curați la inimă încât nu cunoșteau dogmatismul sectar, imaginându-și că adepții noi religii vor fi la fel de toleranți ca și ei. Abia târziu au înțeles că nu te poți juca cu dracul, că noua religie nu cerea doar normalul și legitimul drept de existență liberă sub soare, aspirând să devină, prin minciună, foc și sabie, singura, unica religie autorizată. Ideologia totalitară a « dumnezeului adevărat », care și-a început existența istorică în vârful penisului patriarhal al lui Avraam, a reușit să distrugă vechile religii fără să întâmpine rezistență. Ciocnirile ulterioare,

cruciadele, războaiele religioase, jurămintele strâmbe, crimele rituale și alte blestemații sunt invenții brevetate pe teren iudeo-creștin. S-a ajuns la ombele democate și uranizate ale Americii, Rusiei sau altor puteri și putori, ce pot spulbera, de mai multe ori, întregul pământ. Ele nu pot șterge însă adevărul, din memoria akhasică a universului. Pe terenul minat de bocitoarele iudeo-creștine și stropit cu lacrimile lor de crocodil, edictul din Salonic a fost punctul final al unui proces de cucerire iudaică subterană, printr-o armată de mercenari deghizați în apostoli, preoți, predicatori itineranți, precum cuvioșii « părinți » iezuiți din Japonia sau China epocii moderne și din zilele noastre. Curios și simptomatic, creștinii din epoca modernă și contemporană varsă sincere iordane de lacrimi, sincere, spalând de câteva secole ruinele unui creștinism ajuns în metastaza de pe urmă. Iordanul le-a înecat creierii și le-a dus mințile, pe apa sâmbetei, în Marea Moartă. Întrucât și-au pierdut discernământul, creștini nu înțeleg că, în universalitatea ei, catolică, ortodoxă, anglicană, protestantă sau neo-protestantă, Biserica ce își zice creștină este aceea care a inițiat și întreține totalitarismul ideologic internaționalist, de aproape două mii de ani. Marx și banda lui au înlocuit simbolul crucii, de pe drapelul însângerat al iudeo-creștinismului, cu acela al secerii și ciocanului. Nimic mai simplu. Simplu ca Iordanul, pe ale cărui ape rasa albă s-a lăsat ademenită de Marea Moartă.

După două milenii de tranziție între era luciferiană și cea ahrimaniană, creștinismului îi fuge pământul de sub picioare. Biserica romano-catolică se dizolvă cu entuziasm și fervoare în idolatria umanistă internațională, căreia i-a servit de cal troian și redută supremă, prin divinizarea Iisusului istoric și trădarea Christosului universal. Gnosticii, dimpotrivă, au încarnat, în creștinismul inițial, un principiu de renaștere și de veșnicie. Pentru ei, Christos nu a fost niciodată un personaj istoric. Divinizarea Iisusului istoric este conformă teologiei iudaice, pentru care Mesia nu poate fi decât un rebel, un Bar-Kohba.

Ce se va alege de acest dumnezeu unic, în cadrul societății materialiste contemporane ? Cărțile fiind distribuite și pokerul în toi, sub ochii noștri, nu avem a face niciun efort de imaginație.

Ne îndreptăm către o idolatrie planetară. Nu toți știu însă că Ahriman, vechiul adversar al lui Ormuzd, va fi în fruntea acesteia, nu însă oricum. Vom avea un dumnezeu unic, întrupat nu încarnat. Corpul lui nu va fi din carne, oase, sânge și organe omenești. Oricum îi va fi însă corpul și orice alte detalii am putea fi lua în considerație, Ahriman ne va binecuvânta din înaltul norilor, iar preoții, în odăjdii împărătești, îi vor cânta Aleluia, ceea ce se înțelege : tot mai adânc tăiată împrejur la creieri, omenirea îl așteaptă de mii de ani.

Mare demon al științei materialiste, Ahriman nu va veni ca un extraterestru inamic. Preoții îl vor aștepta cu evlavie nedisimulată, nu ca Stalin pe Hitler, în 1939 sau 1941. Ahriman va veni pentru că lumea îl așteaptă, întruparea lui printre noi fiind conformă cu dreptul intergalactic. El va veni ca Mesia cel Iubit, binefăcător și salvator, sub a cărui autoritate vom uita libertatea de conștiință. De altfel, aceasta nu a fost niciodată pe placul sau la îndemâna gloatelor care, de-a lungul secolelor iudeo-creștine, au găsit totdeauna o mână vreascuri pentru sfintele ruguri ale Inchiziției, după cum, în acel septembrie 1939, mii și mii de oameni, aparent întregi la cap, s-au lăsat duși de valul dictaturii criminale a regelui dement Carol al II-lea, pe podul Elefterie și în câteva zei de județe, să vadă cadavrele sutelor de victime ale acestuia. Cu un cinism pe care nici Turcii nici Rușii nu ni l-au egalat vreodată, Hohenzolernul criminal măcelărise sute de Români, iar profesorii și învățătorii explicau tineretului, pe cadavrele acestora, democrația și libertatea de conștiință ! Majoritatea oamenilor, atunci ca și acum, nu au nevoie de libertatea de conștiință ci de *panem et circenses*, de prezervative cerebrale și alte dispozitive pentru propulsarea și ejacularea minților în Marea Moartă. Libertatea de conștiință sperie, face problematică ziua de mâine. Comunismul ne-a învățat că omul acceptă orice mizerie organizată științific, uniform etalată și prezentată culme a fericirii posibile. Libertatea sperie mulțimea ce preferă securitatea lanțurilor microcipuite și blidul de linte modificată genetic. De altfel, securitatea Noii Ordini Mondiale nu va fi posibilă decât prin suprimarea libertății.

În subconștientul lor egregoric, exact asta își doresc mulțimile. În acest scop, pe măsura prăbușirii generale în materie, a avansării ei în nemeritate și revoltătoare privilegii, preoțimea luciferiană a inventat, impus și generalizat dumnezeul unic, sută la sută și de la bun început materialist. Conștiința spirituală demnă de acest nume nu poate admite însă decât o pluralitate de dumnezei, aceasta fiind sugerată și cerută de multi-dimensionalitatea universului. Dacii lui Zamolxis, Burebista și Decebal erau mai aproape de adevăr decât noi, urmașii lor tăiați împrejur la creieri.

Ahriman va scoate tromful preferat, de pe mâneca Esterei, oricând gata să atace patul oricărui Menelaos. Proiectul tehnic de întemnițare a omenirii, în veșnicia materiei, este pe cale de realizare. Prototipul unic al acestui program există de aproape două mii de ani și se numește Ahasverus, jupânul și vasalul ahrimanian, care a obținut nemurirea fizică de la Christos, refuzând-o pe aceea spirituală. După modelul lui Ahasverus, omenirea este împinsă pe panta reproducerii inverse a mitului eternei reîntoarceri.

Mare maestru ocult al iudaismului oficial, Ahasverus a făcut din acesta pepiniera spiritelor ahrimaniene desăvârșite, care au făurit istoria modernă, acțiune de care francmasonii și alte categorii de inconștienți fuduli sunt foarte mândri. Numitul Yahve pare să fie cealaltă mână a lui Ahriman, medium eonizat ce s-a dovedit indispensabil în ultimele patru sau cinci milenii. Pe cât se pare, jupânul Yahve nu trebuie confundat cu Elohimul Iehovah, vechiul arhanghel rasial din perioada atlantă, inițiator al procesului de diferențiere rasială omenească, autor al tăierii împrejur, peniene cu efecte endocrino-cerebrale, brevet depus cândva la serviciile atlante de inginerie genetică umanoidă. Iehovah a fost arhanghelul raselor înainte ca numele să-i fie deturnat de spiritul rasist extrem, ce a dat naștere poporului Iudeu, diferit de cel Israelian, de Evrei și alte popoare vechi, inclusiv Khazarii Evului Mediu, de la Marea Caspică. De voie, de nevoie, spiritul rasis exclusivist sau canevasul Iudeilor a fost încătușat într-o cămașă electromagnetică de forță, aceștia devenind prizonierii lui Ahriman. Operațiunea ahrimaniană a fost

însă doar un succes parțial, Israelienii și alte nouă triburi reușind să scape din plasa sau cămașa electromagnetică de forță, în care a rămas numai tribul lui Iuda și cel al lui Benjamin. Spiritul rasist exclusiv, consacrat istoricește ca iudaic, a manipulat lucrurile astfel încât, pe parcursul unui mileniu, poate ceva mai mult, vechile mituri sumero-chaldeene-feniciano-egiptene au fost topite în ceea ce s-a numit *Thora*, Legea iudaică, devenită prin extensiune *Biblia* sau *Vechiul Testament*. Considerată « *Cartea* » prin excelență, *Biblia* sau Legea iudaică glorifică istoria unui popor ales de către « dumnezeul unic » Ahriman, prin arendașul sau mandatarul Yahve, instruit de neobositul, veșnicul plimbăreț Ahasverus. *Vechiul Testament* este astfel construit încât Ahriman își consolidează permanent poziția, abandonând religiilor luciferiene suficiente firimituri, oscioare și grăunțe încinse, pe care, în lipsă de ceva mai bun, acestea sunt nevoite să le accepte, ba chiar să mulțumească, punându-și scufie și cenușă sinagogală pe cap ori de câte ori papa de la Roma este în pană de păpică. Ierarhiile sacerdotale luciferiene au priceput cu întârziere primejdia materialistă. Lucrul se înțelege ușor, dar se scuza greu. Câtă vreme ele au fost alimentate, mai mult sau mai puțin satisfăcător, grație fervoarei religioase a Europeanilor și altor popoare, tot mai profund tăiate împrejur la creier, ierarhiile în chestiune au dormit pe ambele urechi. În zorii epocii moderne însă, ca greierul din poveste, s-au trezit că afară viscolește, iar păpică nu mai este. Incapabile să vadă dincolo de lungul nasului și pe când se așteptau mai puțin, ierarhiile sacerdotale luciferiene s-au trezit că Ahriman e pe cale să închidă robinetul de tot, lansând revoluția sa planetară, între altele pe planul tehnico-științific, economic și al mesianismului social, obligându-l pe Lucifer să-i vină la poartă, ca greierul la furnică, cu jalbă și lacrimi-pică. S-a ajuns la compromisul programului de instaurare a unei societăți materialiste, fondată pe tehnologia ce invadează pământul de două sau trei secole.

La ora asta, nu se poate spune care va fi partea finală a lui Lucifer, ale cărui ierarhii spirituale, de bine de rău, se mențin în partea demoniacă a celui altă țărâm. În cazul cel mai bun pentru

el, legiunile și vasalii îi vor fi în continuare alimentați din acumulatorul rablagit de fervoarea ecumenică insuficientă și problematică din punct de vedere tehnic. La limită, Lucifer își va lua tălpașuța cu lămpița lui cu tot, ștergând-o în altă zonă din Univers. Probabil, se va găsi o formulă de compromis între ierarhiile spirituale luciferiene și puterile materiale ahrimaniene, în care caz, un sentiment religios minim și o rădăcină cubică de libertate religioasă ajustată vor fi tolerate încă o bucată de vreme, în scopul canalizării energiei devoționale a ultimelor generații cironcise cerebralicește, către ierarhiile și entitățile luciferiene din partea demoniacă a celuilalt tărâm.

Problema nutriției entităților dezîncarnate și a spiritelor de orice fel va fi abordată în următorul volum al manualului. Precizăm însă de pe acum, că Universul nostru, începând cu Soarele, Mercur, Venus și celelalte planete, este un circuit închis, rupt sau deconectat de sursa universală de energie specifică entităților și ierarhiilor în chestiune. Ruptura s-a produs în contextul în care spiritele virgine proto-divine, ælfii și ceilalți, care au îmbrăcat sau nu forma corpului omenesc, au trecut prin aceeași izgonire din Rai sau aventură adamică a pământenilor. Accidentul pare să se fi petrecut din cauza dumnezeului numit Lucifer, « purtătorul de lumină », strămoșul « Lămpiței lui Lenin », cum scria Gorki acum aproape un secol. În contextul respectiv, puternicul dumnezeu, generator și purtător de lumină, a deviat de la evoluția divină regulamentară, asumându-și inițiativa unei experiențe spirituale riscante, ce a generat un accident sau cataclism cosmic, a cărui explozie a deteriorat vehiculele subtile ale spiritelor virgine, pe cale de a deveni dumnezei adulți, printre care ne aflăm și noi. Inițiativa lui Lucifer consta într-o formă radicală de îndumnezeire, care ar fi fi accelerat incubația în curs, la acea vreme, adică procesul de coacere sau maturizare divină.

Aflate încă pe șantierul îndumnezeirii, spiritele respective, ale strămoșilor noștri și cele ale diferiților « extrateresștri », din ultima vreme, ar fi căzut atunci într-o uitare sau inconștiință. Atunci, în acel moment sau etapă, s-au petrecut cele povestite de

Facerea sau *Geneza* biblică, dumnezeii (Elohim) dându-și toată silința să furnizeze lumile necesare spiritelor rănite sau în pană de îndumnezeire, lumi care să le permită, de la caz la caz, refacerea, convalescența și însănătoșirea deplină. Noi am ajuns pe Pământ iar ceilalți prin diferite colțuri Univers, devenind extraterestrii de astăzi, ce ne vizitează tot mai des, nu neapărat din curtoazie. Universul nostru, pământul, în ce ne privește, este un refugiu efemer, deși de durată cosmică. În principiu, viața terestră, întreruptă de perioadele, de viață și ele, de pe tărâmul celălalt, au fost astfel concepute încât să ne permită reluarea îndumnezeirii întrerupte prin imprudența și ambițiile luciferiene. În acest scop, suntem încapsulați în corpurile materiale dense, dar și în cele subtile, ce se văd cu alți ochi și în care ne continuăm viața, pe durata perioadelor dintre două încarnări. Va trebui să ne reobișnuim cu ideea familiară strămoșilor noștri, care știau că trupul sau corpul omenesc este o proteză pe sistemul spiritual de îndumnezeire întreruptă, pe care nu l-am putut duce până la capăt. Suntem mai mult sau mai puțin conștienți că personalitatea muritoare este grefată pe ceva nemuritor, ceea ce explică unele dintre ideile noastre, cele ce exprimă dorul de lumea și condiția pierdute, dorința fierbinte de a scăpa din robia încarnărilor repetate. Mântuirea la care aspirăm este întoarcerea la adevărata viață, în împărăția adevăratului Christos, care, după cum ne-a spus-o chiar El, nu este din lumea aceasta.

Simpla existență în corpul de carne, sânge, oase și organe reunite într-o carcasă de piele, reprezintă ceea ce se vede. Nimic mai mult. Cât despre aspirația noastră incontestabilă către fericirea eternă și viața fără de moarte, ea nu poate veni din materia perisabilă a corpului. Programul nostru de însănătoșire, răscumpărare și mântuire s-ar putea desfășura mai rapid, fără piedici conștientizate sau nu, dacă pământul nu ar fi dominat de două principii dinamice antagoniste, ce produc nenumărate perturbări, întârzieri și diverse accidente. De-a lungul secolelor și mileniilor, unele dintre spiritele căzute în « păcat » odată cu noi și cu celelalte, au deviat, precum Lucifer, în sisteme rebele ce funcționează alandala, ajungând entități retrograde, îndărătnice și

parazitarno-vampirice. Devenite puteri psihice de temut, unele dintre aceste entități abuzează de puterea lor, exploatând în mod ocult și nepermis masa adormiților pe de-a-ntregul sau aproape, fie în materie, fie « întru Domnul », cum se spune! Cele mai puternice dintre aceste entități rebele s-au boierit pe dimensiunile invizibile ale lumii vizibile, de unde trag ițele politicii planetare, prin super-lojile bilderbergiene, trilaterale și celelalte, din planul vizibil. Inutil să adăugăm că entitățile în chestiune se prezintă drept ființe luminoase, de o desăvârșită divinitate, demne de devoțiunea maselor naive și vampirizate. Ele formează o ierarhie parazitarnă, un obstacol în calea eliberării omenirii din ciclul infernal al încarnărilor repetate. Oricât ar părea de curios și greu de crezut, principalele religii au fost create și organizate de aceste entități parazitare, în scopul vampirizării omenirii, prin sustragerea frauduloasă a energiei cosmice produse de orice activitate sau non-activitate omenească, de orice dorință, nedorință, act de voință, etc. În asta constă aspectul penibil și dureros al degradării și devierii luminii luciferiene.

Până la începuturile Vârstei Negre, la fiecare schimbare de eră (2160 de ani), mulți dacă nu toți dintre acești vampiri au fost obligați să reintre în circuitul încarnărilor, lumea fiind astfel periodic deparazitată și deratizată. Odată cu Vârsta Neagră însă, omenirea a fost otrăvită sufletește, invadată de tot felul de anomalii psihice, care au compromis moralitatea, justiția, simțul onoarei și alte virtuți din bătrâni, înfundându-ne tot mai mult în mlaștina materialistă, ce ne-a făcut să uităm și să disprețuim virtuțile spirituale și sufletești. Ca urmare, ierarhiile spirituale parazitare au devenit tot mai perverse, preocupate exclusiv de închiaburire prin jupuirea șeptelului omenesc, precum emanații lor, iudeo-miticii și mititeii grătarului bucureștean de după 1989. Pe fondul decadenței vizibile și invizibile, simțind că i-a sosit vremea, Ahriman și-a pregătit încarnarea terestră, ajunsă astăzi la orinea zilei. Prima lui grijă a fost lichidarea haosului generat de parazitismul ierarhiilor spirituale luciferiene. Rând pe rând, în fruntea diverselor popoare și organizații, spiritele formate în incubatoarele ahrimaniene le-au înlocuit pe cele luciferiene,

civilizația omenească deviind tot mai clar în sensul lăcomiei, al progresului financiaro-material și falimentului spiritual. Treptat, Ahriman a reușit să suprimă orice elită omenească, instalând în fruntea popoarelor, a religiilor și a organizațiilor internaționale, marionete cunoscute prin crime, afaceri murdare, nefirescul ideal mondialist și celelalte. Inteligent, strateg desăvârșit și tactician abil, Ahriman a deviat ideea de Dumnezeu unic, orientând gândirea omenească în sensul unității planetare, al globalizării ce se înfăptuiește sub ochii noștri, cărora nu le vine să creadă că ceea ce văd este deja împlinit, purceaua fiind deja, cum se spune, moartă-coaptă în coteț.

Demon al materiei, Ahriman s-a instalat în fruntea gândirii analitice omenești, lansând fabricarea și invadând piața cu tehnologia ce îi va permite fabricarea propriului său corp fizic, pentru iminenta-i întrupare pământească. Va fi vorba de o întrupare în materie. Nu orice materie însă. Nu carnea, oasele, sângele, pielea și organele omenești, ci tinicheaua sensibilizată, carcasa microcîpuită și sclipicioasă ce poate face o arătare extraterestră din orice bidon turtit, niscai odăjdii preotești și cârja episcopală pentru sărbătorile legale ahrimaniene deja instituite : ziua internațională a hocolaustului, a bărbaților devirilizați, a femeilor democrato-defeminizate, luptătoare pe la spate, a bărbaților condamnați la infantilism perpetuu, etc. Acestea par « normale », căci omenirea răcăcită aspiră de mult la o falsă unitate spirituală, într-o lume ce pare fondată pe legea marxistă a unității și luptei contrariilor. Circoncisă cerebralicește și nu numai, omenirea va primi de la Ahriman exact ceea ce își dorește, cele ce i s-au sugerat cu arta și metodele bisericii, prin politruci, televiziune, școală, internet, etc. Unitatea globală și ordinea tehnocratică ahrimanică vor fi impuse prin lichidarea libertății de conștiință și a altor drepturi. Dumnezeul unic al Iadului materialist se va întrupa într-o formă compatibilă, impusă de păienjenishul internetic, electromagnetic și planetar.

Cutezanța fără de limite a lui Ahriman va fi pe măsura fricii, a lenei, viciilor și avidității omenești ce l-au invocat, scoțându-l din naftalina lui intergalactică și multimilenară. Treptat, hoarde

de entități ahrimaniene au invadat pământul la ora martiriilor cathari, templieri, Stuarți englezi, Bourboni francezi, Romanovi, aparentele accidente « revoluționare » fiind crime rituale ce trebuie înțelese în lumina clarificatoare a *Deuteronomului*. Am putea spune că, în ordine strict omenească, revoluția pare mai curând o imposibilitate ontologică. Dacă, totuși, o revoluție a avut loc, ea s-a petrecut cu totul pe « neve », entitățile ahrimaniene cuibărindu-se în subconștientul nostru, fenomen tot mai pregnant și mai intens în ultimele trei sau patru secole. Circoncizionarea cerebrală planetară înfundă tot mai adânc sclavii umani în materie, transformându-i în roboți ce umplu stadioanele, vorbesc cu televizorul, votează la legislative, prezidențiale, locale, mereu în treabă și așa mai departe. Omenirea contemporană apreciază ahrimanizarea generală, practicile idolatrice și progresul tehnic ce rezultă din acestea. Fără să priceapă ce se petrece cu ea, omenirea avansează pe calea robotizării. Printre noi există un număr de roboți vii, neobservați, foste ființe umane care acceptând nefireasca împerechere cu materia au devenit umanoizi microcipuiți ce nu mai au nevoie să gândească. Mulți nici nu mai pot. În sensul ei comun, gândirea umană va deveni curând imposibilă, din punct de vedere tehnic, fără nevoia interdicțiilor prin lege sau ordonanțe de urgență guvernamentală. Gândirea individuală dispare pe zi ce trece. În curând, ea va fi rezervată exclusiv computerelor.

După două milenii de domnie a dumnezeului unic, absolut și suprem, creat de noi înșine, iată-ne la capătul celor mai intime dintre dorințele ce ne domină fără să le conștientizăm. Pe toți ne paște piaza rea electronico-umanoidă : bogați, săraci, tineri, vârstnici, creștini și necreștini, interlocutori ai televizorului, telefonului, aspiratorului, fierului de călcat, ai microcipului ce ne deschide ușile, valvele cardiace, etc. Dumnezeu unic și gândirea unică ne proiectează în afara noastră înșine, rupându-ne, probabil definitiv (?), de originea noastră cerească.

X. 2. Cine este Christos? Interpretarea și compararea afirmațiilor inteligibile din diferite surse, inclusiv tradiția

primordială, a condus la relativa înțelegere a lui Christos, fără să putem vorbi de o « definiție » a persoanei sale. Persoanele nu pot fi definite, cum definim valența chimică sau poziția unui element în tabloul lui Mendeleev. Definițiile de acest fel sunt prin excelență « materialiste », rezultând dintr-o cercetare nu lipsită de o notă polițienească : data și împrejurările constatării unui fenomen sau problemă, elemente precise, precum talia, culoarea ochilor, semne personale și altele, care, în cazul de față, nu ne pot fi de vreun folos. Dogma Sfintei treimi pendulează între noțiunile de « ființă » și de « persoană », fără să definească sau să lămurească vreuna dintre acestea, rezultatul fiind nu rezolvarea « misterului » Divinității ci, dimpotrivă, radicalizarea, întărirea sau potențarea acestuia, cum o constată Lucian Blaga încă din primele pagini din *Cunoașterea luciferică*.

Pentru depășirea amatorismului și a diletantismului milenar din jurul lui Christos, vom urma tradiția ocultă a școlilor inițiatice, făcând necesara distincție între persoana istorică sau supusul galileano-roman numit Iisus și realitatea spirituală numită Christos, apropiată dacă nu chiar identică cu sursa universală a tot ce există. Către sfârșitul antichității, vorbind despre aceste lucruri și sintetizând învățătura vechilor școli de mistere, neoplatonismul a generalizat termenul de « emanație », de care nu ne vom putea lipsi nici noi. A-l înlocui pe acesta cu termeni ca « radiație » sau « iradiere », revine la a propune sinonimi cu o conotație de altă natură, ce ar complica lucrurile, fără vreun spor de cunoaștere. Evident, vom face abstracție de sensul conjunctural al acestui termen, după evenimentele românești din decembrie 1989.

Nu vom încerca definirea lui Christos, cu atât mai puțin a lui Dumnezeu-Tatăl. Admitem însă că așa numitul « Fiu al lui Dumnezeu » este o realitate sau dimensiune spirituală apropiată, poate chiar identică cu Dumnezeul Suprem, fără să putem spune ce înseamnă această apropiere sau identicitate. La fel de evidente ni se par atât limitele înțelegerii și ale limbajului nostru cât și nevoia permanentă de a inventa imagini, atât pentru Dumnezeul Suprem cât și pentru Christos sau Fiul Unic al Acestuia. De

altfel, ideea Christosului sau Fiului Unic al Dumnezeului Suprem nu este o invenție creștină, fiind prezentă în religiile anterioare evenimentului de pe Golgota. Caiafa însuși îl conjură pe Iisus să spună dacă este cu adevărat Christosul, Fiul lui Dumnezeu. Intenția cu care Caiafa îl conjură pe Isus este însă o altă problemă – problema centrală a iudaismului, ce nu trebuie să devină și a noastră. Înalta preoțime iudaică, sanhedrinul vremii și mare parte din credincioșii iudei ai epocii aveau cunoștință de existența lui Christos, de posibilitatea, chiar necesitatea încarnării pământești a acestuia. Teologia creștină nu recunoaște decât încarnarea întru Iisus a lui Christos, pe care iudaismul a respins-o în condițiile știute, procedând la răstignirea imediată, pentru blasfemie, a personajului istoric sau supusului galileano-roman Iisus, iar de atunci încoace la insultarea permanentă a persoanei, amintirii, vieții, activității și (putem spune!) « operei Acestuia ». Abstracție făcând de orice imagine, de conjunctura în care Iisusul istoric este arestat, judecat, condamnat și răstignit, este limpede că acest Iisus reprezintă punctul concret de contact (prin încarnare) al lui Christos cu lumea noastră fizică. Întrebându-l pe Iisus dacă este Christosul știut, Caiafa dovedește cunoașterea și acceptarea ideii de încarnare a spiritelor în realitatea istorică omenească, el însuși fiind o astfel de încarnare, ca orice alt Iudeu și orice alt om. Deși chestiunea încarnării privește toți oamenii (ba chiar toate ființele), nu toți ne încarnăm cu aceeași forță spirituală. Nu numai trupurile, carnea și oasele ne sunt inegale, ci și spiritele, mai ales ele. Încarnarea lui Christos în Isusul istoric este deci încarnarea unei forțe spirituale supreme sau aproape, în niciun caz a unui spirit oarecare, a lui Popescu sau Ionescu. În măsura în care Popescu, Ionescu sau orice alt om este pătruns de forța spirituală a Isusului încarnat, putem spune că Popescu, Ionescu și ceilalți « trăiesc întru Iisus », lucru pentru care istoria îi numește creștini, nu « isusnici »! Având însă în vedere realitatea spirituală veșnică și supremă a Christosului, viața și moartea întru Acesta sunt posibile și fără cunoașterea lui Iisus, atât înainte de încarnarea christo-iisusnică cât și după Golgota. Viața și moartea întru Christos este ceva mai mult decât viața și

moartea întru Iisus, diferența fiind nu numai social-istorică, de la Iudei la întreaga omenire, ci una primordială, ontologică. Viața și moartea întru Christos este încarnarea sau renașterea principiului spiritual nemuritor din om, care îl exprimă pe Fiul lui Dumnezeu în toată complexitatea lui cosmică, diferită de limitele inerente ale încarnării numite Iisus. Întrucât vorbim de câmp gravitațional, energetic, electro-magnetic și altele, putem admite că principiul spiritual christic este diferit de cel al omului, pe care îl conține sigur, dar îl și depășește. În termenii științei contemporane, ambii pot fi înțeleși în sensul de câmpuri energetice, câmpul energetic christic fiind superior, neavând prea mult de-a face cu universul omenesc, al materiei de maximă densitate. De aceea, Christos, principiu spiritual, câmp energetic sau orice alt nume i-am da, s-a apropiat lent și permanent de câmpul spiritual nemuritor și el, dar inferior, al omului. S-a apropiat cum? Prin adaptări succesive la lumea noastră de maximă densitate sau condensare. Fără să epuizeze realitatea celor petrecute, *Marii inițiați*, a lui Edouard Schuré, ne dau o idee despre aceste adaptări sau apropieri succesive și permanente⁷⁵, ale lui Christos, de realitatea omenească, ce

9/03/80Attention:_____

⁷⁵. Plecând de la conflictul dintre religie și știință, de la falsele înțelegeri ale adevărului, progresului și a altor idei, Schuré pune problema posibilității și a necesității reconcilierii științifico-religioase, pe teren ezoteric. Apoi urmărește șapte încarnări pămâtenes ale marilor inițiați (Rama, Krishna, Hermes, Moise, Orfeu, Pitagora, Platon), în care, ulterior, o bună parte dintre exegeți au văzut tot atâtea încarnări ale Christosului cosmic. Iisus Galileanul este ultima încarnare a acestuia, de care se ocupă Schuré. Oricât ar fi fost El de extraordinar ca om, Iisus rămâne un om și atât. Ca Fiul al lui Dumnezeu și Una cu Acesta, Christos este altceva. Religia creștină s-a construit însă nu în jurul lui Christos, ci al lui Iisus. În consecință, creștinismul folcloric al celor două milenii este o « IISUSNICIE », bazându-se exclusiv pe viața, nu foarte clară, a lui Iisus, în care s-au strecurat multe inexactități, începând cu Nazaretul. Această localitate nu a existat în Palestina vremii. Ea a fost construită, prost, din necesități turistice (de oameni care nu au citit cu atenție Evangheliile!), pe vremea când guvernul Bizanțului pregătea cel de al VIII-lea Sinod ecumenic (Constantinople, 869), care a amputat omul de spirit, transformându-l în ființa binară inexistentă, pe care Biserica o îndoapă, îndoctrinează și jidănește. Adevăratul creștinism este o problemă de viitor, probabil îndepărtat. Până

reprezintă o maximă densitate sau condensare spirituală în Univers. Urma acestor apropieri sau adaptări succesive este pusă în evidență de marile revelații spirituale din istorie, lucrarea lui Schuré având merite incontestabile din acest punct de vedere.

Din perspectivă metafizică, Christos reprezintă revelația mântuirii ce înglobează toate « Marile Ființe » încarnate înaintea lui Iisus, în care El a fost la fel de prezent ca și în Acesta. Scopul acestor încarnări christice trecute și probabil al altora, viitoare, a fost și a rămas acela al reacordării noastre și a lumii noastre la planul divin din care am fost excluși cândva, prin așa numitul « păcat adamic ». În sensul ei cel mai deplin, ierarhia christică cuprinde pe toți cei care, în diverse timpuri și locuri, indiferent de rasa, poporul sau statul din care a făcut parte, au lucrat, trăit și murit pentru răscumpărarea omenirii și spălarea păcatului adamic. Altfel spus, cu toată importanța ei incontestabilă, încarnarea lui Christos în Isusul galileano-roman este un episod într-o luptă începută cândva, ca urmare a păcatului adamic, dar care continuă încă. Prin încarnarea lui întru Iisus și actul de pe Golgota, Christos a deschis posibilitatea mântuirii noastre, fără să o realizeze însă pe deplin, dovadă că, fiecare dintre noi, trebuie să dea din coate, să își merite mântuirea, ce nu pică în traistă, ca o plească cerească. Dumnezeu dă, cum se zice, dar nu bagă nimănui în traistă.

Planul răscumpărării sau mântuirii omenirii a început înainte ca spiritul omenesc să se încarneze în forma materială actuală, aceasta fiind un element în cadrul strategiei de plasare a spiritelor

acum, sub numele de « creștinism », omenirea nu a cunoscut decât ceea ce numim « Iisusnicie », creație, în principal a apostolului Pavel. Ca întotdeauna, bineînțeles, omenirea s-a lăsat dusă cu preșul de către Biserică. Politica acesteia, crimele ei istorice nu pot fi puse în seama lui Christos. Un anumit « ceva », o anumită parte din doctrina Bisericilor primelor secole a putut fi mai mult sau mai puțin « christică ». Ce anume, cât anume, nu vom ști probabil niciodată. Prin mijloace teroriste, Biserica imperială și universalistă romană a exterminat confesiunile și bisericile mai creștine decât ea, din primele secole. Între acestea, în primul rând, gnosticismul sau Biserica Gnostică.

omenești astfel încât să se trezească din uitarea condiției lor primordiale, reconectându-se la inima Universului, la Dumnezeu. Mult înaintea Atlantidei, scufundată cu aproximativ zece sau unsprezece mii de ani în urmă, înaintea Egiptului faraonic și a primilor *rishis* din India, prin intermediul unor dimensiuni subtile pe care nu le cunoaștem, câmpul de emanație chistică sau spiritual-divin s-a apropiat de omenire, realizând prin Iisus un contact direct cu spiritul sau conștiința unui om concret, spirit încarnat într-un organism omenesc.

Aspectul concret-istoric, omenesc și material, al celor petrecute pe Golgota, reprezintă un aspect minor, în comparație cu evenimentul meta-istoric al Răstignirii și Învierii, prin care forța câmpului spiritual chistic a pătruns în măruntaiele pământului și ale celor pământești : minerale, vegetale, animale, oameni, atmosferă, tot. Jertfa sau sacrificiul de pe Golgota a permis reacordarea lumii excluse din zona divină, reaconectarea ei la Dumnezeu Suprem, Dumnezeu-Tată al Creștinilor, Alahul Musulmanilor și așa mai departe. Evenimentul cosmic meta-istoric de pe Golgota este doar o parte dintr-un proces impersonal anterior și posterior acesteia, în cadrul căruia localizarea unui Christos istoric (Iisus), reprezintă un aspect minor. Neavând alți termeni decât cei omenești, nu putem spune despre acest proces decât foarte puțin. Prin repetare multiseclară ne-am familiarizat cu termeni precum extaz, Christos, Sfântul Duh și alții, fără să înțelegem pe deplin realitățile exprimate de aceștia. Avem însă sentimentul sau chiar ideea că Christos reprezintă un câmp atractiv de forță, căreia îi putem da numele de Iubire, deși, pe plan istoric, Biserica și alte instituții omenești au semănat ură satano-deuteronomică în numele acestei iubiri, al lui Christos și al Crucii. În ciuda abuzurilor sau păcate ce apasă pe Biserica istorică, câmpul de iubire chistică există din totdeauna și este nepătat. Tocmai pentru a-i păstra puritatea trebuie să spunem ce trebuie spus despre Biserica ce l-a trădat pe Christos. Înainte, ca și după Golgota, câmpul chistic de iubire a salvat și salvează încă ceea ce era sau este pe cale de a fi împins către « periferia » universului, către acele zone ale acestuia unde sălășluiesc rebelii,

mutații, accidentații și răniții cosmici, inclusiv omenirea, ce poate fi înțeleasă ca o mare ființă colectivă rănită.

Câmpul acesta extragalactic de iubire chistică există « din totdeauna ». După cum am văzut din nenumeroasele citate biblice sau din alte surse, cele ce s-au făcut, prin el s-au făcut, nimic din ceea ce s-a făcut nu s-a făcut fără el. Se pune întrebarea de când anume și-a dat seama omul de existența câmpului chistic de iubire? Deși nu dispune de documente, tradiția admite existența unor colonii atlante în Egiptul preistoric, după cum admite, de asemenea, o anumită influență lemuriană în India preistorică. Probabil, Egiptenii și Indienii preistorici sunt cei care au înțeles, pentru prima dată, în mod mai mult sau mai puțin confuz, că omul nu este abandonat într-o fundătură cosmică uitată de Dumnezeu. *Cartea egipteană a Morților*, scrierile lui Hermes Trismegistul, măreția misterioasă a piramidelor și diverse alte referințe, tot mai istorice, dau o anumită idee cu privire la Egiptul de acum peste cinci mii de ani. Despre India se știe ceva mai puțin, deși anumite surse există și pentru ea⁷⁶. India preistorică a fost un stat la fel de vestit ca Egiptul. Pe atunci, nimeni nu putea ataca această țară fără să se lovească de zidul magic al înțelepților ei, inspirați de civilizația lemuriană precedentă, după cum Egiptenii au fost și ei inspirați și chiar colonizați de civilizația atlantă precedentă. Importantul fond spiritual al Indiei nu este fără legătură cu civilizația anterioară a Lemuriei, în cadrul căreia magia sunetului și a cuvântului (mantrele) atinsese un foarte înalt nivel. Muzica indiană păstrează încă amintirea sonorităților lemuriene de vrajă, ce nu și-au pierdut puterea de a detașa spiritul de materie, de planul fizic. Între timp însă, omul s-a scufundat și mai mult într-o materie tot mai densă, din care cauză vechea magie lemuriană a fost uitată, devenind retrogradă sau neagră, în primul rând din

9/03/80Attention:_____

⁷⁶. Editura Ganesha a început publicarea operei lui Elena Petrovna-Blavatsky. Când se va ajunge la *Doctrina Secretă* a acesteia, ne vom putea face o idee mai precisă cu privire la multele secrete și mistere ale trecutului, inclusive cele ale Lemuriei și altor zone din lume, de mult înghițite de oceanul planetar.

cauza omului. Astăzi nu se mai pune problema reîntoarcerii la lumile subtile de mult apuse, după cum se credea în cadrul vechii inițieri orientale în « ruperea » de lumea concretă. Între altele, intrarea omenirii în Istorie a însemnat ruperea legăturilor cu trecutul, care treptat a fost uitat. Sensul istoric este unic, nu mai există cale de întoarcere, singura cale este înainte. Acest « înainte » însă reprezintă sensul sacrificiului dumnezeului numit Christos, care și-a jertfit dimensiunea spirituală pentru a se naște în planul nostru, istoric, care este planul morții. Nici în ce ne privește nu este ușor de imaginat ce înseamnă traversarea misterului morții, despre care, totuși, știm unele lucruri. Traversarea morții de către un dumnezeu este însă o altă problemă, unul dintre misterele intacte ale creștinismului.

Nu fără oarecare dreptate, se spune că, înaintea celor petrecute pe Golgota, manifestarea cea mai sublimă a lui Christos ar fi fost încarnarea întru Krishna, a cărei legendă este foarte apropiată de aceea a lui Iisus. Krishna coboară cioban din lumea spirituală, cu scopul de a reuni turma spiritelor rătăcite, simbolizate de vacile sacre. Cum face Krishna acest lucru? Cu ajutorul flautului divin. Această muzică cerească este numită de creștinism « Sfântul Duh », cea mai înaltă forță vibratorie posibilă. Prin intermediul flautului, Krishna răspândește cele șapte raze ale Sfântului Duh, iluminând spiritele ce abandonează totul și îl urmează, procedând mai bine decât tânărul din Evanghelie, care nu s-a îndurat să-și vândă averea pentru a-l urma pe Christos. Krishna conduce spiritele la stâna sau împărăția cerească, ca și Păstorul cel Bun, din Evanghelii. Nașterea lui Krishna, într-o închisoare, prefigurează pe aceea a lui Christos, într-o grotă. Ca și Christos, ce va fi persecutat de Irod și de Sanhedrin, Krishna este urmărit de un rege crud și gelos, sfârșind prin a fi străpuns de mai multe săgeți, după cum trupul lui Iisus a fost și el străpuns de cuiele răstignirii. Și într-un caz și în celălalt avem de-a face cu o vărsare de sânge prin puterea fierului. Asemănarea este tulburătoare, cele două încarnări fiind probabil expresia unuia și aceluiaș mit christic.

După scufundarea Lemuriei și Atlantidei în apele viitoarelor oceane Indian și Atlantic, veșnicul proces al revelației spirituale a trecut în India și Egipt, apoi în alte zone ale lumii. Primii *rishis* sau sfinți din India, ca și marii preoți clarvăzători din Egipt, au putut distinge, în eter sau lumea astrală, emanația, iradierea sau curcubeul, putem spune, pe care lumea occidentală îl numește Christos. Greu de spus în ce măsură aceștia au « distins » sau numai au « presimțit » Christosul în cadrul luminii soarelui. Pe atunci, această lumină nu ajunsese încă la lungimea de undă sau planul eterico-fizic de astăzi, început odată cu era Peștilor, în epoca elenisto-romană, care a deschis cea de a III-a epocă post lemuro-atlantă, în cadrul căreia se va ajunge la punctul cel mai de jos al căderii sau îngropării spiritului omenesc în materie.

Înțelepții vremii și mulți dintre adevărații preoți din India sau Egipt au dat acestei emanații sau radiații speciale un nume egiptean sau sanskrit. La vremea respectivă nimeni nu vorbea de Christos, nici măcar faraonul Akhenaton, primul egiptean care a conceput nu un Dumnezeu Unic ci Unul Suprem, plin de iubire, nu de ură și de gelozie, pentru ceilalți, cazul dumnezeului tribal al lui Avraam și al Israelo-Iudeilor. Fără să se vorbească de Christos, înțelepții și preoții vremii au înțeles existența unui înalt spirit divin, având o funcție cu totul și cu totul specială, printre ceilalți dumnezei. Așa s-a născut ideea răscumpărării omenirii. Dumnezeii cunoscuți ai diverselor religii continuau să-și exercite mandatul lor, oamenii pe pământ aveau aceleași preocupări religioase, practicau aceleași culte, în aceleași temple. Treptat, preoții, înțelepții, inițiații, apoi toată lumea a început să înțeleagă existența unui dumnezeu cu totul special, căruia gnosticii îi vor da numele de « Dumnezeu necunoscut ».

Fără să vorbească de Christos ca de un dumnezeu solar, clarvăzătorii epocii respective distingeau o rază specială în spectrul solar, soarele fiind, în plan spiritual, un releu sau o etapă a câmpului energetic christic, ce se apropie de dimensiunea noastră. În același spectru solar sălășluiește însă și dumnezeul Lucifer, reflecția luminoasă a lui Christos, cu alte cuvinte umbra Acestuia. Traversând revelațiile spirituale din Mesopotamia,

Persia, Egipt, Roma și altele, emanația spirituală a dumnezeului necunoscut s-a apropiat treptat de planul nostru fizic. Sub numele de Ormuzd, vechii înțelepți ai Persiei vorbeau de un dumnezeu al Adevărului, care de fapt era Christos. Neavând suficiente date pentru a putea cuprinde în ideea noastră China sau Japonia, soarele spiritual ce se ridică în Orient a fost identificat cu acest dumnezeu în India, probabil înaintea Egiptului, deplasându-se apoi, treptat, până ce Occidentul a devenit și el conștient de existența dumnezeului Luminii și al Adevărului. Majoritatea Creștinilor își imaginează că Dumnezeu Luminii și Adevărului a apărut pentru prima dată în Palestina, în urmă cu douăzeci de secole. Această inexactitate este o parte din aspectul vulgar, exoteric, barbar și iisusnic al falsului creștinism oficial. Sub diverse nume, forme și intensități, adevăratul creștinism a fost activ de la începutul lumii, în spatele revelațiilor spirituale și a tot ceea ce s-a făcut, după cum afirmă *Evangheliile*.

Cum pot fi însă înțelese religiile și credințele cu dogmele lor contradictorii, știut fiind că până la Dumnezeu din cer te mănâncă sfinții de pe pământ? Fiecare religie este un fel de urmă sau de brazdă lăsată de trecerea Spiritului fierbinte, ce nu se stinge niciodată, trecând de la o civilizație la alta. Trecerea spiritului poate fi urmărită din civilizație în civilizație, din trecut cel mai îndepărtat până în epoca greco-romană, când eul fiecăruia se depărtează de sufletul colectiv al popoarelor, devenind eul individual. Antigona și alte personaje ale tragedienilor greci sau romani fiind la fel de pregnante ca cele ale lui Shakespeare, peste două mii de ani. În acest context istoric, vechea memorie spirituală a orientalilor este uitată, tragedia Antigonei constând în faptul că nu poate uita. Ea își îngroapă în secret fratele căruia îi fusese răpit dreptul ancestral la un mormânt. Memoria și dreptul ancestral se ascund, devin secrete, lumea intră în dreptul romano-american al pumnului, săbiei și bombelor nucleare, adică în Vârsta Neagră, în cadrul căreia materia și întâmplarea domină orice manifestare spirituală, devenind, cu timpul, singura realitate, iar dreptul roman unul sovietic sau american, după vremuri și împrejurări. Apariția lui

Christos în lumea greco-romană, a unui Christos aparent umil, în carnea și oasele lui Iisus, este una dintre consecințele materializării civilizației respective, ce exprimă astfel tendința ei de a materializa totul, inclusiv și în primul rând pe Dumnezeu, El însuși silit să ia chip de om.

Devitalizate și în decadentă, private de spiritul chistic ce nu le mai anima, întrucât trecuse mai departe, vechile religii păstrasera în miturile lor amintirea dimensiunii divine a originii omului. Ele se constituiseră însă nu pe baza luminii Spiritului chistic ci a reflecției luciferiene a acestuia. Ele nu difuzau lumina lui Christos ci pe aceea a lui Lucifer, nu întâmplător numit « purtător de lumină ». De aici pornește faptul că aceste religii admit răscumpărarea sau mântuirea sufletelor într-un fals Rai sau Paradis, după moarte. Grație ritualurilor și tainelor lor, ele mențin spiritele sub influența lor protectoare, ce se dovedește cu timpul o închisoare, raiurile sau paradisurile lor fiind un fel de rezervații, sau grădini zoologice, de unde spiritele, reduse la nivelul unor suflete animale, sunt veșnic mânite și obligate să se reîncarneze, la infinit. Treptat, aceste spirite care suntem noi înșine, au înțeles mecanismul, au înțeles de ce Biserica a mutilat trinitatea omenească exact de facultatea spiritului. În ciuda eforturilor religiilor, confesiunilor și bisericilor, ale cohortelor de preoți-funcționari și politrucii ai acestora, oamenii au înțeles sau sunt pe cale să înțeleagă mecanismul luciferian, reflector de lumină chistică. Reflectorul este natural, facultatea reflecției fiind specialitatea divină a lui Lucifer. Acesta nu poate însă reflecta lumina lui Christos decât în mod impur și incomplet.

În alți termeni, Lucifer nu este încarnarea Răului absolut, a spiritului satanic cu care este asimilat, rolul lui fiind mai curând acela de a ne conduce la acesta, la Ahrimanul Perșilor sau adversarul lui Christos. Lucifer este un câmp spiritual luminos, ca și Christos. El este chiar armonizat cu lumina naturală, fiind însă limitat, fără puterea absolută a acesteia. De la o vreme, în cadrul devenirii universului și al omenirii, unele entități divine devin demoniace, cazul, în primul rând, al lui Lucifer. Pe de altă parte, ajunse la un anumit grad de evoluție divino-demoniacă,

unele spirite omenеști au dobândit și ele poziții foarte înalte și o putere pe măsură, în ierarhia luciferiană, crezându-se adevărați dumnezei. Spirite trecute prin ciurul și dărmonul vechilor inițieri vedice, chaldeo-mesopotamiene și egiptene, scopul lor este permanentizarea stării cosmice actuale în lumile invizibile unde sălășluiesc, astfel încât ordinea și interesele să nu le fie perturbate de către câmpul energetic christic. De aceea se și vorbește de forțele îngerești rebele, combătute de arhanghelul Mihail, brațul înarmat și justițiarul Christosului universal. Explicarea acestor lucruri ne expune veșnicei probleme a reprezentărilor antropomorfe. Conștienți de acest risc, putem totuși avansa că nici Christos nici arhanghelul Mihail nu pot fi reprezentați ca entități de nivel oarecare în cadrul lumii spirituale.

Înaltul slujitor, de altădată, al Dumnezeirii, Lucifer a rămas și pe bună dreptate este considerat unul dintre prinții lumii spirituale, nu lipsit de anumite calități și în niciun caz un monstru precum Stalin, Truman, Bush sau alți oameni politici din zilele noastre. Acest dumnezeu are în spate o întreagă ierarhie, nu de trepăduși politici ca în Sovietul Suprem, Congresul american, Parlamentul de la Bruxelles sau Națiunile Unite, ci de entități luminoase, pline de înțelepciunea vechiului leadership îngeresc. Înțelepciunea și autoritatea lor au devenit însă inactive, improprii, incapabile de a depana omenirea din pana ei dumnezeiască, de a o mântui sau elibera din ciclul infernal al reîncarnărilor. De aceea, întreaga ierarhie spirituală luciferiană a devenit retrogradă sau îndărătnică, nu în sensul de perversă sau monstruoasă, ci în acela de rămasă în urma vremurilor, cochilie goală a vechilor inițieri din școlile de mistere orientale și egiptene. Nu întâmplător, entitățile spirituale luciferiene sunt considerate de ocultiști un fel de călători ce au adormit, s-au dat jos din tren unde s-a nimerit, ratând stația de legătură pentru finalul călătoriei. Crezându-se ajunse la destinație, aceste spirite încearcă să capteze cât mai multe alte spirite călătoare prin viața veșnică, inclusiv oameni. Putem considera că multe din aceste spirite sunt de bună credință, lăsându-se înșelate sau seduse nu

atât de falsa cât de incompleta lumină a lui Lucifer, ce știe să imite Adevărul christic precum democrația imită omenia. Evoluția lumii a obligat entitățile luciferiene să vorbească și despre Christos, cazul Teosofiei orientale pe baza căreia a apărut ideologia New Age. a actualei ordini mondiale. Termenii excesiv reductori, în care au făcut-o superiorii necunoscuți ai Elenei Blavatsky sau ai lui Alice Bailey, arată că, prinși în mrejele bucătăriei lor spirituale orientalo-tibetane, acești inițiați nu vor sau nu pot urca la înălțimea viziunii christice extra-galactice. Cazul lui Alice Bailey și a lui Leadbeater⁷⁷ dovedește că aceștia ar dori să facă din Christos servitorul planului lor politic, al unei noi ordini mondiale, uitând, neținând seamă sau neînțelegând că Împărăția lui Christos nu este și nu poate fi din această lume, de care ei se cramponează cu cerbicie. Deși pare de neînțeles, lucrul este explicabil : în mediile spirituale de nivel relativ înalt, șefii bisericilor luciferiene nu se pot pune de acord cu privire la acest lucru. Credincioși lui Christos, cel puțin în vorbe, unii mențin și confirmă afirmația christică privind împărăția lui de dincolo de lume. Alții, în frunte cu Dalai Lama, ierarhia iudaismului și alte entități sunt decise să edifice un Rai tehnologico-teologic pe pământ. Majoritatea oamenilor de bună credință nu pot uita că Împărăția lui Christos nu este din această lume. Așa stau lucrurile, Mântuitorul nu poate veni pentru a spiritualiza sau lumina o lume care, din motive ce ne scapă, nu este demnă de iubirea sa. Dacă El a venit pe lume și dacă va mai veni, va fi nu pentru a salva această lume puțin merituoasă, care nu este a lui, ci pentru a retrage, a lua din această lume, ceea ce « este al Lui », spiritele omenesti care i s-au dat, cum se exprimă Mântuitorul în Evanghelii, dar care prizoniere ale teribilului « dute-vino veșnic », între un tărâm și alt tărâm al existenței. Acest dute-

9/03/80Attention:—————

⁷⁷. Ajunși în fruntea Societății Teosofice, și sugestionați de anumite spirite tibetane dezincarnate, Alice Bailey și Charles Leadbeater au inițiat ideologia New Age, pregătind chiar venirea lui « Christ-Maitreya », al cărui rol urma să fie jucat de Krishnamurti. Pregătit vreme îndelungată pentru acest rol, Krishnamurti a preferat să dea totul pe față.

vino, la care sunt condamnate spiritele omenesti post-adamice, este o închisoare de materie condensată, între viață și moarte.

Dintr-o perspectivă teleologică mai vastă, Christosul universal sau Dumnezeuul extra-galactic, străin lumii acesteia, are în față doi competitori sau opozanți. Unul este fostul său camarad, Lucifer, devenit adversarul sau Satana ce domnește peste o lumină spirituală ce imită lumina chistică, capabil să inspire anumite elanuri de idealism terestru în cadrul marilor religii consacrate istoricește. În viziunea antroposofică a lui Steiner, celălalt competitor este adevăratul lui inamic, un spirit demonic ultra materialist, adică Diavolul.

Se vede că Diavolul este una și Satana alta, lucru clarificat nu de către teologi ci de către antroposofie, mai exact de către Rudolf Steiner (1861-1925), un spiriit a cărei misiune nu s-a încheiat probabil cu ultima lui moarte, survenită în 1925. Rudolf Steiner are meritul de a fi identificat cu precizie cei doi poli ai răului, unul fiind de ordin spiritual (Lucifer), celălalt de ordin material (Ahriman). Christos este forța spirituală ce se interpune între cei doi, împiedicându-i să se unească, ceea ce, probabil, ar fi tragedia supremă și ultimă a omenirii. Contopirea lui Satana și a Diavolului în inima și în spiritul omului ar face din acesta, prizonierul unei duble iluzii, deopotrivă idealiste și materialiste. În cadrul religiilor de până acum, omul s-a simțit todeauna în legătură cu un Dumnezeu al Înaltului, aspirat către înălțimi, promovat și repus în poziția anterioară căderii în păcatul adamic și izgonirii din Rai. Dacă Lucifer și Satana și-ar putea uni forțele în inima și în spiritul omului, acesta ar deveni victima puterilor inferioare și a inteligenței mintale aplicată lumii materiale. Inteligența luciferiano-satanică a produs știința și tehnologia neagră din vremea noastră. Mulți dintre semenii noștri și-au deschis de mult inima, sufletul și spiritul sau Eul lor interior în fața lui Lucifer și a lui Satana. De foarte multă vreme, lumea este condusă exclusiv de aceștia. Rămas vreme îndelungată în afara istoriei omenesti, Ahriman, marele demon solar, a început să-și arate colții către începutul ultimului mileniu al lumii vechi, înșelată, anesteziată și adormită, la vremea respectivă, de falsa

lumină a lui Lucifer. În zilele noastre, Ahriman pare să nu se mai mulțumească cu menținerea omenirii în stare de hipnotism luciferian, mizând pe extirparea totală spiritului dumnezeiesc și îndrăcirea fiecăruia în parte, a întregii omeniri. Lucifer s-a mulțumit să ne înșele, instalându-se în noi mai mult sau mai puțin, lăsându-ne să credem că este Christos, pe care îl imită foarte bine, de vreme ce a putut duce de nas Părinții Bisericii și ierarhiile atâtor religii, vreme de mii și mii de ani.

Problema răului absolut începe să capete proporții nebănuite de teologii. Răul nu se mai mulțumește cu posedarea sufletelor sau spiritelor omenești într-o măsură mai mult sau mai puțin semnificativă, cu riscul permanent de a fi descoperit și eliminat din ecuația omenească, cel puțin de unii dintre noi. Eliminarea răului din formula omenească de echilibru spiritualo-sufletesc și material-istoric a însemnat totdeauna identificarea și extirparea lui pe o cale sau alta, în general prin propriile forțe ale individului, ajutat de providența chistică. Răul zilelor noastre a căpătat însă proporții de neimaginat până de curând, lucru de care mulți nu își dau încă seama. Răul absolut sau Diavolul zilelor noastre ar putea ajunge la o înțelegere cu Lucifer, în care caz religiile inventate de acesta vor continua să subziste cumva, dacă nu un ciclu istoric sau chiar mai mult, cum cred unii, cel puțin un secol sau două, cum cred alții. Instalarea totală și definitivă a cuplului Lucifer-Ahriman în spiritele oamenilor ar avea pentru noi semnificația încetării de a exista ca entități spirituale, după chipul și asemănarea lui Christos, devenind treptat entități materiale, precum roboții perfecționați ce bat la poarta unui anumit gen de încarnare materială sau maimuțăreală pseudo-omenească. Altfel spus, punctul de vedere ce începe să se răspândească este că răul absolut ia chipul « Demonului 666 » din cartea *Apocalipsei*.

Nimeni dintre oameni nu este total, pe deplin și fără încetare în secretele zeilor. Totdeauna însă, unii dintre noi sunt mai mult sau mai puțin inspirați. Treptat, spusele acestora își fac loc în inimile și spiritele oamenilor de rând. Așa s-a ajuns la ideea că « Demonul 666 » este o putere activată sau reactivată la

începuturile epocii moderne, pe care a inspirat-o în toate aspectele ei. Din cauza « mitului progresului » cu care am fost drogați din cea mai fragedă vârstă, mulți ne lasăm păcăliți, dovedindu-ne incapabili să înțelegem intențiile politice ale « Demonului 666 ». Iluzia materialistă constă în faptul că devenim incapabili să credem în existența spiritelor. Totuși, rămânem « superstițioși », cum se spune, crezând fie în prezența spiritelor acolo unde acestea nu există, fie în absența lor, acolo unde ele există. Superstiția poate fi pozitivă sau negativă, cei mai mulți dintre noi găsindu-ne în cazul de pe urmă. Omul contemporan se dovedește incapabil să creadă în existența spiritelor în orice mașină, în general, și mai ales în computer. El nu « vede » că anumite spirite acționează din interiorul fenomenelor fizice, inclusiv din interiorul unui aparat de radio, al unui fier de călcat, cu atât mai mult al unui televizor și mai ales computer. Se știe însă că viclenia supremă a Diavolului este de a ne face să credem că existența lui este o simplă nebunie sau prostie din partea noastră.

Bineînțeles, nu putem vorbi nici despre Christos, nici despre Lucifer sau Diavol în termeni de stare civilă polițienească. După cum Christos s-a putut încarna de mai multe ori de-a lungul istoriei, acest lucru a fost pe deplin posibil și pentru Lucifer, și pentru Diavol, de vreme ce este și pentru spiritele omenești. Oricare dintre noi a trecut printr-un nesfârșit număr de înacarnări, în genul celor de care vorbește Liviu Rebreanu în Adam și Eva. Deși o pot face, Lucifer și Diavolul Ahriman se feresc totuși să se expună într-o încarnare directă, aceasta fiind, după cum am văzut, un sacrificiu. Ei fac parte dintre aceia gata să sacrifice pe alții, niciodată pe ei înșiși, cum a procedat Christos, și cu ajutorul acestuia, un număr mai mic sau mai mare de spirite omenești, din fiecare generație. Lucifer preferă să rămână acolo unde se află de când cu « prăbușirea lui », care a fost și a noastră. Cât despre marele lui concurent, « Demonul 666 », odată (re)activat, în epoca modernă, el s-a încarnat progresiv, mai ales în tehnologia creată de om. Bineînțeles, el inspiră creierile omenești în sensul « inventării » de noi și noi

mașini. În viitorul apropiat, una dintre acestea îi va servi probabil pentru cea mai spectaculoasă încarnare în materie, pe care vreun demon a visat-o vreodată. Cititorii antroposofului Francis Paul Emberson și-au putut da seama despre modul în care motoarele cu aburi, de acum peste 200 de ani, au putut furniza spațiul de vid necesar unor demoni, ce s-au cuibărit acolo întru pregătirea terenului pentru marea cucerire. În zilele noastre însă, tehnologia computerelor și a informaticii este pe cale să se înstăpânească peste toate domeniile existenței, ceea ce va oferi « Demonului 666 » un corp fizic de anvergură planetară pe întreaga rețea Web, adevărată pânză de păianjen peste întreg pământul.

Refuzând armonizarea cu câmpul iubirii christice, omenirea a atras asupra ei ba chiar și-a construit cu propriile ei mâini capcana planetară însuflețită de Ahriman sau Demonul 666. Refuzul a fost direct și premeditat în cazul Iudeilor, ce l-au arestat, judecat, batjocorit și ucis pe Iisus, omul în care se încarnase Christos. În cazul majorității creștinilor, care, în frunte cu Biserica, au crezut și cred că sunt cu adevărat în spiritul și pe linia lui Christos, refuzul a fost indirect. În numele Crucii și al lui Christos au fost svârșite însă atâtea crime, au curs oceane de sânge omenesc și nu numai, astfel încât, conștient sau inconștient, pe fiecare creștin apasă o parte din crimele și vinovăția Bisericii pentru această vărsare de sânge.

Omenirea a refuzat Christosul veritabil, preferând imitația, caricatura luciferiană a Acestuia. Deși totdeauna au existat creștini adevărați, inclusiv înainte de încarnarea iisusnică, creștinismul a rămas doar o potențialitate spirituală, care nu și-a găsit încă locul în spiritul omenirii. În ultimii două mii de ani, adevărații creștini sunt exact aceia pe care Biserica i-a persecutat mai cu asprime și i-a asasinat de îndată ce crima a fost posibilă din punct de vedere tehnic. Vorbim de Christos, îi adresăm rugăciuni, dar de fapt El este absent din gândurile noastre, axate exclusiv pe iluzii psihice, pe vicii sau probleme materiale. Pentru mulți dintre cei ce se cred Creștini, Christos este doar un alibi, un fel de asigurare contra morții, a suferinței. Adevărații creștini, adevărații « mântuiți » sunt cei în contact conștient cu câmpul

energetic al lui Christos. Preinșii creștini dovedesc credincioșia emoțională a suporterilor de parohii, mănăstiri, echipe sportive sau formații muzicale, credincioșie de convingere intelectuală sau iluzie mediumnică inspirată de entitățile astrale ce li se prezintă lor sub uneia dintre miile de imagini religioase la dispoziția oricui. În ciuda efortului moral de după Golgota, pentru majoritatea preinșilor creștini, Christos este imagina propriului lor ego, nu rezultatul unei experiențe trăite, experiență de viață. Cele petrecute pe Golgota nu au împiedicat Demonul 666 să coboare printre noi. După două mii de ani, câmpul spiritual al lui Christos nu a transformat încă spiritul sau conștiința noastră, contrar dogmei răscumpărării automatea omenirii, prin sacrificiul christic. Din frenezia cu care ne bucurăm când moare capra vecinului, din materialismul debordant, non-respectul vieții și al pământului, într-un cuvânt aproape din tot ce face, nu rezultă că omenirea ar fi creștină. Dimpotrivă!

Nu putem servi doi stăpâni. Nu se poate spune că îl servim pe Christos, ceea ce ar implica să îl cunoaștem cu adevărat, prin efort conștient și liber consimțit, de studiu și de înțelegere. Dimpotrivă, mai mult decât oricând, omul contemporan s-a făcut sluga Diavolului, căruia îi atribuie intențiile lui Christos. Exact criminalii dovediți, răufăcători de talie planetară, organizatori de puneri în scenă macabre, de războaie de jaf contra popoarelor ce nu se pot apăra, tocmai aceștia îl invocă pe Christos, înainte și după crimele lor nepedepsite, bucurându-se, colac peste pupăză, de iresponsabila binecuvântare a Bisericii, adesea inconștiente dar complice. Nu este o simplă întâmplare ci un scandal, care va fi pedepsit. Culmea constă în faptul că tocmai Diavolul este cel ce « face justiție » - justiția celui mai tare, a lui Stalin, zodia Nuremberg, a celorlalte procese-spectacol de după ultimul război mondial, inclusiv linșajul judiciar al mareșalului Antonescu, al președinților Ceaușescu, Milosevici, Saddam Husein și alții. Christosul veritabil nu este prezent în viața și în acțiunile noastre decât, eventual, pentru a fi batjocorit sub forma « Christosul mamei cuiva »!

Atașat materiei, poftelor și iluziilor, omul nu este rău în sine ci doar satanist, în serviciul lui Antichrist. Sataniștii pot fi drăguți și amabili, cu puncte de vedere interesante și chiar juste în multe probleme. Putem fi morali și umaniști după criteriile la modă, putem aparține unei biserici, ocrotindu-i pe cei slabi, citind zilnic *Biblia*, hrănind porumbeii din fața Capelei Sixtine și câinii maidanezi, fără să fim creștini. A fi creștin, a intra în câmpul spiritual al Mântuitorului înseamnă a părăsi în suflet și în spirit lumea actuală, adică sistemul spiritual luciferien, situându-ne în afara dominației sau sclaviei iudeo-mondialiste și materialiste. Unii fac într-adevăr asta. Ei nu sunt însă, în niciun caz, cei ce se gargarisesc ritual cu *Evanghelia* și cu numele lui Christos. Christos s-a încarnat printre oameni tocmai din cauza rătăcirii omenirii, a uitării originii și misiunii noastre pe pământ. Noi am făcut însă din El o caricatură după chipul și asemănarea noastră. Sub numele lui Christos, invocăm această caricatură. În fundul păcătoșeniei noastre actuale găsim pe Iisusul iezuiților, care l-au înlocuit pe Christos cu Lucifer. Islamul și iudaismul fac același lucru cu dumnezeii lor, indiferent cum îi numesc pe aceștia. Religiile ieșite din *Biblie* nu cunosc alt dumnezeu decât pe Satana sau Lucifer, prințul de până acum al acestei lumi, ce va fi obligat în curând să se pună el însuși în serviciul Diavolului, al lui Ahriman.

Veritabilul creștinism începe când și acolo unde omul se emancipează de ipocrizia religiilor actuale și de fascinația în fața materiei. Unii speră că religia și iubirea întru Christos vor deveni efective într-un viitor mai mult sau mai puțin îndepărtat. Între timp însă, mult mai probabilă pare dispariția totală a creștinismului iisusnic, mai ales dacă Diavolul sau Demonul 666 reușește să elimine principiul individualității din ființa umană. Unii cred că victoria finală a forțelor Luminii veritabile, ce nu au nimic de-a face cu Lucifer, este totuși asigurată. Credința aceasta seamănă cu poveștile pentru copii, în cadrul căruia Binele sfârșește totdeauna prin a învinge Răul. Nu rezultă însă din nimic că această victorie ar fi asigurată. Dimpotrivă. Vreme de milioane de ani, câmpul spiritual christic s-a apropiat de

dimensiunea noastră, până la încarnarea în omul numit Iisus. Acesta a fost un personaj de excepțională puritate și forță sufletească, de talia unui înțelept ca Zoroastru, profetul dumnezeului solar Ormuzd.

Prin intermediul simbolului sângelui energetic, cu ocazia evenimentului de pe Golgota, câmpul chistic a transmis pământului informația respectivă, ceea ce a avut darul de a frâna intervenția anumitor demoni, obligați, de altfel și la alte inițiative pripite. Golgota a fost un adevărat câmp de bătaie între dumnezei, oamenii fiind simple instrumente în mâna acestora. Nici astăzi, după două mii de ani, omenirea nu știe despre Iisus și Golgota decât ceea ce i s-a spus de către religiile luciferiene. Altfel spus, nu știm despre Iisus decât ceea ce ne-au spus adversarii lui, lucrurile stând aproape la fel și în ce privește Christosul cosmic. Foarte puțini dintre oameni au avut acces la scrieri inițiatice autentice, despre care se știe, între altele, că includ unele dezinformații, pentru înșelarea inamicilor. Pentru numeroși idealști, Iisus este un om de treabă, probabil de rasă ariană, care ar fi vrut să întemeieze, pe cale non-violentă, cea mai bună lume posibilă. Pentru cei mai mulți dintre Creștini, Christos a salvat definitiv omenirea, răscumpărând păcatul adamic prin propriul său sânge. Foarte respectabile în sine, aceste idei au încălzit inimile a milioane și milioane de credincioși sinceri, fără să devină pentru asta adevărate.

Creștinii de astăzi nu-și mai doresc decât o deplină securitate pe lumea asta. Eventual, pentru că nu strică, o poliță de asigurare contra riscurilor de după moarte. Dacă s-ar putea, cei mai mulți creștini și-ar vinde biletul de liberă intrare în Rai, pentru o bună reușită materială și sentimentală pe lumea asta⁷⁸.

9/03/80Attention:_____

⁷⁸. Precum se știe, Islamul promite Musulmanilor o veșnicie de delicii sexuale. Foarte pragmatic, iudaismul propovăduiește sus și tare că fericirea nu este posibilă decât pe lumea asta. În general, Budiștii și Indienii speră o mai bună încarnare viitoare pe această lume. Toate aceste religii sunt materialiste, condiție fără de care ar fi dispărut. Religia viitorului sau ideologia *New Age* preconizează spiritualizarea materiei, în scopul dublării plăcerilor ce pot fi obținute. Atunci să te ții orgasm!

Creștinismul adevărat nu este însă o spiritualitate materialistă și nu face nicio concesie acestei lumi. El nu preconizează transformarea lumii, pentru a o face mai confortabilă paraziților ce o murdăresc. Creștinismul nu promite nimănui plăcerile senzuale din paradisul lui Alah și nu aspiră să instaureze vreun « pământ al făgăduinței », cu vreun urmaș al regelui David în fruntea mafiei guvernamentale sanhedrinizate. Creștinismul nu promite o mai bună încarnare în jungla terestră și nu aspiră să transforme cele de după moarte într-o grădină cu râuri de lapte printre țărături de mămăligă, plină de verdeață, unde nu este durere, nici întristare, nici suspin ! Adevăratul câmp spiritual creștin își propune scoaterea și eliberarea spiritelor omenești din închisoarea în care s-a transformat exilul pe această lume. Creștinismul aspiră să pună capăt ciclului infernal al reîncarnărilor și raiurilor artificiale, propovăduite de religiile luciferiene. Misiunea lui Christos a fost și rămâne lupta contra dublei influențe satanice și demoniace. Este vorba de un adevărat război cosmic. În acest sens trebuie înțeleasă afirmația evanghelică pe care o cităm încă odată : « Nu am venit să vă aduc pacea, ci sabia ».

X. 4. Rolul arhanghelului Mihail

În tradiția iudeo-creștină, Mihail este arhanghelul ce combate răul. Numele de Mihail înseamnă « Elohimul feței divine », tradus în general prin « care este ca Dumnezeu ». Această față divină este ascunsă, dar când se arată avem de-a face cu Mihail ce intră în acțiune pentru a face dreptate. În tradiția creștină, Mihail este numit și înțeles ca « brațul înarmat al lui Christos ». În orice caz, nu este de glumit cu această putere cosmică, sabia din mâna lui fiind o teribilă armă de exterminare.

Sabia arhanghelului Mihail și întreaga lui misiune seamănă cu aceea a zeiței indiene Kali, ce domnește peste moarte și regenerare. În latinește, Mihail devine Michaeli sau MI-KAELI, formă foarte apropiată de « Mama Kali » sau Ma-Kali. Pe cât se pare, suntem în fața a două reprezentări mitologice gemene, misoginismul iudaic încercând masculinizarea tradiției orientale

ce accentua aspectul feminin al energiei – Mama divină sub aspectul ei teribil și răzbunător.

X. 5. Gândirea luciferiană. Cu ajutorul ingeniozității sale, omul a creat toate mijloacele imaginabile de distrugere și corupție morală. În plus, grație abilității sale, el este capabil să analizeze situația, să constate dezastrul și să caute soluții pentru răul creat de el însuși. Înverșunarea îl împiedică să vadă că eforturile sale pentru îndreptarea erorilor sunt inversul tenacității sale într-o distrugere. Gândirea care a inventat calamitățile civilizației poate la fel de bine imagina remediile de cuviință. Cei ce au creat virusul Ebola și atâtea epidemii, le pot face și să dispară pe acestea. Ambele acțiuni vor purta însă marca aceleiași gândiri, a aceleiași fabrici. Mașina ce produce binele sau răul poate fabrica deopotrivă sublimul și terifiantul, ceea ce ar trebui să ne dea de gândit. Când respingem răul sau negativul produs de ea, gândirea ne sugerează binele de care este capabilă, care pare să fie doar un rău mai mic. Această funcționare binară scapă chiar și celor mai inteligente spirite, incapabile să vadă pericolul și perversitatea sistemului. Este vorba de un mecanism ce scapă atenției oamenilor, obișnuiți să își folosească gândirea fără să o cunoască pe deplin.

Cultura și civilizația sunt construite de către un instrument mintal despre care nu știm mai nimic. Gândim și avem impresia că totu-i în regulă. Greu s-ar putea găsi un ignorat mai eminent decât intelectualul ce încearcă să explice cum apare o secvență mintală, adică partea cea mai mică sau elementul de bază al oricărei gândiri. Chestiunea pare bizară, chiar absurdă. Gândesc, deci exist! Asta e tot, vorba lui Descartes. Lucrurile stau însă exact invers : întâi existăm, și abia apoi, eventual, gândim!

Urcarea până la sursele mintalului, observarea fluxului continuu al ideilor, constatarea că gândirea este o forță ce ne scapă și care crează iluzia existenței gânditorului liber, la asta nu s-a gândit Descartes. Filosofii nu se preocupă suficient de structura internă a instrumentului numit intelect, nici de aceea a cunoașterii, produsul acestuia. Ei lansează idei de care apoi se minunează precum copii, ceea ce n-ar fi tocmai rău de nu ar

exista în asta o bună doză de narcisism. Sagacitatea intelectuală ne face adesea mai ignoranți decât ultimii dintre primitivi. De exemplu, gândirea fabrică arme nemaivăzute, iar când nu mai are ce distruge trece la sincere pacifisme (cazul lui Oppenheimer, constructorul primei bombe atomice!), fără să aducă nimic în materie de progres moral și spiritual. Putem analiza gândurile altora, odată ce conștiința noastră le-a înregistrat. Suntem însă incapabili să înțelegem mintea care le-a produs. De obicei, evităm să întreprindem o astfel de cercetare iar marii gânditori nu ne-au lăsat nimic privitor la originea gândurilor lor, dovedindu-se incapabili să iasă din curentul mental ce i-a purtat, pentru a-l observa cu atenția și reculul necesar.

Gândirea se dovedește incapabilă să se observe pe ea însăși. Intellectul sofisticat ce aspiră să explice științific întreaga existență este incapabil să se înțeleagă pe el însuși, ceea ce este surprinzător, tulburător și misterios. Acest aspect ascunde una dintre problemele fundamentale ale civilizației noastre, bazate pe abilitatea intelectuală. De ce oare gândirea își ascunde originea ei luciferiană? În general, suntem incapabili să constatăm efectele negative ale civilizației și ravagiile ignoranței noastre asupra noastră înșine. Când este vorba însă de soluții, găsim peste numărul problemelor, fără să ne dăm seama că minunatele găselnițe ies din aceeași pălărie a ororilor ce au produs problemele în cauză. Nu înțelegem că soluțiile propuse sunt un fel de tencuieli anti-seismice, ne furăm singuri căciula, repetăm gestul lui Xerxes, ce a biciuit Mediterana, ale cărei ape frământate îi împiedicau flota să ridice pânzele. Ne-am putea întreba ce este cu această gândire capabilă să fabrice la fel de bine orice sau nimic! Nu cumva-i vorba de Lucifer, în plină acțiune?

Totul se petrece în limitele conștiinței condiționate. Primul semn de trezire a spiritului nostru este înțelegerea faptului că gândirea ne este condiționată. Pe moment, luciditatea intervine arătându-ne limitele în care suntem închiși. Asta se petrece foarte rar, luciditatea intervine ca fulgerul pe cerul de noapte, după care gândirea ne readuce pe aceleași drumuri ce se învârt în cerc

(vicios). Gândirea are totdeauna ceva pe rol, o idee, un proiect, o dorință, o amintire, ea nu lasă niciodată conștiința sau spiritul să își vadă de treabă.

S-a încercat punerea pe direcție a spiritului prin diverse tehnici de meditație, ceea ce revine la calmarea spiritului prin mijloace inventate de același spirit. Stupiditatea gestului, dacă de așa ceva este vorba, nu o înțelegem pe deplin întrucât meditația impusă spiritului este construită pe matricea confuziei. Este vorba de un mijloc ce nu poate duce decât la stoparea agitației mintale, o mișcare de la polul pozitiv la cel negativ, care apoi revine la sursă și așa la infinit. Gândirea este un proces ce se îmbobinează și dezbobinează la infinit. Precum moara dracilor, din poveste, gândirea este capabilă să macine orice fel de grăunțe. Câtă vreme este ceva de măcinat se cheamă că spiritul sau conștiința noastră există. Conștiința este alimentată de această mișcare continuă ce uzează și sfârșește prin a ucide organismul pe care gândirea îl vampirizează cu iluziile, erorile și minciunile sale. Suntem în fața unei mașini ce produce deopotrivă erori și iluzii reparatoare.

Voința de a găsi pacea prin metoda încetinerii fluxului mintal nu poate produce decât stări condiționate și limitate. Dacă mă așez intenționat pentru a-mi găsi liniștea, calmul obținut pe moment este limitat în câmpul conștiinței mele. Apoi, prin mișcarea naturală de echilibrare, gândirea aparent calmată va reveni la confuzia de origine, după epuizarea energiei și efortului necesar obținerii liniștii aparente. Rezultatul: pierdere de energie. Efortul necesar pentru o liniște momentană conduce la un calm fragil și problematic, la o permanentă luptă cu noi înșine, adică la o mare pierdere de energie. Gândirea se bate cu ea însăși, se împarte pentru a trona, ca boul, peste propria lui coadă.

Realizarea spirituală obținută printr-un mijloc voluntar nu poate depăși câmpul conștiinței celui ce practică metoda psihică pusă în acțiune. Nu putem obține decât o irealitate pe care o putem lungi sau repeta, mascând confuzia și conflictul în loc să le eliminăm. Irealitatea sau neantul înșelător poartă marca gândirii dualiste care l-a produs.

Câtă vreme gândirea domnește peste conștiință, ea poate ataca orice problemă, în orice direcție. Ea vrea să gândească gânduri fără de sfârșit, orice fel de gânduri. Distrugerea pe care o provoacă îi este indiferentă, mulțumindu-se cu un idealism reparator. Silită să revină asupra ei înșiși, ea o va face cu aceeași vigoare, gata oricând să redemareze în sens contrar, în orice altă direcție pe orice alt subiect.

Cel ce crede a fi realizat un calm mintal, mai mult sau mai puțin statornic, printr-o metodă oarecare de meditație, nu a realizat de fapt decât un blocaj psihic. Revenirea inevitabilă la polul confuziei, de care am vrut să scăpăm, va conduce la depresiune, la o stare mai rea decât aceea pe care am vrut s-o combatem, uneori chiar la nebunie. Majoritatea « iluminărilor » ce pretind a fi obținut o « stare de trezire » nu știu de fapt în ce stare se află, nici ce se petrece în ei înșiși, căzând cu ușurință sub influențe oculte ce pot crea iluzia unei eliberări exact atunci când individualitatea le este scurtcircuitată. Gândirea este atât de înșelătoare încât confundă alienarea cu eliberarea. Orice lărgire a conștiinței, obținută prin orice metodă, va fi urmată de o inevitabilă îngustare. După extaz urmează revenirea la realitate. Pentru a nu reveni la starea obișnuită, s-au inventat metode oculte ce permit prelungirea artificială a sentimentului de « realizare ». Uneori această stare se poate lungi sau chiar permanentiza, cu prețul însă al unei alienări ce trece drept iluminare. Mai târziu însă, la limită într-o altă viață, realitatea va sfârși prin a-și impune drepturile imprescriptibile, cu consecințele inevitabile : boală nervoasă, dereglare glandulară, perturbări metabolico-funcționale, demență. Aceasta se întâmplă totdeauna când organele anatomiei noastre subtile au fost forțate pentru obținerea unui rezultat anormal și efemer. Această forțare a organismului sau a spiritului este cauza multor anomalii ce pot interveni într-un moment sau altul, reprezentând obișnuitul șoc în retur din practica magiei. Înaintea angajării într-o practică de dezvoltare personală, trebuie evaluate consecințele și inconvenientele avantajelor aparente. Prudența elementară se lasă păcălită de reclama remediilor universale, fără niciun fel de

contra-indicații. Ca Români, avem șansa de a dispune de un excelent studiu privind cunoașterea luciferiană, limitele și artificiile acesteia. Interesant și simptomatic pentru mentalitatea sfintei noastre Biserici este că, pentru acest studiu filosofic și probabil altele, un popă cam trăznit, foarte cunoscut teolog, i-a inițiat cândva un fel de proces autorului, unul editorial, este drept, totuși un proces public constând într-un rechizitoriu *sui-generis* și teologico-luciferian: « *Poziția Domnului Lucian Blaga față de Creștinism și ortodoxie* ». Din partea unui teolog ne-am fi așteptat mai curând la un studiu pe tema poziției Bisericii în cadrul triumghiului Christos-Lucifer-Ahriman.

Pe lângă ediția originală, din 1940, rechizitoriul în chestiune a fost republicat de două sau de trei ori în ultimii ani, deci poate fi găsit cu destulă ușurință. Obiectul rechizitoriului, adică gândirea lui Lucian Blaga, filosofia, poezia, teatrul, aforismele – totul este la fel de ușor accesibil. Există și alte texte însă, nu în ultimul rând faimoasele *Critici* ale lui Kant. Oricine își poate face o idee cu privire la cunoaștere, mai ales la modul de funcționare al gândirii, aspect foarte important în condițiile gândirii mașiniste sau artificiale, ce tinde a-și subordona ființa umană. Înțelegerea funcționării cunoașterii și a gândirii nu este însă decât un prim aspect al problemei. Presiunea socio-culturală și chiar aceea a propriului imbold interior îndeamnă pe cel ce a înțeles, sau crede că a înțeles cunoașterea și gândirea, să treacă la practică. Spiritualitatea ca și activitatea intelectuală în general este dominată de tendința găsirii celor mai bune mijloace posibile de punere în practică. Câtă vreme nu aspirăm decât la un succes limitat, aici și acum, în lumea noastră materială, lucrurile sunt dacă nu simple în orice caz relativ clare. Cel ce aspiră însă la absolut, constată că acesta nu poate fi atins prin intermediul mijloacelor relative de care dispune, cunoașterea și gândirea noastră, ca tot ce este omenesc, avându-și limitele și relativitatea lor.

X. 6. Ce este de făcut? Mulțimea cărților de înțelepciune, a religiilor, a sfaturilor cu care suntem bombardați dau fiecăruia impresia că știe ce comportament se cuvine în fața diverselor

probleme ridicate de viață. Diverselor probleme li s-au găsit diverse soluții. Totuși, mai devreme sau mai târziu, fiecare constată că înțelepciunea aceasta generală, religioasă, morală ori de altă natură nu îi este de prea mare folos. Unii sunt în căutarea unei terapii medicale, alții aspiră la o situație materială sau matrimonială, la un progres spiritual și așa mai departe. Alții doresc toate cele despre care au auzit, uneori fără să și le poată imagina. Cei mai exigenți aspiră la cunoașterea misterelor, la o conștiință spirituală deplină, fără să mai vorbim de o sănătate fizică perfectă. În fața acestei cereri formidabile, negustorii de iluzii se străduiesc să fie la înălțime. Școala, universitatea, biserica, presa, televiziunea ne oferă obișnuitele nimicuri sclipitoare, între care câteva licori-minune de tinerețe, visuri, extaz kundalinesc, tehnici de impulsioneare a șacrelor, regresiiune carmică, meditație transcendentă cu ochii pe buricul universului, deprogramare genetică și altele care, pe lângă vidul din buzunare, ne lasă unul și în suflete, în spirit. Repetăm, nu vorbim de cei ce nu caută decât liniștea și confortul personal, inaccesibili la orice conotații de natură metafizică sau spirituală. Aceștia sunt incapabili să înțeleagă trivialitatea ce ne înconjoară și care atinge absolut totul. Un simplu masaj al picioarelor ne este prezentat și facturat drept «terapie pedo-energetică», tehnicile de repaus mintal devin tot atâtea ocazii de meditație pe culmile vacuității, uitând că bunicii noștri atingeau aceeași trezire spirituală printr-o simplă siestă. Putem fi în formă fără niciun fel de stimulare a șacrelor sau meditație pe lună plină. Orice practică energetică sau schimbare a lumii ni s-ar propune, ea este un semn că am uitat să ne cunoaștem și să ne schimbăm pe noi înșine. Oricât de bine intenționați și de corecți ar fi cei ce ne propun astfel de lucruri, ele presupun confuzia noastră, neputința și frica pe care se bazează tehnicile specifice idolatriei New Age. Cum ne-am putea proteja contra celor funeste, nefaste, devastatoare, câtă vreme le atragem prin slăbiciunile noastre, prin dorința de securitate și de confort? Dacă nu ar exista banul, concupiscenta, aviditatea, lucrurile ar fi mai clare în materie de sănătate, spiritualitate, cultură, adevăr și altele. Într-o lume

« normală » nu am găsi decât produse de eficacitate dovedită. Lumea fiind însă așa cum este iar noi precum ea, mintea de pe urmă nu vine decât după ce am fost păcăliți de mai multe ori. Vânzătorii de nimicuri sunt mai puțin nocivi când acestea au un caracter practic. Cei ce se cred investiți puterea și misiunea de a ne vindeca de orice sunt mai periculoși decât relele pe care pretind că le tratează. O dovedesc și cele petrecute la Tanacu. Ca și sănătatea, spiritualitatea presupune o bună funcționare a organismului, înțelegând ca decurgând dintr-o sinceră aspirație către dumnezeire. Nu poate fi vorba de negustoria stagiilor de perfecționare astrală și altele asemenea. Pe fondul aspirației totale pentru adevăr, voința liberă și luminată garantează sănătatea fizică, psihică și spirituală. Dificultățile nu vor fi ocolite ci înțelese și rezolvate de individul conștient, ce nu va recurge la practicile ridicole ce insultă voința și spiritul nostru. Pentru cel lipsit de încredere în propriile lui posibilități, și care se dă pe mâna altora, slăbiciunea proprie nu poate fi sursa sănătății și a forței. Identificarea erorilor, a falsurilor și minciunilor este singura cale de scoatere a adevărului la lumină. Din punctul în care se află și cu cele de care dispune, fiecare poate identifica și demasca un număr de erori, falsuri și minciuni istorice.

Așa stând lucrurile, ce putem răspunde păcăliților incurabili, care se întreabă ce este de făcut? Răspunsul este diferit, funcție de ce dorește cel ce pune această întrebare. Nu poate fi vorba de același răspuns și pentru cel ce-și dorește un biftec mai mare sau o amantă în plus și pentru cel ce nu-și mai găsește locul pe lumea asta. Ajunse pe mâna sistemului iresponsabil și criminal, în care trăim, multe din soluțiile parțiale și relative, de acum douăzeci sau treizeci de ani, au fost transformate în contrariul lor. De exemplu, când Statul a abordat problema mediului înconjurător, a făcut-o din perspectiva brevetată a banditismului centralizat, înființând ministerul mediului înconjurător, ce s-a pus pe furat și pe oropsit oamenii, alături de celelalte ministere, de întreg guvernul de hoți, lichele ilustre și nulități cosmice. Ministerele sănătății otrăvesc popoarele printr-o falsă medicină, falși medici și false medicamente, iar cel al mediului înconjurător o face prin

substanțele toxice împrăștiate zilnic în atmosferă de mii și mii de avioane, ministerele de interne ne țin în frâu printr-o poliție de bandiți cu epoletă și privilegii, ministerele învățământului ne otrăvesc cu școlile de tâmpenie galopantă și idioție democratică. Nu putem răspunde la întrebarea ce-i de făcut, fără a înțelege lumea în care trăim. Cine știe că scopul oricărui minister al sănătății este răspândirea bolilor, că acela al ministerelor culturii este exact falsificarea acesteia, contra-cultura erivodij, că ținta oricărui guvern este transformarea popoarelor în turme pentru abator, acela a găsit, cel puțin pe jumătate, soluția sau răspunsul căutat. El nu își va mai pune problema reformării sistemului ce nu poate fi reformat, nu își va mai face iluzii, nu va aștepta nimic de la un Stat ce îi este inamic pe viață și pe moarte. Oamenii întregi la corp, suflet și spirit fiind mai rari decât s-ar crede, ne mulțumim, în general, cu false soluții pentru false probleme. Din această perspectivă, interesul pentru aplicațiile tehnologice ale energiei libere și cultul în jurul marelui inventator Nicolae Tesla constituie un bun exemplu. Cu tot geniul lui tehnic și științific, Tesla a fost un mare visător, păcălit nu doar în pariul celor 5000 de dolari, prin care Edison a pierdut colaborator și obraz⁷⁹. Fără să vrea și probabil fără să își dea seama, Tesla a fost manipulat de mafia ocultă a energiei, armamentului mondial și, nu în ultimul rând, al controlului mintal. Pe baza brevetelor lui, cumpărate, deturnate, ascunse și sabotate, mafiile în chestiune au ajuns la o tehnologie secretă utilizată contra omenirii, nu în favoarea acesteia, cum ar fi vrut omul de caracter care a fost Nicolae Tesla. Fără a-i micșora meritele, cazul Tesla confirmă

9/03/80Attention:—————

⁷⁹. Edison prezintă lui Tesla un dinam perfect, construit de el, care nu ar mai fi putut fi ameliorat. Studiindu-l, Tesla găsi că dinamul este perfectibil. S-a ajuns la pariu pe 5000 de dolari. Ceva mai târziu, Tesla prezintă patronului său un dinam mai performant, cerând cei 5000 de dolari. Edison răspunse că emigranții nu cunosc umorul american, că glumise cu pariul. Tesla însă nu glumea : și-a dat demisia, s-a despărțit de patronul fără cuvânt și s-a asociat cu Westinghouse, devenind concurentul meșterului Edison, care a pierdut nu numai 5000 de dolari, ci miliarde, plus steluța caracterului, din prestigioasa lui aureolă. Nimeni nu este perfect.

principiul că « știința fără conștiință este moartea sufletului », lucru verificat, între alții, pe Pasteur sau Einstein, urcați prin fraudă pe același piedestal de « binefăcători ai omenirii » care, la o privire atentă, s-au dovedit altceva ! Departe de noi tendința de a-l nedreptăți pe prea-sfântul Albert Einstein, cardinal și rabin al idolatriei științifice, a cărui formulă $E=MC^2$ aparține de fapt francezului Henri Poincaré. Einstein, savantul prezentat drept cititor pasionat al *Doctrinei Secrete* (Blavatsky) se dovedește profitor și sabotor al cercetărilor științifice în materie de electro-magnetism universal.

Acești savanți au împins lucrurile către decadența ireversibilă Vârstei Negre pe care o trăiește omenirea. Nu le putem mulțumi decât pentru că au accelerat declinul final al bulibășiei bordelice contemporane. Nu avem a-i mulțumi lui Einstein pentru nimic, el nefiind decât ceva între cabotin și histrion, deși scotea limba mai bine decât măscăriciul Elie Wiesel sau Auschwitz-Citire, cum este cunoscut printre istoricii din școala lui Robert Faurisson. În privința lui Tesla, lucrurile sunt mult mai complicate. Genialul savant și inventator s-a servit de eterul imaterial în scopul creerii de mașini producătoare de energie materială, în serviciul unei civilizații deconectate de sursa energiei sacre a universului. Unii tind să creadă că Tesla ar fi fost mediumul unui anumit grup ocult, că mintea și creierul său au fost utilizate pentru dezvoltarea unei tehnologii secrete, despre care marele savant nu putea să nu știe nimic. Suntem în fața aceleiași probleme a științei fără conștiință. Victimă a mafiei militaro-industriale, Tesla și mitul lui ilustrează lipsa de luciditate din mediile științifice, academice sau universitare. Fără să îi conteste meritele științifice reale, revizioniștii energiei libere îl consideră pe Tesla un fel de Iuda înconștient al acesteia, omul care a dat lumina științei pe mâna bandiților tenebrelor. Savanții și cercetătorii de după el au ajuns la concluzia că Tesla i-a lăsat într-un astfel de impas încât sunt obligați să adopte același comportament de corupți sau prostituați ai mafiei militaro-industriale și financiare mondialiste. Până acum, energia liberă nu a putut fi eliberată din lanțurile bandiților ce au încătușat-o. De altfel, utilizarea ei pune problema cadrului

civilizațional și spiritual în care s-ar putea face acest lucru. Ne putem imagina ce s-ar întâmpla dacă această armă ar intra pe mâinile celor ce nu au ezitat să atomizeze Hiroshima și Nagasaki. Să nu uităm că cercetările în materie de energie liberă și de invizibilizare au pus în evidență fenomene extraordinare, precum experimentul Filadelfia, controlul climatului, al gândirii și altele.

Lumea nu duce lipsă de optimiști incurabili, ce ne-ar putea replica nu numai denigrarea ci și ștergerea sau uitarea « meritlor civilizației actuale » care, cred ei, ar putea fi ameliorată pe plan moral și spiritual. După aceștia, nu putem condamna civilizația de astăzi, fără să punem nimic în loc. Nu noi condamnăm lumea, societatea sau civilizația actuală. Ea însăși s-a condamnat și persistă în politica ei sinucigașă. Neputând fi reformabilă, civilizația actuală va sfârși prin a deveni, inclusiv pentru orbi, ceea ce a fost din totdeauna : o societate de distrugere sistematică a naturii și a vieții. Așa stau lucrurile, de ce oare să o salvăm? Optimiștii leagă iluzia ameliorării progresive a unei lumi ce își sapă singură groapa. De ce să ne cheltuim energia și viețile pentru salvarea civilizației ce a făcut o pubelă atomică din întreaga planetă ? De ce să salvăm o lume care contestă numeroase forme de viață vegetală și animală, care interzice dreptul popoarelor la viață liberă, care batjocorește libertatea spirituală a oamenilor, preconizând microcipurile a tot ce mișcă sub soare ? De ce să prelungim agonia unei civilizații pe care universul o respinge, pentru că violează permanent legile naturii, ale vieții spiritului, ale armoniei universale? De ce să salvăm o lume ce a infectat Africa cu Sida, care distruge astăzi poporul sârb, afgan, irakian, mâine probabil pe cel iranian sau altul?

Mai mult ca oricând în trecut, în forma ei actuală, de Nouă Ordine Mondială, civilizația contemporană s-a pus în slujba ierarhiilor oculte ce parazitează omenirea. De ce să prelungim viața piraților oculte cărora, în sfârșit, le-a cam ajuns funia la gât? De altfel, asta ar însemna înrolarea noastră în chiar marasmul pe care trebuie să-l combatem. Până când vom continua să îi servim și să îi adoraăm pe proprii noștri călăi ? Până când ne vom prostitua prin participarea la minciuna alegerilor « democrate »,

din patru în patru, sau din cinci, în cinci ani? Cei ce întrețin această mașină de măcinat suflete și secătuit vieți sunt niște ignoranți inconstienți, pe care sistemul îi manipulează prin șantaj material și sentimental. Până când ne vom lăsa păcăliți de vocile sirenelor ce-și pun crucea la gât, îmbracă anteriorul ortodoxiei și sforăiesc patriotismul precum Cațavencu.

Istoria cunoaște câteva cazuri de împărați sau dictatori ce au abandonat de bună voie puterea politică deținută la un moment dat. Nu se cunosc însă cazuri de mafii sau caste oligarhice iudeo-creștine-anonime, care să fi abandonat de bună voie puterea. Mafia politică a adoptat limbajul mioros, « social-democrat ». Politică și ea, împinsă tot mai în față, mafia bisericească împarte mălai, sarmale, binecuvântează ucigașii Afganilor, colivă pe câmpii, hai să ne jucăm copii! Religiile luciferiene au fost servit totdeauna puternicii zilei. Nicio biserică sau confesiune din România Mică a nu a condamnat represiunea sângeroasă a Răscoalei țărănești de la 1907. Nicio biserică sau confesiune nu a condamnat invazia sovietică prelungită până după 1989. Biserica nu a condamnat represiunea minerilor, din 1977, a brașovenilor, din 1988? Bisericile se gargarisesc cu Dumnezeu dar se culcă cu Dracul. Putem spune că lucrul este normal. Nebun cine se aștepta la altceva. Când cei puternici se arată atât de preocupați de soarta celor slabi, înseamnă că le pregătește lovitura mortală. Asta este politica agreată, sprijinită, binecuvântată de mafia bisericească. Așa a fost stoarsă omenirea, veșnic înjugată, jugănită, disprețuită, umilită. Până când? Credincioșia luciferiano-idolatrică și prostia obștească fiind fără limite, nu ne putem face vreo iluzie.

Unii vor spune că, indiferent de adevărul lor, obiecțiile noastre răpesc speranța din sufletele celor proști, probabil, dar mulți, vorba Lăpușeanului, care, fără să fie primul, a constatat-o și el. Biserica a școlit pe Stalin, Teoctistul-Antichrist, legiuni de șerpișori cucernici, iar acum îndeamnă să iertăm, să întoarcem obrazul, că lucrurile se vor aranja, dacă nu astăzi, mâine. Cu voia lui Dumnezeu!

Tuturor acestora le dăm același răspuns. Până când vreți să prelungiți existența unui sistem criminal, blestemat de omenire,

respins de natură și de ordinea cosmică? Până când, oameni buni, veți continua să vă lingeți lanțurile și să pupați dosul călăilor voștri? Chiar nu sunteți capabili de a formula o nouă perspectivă, o nouă viziune despre lume și viață? Civilizațiile s-au descompus și au pierit precum Uniunea Sovietică, de care ne amintim cu toții. De ce oare ordinea mondială iudeo-americană și nord-atlantică ar fi veșnică? Nimic nu arată că ea ar evolua către perfecțiunea sau împlinirea omenească. Dimpotrivă ! Pe ce bază cred unii că evoluția social-istorică și progresul iluzoriu vor dura la infinit? De unde vine această idolatrie a progresului, dacă nu de la vreo lojă masonică al cărei nume nu are importanță. Tot un drac, spune înțelepciunea populară !

Din partea celor ce-și duc moartea de azi pe mâine, salvarea civilizației blestemată și muribunde ar fi o monumentală stupiditate. Se găsesc însă stupizi și idioți utili, vorba lui Lenin. Aceștia prelungesc agonia unui sistem născut mort. Oricâți idioți ar colora cu flori Gulagul mondial iudeo-american, aceasta rămâne tot închisoare a popoarelor, ca și cel sovietic. Cu sau fără flori, ba chiar cu gratii aurite la ferestre, închisoarea rămâne închisoare, iar scaunul electric tot scaun electric, oricât ar fi el de american. Ultimele generații de scaune electrice se fabrică în populara Chină comunistă... Lucifer a căzut la pace cu Ahriman. Nu scăpăm de Dracul, dar vom aplauda și pupa în fund inclusiv pe mult stimatul și iubitul Tată al tuturor dracilor și drăcoveniilor.

Ultima obiecție a optimiștilor de profesie ar fi că nu pot accepta astfel de idei. În opinia lor, răul de pe pământ este incontestabil dar trecător și accidental, conducătorii diverselor State și guverne vrând numai și numai binele omenirii. Cu alte cuvinte, răul din lume ar fi accidental, nu deliberat, intenționat. Acești oameni cred că lucrurile vor sfârși prin a evolua către bine, că adevărul și dreptatea vor triumfa în fața răului, care va dispărea ca și cum nici nu ar fi existat.

Idioți, neidioți, ce putem răspunde acestor oameni ? Vorba- ceea : să vorbească și Ion, că și el e om! Ionii aceștia, pe ai cărui piele bandiții au tatuat întreaga istorie, ar face bine să-și închidă pliscul și să-și deschidă mințile. Idioții aceștia au aplaudat

moartea Ceaușeștilor iar acum îi regretă... căzutul din lac în puț se repetă ! Copiii acestor Ioni mor, rămân mutilați sau suferinzi pe viață dintr-un vaccin. Cu căciula-n mână, Ionii-Tați cerșesc cerșesc ajutor de înmormântare, la primărie, iar Ioanele-Mame își plâng lacrimile în năframă. Pe vremuri, la bogatul, mergea mai repede. După câteva luni, onor ministrul sănătății anunță Ionii și Ioanele că vaccinul a fost bun iar copiii lor nebuni s-au pus contra medicinei. D-aia s-au ologit sau au murit! Mulțimea Ionilor nu-și va închipui că vaccinul este o pungășie științifică și o escrocherie medicală, farmaceutică și financiar-politică, că orice medic sau infirmieră merită astăzi biciure săptămânală, în piața publică! Prostia, lenea, indolența, credincioșia și blegojenia acestor Ioni stau la baza ionizării lumii contemporană, ce face neoameni din oameni. Câți copii trebuie să le mai moară Ionilor pentru ca ei să priceapă ce este vaccinul : otravă ocultă contra sănătății publice, care ne îmbolnăvește pe toți și ucide doar câțiva, din greșeală. Ionii ăștia pot fi sărutați în frunte, cum făcea profesorul Grigore Moisil, pe vremuri. Monument de tămâie și prostie obștească, studentul se trezea cu o pupătură siropoasă între sprâncene. Apoi matematicianul îi dădea legenda : « Spne-i drăguțule lu Mamă-ta că profesorul Moisil te-a pupat în ruc! » (a se citi invers, de la dreapta). Acolo vom pupa și noi Ionii incapabili să-și lase mintea să descopere minciunile convenționale-hocolaustice, vaccinale și altele ale epocii noastre.

Unii sunt incapabili să priceapă jocul celor ce trag sforile sub cortina teatrului de păpuși. Ei sunt precum copiii, la teatrul de marionete. Aplaudă marionetele bune, le hulesc pe cele rele, fără să își imagineze că toate păpușile sunt din aceeași bandă : locatarul din Cotroceni, prea-fericitul patriarh cu sinodul, guvernul cu ministerele și ceilalți fute-vântul, arde-gazul freacă-menta și aflători în treabă de pe scena publică. A republicii !

În fața celor ce înțeleg aceste lucruri nu se mai pune decât o singură și unică problemă de viață. Este vorba de problema dizidenței integrale, 360 din 360 de grade, 24 din 24 de ore, 365 din 365 de zile ! Neavând încotro, fiecare își continuă viața în societatea actuală. Nu mai puțin însă, fiecare trebuie să caute și

să găsească, singur sau în grup, drumul sau propria lui cale către eliberarea din sclavia milenară, către adevărata viață omenească, adică divină – dacă chiar suntem os din osul lui Dumnezeu.

Ce este această viață, cum poate ea deveni realitate este o problemă ce depășește limitele acestui prim volum al manualului nostru de ocultism.

INDEX GENERAL